

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

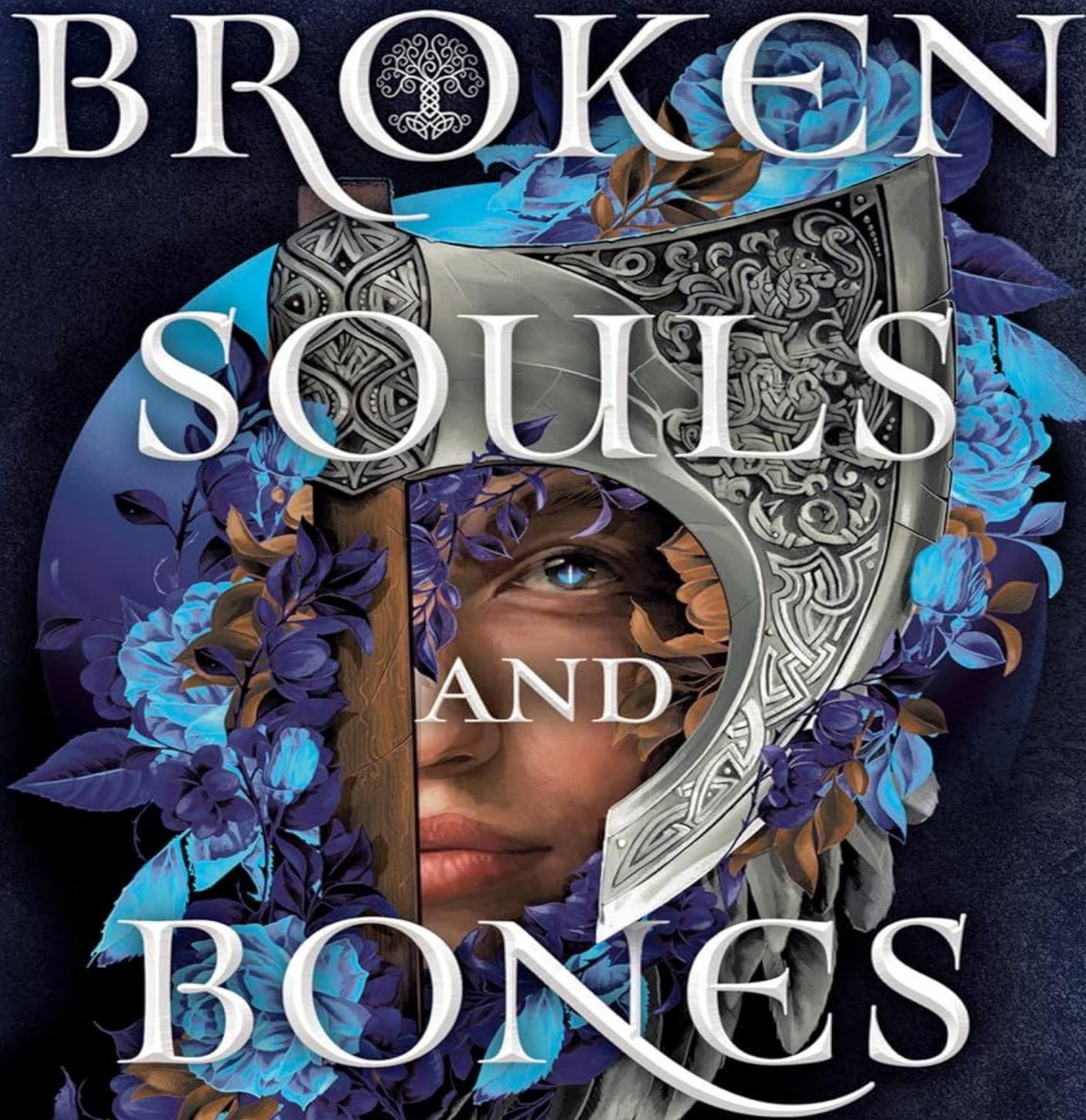
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BROKEN SOULS AND BONES

ENEMY.
PROTECTOR.
LOVER.

LJ ANDREWS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF CURSE OF SHADOWS AND THORNS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

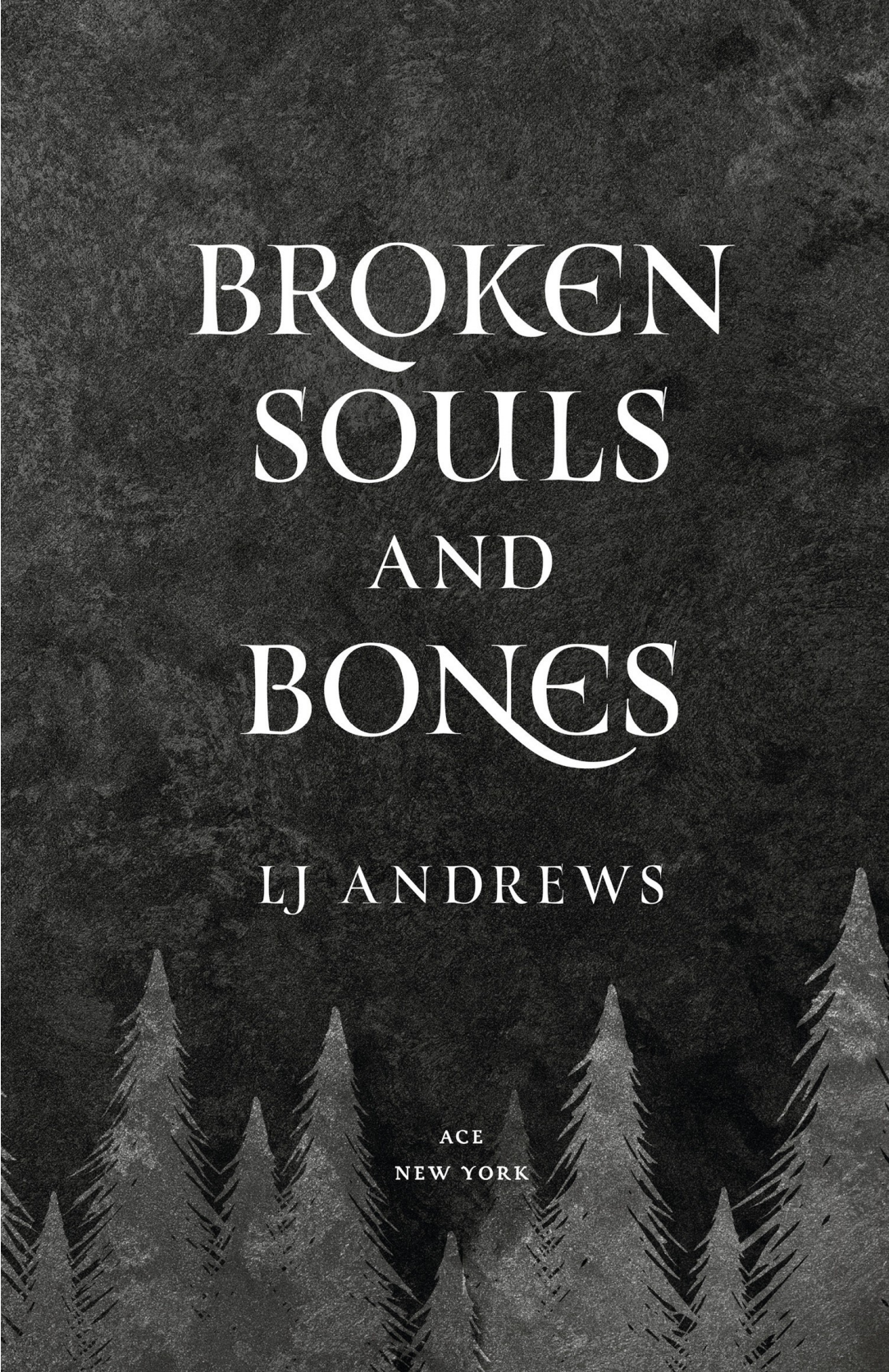
Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BROKEN SOULS AND BONES

LJ ANDREWS

ACE
NEW YORK

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 Victorious Publishing, LLC

The Ever King by LJ Andrews kitabından alıntıdır telif hakkı © 2023 Victorious Publishing, LLC Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. Kapak ve

son sayfa çizimleri Tomasz Majewski'ye aittir, Adam Auerbach tarafından tasarlanmıştır.

Kitap tasarımı Daniel Brount tarafından yapılmıştır, e-kitap için uyarlanmıştır
Alexis Seabrook tarafından harita

illüstrasyonu İhracat baskısı ISBN

9780593954188

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Andrews, LJ, yazar.

Başlık: Kırık ruhlar ve kemikler / LJ Andrews.

Açıklama: New York: Ace, 2025. | Seri: Stonegate serisi; 1

Tanımlayıcılar: LCCN 2024041236 (basılı) | LCCN 2024041237 (e-kitap) | ISBN 9780593818671 (ciltli) |
ISBN 9780593818695 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Fantastik kurgu. | Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3601.N55268 B76 2025 (baskı)| LCC PS3601.N55268 (e-kitap)| DDC 813/.6
-dc23/eng/20241018

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024041236> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024041237>
adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593818695

Ürün güvenliği ve uygunluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-> adresidir.

contact.penguin.ie.

ep_prh_7.1a_150943324_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Stigandr Diyarları Haritası Yazarın

Notu

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

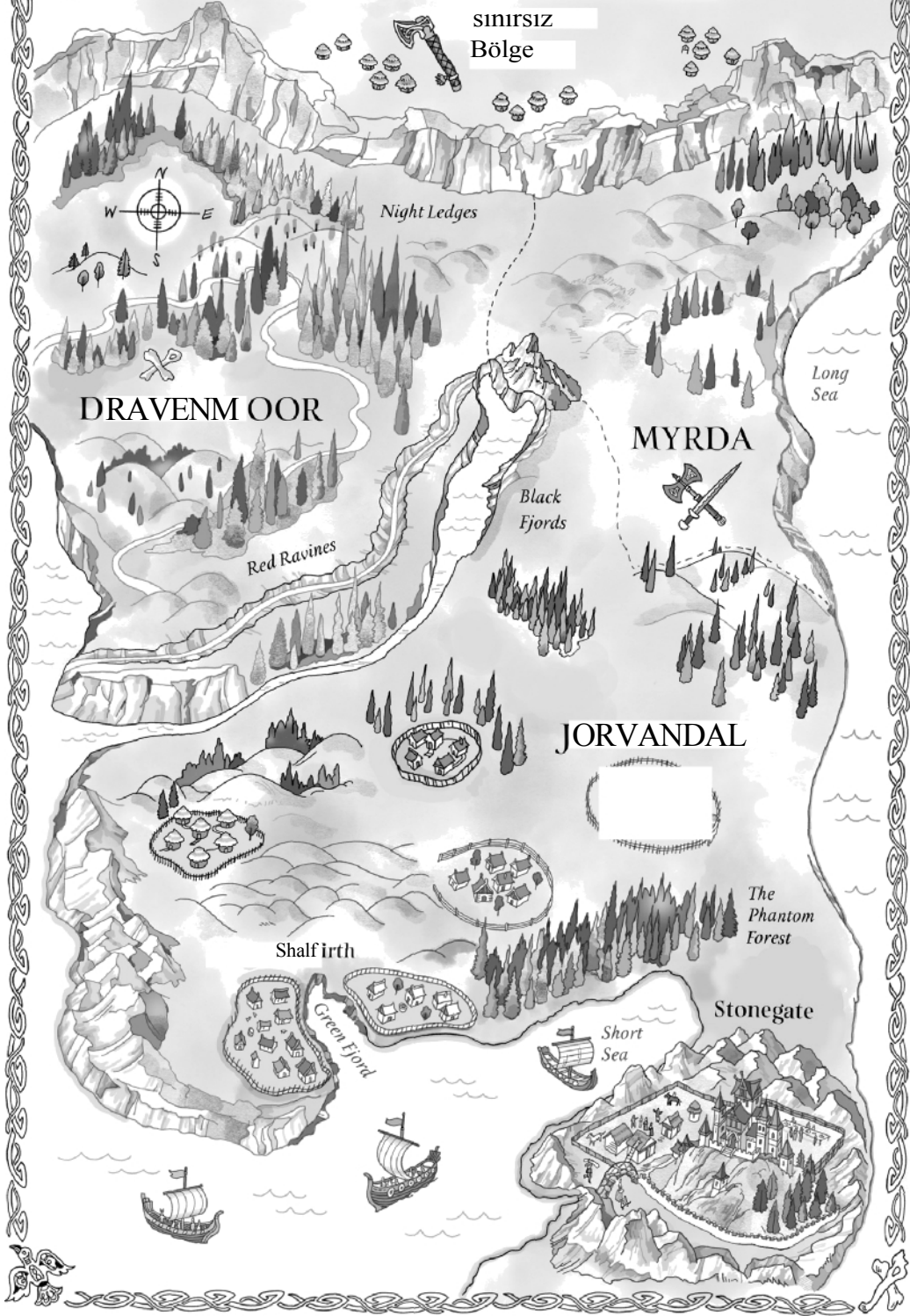
[*Sözlük Teşekkür*](#)

[*The Ever King'den alıntı*](#)

[*Yazar Hakkında*](#)

*Her seferinde aşk ilgisinin kötü adam olmasını dilediğini kabul
etmeyenlere. Sizi görüyorum.*

STJGANDR'IN R ALYS'I

Kırık Ruhlar ve Kemikler tüm okuyucular için uygun olmayabilecek karanlık temalar ve konular içermektedir. Akıl sağlığınız önemlidir.

Bu kitapta köleleştirme, cinsel saldırı girişimi, saldırı tehdidi, sakatlama, işkence, bir çocuğun geçmişte istismar edilmesi, ailenin terk edilmesi, açık cinsel içerik, kan, cinayet ve şiddetten bahsedilmektedir.

PROLOGUE

(Kralın av köpekleri onu hiçlikten uyandırdı.

Budaklı dalların etrafına dolanan sisler ve kalıcı sığının acısı gözlerinde hala yanan alevlerden.

"Şunları kapalı tut." Deri kaplı parmaklar kirpiklerinin üzerinde gezindi. "Kimsenin o gözlerdeki gümüşü görmesine izin verme, kızım. Duydun mu beni?"

Sesi boğuk ve kabaydı, onunkinden daha eskiydi ama babasınıninki kadar derin değildi.

"Kaçırıldık, sonra da öldük. Belki de bunu yapmamalıydık." Yeni bir ses, çatırdayıp gıcırdayacak kadar genç bir çocuğun sesi, henüz bir erkeğin mi yoksa bir çocuğun mu sesi olduğundan emin değildi.

"Sessiz olun. Şu anda buradayız ve sonuna kadar gideceğiz," diye tersledi birincisi. "Lanet gölgelerin içine gir ve orada kal. Gidin. *Gidin*."

İkincisinden huysuz bir itiraz geldi ama sonunda çizmelerin çıkardığı sıyrıklar ağaçtaki çalılar arasında kaybolup gitti. Kız kımıldadı ve inledi, koşmaktan kasları ağrıyordu. Annesi ona koşmasını söylemiş, koşması için bağırması ve arkasına bakmamasını tembihlemişti.

Ailesini bulma umuduyla bir yandan kurtulmaya çalışırken bir yandan da yer değiştirdiğinde ipler onu sıkıca tutuyordu.

Zihnindeki bulanıklığın içinden, kapının duvara çarparken çıkardığı acımasız sesi, demir ve bronz bıçakların havayı yararak eti parçalamaya çalıştığını hatırladı. Çığlıkları ve kanı hatırladı.

Çok fazla kan var.

"Kıpırdanmayı kes, lanet olsun."

Dondu kaldı. Onu bağlı tutan ipler kollarıydı. Ve yanağı kül, ter ve orman sisinin ısıırığı kokan soğuk deriye bastırılmıştı.

Koyu renkli bir örtünün altında sakallı bir çene seçebiliyordu. Babasınınki gibi uzun çift örgüler ve kemik boncuklarla sakallı değildi ama bir sakal hayaleti vardı.

Bağırarak, kendisini bırakması için adama yalvarmak istedi. Omuzlarında bıçaklar ve silahlar için deri kayışlar vardı, tıpkı köyünü yakan yağmacılar gibi. Korku, yalvarışlarını boğdu ve cılız iniltilerden başka bir şeye dönüşmedi.

"Tek kelime etme kızım," diye fısıldadı ve kız zayıf bedeninin soğuk orman zeminine doğru alçaldığını hissetti. Dikenli çalılar ve küçük çakıl taşları kaburgalarına battı. Yer değiştirmeye çalıştı ama deri sargılı parmaklar çenesinin etrafında kıvrılıp başını geriye yatırdı. "Bu acıtacak ama uzun sürmeyecek. Sakın ses çıkarma."

Boğazına keskin bir acı saplandığında kızın dişlerinin arasından bir tıslama kaydı. Kapüşonlu kirpiklerinin arasından, yüzü olmayan adamın bir bıçağı geri çekişini izledi. Adam garip kelimeler mırıldandı ve parmaklarını kızın boynundaki ıslak ve sıcak bir şeye dokundurdu.

Titredi, kıpırdamadan durdu, adamın kılıcının ucunu kullanarak işini bitirmesinden korkuyordu.

Bir sonraki nefeste, yorgunluktan ağırlaşmış gözleri dalgalandı ve adamın sağlam kolları onu bir kez daha kucakladı.

Damarlarında yanan korku yerini daha yumuşak, daha sakin bir şeye bıraktı. Yeterince, kız derin bir uykuya dalabileceğini düşündü.

Ta ki vücudu yer değiştirip daha kalın ve daha kokulu yeni kollara teslim edilene kadar.

"Konuşacak mı?" Karanlığı yeni bir sesin dumanla yanmış törpüsü bozdu.

"Bu geceyle ilgili pek bir şey hatırlamayacağından emin oldum. Diğerlerinin hafızalarından silinip gittiğini görün."

"Ödediğin parayla, istersen onu ruhlar alemine gömerim. Bu bulunamayacak. Söz veriyorum."

Nabızı hızla atıyor, zihni çılgına dönüyordu ama ağır adımlar tahtaya çarptığında ve tüm bunların altında bir yerlerde gelgitlerin kucağı, tuzlu su ve çürüyen pulların kokusu varken vücudu hareketsiz kalıyordu.

Bir homurtu ve yüzünde tüten baharatın nefesiyle kız, arma ve nemli çarşafın yanına sokuldu.

"Kutsanmış küçük barnon, öylesin." Adam ortak bir dilde, üç krallıkta ve yabani halkın hiçbir krala sahip çıkmadığı Gece Geçitleri'nde bilinen bir lehçede konuşuyordu. Kuşkusuz o bir gelgit gezgini, benim diyebileceği bir toprağı olmayan bir ruhtu. "O sıska küçük boğazını parçalayabilirlerdi."

Gümbür gümbür adımları ahşap tahtaların üzerinde ilerliyordu -bir uzun gemideydi-.

Hayır, gidemezdi. Arkasında bıraktığı insanlar vardı. Ama... kim?

Ahşabın kalın sisleri kafatasını kazıyormuş gibi, kız zihninde kaybolan yüzleri hatırlayamıyordu. Bu sadece bir histi, unuttuğu bir şeyler -birileri- olduğunu hissediyordu.

Yorgunluğun ağırlığı onu bulanık bir uykuya sürüklemekten önce, kız suyun kenarında karanlık giysili bir figür gördü, sırtında alevlerin parıltısı vardı.

Deri ceketinin göğsünde çift başlı bir kuzgun vardı. Dravenmoor'un, yani düşman krallığın amblemi. Akıncıların arkasındaki topraklar.

Tanrılar adına, onu bulmuşlardı ve gözlerindeki lanet sonunda tüm dünyasını yok etmişti.

(O ÇOCUĞUN ÖLÜMÜ BENİM HATAMDİ.

Uther nehirde taş duvarların yakınında yüzüstü bulundu. Şafaktan önce kraliyet kalesi. Benim gözetimime verilen birimde yeni bir Stav Muhafızı, on sekiz yaşında bir çocuk. Ceset ortadan ikiye ayrılmış, göğsü yüzülmüş, kaburgaları çatlamış bir kaz yumurtası gibi parçalanmıştı.

Salur'daki tanrıların salonuna çok erken gönderildi.

Genç muhafızın cesedini taşıyan düz araba, metanetli Stav'ın önünden geçti. Saray şifacısı, suda geçirdiği bir geceden dolayı mavi renge bürünen etli yüzünü kapatmaya çalıştı ama tekerlek yoldaki bir taşla çarptığında, keten geri çekildi.

Yumruklarım kıvrıldı, avuç içlerimin nasırlaşmış etine saplandı.

Uther'in solgun gözleri açık kalmıştı, kapanamayacak kadar kaskatı kesilmişti ve korku içinde cansız bir şekilde öğle güneşine bakıyordu. Kan sıçramaları boynunu, dudaklarını ve Stav'ın parçalanmış siyah tuniğini kaplamıştı.

"Dravenler," diye mırıldandı sırık gibi bir Stav Muhafızı diğerine. "Öyle olmalı. Uther bir kemik ustasıydı."

Gerçeklerden nefret ederek gözlerimi kapattım.

Büyünün farklı zanaatlarına dair hikâyeler, tanrıların kızını kurtaran ilk kral Gezgin'in destanlarında yazılmıştır. Ödül olarak Gezgin'e, yeni kurulan krallığını güçlendirmesi için tanrıların gücünün üç aracı olan kemik, kan ve ruhtan parçalar verildi.

Stigandr diyarlarındaki çoğu kişi bu hikâyelerin sadece masal olduğuna inanıyordu ama büyücülük yeterince gerçektir.

Kemik zanaatı kemiği neredeyse kırılmaz bıçaklara dönüştürdü. Kemik tozlarından iyileştirici tonikler ve kaynatılmış ilikten zehirler üretti. Kan zanaatı büyü yapmak ve rün işlemek için kan kullanırdı. Ruh zanaatı ölümlerden güç alırdı ve vadilerin ötesindeki krallık Dravenmoor'un ortak armağanıydı.

Dravenler, Jorvandal Kralı Oleg Hanesi'nden Kral Damir'i hor görüyor, savaşçıları ve ordularını güçlendirmek için yozlaşmış ve yasak yollarla zanaat kullandığı konusunda ısrar ediyorlardı.

Haksız olduklarını söyleyemem ama bir çocuğun sadece görevini yaptığı için katledilmesi kanımdaki öfkeyi azaltmadı.

"Elimden gelse bütün Draven'ları mızrağa geçirip yakardım," diye devam etti muhafız.

Stav arkadaşı ona sessiz olması için tısladı, bakışları beni buldu - üstleri ve bir Draven.

Kanım düşman krallığa aitti ama bir düzine kış önce kalenin kapılarında ölüme terk edildikten sonra sadakatim Jorvandal'a ait oldu.

Ama bazıları için, kendi adamlarım için bile, her zaman onların düşmanı olacaktım.

Düzinelerce adamın sığabileceği şekilde inşa edilmiş uzun bir ev olan Stav mahallesinin kemerli kapısından içeri döndüğümde botumun topuğu çakıl taşlarının üzerinde çatladı. Büyük salonda, ocaktaki alevler köz haline gelmeye başlamıştı ve son gecelerdeki sefahatten dolayı ince ballı bal likörünün içki boynuzları devrilmişti. Stav stajyerleri soğuk ayları Stonegate'te geçirmişti ama eğlencenin ardından hepsi şimdi ailelerine ve köylerine dönmüştü. Kralın emirlerini beklemek için krallığa.

Birkaç genç Stav sendeleyerek ayağa kalktı ve beni karşılamaya hazırlandı. Ölen kardeşlerinin yanında durmadıkları için onları azarlayabilirdim ama yüzlerindeki yeşil rengi, gözlerindeki kırmızılığı görünce belki de dayanamadılar.

Mırıldanarak verdikleri selamı duymazdan geldim ve Stav subayları için tasarlanmış daha büyük odalara doğru ilerledim. Odam her şeyden çok bir kanattı. A

kütüphane ve çalışma odası, bir yatak odası ve bir tuvalet. Kapıyı arkamdan sürgüledim ve dokuma halıyı on uzun adımda geçerek tuvalete gittim.

Göğsümü, boğazımı ve çenemin menteşesini oyan sivri yara izi boyunca, denizin uluyan öfkesini yutmuşum gibi kükreyen bir ağrı vardı.

Göğsümdeki safra yükseldi, bakışlarımı üzücü bir gölge kapladı.

Toprak lavaboyu kavradım, keskin ve derin nefesler aldım.

Şiddet bana yabancı değildi ama içimdeki kan arzusunu dizginlemek giderek zorlaşıyordu. Ben Stonegate'in Nöbetçisiydim ve Nöbetçi'nin itidalli bir ölçü olması gerekiyordu.

Şu anda, Uther'i katledenlerden daha büyük bir canavar olmak istiyordum.

Sıcaklık yavaş yavaş azaldı, kafamdaki fırtına dindi. Leğendeki soğuk suyu avucuma alıp yüzüme döktükten sonra odaya döndüm.

"Sen, dostum, çok acınası bir mideye sahipsin. Ölüm ve kan görmek seni kusturuyor mu? Dürüst olmak gerekirse, kendime ne tür bir kraliyet muhafızı zincirledim?"

Odamda başka bir sesin olmasından ürkmüştüm ama bunu belli etmedim.

O.

Yatağında yayılmış, bileklerim çapraz, Prens Thane the Bold sırtarak bana baktı, muhtemelen kendimi azarladığının farkındaydı. Tuvalete ulaşmak için acele ederken aptalca odamı kontrolsüz bırakmışım.

Kaşlarımı çattım ve bu sadece onun sırtışını genişletti.

Sen bir pisliksin ve cehennemlerden birine aitsin. Parmaklarım cevap vermek için hızla hareket etti ama Thane beni kalenin dışında kanlı ve kırık bir halde, sesim kendi klanımdaki yerimle aynı şekilde oyulmuş olarak bulduğundan beri en çılgın hareketlerimi bile takip edebiliyordu.

"Gerçekten mi?" Prens kıkırdadı. "Hangisi, erimiş mi yoksa buzlu mu?"

İkisini de. Ya elimde bir bıçak olsaydı?

"Roark, benim en eski, en sevgili, en korkutucu dostum, daha iyi soru şu: Neden bıçağın elinde değildi? Dikkatsiz davranıyorsun, Nöbetçi."

Başımı salladım ve üzerinde yıllanmış şarap dolu geniş bir ibrik ve bir boynuz bulunan özel arabaya gittim. Thane teklifimi reddederek elini salladığında sadece bir boynuz doldurmuştum.

"Şakalar bir yana," dedi Thane, bacaklarını yatağın kenarına atarak, "bu ölümü çok zor karşılıyorsun."

O benim sorumluluğumdaydı.

"Roark." Thane içini çekti. "O piçlerin yaptıkları için kendini suçlama. Bu senin suçun değil."

Öyleydi. Genç Stav'ın ölümü pek çok açıdan tamamen benim hatamdı.

Ona neden öldürüldüğünü bilmediğimizi söyledim.

"Bunu öğreneceğiz ve öğrendiğimizde de sorumlusu kimse cezasını çekecek."

Cevap vermek için tek elimi kullandım. *Sen neden buradasın? Annen kendi düğününü planlaman için seni zorlamıyor mu?*

"Stav Muhafızları katledilirse muhtemelen bir düğün olmayacak." Thane yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, bu sıkıntılı halinizde kelimelerimi dikkatsizce kullandım, izin verin tekrar deneyeyim. Evet, annemi atlatmayı başardım, korkmuş bir çocuk gibi saraydan kaçtım ve onun yerine sizi görmeye geldim."

Bir nefes verdim, yumuşak bir kahkaha attım.

Thane, başının ortasından aşağıya doğru örülmüş altın sırma saçlarından kulağındaki kemiklere kadar tam bir savaşçı prensti. Benden biraz daha uzun boyluydu ve ben de küçük bir adam değildim. Ama kemikli Kraliçe Ingir ve onun bitmek bilmeyen eğlenceleri, ithal satenlerin, ipeklerin ve buzlu pastalar için farklı tatlarda dolguların çılgınlığına kapılmamak için her erkeği korkutmaya yeterdi.

"Bir amaç için geldim." Thane elini pantolonunun cebine attı ve yırtık pırtık, katlanmış bir parşömen çıkardı. "Kont Jakobson'u duymuşsunuzdur, değil mi?"

Kralın gözüne girmeye kafayı takmış kont mu?

Thane katlanmış parşömeni aramızda havaya kaldırdı. "Tam da o. Oldukça ilginç bir keşif yaptı."

Prens bana mektubu uzattı. Bir kez okudum, sonra bir kez daha. Thane artık gülümsemiyordu.

Parmaklarım hızla hareket etti. *Jakobson bundan emin mi?*

"Görünüşe göre babamın kan alçıları sonunda işe yaradı."

Kral Damir kan izleme büyülerinin kendisine ait olduğunu iddia edemezdi çünkü kaledeki kan işleyicisi kraliçeydi. Bunun bir önemi yoktu.

Mevsimler önce Kral Damir, kayıp zanaatkârın evinden dökülen kanı aldı. Aynı soydan gelen herhangi bir ruh yaklaşırsa, kan zanaatkârları bunu bilirdi. Kralın büyülerini, her köyün sınırları içinde kraliyet tarafından atanmış bir kan zanaatkârı olmasını zorunlu kıldı.

Tüm bunlar kaybolan çocuğu bulmak için yapıldı. Büyülü zanaatıyla üç krallığı tepelerdeki küçük bir köye karşı getiren bir çocuk.

Artık ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Ama bir sorun var." Thane düşüncelerimi böldü, kapımın önünde volta atıyordu. "Jarl Jakobson'un kan işleyicisi kadını Draven Karanlık Gözcüleri'ne satmış."

Yani mektuplarda bir kadından mı bahsediliyor? Kaçan çocuğun bir kız olduğu söyleniyordu, kral ve kraliçelerin açgözlülüğü ve kana susamışlığı için onu aramak için daha fazla neden. Herhangi bir ev mührü var mı?

Krallıklarda bir çocuğun ilk yazında sol kulağının altına bir damga vurulması yaygındı; bu damga evler ve klanlar için bir soy işareti ve hanedanlık armasıydı.

Thane'in kaşlarından biri kalktı. "Manipüle edildiği söyleniyor. Bazı rünler isimsiz bir damga yapmak için sonradan eklenmiş. Merak uyandırıcı, öyle değil mi?"

Nadir zanaatları gizlemek isteniyorsa, bir ev mührüne kimsesiz ve avare bir sembol gibi görünene kadar mürekkep eklemek - klanları veya ev soyları olmayan halk - yapılacak en akıllıca eylem olurdu.

Thane, "Kont, kan zanaatkârı ile izci arasındaki yazışmaları buldu," diye açıkladı. "Elbette Jakobson şimdi kayıp zanaatı ortaya çıkaran kasaba olduğu için bir tür ödül istiyor."

Prens uzun kemerli pencereye gitti ve duvarların üzerinden uzaktaki ormana baktı. "Babam her zaman, bu adamın ölüm haberinden şüphelenmiştir."

Kız bir numaraydı. Bu yüzden her jarldom'u büyülerini yapan bir kan ustası bulundurmaya zorladı. Bunca zaman sonra haklıydı. Kraldan bir eritici saklanmış. Bir kadın." Thane başını salladı. "Beş yüz kışın ilki, Roark. Bunun ne getireceğini biliyorsun."

Savaş, tek elimle verdiğim bir cevaptı.

Eğer bu rapor doğruysa, Dravenmoor'un Kızıl Vadileri'nden Myrda Krallığı'nın küçük denizlerine kadar yeni savaşlar olacaktı.

Damir kimsenin ödülünü tekrar almasına izin vermeyecekti ve Dravenmoor'un kraliçesi uzun zaman önce o baskınlar sırasında kaybettiklerinin intikamını almak için geri dönecekti.

Bir eritcinin zanaatı belki de nesiller boyunca sadece bir kez bulunurdu ve nadiren bir kadının kanında bulunurdu. Bu üç zanaatın bir çarpışmasıydı; tehlikeli, imrenilen ve uzun zaman önce yapılan anlaşmalarla Jorvan krallarının sahip olduğu bir zanaat.

"Savaş kesinlikle bir risktir. İşte bu yüzden bu Skalfirth köyüne gitmelisiniz." Ağzım gerildiğinde Thane kıkırdadı. "Kral Baldur'un seninle gelmesini ayarladı bile. Ne şanslı bir piçsin sen."

Boğazımdan yumuşak bir inilti yükseldi. Tilki Baldur adı gibi kurnazdı, acımasızdı ama çok yetenekli bir Stav'dı.

Çocukluğumuzdan beri birlikte eğitim almıştık ama kılıç kullanma becerisinde onu geçtiğimde bana karşı kin beslemeye başladı. Thane'in Nöbetçisi olarak Stav Muhafızları'ndaki rütbem beni prensin kılıcı, koruması yapmıştı; damarlarındaki kraliyet kanının dökülmesini önlemek için her şeyi yapmamı, hatta gölgelerde bir katil olmamı gerektiriyordu.

Nöbetçi, kralın Stav'ında gerçek bir lider değildi, daha çok suikastçı ve gerektiğinde kaba biriydi. Yine de konumum beni kralın değil Thane'in sözü altında tutuyordu.

Baldur, sıralamamdan sonraki geceyi, hayal kırıklığına uğramam gerekiyormuş gibi sarhoş bir şekilde benimle alay ederek geçirdi.

Sanki tam olarak olmak istediğim yere yerleştirilmemiştim.

"Keşke orada olabilseydim," dedi Thane. "Ama saldırılar yüzünden bir daha Stonegate'ten ayrılmama izin verileceğinden şüpheliyim. Babam başka bir oğul doğurmadıkça, ama ne yazık ki böyle bir şey olursa annemin kocasını yatağına alması gerekecek."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz prens durakladı ve ürperdi.

Kayıp eriticinin hayatta olduğu doğrulanırsa kral ne yapmamızı istiyor?
Soruyu yavaşça işaret ettim, zaten cevabı bekliyordum.

"Önce onu satan hainin icabına bak, sonra da eriticiyi eve getirmek için kendi yöntemlerini kullan. Roark." Thane'in sesi alçaldı. "Eriticilerin zanaatını her zaman önemsemediğini biliyorum ama halkımızı daha güvende tutmak için bunun bir faydası olduğunu kabul etmelisin."

Tartışılabilir. Çenem zonkladı.

Thane kıkırdadı ve bir elini omzuma koydu. "Kral devriyeleri artırmayı ve törenlerini daha özel yerlere taşımayı planlıyor. Aslında bu da işin diğer kısmı. Sadece seçkin Stav size katılacak, gizlilik yemini etmiş muhafızlar. Bu köyde bulduklarınız hakkında konuşmayacaklar."

Kralın zanaatı kalenin duvarları ardında saklı tutmaya çalışmasının hiçbir önemi yoktu. Kan ve ölüm her zaman eritici bulur.

Bir eriticinin damarlarında dolaşan büyü, ruhları ve bedenleri yozlaştıran, değiştiren ve gaddarlaştıran iğrençlikler yarattı.

Geçen hasatta, kralın kişisel eriticisi katledilmişti. Melder Fadey'in ölümüyle rahatlamaktan başka bir şey hissetmedim. Eğer eritme zanaatı burada olmasaydı, bir kez olsun barış olabileceğini düşündüm.

Tanrım, neredeyse geçmiş savaşları unutmama, gözlerinde gümüş rengi olan küçük bir kıza ulaşmaya çalışırken kaybedilen hayatları unutmama izin verecektim. Belki de kaderin Norn'ları onun yaşam iplerini çoktan kesmiş ve onu Salur'a göndermişlerdir diye umuyordum.

Belki de yanmak ya da donmak için iki cehennemden birine. Hata yok, şimdi yine kan dökülecekti.

"Bunu yapabildiğimiz kadar uzun süre gizlice yapacağız. Başka bir baskın istemiyoruz," dedi Thane, yumuşak ve alçak sesle.

Uzaktaki çığlıkların, dumanın ve yanan etin anılarına karşı gözlerimi kapattım.

Hiçbir krallık kayıp vermeden kurtulamadı. Thane amcalarını kaybetti. Daha küçük bir krallık olan Myrda sadık senyörünü ve kraliçenin yeğenlerini kaybetti.

Ben vatanımı ve sesimi kaybettim.

Thane bir elini omzuma vurarak, "Günün ilk ışıklarıyla birlikte yola çıkacaksın," dedi. "Dikkatli ol dostum. Bu kadın Fadey olmayacak. Senin o karanlık kalbini büyülemesini hiç istemem."

Alay ettim. *Eğer deneseydi boğazını keserdim. Melezleri sevmiyorum ve bu asla değişmeyecek.*

2

I BİR ZAMANLAR, içlerinde sakladıkları karanlığı görene kadar başka bir ruhu ASLA gerçekten tanımadığımız söylenmişti.

O anda şeytanın gözlerinin içine bakıyordum.

Gözlerimi kırıştırdım, piçin gözlerimin karanlık merkezini büken gümüş yara izinin bir kısmını görebilmesini umuyordum, bu da bir sonraki hamlelerini dikkatle seçmesi gerektiğine dair bir uyarıydı. Pukki otları kemirmekten başka bir şey yapmadı, küçümsememden hiç rahatsız olmamıştı.

"Çekil." Keçinin boynundaki ipi çekiştirdim.

Ardından uyuşuk bir meleme geldi ve yaratık çayırdaki otlamaya devam etmek için başını eğdi. Sanki Pukki tehdidi anlayacakmış gibi avucumu uzattım ve fısıldadım, "Seni kırabilirim, seni aptal hayvan."

Daha fazla kemirme, daha fazla homurdanma.

Başımı geriye attım ve gökyüzüne küfrettim. "Tamam. Orada kal, seni lanet şeytan, ama ben bitirene kadar hiçbir yere gitme."

Dar patikadan küçük yıldız erik bahçesine doğru yürüdüm. Soluk dış etleri gün doğumunda parlıyordu ama yenildiğinde içleri kandan daha koyu bir kızılığa bürünüyordu.

Orada, hasır sepetlerle dolu bir el arabası keşisiz kalmıştı.

Pukki'ye ters ters baktım. Çenesi tembelce döndü ve kulaklarını oynattı, neden gittiğimi biraz merak ediyordu ama kıpırdayacak kadar değil.

Çuval bezi önlüğümün cebinden bir şişe çıkardım. Yaralarımınla aptal bir yaratığın gözünü korkutmak için gözlerimi yıkamıştım ama

Kendimi koruma duygusu. Başımı eğerek mürekkepli sıvıdan her iki gözüme de biraz damlattım ve sıcak ısırmaya karşı irkildim.

Diken çiçekleri kıyılarda yetişen güzel çiçeklerdi ve genellikle tunik ve yün boyamak için kullanılırdı. Benim için, preslenmiş çiçekler gözlerimdeki gümüş rengi yaraları koyu mor bir yalanın ardına gizledi.

Güzeldi ama çiçek boyası yüzüne savrulan sıcak kül gibi yakıyordu.

Yara izleri ortaya çıkmadan önceki zaman zihnimde bir sis içinde kayboldu, tam olarak hatırlayamadığım bir hayat.

Kahkahaların, sıcak kolların ve iki örgüye ayrılmış kalın bir sakalın zayıf, belirsiz anıları vardı. Bazen bir kadının yumuşak sesinin bana kayıp ruhların türküsünü söylediğini hayal ederdim.

Ne zaman duman ve çığlıklarla dolu bir gece rüyamda görsem, uyanmadan hemen önce gölgelerin arasından doğan güneş gibi gözler görürdüm.

Kesin olarak gerçek olduğunu bildiğim ilk anılar, terk edilmiş ya da yetim kalmış gençler için yapılmış bir gençlik evinin soğuk duvarlarında başladı. Altın yosunlarla kaplanmış ahşap çıtalar ve köşelerdeki ipeksi ağlar bana bir çatı ve yatak sağladı. Orada, gözlerimin siyahını bölen gümüşün zalim bir lanet olduğunu öğrendim.

Gammal, omurgası yuvarlak bir tepe gibi kavisli olan yaşlı hizmetçi, ilk not alan kişiydi. Onun yumru yumru, çarpık parmaklarının çılgınca çalışmasını, bana çiçeklerin taç yapraklarını ezmeyi öğretmesini ve boyayı kirpiklerime sürmesini asla unutamam.

Bileklerinde güneşten ve mevsimlerden solmuş güzel, sarmal mürekkep dövmeleri vardı.

"Sınırsız Halk işaretleri," dedi bana. "Gençlerimize başarılarının destanlarını başlatmak için işaretleri verilir. Klanım, ruhlar alemine girmeye hazır olduklarında genellikle bunlarla kaplıydı. Biraz sizin ev rünleriniz gibi."

İçgüdüsel olarak elimi kulağımın altındaki, Gammal'ın bir zamanlar Bien isimli bir hanenin mührü olan rün işaretlerinin değiştirilmesine yardım ettiği dövmenin üzerine götürdüm.

Sınırsızların klanları, Kuzey'deki Gece Çıkıntıları'nın uçurumlarının ötesindeki insanlardı. Kralı, kraliçesi ve büyü zanaatları olmayan insanlar.

Kulübelerde yaşar, mızrak ve taş baltalarla avlanırlardı. Bazıları Sınırsızlar'ın dişlerini keskin uçlar halinde tıraş ettiklerini söylerdi.

Gammal'ın dişleri benimkilere benziyordu.

Kadın, ev işlerini bitirdiğimizde buruşuk cildine kendi desenlerimi çizmeme izin verdi ve bana gümüş izlerini nasıl gizleyeceğimi öğretti.

"Ya acıyı kabul et ya da ölümü, elskan," diye fısıldardı Gammal her zaman, boyaların acısından yakındığımda. "Buradaki insanlar o yara izleri için adam öldürür."

Diyarların toprağında, hepsi kendi başına acımasız ve sevimli olan üç büyülü zanaat damarı yaşıyordu. Ancak gözlerdeki gümüş, Gezgin Kral'ın lanetinin hepsinin gücüyle kanında yandığının kanıtıydı. Savaşlara yol açacak kadar imrenilen bir güç.

Kraliyet kervanları köye girdiğinde kralın eriticisini iki kez görmüştüm, sanki bir şey arıyor ama asla bulamıyormuş gibi. Halk onun sadece bir zanaatkâr değil, aynı zamanda kralın eşi olduğu için bu kadar iyi korunduğunu söylerdi.

Kimse eritme zanaatının neden bu kadar şiddetle arzulandığını gerçekten anlamıyordu, sadece eriticilerin asla gerçekten özgür olmadıklarını biliyordu.

Gammal beni, küçük sahil krallığımız Jorvandal'ın Dravenmoor'a karşı zafer kazanmadan önce yaklaşık bir yüzyıl boyunca Myrda topraklarıyla ittifak yaptığı savaşların tarihlerini okuyabileceğim kalın ciltlere götürdü.

Jorvandal'ın yardımları, antlaşmalar ve yaptırımlar sayesinde Myrdan kızları her zaman Jorvan krallarıyla evlenmekle kalmadı, aynı zamanda eritme zanaatı da her zaman kraliyet kalesi Stonegate'e ait olacaktı.

Yeni bir eriticiyi avladığım son baskını hatırlamıyordum, sadece onuncu yazımda olduğunu ve Bien Hanesi'nin kan dökülmesinin kalbi olduğunu hatırlıyordum. Aptal değildim. Elimde manipüle edilmiş mühür rünleri, gözlerimde yara izleri ve karanlık sözler, alevler ve çıgıllıklarla dolu bolca kâbus vardı.

Karanlıkta hep çıgıllık atar.

Yanaklarımdan süzülen birkaç damla boyayı sildim. Stav Muhafızları yakında gelecekti ve onların varlığı her zaman sinirlerimi gererdi.

Ellerimi sıktım. Geçmişte Stav, kirli tırnakları ve dağınık örgüleri olan bu basit kadını hiç fark etmemişti.

Bu sefer de farklı olmayacaktı.

Son ağaca doğru yola çıktım. Yıldız erik ağaçlarının sağlam gövdeleri, onları meyve bahçesinde ulaşılması en kolay meyve yapıyordu, ancak her ince dal kırbacı bir örümcek ağı gibi diğerlerine dolanıyor, birkaç kanlı sıyrık olmadan çekirdeği koparmayı bir savaş haline getiriyordu.

Soğuk sis, yüksek kavak ağaçlarını puslu bir nehir gibi yarıyordu. Köyün yüksek ahşap kapılarının ötesinde pek bir şey görmek zordu ama fırtınanın tadını alabiliyordum; salamura ve duman biraz da korkulu terle çarpışıyordu.

Fernwood, denizin suyunu çok sıkı, kalın ve ağır bir şekilde tutuyordu, bu yüzden mevsim ne olursa olsun havada sürekli bir nem vardı.

Cesur Prens Thane, Myrda'nın prensesi ve varisi ile evlenmeye hazırlanıyordu. Stav Muhafızları, tören için sınırları güvence altına almak amacıyla haftalarca küçük krallık ve köyleri dolaşmıştı.

Skalfirth son duraklarıydı.

Bu fikir, Kont'un evinin baş aşçısı Selena'yı ilahiler ve dualar okumaya itti. Şafak sökmeden önce, koruma rünleriyle işlenmiş yontulmuş bir tılsımı boynuma taktı, yollardaki muhafızlarla birlikte Draven Dark Watch savaşçılarının ormanda saklanıyor olacağına ikna olmuştu.

Bir erik daha kopardım, kabuğunda kurt delikleri ya da kuş ısırıkları olup olmadığını inceledim. Ağaçların arasında bir dal kırıldı ve kollarımdaki tüyleri kaldırdı. Hışırdayan brandaların sesi, arabamın ahşap çıtaları üzerindeki saz sepetlerin sıyrılmasına dönüştü.

Orada, bir zamanlar keçi tarafından çekilen arabamdaki tüm sepetleri karıştıran, kalın, yün bir pelerine bürünmüş bir adam vardı.

Çenem dişlerim ağrıyana kadar sertleşti. Korkulan Skul Drek'i takip eden klandan bir yağmacı, bir Draven suikastçısı değildi.

Bazıları Melder Fadey'in ölümünün arkasında Skul Drek'in olduğundan şüpheleniyordu.

Ama bu herif gölgelerle birlikte hareket etmiyor ya da kurbanını bir yağmacı gibi mızraklamak için ağaçlara tünemiyordu. Yıpranmış bir kukuleta, aşınmış botlar giyiyordu ve gürültülü, beceriksizce karıştırmaları onu sıradan bir hırsız olarak ele veriyordu.

Çocukluğumdan beri gözlerimdeki sırrı saklamak zorunda kaldığım için bir bıçağı nasıl kullanacağımı yeterince iyi öğrenmişim.

Kemerimdeki halkadan küçük bir soyma bıçağı çıkardım ve uçurdum. Bıçak arabanın kenarına saplandığında ağır bir *gümbürtü* hırsızı ürküttü. Pukki bile araştırmak için açgözlü kafasını kaldırdı.

Aceleyle yerden bir erik kopardım ve fırlattım. "Bizden çalabileceğini mi sanıyorsun?"

Erik kaputunun yan tarafına çarptığında kaputun altından hırıltılı bir homurtu çıktı.

Çılgınca bir çılgınlık içinde, çimenlerden vıcık vıcık erik üstüne erik topladım ve her adımda arabaya daha da yaklaşılarak birbiri ardına fırlattım. Çürük erikler omuzlarına, kalçalarına, bacaklarına çarpıyor, pelerininin üzerinde iğrenç meyve suları ve ince et izleri bırakıyordu.

Hırsız kollarıyla başını siper etti. Dönüp ağaçların arasına dalmaya hazırlanırken, son bir erik alnına çarptı. Dişlerinin arasından alçak bir tıslama geçti.

Bıçağımın kabzasını çekerek arabanın kenarından söktüm ve piç kurusunu kesmeye hazırlandım. Ben arkamı döndüğümde ağaçların arasına dalmıştı.

Hırsız bir nefes için yosun tutmuş bir kavağın yanında durdu ve beni izledi. Başındaki örtünün altından gözlerini göremiyordum ama bakışları, Eğrelti Ormanı'nın derinliklerine çekilene kadar çok yakınımda tuttuğum yanan bir meşale gibi göğsümü delip geçti.

Kır çiçeklerini kemirmekten başka bir şey yapmayan Pukki'ye dik dik bakarak sepetleri hızla incelemeye koyuldum. Jakobson Hanesi'nin kâhyası, hatalar için sopa kullanmaktan korkan bir adam değildi.

Gençlerin evinde de benzer şekilde düşünen gardiyanlar olmuştu ama Gammal her zaman beni kollamıştı ve onun uyarıları sayesinde pek çok kırbaçtan kurtulmuştum. Farklı ilçelerdeki her jarl kendi köyünün kralı gibiydi. Hizmetkârlarına nasıl davranılacağına onlar karar verirdi ve Jarl Jakobson, halkı daha güçlü kıldığını düşündüğü için sık sık acı vermekten kaçınırdı.

Sepetleri sabitlemek için sicimi birkaç kez çekiştirdikten sonra deri koşum takımını bir omzuma geçirdim ve tekerleğim yabancı otların arasında bir şeye çarpana kadar arabayı can sıkıcı yaratığa doğru götürmeye başladım.

"Bu günün canı cehenneme." Tekerleğin etrafındaki yaprakları temizlemek için diz çöktüğümde lanet dilimden döküldü.

Ortasında yıpranmış bir çentik bulunan pürüzsüz, yuvarlak bir taş arabayı tuzağa düşürdü. Kayaya oyulmuş yanan bir baltanın mührünü dikkatle izledim. Birinin Gezgin Kral'a dua ettiğı eski bir totem.

Zanaatkârlığının lanetinden korkuyordum ama ilk kralın destanından her zaman keyif almıştım.

Bir zamanlar gezgin bir Skald, kayıp bir bakireye rastladı. Ona barınak ve son kızarmış ringa balığı şeridini verdiği için, bilgelik tanrısının sevgili kızlarından biri olduğu ortaya çıktı.

Minnettarlık olarak, gezgine evlenmesi için bir bakire verildi ve yeni krallığını kurmak için kullanabileceğı tanrıların büyüünün bir parçasını tutması için bir araç sunuldu.

Gezgin Kral önce kemiğı seçti, çünkü kemikler hiç de az değildi ve çok geçmeden kırılmayan kemik kılıçları ve bir düzine kalkan gibi oturan zırhlarıyla en büyük orduya sahip oldu.

Hikâyenin devamı vardı, karanlık günler birbirini takip etti ve büyüünün farklı damarlarını getirdi.

Gezgin'in son hikâyelerinin ardındaki şiddet ve delilikle birlikte, ilk krala tapanların sayısı azalmıştı ama burada, küçük deniz kasabalarında ya da orman köylerinde totemler bolca bulunuyordu.

Sanki Gezgin Kral'ın ruhu Stigandr diyarlarındaki küçük, basit hayatlardan herhangi birini önemsiyormuş gibi.

Sepetlerden birini düzelttim ve hızla solmakta olan suya yazılmış bir sembolü gördüm.

Hırsızın ardında bıraktığı basit bir kelime ama korkunun keskin sızısı iliklerime işledi.

Yalancı.

3

(Eriklerden arta kalanları toplayıp Pukki'yi arabaya bağlama savaşına başladığımda ellerim titremeye devam ediyordu.

Nemli sembol çoktan sepetin iplikleri arasında kaybolmuştu ama kan kafatasına hücum ediyordu.

"Súlka Bien." Yokuş yukarı yürüdüğü için biraz nefessiz kalmış bir adam, solgun, yıpranmamış buklelerinin üzerindeki yün kapüşonu çekiştirdi.

Rahatlayarak kıkırdadım. "Ne kadar resmi bir selam, *Sör* Darkwin."

Kael sırttı. "Seni bulmak için gönderildim ve bilmeni isterim ki Sel senin Dravens ya da belki de vahşi bir hulda tarafından kaçırıldığına inanıyor."

Homurdandım ve başımı salladım.

Kael kan bağı dışında her yönden kardeşimdi ve Jorvandal'ın her oğlunun Stav Muhafızları'nda tamamladığı zorunlu eğitimden sadece birkaç gün önce dönmüştü.

Bir kemik zanaatkârı olarak Kael'in kısa süre içinde muhafız birliğinde subay rütbesi alacağına şüphe yoktu. Kendisine oniks kabzalı bir kemik kılıç verilecek ve tekrar ayrılacaktı.

Tabii katılmayı seçerse.

Neden yapmıyorsun ki? Kael, Skalfirth'ten daha fazlasını hak ediyordu ve benim iyiliğim için burada kaldığına dair içimde sefil bir şüphe vardı.

Birkaç adım ötede durdu, kaşları çatılmıştı. "Seni endişelendiren bir şey var."

Omzumun üzerinden bir bakış attım. "Burada bir çöpçü vardı."

"Çöpçü mü?" Kael tek parmağıyla çenemi eğdi. "İyi misin?" "Onu kovaladım."

"Tabii ki yaptın."

Artık işaretlenmemiş olan sepete baktım. "Benim bir yalancı olduğumu yazmış." "Lyra, Stav yakınlardayken hep böyle oluyorsun. Bırak da Seni teftiş ediyorum." Biraz dramatize ederek başımı bir o yana bir bu yana eğdi. "Düşündüğüm gibi, yalanların çok iyi gizlenmiş."

Kael, nazik Gammal'ın ötesinde gerçeği bilen tek kişiydi. On iki yaşında bir çocukken, lanetimi ilk keşfettiğinde, asla tek kelime etmeyeceğine dair kanının bir damlasıyla yemin etmişti.

Hiç olmadı.

Kael'in kolunun arkasını çimdikledim. "Ne gördüğümü biliyorum, göt herif."

"O zaman ne yapmak istersin? Ormana mı kaçalım? Bu leş yiyicinin peşinden gidip gözlerini mi alalım? Zanaatımla birkaç acımasız şey daha denemek istiyorum."

Hafifçe güldüm. Kemik zanaatı yeterince iyi kullanılırsa dikenleri kırabilirdi ama Kael'in kalbi çok iyiydi. "Selena troller tarafından kaçırıldığımıza gerçekten inanmadan önce şu lanet yarattığı geri götürelim. Döndüğünde onun dikkatini benden biraz uzaklaştıracağını düşünmüştüm. Ama sen, Kael Darkwin, kasıtlı olarak seni yemek odalarından uzak tutacak görevler alıyorsun."

"Halkın sürekli beni görmek istemesine neden olacak kadar saygı görüyorsam elimden bir şey gelmez." Omzunu ittim. "Kendini çok fazla düşünüyorsun."

"Märta'nın daha önce soluk soluğa söylediği şey bu değildi."

"Adını bir tapınak gibi yatağının direğine yazmış bir kadınla hâlâ yatıyor musun?"

Kael göz kırptı ve bir dirseğini arabanın kenarına dayayarak arabaya doğru yürüdü. "Hafif bir saplantısı olabilir ama yatağımda bir zevktir."

"Yatak." Dudaklarımı üfledim. "Onu Fernwood'dan başka bir yere hiç götürmedin."

"Buna içerliyorum. Bilinmesini isterim ki, ahırda onun bacaklarının arasındaydım."

"Göt."

Kael, gençlik evinin beni göndermesinden sonraki kış kontun evindeki hizmetkârlara eklendi. Yalnız bir oğlan ve yalnız bir kız için yakınlaştık, sırlarımızı paylaştık, birbirimizi koruduk.

Başkaları bakışlarımı çok uzun tutarsa, Kael onların dikkatini dağıtırdı. Birisi benim pek bilmediğim bir geçmişi öğrenmeye çalıştığında, Kael onlara kendi hayatlarına bakmaları için havlardı.

O benim tek ailemdi.

"Köy devrilmeden önce bizi geri götürmek için ne konuda yardıma ihtiyacınız var?"

Pukki'ye doğru bir parmak salladım. "O iğrenç yaratık görevinin başına dönmeli ve lanet arabayı çekmeli."

Kael dilini şaklatarak Pukki'nin eğri boynuzlarını okşadı ve hain keçi hiç duraksamadan onu takip etti.

"Senden nefret ediyorum." Gülümsemem soldu ve öncekinden daha yumuşak bir sesle konuştum. "Eğer bugün muhafız birliğine alınırsan, seninle gurur duyduğumu bilmeni isterim ama bunun bizi değiştireceğini düşünmeden de edemiyorum. Senin için bir risk olacağım."

"Ly, bir yemin ettim. Gözlerindeki o yaralar benimle güvende. Sadakatim sen ve krallık arasında bölünmez. Tek umudum zanaatımı ve kılıcımı seni güvende tutmak için kullanmak."

Kael kendi zanaatını gururla taşıırken benimkini gizlememe yardım ediyordu. Yorgun bir gülümseme sundum. "Benden çok daha iyisin, seni haşere."

"Biliyorum, seni aptal."

Kael'in yardımıyla Pukki'yi arabaya bağlamayı başardım.

"Melder Fadey cinayeti hakkında bir şey duydunuz mu?" Ben sordum.

Kral Damir'in eriticisi köye her adım attığında gördüğüm soğukluğa rağmen, onun ani ölümü tüylerimi diken diken etti.

Kael, "Katil henüz bulunamadı," dedi.

"Stonegate'deydiniz, Kral Damir değerli eşini kaybetmeye nasıl tepki verdi?"

"Kralı pek görmedim ama öfke ve intikamla dolu olduğundan eminim." Kael'in çenesinde bir kas titreşti. "Fadey'in ölümü talihsiz bir olay ve bunu düşünmekten hoşlandığını biliyorum ama o hayat senin geleceğinde yok Ly."

"Ah, Şimdi de kaderin Norn'larından biri mi oldun?" Omzunu ittim. Kael kıkırdadı. "Senin kaderin taş duvarlardan uzak uzun bir hayat yaşamak."

Uzaktaki kapılardan bir koç borusu öttü ve Kael'le beni yokuŐta oyaladı. Nabzım kafatasımın içinde gümbürdüyordu.

Kıpırdamadık, sadece baktık, korkudan donakalmıŐtık, iki uzun geminin kanvas yelkenleri rıhtımdaki deniz rüzgârında dalgalanıyordu.

"Stav." Dişlerim diken diken olmuştu. "Buradalar."

4

WE YÖNETİLEN K RÜŞVET PUKKI aşağı ve yamaç Ot, kök ve çilek sepetlerini fazla devirmeden ve

Uzun evin arka tarafındaki eğri büğrü kapılardaki bir açıklıktan içeri adım attı.

Çim çatıdaki delikten dumanlar yükseliyordu ve bu dumanların arasından köyün kulelerindeki bekçilerin telaşını seçebiliyordum.

Pukki'yi arabasından çözüp erik sepetlerinden birini tutarken, Kael devedikeni köklerinden oluşan bir çuvalı omzuna attı ve kollarına bir sepet çilek aldı.

Kontun uzun evi dış kapılara en yakın yerdeydi. Orada bizi bekçilerin yaşlılarından Thorian karşıladı.

Thorian dişlerinin arasına sıkıştırdığı tahta bir boru tutuyordu. Vücudu etten çok kemikten oluşuyordu ama yaşlı ve yumrulu parmakları, kontun çiftliğindeki tüm domuz ve tavuk ağıllarının güvenliğini sağlarken hızla çalışıyordu.

Yaşlı adam yaklaşan tekerlek sesleri üzerine başını kaldırdı. "Bizden ayrılalı uzun zaman oldu, *Isdotter*. Görünüşe göre kayıp çocuğumuz seni tam zamanında bulmuş."

Yaşlı adam piposunu dudaklarından çekip her zamanki gibi yanağını gagaladığında sırıttım. Kışın uzun eve geldiğimden beri Thorian bana buzun kızı derdi.

Kael, bir kenara atıldığında kendisine yapılanlar yüzünden kayıp bir çocuktü.

Yaşlı adam Jakobson Hanesi'ne ne kadar sadık olsa da Thorian, Kael'in kont ve ev halkı tarafından büyük bir haksızlığa uğradığına dair hislerini paylaşıyordu.

Thorian piposundan uzun bir nefes çekti, ardından dumanı bir bulut halinde serbest bıraktı. "Dikkatli olun tatlılarım. Selena göletin bir fossegrim tarafından istila edildiğine inanıyor ve su ruhunun gittiğini görmek için yaşlı Pukki'yi kurban etmeye hazır."

"Pukki yeterli bir kurban olmaz." Otlarını kemirmeye başlamış olan yaşlı keçiye ters ters baktım. "O çok aptal."

Thorian beni el sallayarak uzun eve soktu ve onlar kürekleri ve makasları arabadan indirirken konuşmasını Kael'e çevirdi.

Uzun evin yemek pişirme bölümünün kapısı tıkırdayarak açıldı. "Lyra. Nerelerdeydin? Kızım, *acele et*. Kornayı duymuyor musun?"

Selena, elleri yuvarlak kalçalarının üzerinde, bana en korkunç bakışlarını yöneltti. Ne yaparsa yapsın, ruhindaki şefkati gizlemeye asla yetmiyordu.

Selena irfanın her damarına inanan bir duldu ve günlerini reisin sofrasını lezzetli ziyafetlerle doldurarak ve evi musallatlardan ve hilekâr yaratıklardan uzak tutmak için her köşeyi ve kirişi kutsayarak geçirirdi.

Kael'in ötesinde, Selena ve Thorian benim en sevdiğim ruhlardı. İyi kalpli ve güçlü iradeli. İkimize de garip bir çift geçici ebeveyn gibi baktılar.

Rehberliğe ihtiyacımız olduğunda, Thorian bize yol gösterirdi.

Hasta olduğumuzda, Selena ateşimiz düşene kadar çayları ve şifalı bitkileriyle midemizi doldururdu.

"Thorian bize bir fossegrim için endişelendiğinizi söyledi."

"O yaşlı aptala, yaratığın bizi içine çekmeye çalışırken telleri kopardığını duyabildiğimi söyledim."

Güldüm ama birden fazla hizmetçi et tuzlamak ya da ekmek dilimlemek için odalara daldığında gülüşümün kaybolmasına izin verdim.

İçgüdüsel olarak yüzümü başka tarafa çevirdim ve sepetimi meşe masanın üzerine koydum. "Sana devedikenini getirdim. Hasat ticaretinde satmak için şu bitki toniklerinden yapabilirsin diye düşündüm."

Selena yanağını okşadı ve sepeti inceledi. "Çok teşekkürler kızım. Biliyorsun, bazıları tanrıların beni çocuklarla kutsamayı uygun görmediğini söyleyebilir, ama ben bunu sadece bana başka bir şekilde güzel bir kız ve yaramaz bir oğlan göndermeyi uygun gördükleri şeklinde görüyorum. Şimdi, giyinin. Hazırlanmamız gereken çok şey var. Ballı kekler için senin dokunuşuna ihtiyacım olacak."

Selena, yemek pişirme odalarını uzun evin büyük salonundan ayıran kemik boncuklarla örülü iplerin arasından kayd. Duyulmayan fossegrim kemanını uzaklaştırmaya giderken nefesinin altında birkaç yumuşak ilahi okudu.

Göğsüm şefkatle yanıyordu. Hayat ne kadar acımasız olursa olsun, kaderim beni nereye götürürse götürsün, sevecek birkaç ruh buldum. Zaman zaman ağır ve korkunç bir yalanla yaşadım ama yolumun bana Kael'i ve bu evdeki birkaç iyi kalpli insanı getirmesinden nefret edemezdin.

Ne kadar bencilim. Kael'in doğduğu evde bir hizmetçi olmasından memnun olmamalıydım. Varisi olması gereken evde.

İlk on iki yaz boyunca Kael, Jarl Jakobson'un ilk oğlu olarak yaşadı. Varis doğduktan sonra Salur'a giden ilk eşten doğdu.

İkinci eş, kocasının oğlunun kemik zanaatıyla kutsanmış olmasına rağmen kendi çocuklarının kutsanmamış olmasını kıskanmaya başlayınca, Kael'in kovulması, evlatlıktan reddedilmesi ve imparatorluğun ilk doğan oğluna miras kalması için kontun yeni ailesini Skalfirth'ten babasının evine götürmekle tehdit etti.

Bu omurgasızca bir hareketti ama Kael'in mirası, evinin adı elinden alındı ve bir seyyis olarak kendi kanına hizmet etmeye bırakıldı; ne ailesi ne de unvanı vardı.

Jakobson, oğlunun evde kalmasına izin vermeyi bir merhamet olarak gördü. Hepsi.

Yeşil Fiyort kıyılarında yaşayan tüm halk onun doğumunu biliyordu. Ev.

Kimse bundan bahsetmedi.

Kael'e, tahtından tanrılar ağacının karanlık köklerine düşen ve günlerini gölgeler içinde geçiren bir prensin anlatıldığı bir Skald destanından alınan Darkwin adı verildi.

"İşler böyle yürüyor Ly," demişti Kael bana bir keresinde, bir balıkçı ağını izlemekle görevlendirildiğimizde. Jakobson ve ikinci oğlu Mikkal bize hiç bakmadan geçip gitmişlerdi. "Zaten benimle pek konuşmazdı. Thorian ona annemi çok fazla hatırlattığımı ve bunun ona acı verdiğini söyledi."

"Bu zayıflıktan başka bir şey değil," diye tükürdüm.

Kael omzumu dürttü. "Boş ver ve adama karşı bu kadar kötü niyet besleme. Yüzünü çimdikleyecek."

Bir daha bundan söz etmedim, ama hiçbir zaman Reis Jakobson'a ilk boyun eğen ben olmadım.

Hizmetkârların paylaştığı arka odalardaki dar bir oyuğun içinde, kirli tuniğimi, pantolonumu ve çizmelerimi çıkarıp yattığım dar karyolanın üstüne attım.

Küçük tahta bir sandıktan, yetersiz eşyalarımı karıştırarak düz yünlü bir elbise aldım.

Basit. Donuk. Görünmez.

Titreyen parmaklarımla örgümü çözdüm ve siyah saçlarımı enseme düğümledim. Gözetleme kulelerinden bir boru daha çalındı.

"*Kahretsin.*" Şimdiye kadar jarl Stav Muhafızlarını selamlıyor olacaktı ve geri kalanımızın da aynısını yapması bekleniyordu.

Ayak parmaklarımı ince deri ayakkabıların içine sokmaya çalışarak tek ayağımın üzerinde zıpladım. Uzun evin bu tarafında ana yolun bir kısmını görebiliyordum.

Stav Muhafızları bir salgın hastalık gibi iç pazara girerek toprak yollarımıza yayıldılar ve kısa bir süre öncesine kadar burada yaşayan tüm huzuru yok ettiler.

Evlerin kapıları açıldı ve insanlar sendeleyerek sokaklara döküldü. Diğerleri şaşkın ifadeler takındı ya da gelişleri için sunu tabakları ve ballı bal likörü taşıdı.

Giyindikten sonra gözlerime daha fazla acı boya sürdüm, çöpçüye fırlattığım bıçağı keten bir beze sardım ve bıçağı baldırımın yan tarafına sabitlemek için ince bir deri kemer kullandım. Kael gözlerini devirecekti ama Stav Muhafızları'nın yanında silahsız kalma fikri damarlarımda zehirli bir paniğe yol açtı.

Dışarıda, güneş ışığı sabahın erken saatlerinin sisleri arasından süzülüyor, çiy damlaları kabarcıklı cam pencerelerden terliyor ve nemli, tuzlu hava her nefeste ciğerlerime işliyordu. Sanki Skalfirth onun tadını, kokusunu her zaman hatırlamamı istiyordu.

Sanki bugünün her şeyi değiştireceğini biliyormuş gibi.

Kael ve Selen a çoktan ev halkının geri kalanıyla birlikte arka kapıların yanındaki yerlerini almışlardı.

Arka sahanlıktaki sepetten bir avuç çilek aldım ve yanardöner suyunun bir kısmı parmaklarımdan akana kadar avucumun içinde yuvarladım. Bir hile, bir dikkat dağıtma, zaman içinde iyi öğrenmişim.

Stav'ın başka bir yere bakmasını sağlayın ve böyle sıradan bir kadının gözlerinin içine bakmayı nadiren umursadılar.

"Çok fazla kişi geldi," diye mırıldandı Selen a.

Kael başını salladı. "Yüzbaşı Baldur'un birliği. Şaşırdım. En sertleri onlar. Prens in nişanına yönelik tehditler artmış olmalı."

Dravenmoor'un krallıklar arasında gerçek bir kraliyet evliliği istemediği bir sır değildi. Jorvan soyluları Myrdan soylularıyla evlenirdi ama bu, yaklaşık yüz kış boyunca bir Myrdan prensesinin bir Jorvan prensiyle evlenebilecek yaşta ve unvanda olduğu ilk birliktelikti.

Prensi daha önce sadece bir kez görmüştüm, on dördüncü kısımda Thorian'a yakınlardaki bir kasabada balıkçılık ticaretinde yardım etmekle görevlendirilmişim. Oradayken, kralın kervanı Stav'a bir kemik ustası almak için geldi.

İşimiz bittiğinde Thorian beni rıhtıma götürdü ve kıyıda uzaklaştığımızda Prens'e bir an gözüm takıldı. Benden sadece birkaç mevsim büyük olan Prens Thane, ince beyaz tilki kürklerine bürünmüş, Stav Muhafızları tarafından çevrelenmiş, gelgitlere çakıl taşları atıyordu.

Çok sıkılmış görünüyordu.

Gemimiz denize açılırken Thane bakışlarımı yakaladı ve "Atlayışımı izleyin leydim," diye bağırdı.

Prens beni tanımadan, sanki damarlarımda asıl kan akıyormuş gibi bana hitap etti. Sonra benim yaşımdaki tüm çocuklar gibi, kibirle dolup taşan prens

Çakıl taşı, gelgitlere gömülmeden önce dört kez sıçradığında bir güzel eğildi.

Bir nefes verdim ve Kael'e yaklaştım. Prens çocukken nazık biriydi ama bugünkü Stav hiç de öyle görünmüyordu.

Her bir adam Stonegate'in beyaz kurt başıyla işlenmiş koyu renk tuniğiyle savaşın ön saflarında yer alacakmış gibi giyinmişti. Her tarafa dağılmış olan hizmetkârlar ve görevliler, el çantaları ve takas ettiğimiz silahları toplamak için doldurulmuş deri çantalar taşıyordu.

"İşte Baldur." Kael sıranın başındaki adamı işaret etmek için çenesini kullandı.

Tilki Baldur geniş ve sertti. Sakalı henüz göğsüne kadar inmemişti ama kemik boncuklarla tutturulmuş tek bir örgü halinde düğümlenmişti.

Yüzbaşı hem savaşta hem de hayatta sadakati ve vahşiliğiyle tanınırdı. Bir Stav subayı için gençti ama yüzyıllardır yaşamış ve etrafındaki insanlara tahammülü olmayan bir adam gibi hareket ediyordu.

Baldur, Jarl Jakobson'u selamlamak için durdu. Kael'in sahipsiz babası yakışıklı, güçlü ve balta kullanmakta usta bir adamdı. Biberli sakalları kesilmiş, saçları düzgün ve omuzlarının etrafında toplanmıştı.

Ama Jakobson, kaptandan yarım baş daha uzun olmasına rağmen Baldur'un alaycı bakışları karşısında küçülmüş gibiydi.

"Gel," dedim Kael'i ziyafet için kekleri ve safranlı çörekleri bitirmeme yardım etmeye çağırarak. "Erkeklerin diğer alanlardaki eksikliklerini telafi etmek için göğüslerini şişirmelerini izlememize gerek yok."

Kael kulağıma fiske vurdu. "Bu kadar cesurca konuşursan kimse seni eş olarak almak istemez."

"Belki de bu zorluğun üstesinden gelemeyecek bir kocayla evlenmek istemeyeceğim."

"Yeterince adil."

Birkaç nefes ve mırıltı beni duraklattı.

"Tanrılar adına, Nöbetçi burada. Neden?" Kael bir parça keyifle konuştu. "Ashwood kılıç konusunda inanılmaz Ly. *İnanılmaz*."

Baldur'un yanında başka bir adam ite kaka ilerledi.

Kapüşonu ve omuzları boyunca kıpkırmızı lekeler vardı. Kapüşonunu, ormandan gelen çöpçünün adımlarını tanıdım. Midem bulandı. Hayır. Tanrılar adına, hayır. Hırsız, hırsız falan değildi.

Bazılarına göre Roark Ashwood'un adı Ölüm Getiren'di. O ve kılıçları kötü şöhretliydi. Nöbetçi olarak bilinen Roark, kılıçtaki eşsiz yeteneği sayesinde çocukluğundan itibaren Jorvandal'da güç kazanmıştı. Çocukken Dravenmoor'dan evlat edinilen Roark'ın Prens Thane'in sessiz muhafızı olmaktan çok tahtın suikastçısı olduğuna inananlar vardı.

Onu hiç görmemiştim, şahsen görmemiştim, sadece soylularını korumak için ne kadar acımasızca öldürebileceğine dair fısıltılar duymuştum. Ama onu sıranın önüne geçerken izlerken, adamda neredeyse bir aşinalık, kaburgalarımı soyan ve ruhuma yerleşen bir güç hissi vardı.

Ve gerçek şu ki, krallıktaki en tehlikeli adama saldırmıştım.

5

THOUGHTS HIZLI BİR ŞEKİLDE KAFATASIMI DELİP GEÇTİ.

Kael'in fırtına bulutu gözleri beni buldu. Başını sanki Yüz hatlarımdaki ani gerginliği kırmak için. Onu uyarmalıydım, leşçinin şüphesiz Ashwood olduğunu söylemeliydim.

Eğer ben cezalandırılısaydım, Kael ve öfkesi müdahale etmemek için sınıra dayanacaktı.

Adam çok gülüyordu ama son derece korumacıydı ve adaletsizlik olarak algıladığı bir şey gördüğünde kanı kaynıyordu.

Kontun Stonegate tarafından kendisine sağlanan yeni kahini Vella öne çıktı. Kadın benim gibi insanlara ve reddedildikten sonra Kael'e bile kayıtsızdı. Bir kâhin olarak, rünleri ve önsezileri aracılığıyla Nornların onun kaderi hakkında neler söyleyebileceğini sormak ve yalvarmak için kont için bir ödüldü.

Onu fazla abartılı ve gösterişli buldum.

Vella, Ashwood ve bıçaklarıyla yüzleşti. Buz gibi soluk saç örgüleri kalın ve ağırdı, başında bir yuva gibi duruyordu. Çatlamış beyaz boya ince yüz hatlarını süslüyor ve yaşından daha fazla gizem katıyordu. Siyah rünler saç çizgisinin tepe noktasından çenesinin alt kıvrımına kadar iniyordu ve her burun deliği altın bir çemberle delinmişti.

"Stonegate'teki Oleg Hanesi'nin onurlu Stav Muhafızları'na hoş geldiniz diyoruz," dedi Vella havalı bir sesle. "Adamlarınız için bir ziyafet emri verildi. Birlikte oturalım ve krallıkların gelecekteki birliğini kutlayalım."

Baldur yaşlı adamla yüzleşti. Gümüş kuzgun kanatlarından oluşan bir toka, rütbesinin bir işareti olarak kürklü pelerinini omzunda bağlı tutuyordu. Yüzünün kenarlarında soluk yara izleri vardı ve ön dişlerinden biri kırılmıştı. "Önden buyur, Kahin."

Ashwood ayaklarının üzerinde kaydı ama kapüşonunu geri çekmedi. Donup kalmıştım, korku ve merak içinde kilitlenmişim.

Nöbetçi'nin eli seğirdi. Hayır, parmakları kasıtlı bir şekilde hareket etti. Tanrım, elleriyle mi konuşuyordu? Adam sessiz bir muhafız olarak bilinirdi. Ben bunu hep başkalarıyla fazla konuşmadığı şeklinde anlamıştım ama... belki de konuşamıyordu.

Baldur Nöbetçi'nin hareketini izleyerek başını salladı, sonra tekrar Kont Jakobson'a döndü. "Muhafızlarımız burada kaldığımız süre boyunca kapılarda görev yapacaklar. Zayıf noktaları ya da potansiyel tehditleri tarayacaklar."

Jakobson kollarını açtı. "Hizmet etmek için buradayız. Yapmanız gerekeni yapın."

Ashwood kapüşonunu geri çekti. Yabani telleri gözlerinden uzak tutmak için yanlardan örülmüş rüzgârla savrulan siyah saçları, sol gözünün hemen üzerinde belirgin bir yaranın kızardığı alnının etrafında dalgalanıyordu.

Parmaklarımı avuçlarıma gömdüm, sessizce yapmaması için yalvardım...

Bana baktı, kafasını bir tarafa eğdi, sanki lanet düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi.

Gözlerindeki altın rengi şok edici derecede canlıydı. Biri çok yaklaşırsa yanacak olan erimiş cevher havuzları.

İçime işlediler, beni büyülediler, sanki böyle gözleri daha önce görmüşüm de unutmuşum gibi.

Ama hiç kimse Nöbetçi'nin yüzünü unutmayacaktı.

Roark Ashwood muhtemelen hayatımda gördüğüm en büyüleyici adamdı. Uzun boylu, fazla geniş olmayan, kara kaşlı, güneşte kızarmış bir teni vardı ve yüzünün düz hatlarını biraz koyu kirli sakal kaplıyordu. Çenesinin sol menteşesinden başlayıp boğazının üzerinden geçerek köprücük kemiğinin sağ kenarında son bulan kabarık bir yara izi vardı.

Sert yüz hatları, ama tüm bunların altında kusurlu bir güzellik vardı.

Roark gözlerini nefret dolu, neredeyse vahşi bir ifadeyle kısmıştı. Fernwood'da karşılaştığı kadının ben olduğumu biliyordu -bilmek zorundaydı.

Nefesimi tuttum, göğsüm yanıyordu ve başka tarafa bakmasını bekledim. Bakmadı. Aksine, Nöbetçi bir adım daha yaklaştı, bakışlarında bir parlama oldu, sanki çürük erikleri fırlatan kadından başka birini daha görebilecekmiş gibi.

Gözlerinin küçümsemeyle yanması sanki başka bir şey görmüş gibiydi; gözlerinde gümüş, kanında ölümcül bir zanaat vardı.

ZİYAFET ALACAKARANLIKTA VERİLDİ. Kontun en küçük çocuğu Astra, Baldur'a yakın durmuş, kaptanın aç ilgisinden zevk alıyordu.

Uzun evin arka koridorlarına açılan kapıda toplandığımız yerden Kael'in çenesi sıkıntıyla titriyordu. Evlatlıktan reddedilmiş, sahipsiz ve unutulmuş olsa da iyiliği Astra'yı hâlâ bir kız kardeş olarak görüyordu.

Baldur aileyi terk ettiğinde küçüktü ama birbirleri hakkında ne kadar az şey bilseler de Kael ona çok değer veriyordu. Ve hangi ağabey parlak bir güneş gibi parlayan kız kardeşinin Baldur gibi bir adam tarafından baştan çıkarılmasını isterdi ki?

"O daha çok genç," dedi sesi gergin bir şekilde.

"Katılıyorum," dedim. "Ama yapabileceğimiz fazla bir şey yok."

Homurdandı, sonra elimdeki bal likörlerinden birini aldı. "Oraya doğru git, Ly."

Her zaman söylediği şey buydu, aramızda bir tür söz. Yalnızken Kael bana omuzlarımı geride tutmamı, çenemi kaldırmamı söylerdi. Pek çok kişinin yanında, özellikle de Stav Guard'ın yanında, bana ortadan kaybolmamı söylerdi.

Eğer ev halkına hizmet etmek benim görevim olmasaydı, Kael tamamen arkada kalmam konusunda ısrar ederdi.

Bu gece herkesin Stav'ı tok karınlar ve içki borularıyla rahat ettirmesi ve Jakobson Hanesi'ni en misafirperver ev sahibi olarak göstermesi bekleniyordu.

Birlikte Selena'nın keklerini ve şekerli ekmeklerini büyük salona taşıdık.

Bu günün Kael için tiksindirici olduğunu biliyordum, sanki bir düzine yaz boyunca babasının sol tarafında oturmamış gibi çocukluğunun salonuna adım atmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyordum.

"Ashwood'dan kaçının," diye fısıldadı. "Bana inanıyor musun?"

Kael alay etti. "Hayır. Sanırım tedirginsin ve kendini çöpçünün Nöbetçi olduğuna inandırmışsın ama onun kandaki zanaatı sezmek gibi bir huyu var. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama mesafenizi koruyun."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?" Tahta ibriğin sapını daha sıkı kavrarken parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

"Nöbetçi Ashwood'un burada olmasını beklemiyordum, yoksa bundan söz ederdim." Kael, acınası bir gülümsemeyle karşılık veren Skalfirth soylularından birine başıyla selam verdi.

Gözlerimi kapattım ve uzun bir hava akımı üfledim. "İyi. Genç Stav'ın yanında kalacağım ve onların gezinen ellerinden kurtulacağım."

Kael'in gözleri karardı. "Onlarla altı ay boyunca eğitim aldım Lyra. Sana dokunurlarsa parmaklarını keserim."

"Tabii önce Ashwood boğazımı kesmezse." Çocukça davranıyordum ama korku ve hayal kırıklığı dikenli sarmaşıklar gibi birbirine dolanmış, ısırarak üzere olan kuduz bir tazi gibi adım atmama neden oluyordu.

Kael bir boru daha doldurdu, sonra bana döndü, sesi kısıktı. "Ashwood neden bir keçi arabasını karıştırırsın ki? Daha da iyisi, neden sana yalancı deyip öylece bıraksın?"

"Onu tanıyan sensin, o yüzden söyle bana."

"Yapmazdı, sana söylediğim şey *bu*. Eğer Roark Ashwood'un senden haberi olsaydı, inan bana, seni tutuklamakta tereddüt etmezdi."

"Ona vurduğum yerde yüzündeki izi gördüm."

"Lyra, şimdiye kadar harekete geçmiş olurdu ve ben de seni rafın yanındaki parmaklıklardan besliyor olurum."

Ağzım sıkıştı. Masanın köşesine dökülen birayı temizlemek için önlüğümün kenarını kullandım. "Onun konuşmadığından hiç bahsetmedin."

"Konuşuyor."

"Onu gördüm, el kol hareketleri yapıyor."

"Hâlâ konuşuyor, sadece bizimkiyle aynı olmayan bir şekilde." Kael sesini alçalttı. "Bu işin p e ş i n i bırakacağına yemin etmelisin. Sakın onun

Dikkat, Ly. Roark... Prens Thane'e karşı son derece korumacıdır. Birbirlerine kardeş gibi davranıyorlar, muhafız ve kraliyet mensubu gibi değil."

"Bizim gibi." Gülümsemeye zorladım, ses tonumu hafifletmek için acınası bir girişimde bulundum, ama korkarım ki bu bir yüz buruşturma gibi parladı.

"Aynen öyle." Kael kaşlarını çattı. "Bunun ölmesine izin vereceğine yemin et."

Omuzlarım çöktü ama başımı salladım ve Stav Muhafızlarının en gençlerinin, en kabadayılarının yerleştirildiği büyük salonun arkasına doğru ilerledim.

Kahkahalar ve sohbetler, ham deri davulların ritmiyle birlikte masaların üzerinde yankılanıyordu. Köşedeki geniş ocaktan tatlı ceviz dumanı yükseliyor, tek bir mekândaki çok sayıda bedenin ter ve deri kokusunu gizliyordu.

Boyalı kil kâseler ve tabaklar çok sayıdaki masanın üzerine yerleştirilmişti ve güzel boynuzlar bal likörü ve tatlı şaraplarla köpürüyordu. Vella, uzun meşe masanın başına yakın bir yerde, Reis Jakobson'un sağında oturuyordu; gümüş örgüleri kemik ve çalılardan oluşan başlığının etrafına sarılmıştı. Gözlerini ve dudaklarını Kohl kaplamıştı ama yün cübbesinin yerini mavi saten almıştı.

Kont, normalden daha önce kadehlerinin içinde kaybolmuştu.

Diğer Skalfirth milletvekillerinin yanında oturan bir düzineden fazla Stav saydım. Nöbetçi Baldur'un yanına yerleştirilmişti. Omuzlarındaki pelerin olmadan Roark'ın heybetli formu kolayca seçilebiliyordu.

Nöbetçi beni tekrar fark edemedi, kızarmış etler, peynirler ve otlarla dolu bir masaya doğru döndüm. Ziyafet boyunca hizmet ederek, temizlik yaparak, Stav'ın beni zevkten ağlatmaya söz veren müstehcen tekliflerinden kaçınarak meşgul oldum ve bir süreliğine erikler ve ölümcül leş yiyiciler hakkındaki endişeler neredeyse unutuldu.

Selena yerel marangozun genç karısı Hilda ile sohbet ediyordu. Hilda, kardeşi Edvin ve Kael küçük köyde bilinen tek kemik zanaatkârlarıydı ama kardeşler geçimlerini kemik manipülasyonu ile balina ve yaban domuzu kaburgalarını en sağlam Stav göğüslükleri ve uzun yayları haline getirerek sağlıyorlardı.

Kael'e, Stav'ın yanında bir yer bulamazsa, arzu etmesi halinde dükkânlarında bir yer teklif edilmişti.

Yine, Kael'in benim burada kaldığımı bilerek daha iyi bir hayat yaşamasına izin verip vermeyeceğini merak etmek zorunda kaldım.

Vella oturduğu yerden kalktı, kadehini kaldırdı. "Stav Muhafızları ile onur duyuyoruz ve kraliyet yeminleri geleneğinin gerektirdiği gibi, sizinle birlikte prensimiz ve yeni hanesi için nimetler gönderiyoruz."

Kolları kürklerle ağırlaşmış iki adam yaklaştı. Vella, ancak nadir bulunan bir çelikle vurulduğunda kırılabilen kemik hançerlerin, aynı balinanın kaburgalarından yapılmış ve düşmanın eline geçerse kan akıtmayacak kılıçların, gümüş yüzüklerin, kollukların ve hasattan elde edilen mahsullerin üzerindeki kürkleri nazikçe çözdü. Sonunda Baldur bir okun kirişini incelerken rahat bir sırıtış takındı. Memnundular ve yakında Stav Muhafızları -ve Ashwood-kıyılarımızdan gitmiş olacaktı.

Baldur bir nefes almak için Roark'a doğru eğildi ve Nöbetçi'nin parmaklarının masa üstünde gezinmesini izledi. Kaptan, Vella'nın yüzüne alaycı bir ifadeyle baktı. "Tekliflerinizi kabul ediyoruz. Kralımızın çok memnun olacağına eminim. Elbette, ihanetinizden sonra gazabını *sizden* uzak tutmak için birkaç kemik kılıçtan daha fazlası gerekebilir."

Kont Jakobson gözlerini kapadı ve borusundan uzun bir yudum daha aldı.

Kürk tüccarının içki boynuzunun yarısına kadar eğilmiş olan ibriği durdurdu ve tenimde bir sıcaklık hissettim.

Vella'nın gülümsemesi soldu. "İhanet mi?"

Baldur sandalyesinden kalktı. "Eminim hepiniz kralın eriticisinin öldüğünü duymuşsunuzdur, tanrıların armağanını küçümseyen hainler tarafından öldürüldü."

"Fadey'in ölümü can sıkıcıydı," dedi Vella nazikçe. "Ama Kral Damir'e sadakatle hizmet ediyorum. Reis Jakobson'a sorun: Yıllardır Skalfirth'ten ayrılmadım, Nornlar kralımıza beni bu sınırlar içine yerleştirmesini söylediğinden beri."

"Nornlar mı?" Kaptanın dişleri mum ışığında parlıyordu. "O düzenbazlara itibar mı kazandırmak istiyorsun? Kral sizi buraya kan sanatınız yüzünden gönderdi."

Koridorda birkaç soluk sesi duyuldu. Vella bir...kahindi. Hepimize söylenen buydu. Bir kan zanaatkârı kandaki zayıflığı takip etmek için rünler, totemler ve büyüler kullanırdı.

Ya da... Kralın işe alması için kanda başka zanaat bulmak için.

İçim altüst oldu. Hayır.

Baldur parmak uçlarıyla masanın üzerine eğildi. "Kralın kasabalarına yerleştirdiği diğer kan zanaatkârları gibi sen de tek bir amaç için buradaydın, kayıp soyu bulmak için. Ve buldun, değil mi?"

Vella'nın boyalı dudakları siyah kenarları çatlayana kadar gerildi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum Kaptan Baldur."

Tilki parmaklarını budaklı tahtaya vurdu, sonra orta parmak eklemesindeki gümüş kurt yüzüğünü tahtaların üzerine vurdu. "Sen hain bir sürtükten başka bir şey değilsin. Zanaatı onun kanında buldun ama kralına dönmek yerine düşmanlarımıza döndün!"

Daha fazla nefes. Artık Kael'in solgun gözleri koridorun karşısındaki benimkilerle kilitlenmişti.

Başını salladı, arka odalara kaçmam için sessiz bir işaretledi bu.

Bir adım daha attım ama kalbim dibe vurdu. Her lanet kapı aralığı bir anda bıçaklarını çıkarmış bir Stav Muhafızı ile dolmuştu.

Parmaklarım titredi ve Kael'in gözlerini keskin ve tehlikeli bir fırtına doldurdu. O da benim kadar biliyordu, kapana kısılmıştık.

Baldur masanın köşesini dönmüş, adındaki sinsi yaratık gibi Vella'yı takip ediyordu. "Ama daha derine iniyor, değil mi kadın? Fadey'e Kızıl Dere'de melez kanının hissedildiğini haber veren sendin. Senin sözün onu kapıların dışına ve neredeyse Draven sınırlarının ötesine çekti. Söyle bana, Karanlık Gözcü onu parçalara ayırırken seyirci mi kaldın?"

Vella'nın parmaklarındaki mürekkepli rünler, yumruklarını bir, iki kez sıkıp esnettiğinde deforme oldu. "Kaptan, bilmiyorum-"

"Bir sonraki eriticiyi Dravenmoor'a teslim etmeden önce biraz beklemen akıllıca," diye araya girdi Baldur, kadına bir adım daha yaklaşarak. "Çok hızlı hareket etmek aptallık olurdu ama bir süredir biliyordunuz, değil mi? Melder'ın kapılarınızda olduğunu."

Elim titrediğinde ibrikteki bal şerbeti şırıldadı. Kimse, Vella bile beni tanı mıyordu.

Ben... Ben bundan emindim.

Ashwood tüm karanlık sessizliğiyle bakışlarını bana doğru kaldırdığında yüzümdeki kan çekildi. Nabzım kafatasımın içinde, onun duyabileceğinden emin olduğum kadar yüksek bir sesle atıyordu.

"Kendi kontunuz yazışmalarınızdan birini bulduğunda sizi sattı." Baldur başını eğerek Vella'ya baktı. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Kadın başka tarafa bakmadı. "Ben halkımızı zorbalardan korumaktan başka bir şey yapmadım. Tanrıların zanaatını kötüye kullandınız ve eritici bunu yapmanın yoluydu. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

"Göreceğiz." Baldur parmaklarını şıklattı.

Gölgeli köşelerden Stav Guard koridora fırladı.

Bir muhafız onu yeni kocası Gisli'den kopardığında Hilda çılgık attı. Karısına ulaşmaya çalışan adamın boğazına bir bıçak dayandı. Ardından Edvin salonun ortasına fırlatıldı, üç küçük çocuğu karısının eteğine yapışmış, babalarının dizlerinin üzerine çökmeye zorlanışını izlerken hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı.

Kael'e yaklaşıldığı anda Stav Muhafızları'nın kemik zanaatkârlarına sahip çıktığı anlaşıldı. Bir nefes sonra beni masadan çekip aldılar; ibrik yer döşemelerine çarparak ürkmüş insanların çizmelerine bal likörü dökecek kadar güçlüydü.

Diğer zanaatkârlarla birlikte dizlerimin üzerine itildim. Kael'in omzu benimkine çarptı. Bakışlarıyla karşılaştığımda gözleri korkudan kararmıştı. Sessiz olmam ve başımı eğmem için nazik bir uyarıda bulunarak başımı salladı.

"Bu çürümüş küçük kasabanın yeteneklileri." Baldur kıkırdadı ve hepimizle alay edercesine yavaşça ellerini çırttı.

"Sadece üç zanaatkârımız var," dedi Leydi Jakobson kocasının yanındaki yerinden.

"Ya da sen öyle sanıyordun."

Yüzbaşının aşınmış deri çizmeleri önümde durakladığında ateş gibi bir sıcaklık boynuma yayıldı. Baldur hiçbir şey söylemedi, sadece beş, on, bir düzine kalp atışı boyunca orada durdu. Bakmayı reddettim, dehşet boyanın altındaki gerçeği ortaya çıkarmasın diye gözlerimi göstermeyi reddettim.

"Eğer doğruysa size haini ve eriticiyi teklif ettim," diye bağırdı Jarl Jakobson. "Karşılığında diğer zanaatkârlarımızı huzur içinde bırakacaktınız."

Kontun sesinin tedirgin geldiğini, belki de yanımda duran oğlu için endişelendiğini düşündüm.

Baldur kontu görmezden gelerek cüppesinin cebine uzandı ve kızıl ağaç kabuğuna benzeyen bir avuç talaş çıkardı. Kısa bir süre Nöbetçi Ashwood'a baktıktan sonra Vella'ya döndü.

"Kral eriticiyle bozar ve yok eder," diye homurdandı Vella, şimdi iki Stav Muhafızı arasında tutulurken. "Bu zanaatın Stonegate'e verilmesindense yok olması daha iyi olur."

"Yine de gemiyi düşmanlarımıza teslim etmekte bir sorun görmediniz." Baldur'un dudağı kıvrıldı.

"En azından Draven halkı böyle bir lanetin nereye ait olduğunu anlıyor." Başını soluk saç örgülerinin çenesini kamçılmasına yetecek bir güçle döndürdü ve bakışlarını bana dikti. "Buzlu cehennemin en karanlık çukurlarında çürümeye."

Dudaklarım aralandı. Kadın varlığını biliyor ve hor görüyordu. Onun kayıtsızlığı ve soğukluğu benim konumumdan değil, kanımdaki lanetten kaynaklanıyordu.

Salona dağılmış insanlardan gözyaşları ve merhamet yakarışları yükseldi. *Kaç, Elskan! Kaç!* Farklı yakarışların silik bir anısı düşüncelerimi tırmaladı. Sanki daha önce de böyle bir an yaşamıştım.

Nabzım kaçma dürtüsüyle hızlandı, özgür olana ya da ölene kadar bu duvarlardan kaçmak için savaştım.

Koyu renkli, aşınmış botlar görüş alanıma girdi. Sessiz ve vahşi Roark yaklaştı. Varlığı bir tehdit gibi yayılıyor, her kalp atışına, her keskin hava çekişine bulaşana kadar emiliyordu.

Roark yanımda durdu ama gözlerini Vella'dan ayırmadı. Nöbetçi sadece bir elini hilal kabızalı kısa bir kılıcın kabzasına dayadı. İç saray rütbelerinin bir sembolü. Bu adamın Stonegate'teki en önemli çevrelerde yer aldığını gösteren türden bir sembol.

Tenim çok sıcak, çok sıkı hissediyordu. Kalbimin her atışı damarlarıma erimiş cevher pompalıyor gibiydi.

"Ne büyük kayıp," diye mırıldandı Baldur. Kaptan bir sonraki nefesinde kırmızı pulları Vella'nın ağzına tıktı.

Bir, belki iki kalp atışı ve nefesleri düzensiz pantolonlara dönüştü.

Vella yere düştüğünde bir ıglık koridoru ınlattı. Kan, köpüklü pembe renkte dudaklarından fıskırdı. Ürperdi ve kasıldı, umutsuzca uzanarak

Kaptanın bacağı.

Nöbetçi omzunun üzerinden baktı ve her hareketimi dikkatle inceledi.

Eğer ölecek olsaydım, küçümsememi öğrenecekti. Gözlerim dar ve keskin, bakışlarını tuttum.

Ashwood, sanki bu salondaki acıdan son derece memnunmuş gibi sırtacak kadar küstahtı.

Vella'dan bir nefes daha kaydı ama o da bittikten sonra bir daha nefes alamadı.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Gerçeği görmek istemedim ama yüzüme bir ip çekilmiş gibi baktım.

Köpüklü kan dudaklarını boyadı. Vella sırt üstü yatıyordu.

Ölmüştü. Ölmüştü.

6

ROSEWOOD BARK, YEŞİL MERKEZİNE KADAR KAYNATILMADIĞI SÜRECE ZARARSIZDI. Fernwood Kael'de soluk bir dut vardı ve ben Meyve sularının cildimizde kabarcıklara neden olduğunu fark ettikten sonra zehir meyvesi olarak adlandırıldı. Kırmızı yapraklı bir sarmaşık olan ateş sarmaşığı, büyüğü olmayan halktan gelen kandaki zanaat farklılıklarına şiddetle tepki verirdi.

Kaptanın avucundaki kırmızı pullar zehirli bitkilerin herhangi bir kombinasyonu olabilir.

Nefret içimi alevler gibi doldurdu. Baldırıma bağlı bıçağı kaptanın boğazının en yumuşak noktasına saplamak istedim. Vella'nın dudaklarından aktığı gibi onun dudaklarından da kan akmasını izlemek istiyordum.

Ciğerlerimi dolduracak kadar derin bir nefes almakta zorlanıyordum.

Ashwood asla başka tarafa bakmadı. Gözlerinin dönen altın rengi, yakacak bir deri parçası arayan serseri bir alev gibi sertti.

Buradaki gerçek şeytan oydu. Ashwood ne işaret verirse versin, kaptan sadece tepki gösterdi.

"Onlarla ilgilenin." Baldur yakındaki muhafızlara doğru bir el salladı ve muhafızlar koridora dağıldı.

Stav çimenlerin üzerindeki yılanlar kadar hızlıydı ve koridordaki herhangi birinin döşeme tahtalarının üzerinde eğilmiş ve kamburlaşmış dördümüze ulaşmasını engelledi.

Baldur salonun önünde yavaş ve temkinli adımlarla ilerledi. "Zanaat tanrıların gerçek bir armağanı olarak saygı görmüştür. Onu sizin hizmetinizde kullanma seçimi

Kral her zaman sizin olmuştur. Dolayısıyla böyle bir kayıtsızlıkla, böyle bir aldatmacayla karşılaşmak, bu çalkantılı zamanlarda kralımızın görmezden gelemeyeceği bir hafifliktir."

Edvin'in çenesi titredi. "Saygıdeğer olduğumuzu söylüyorsun ama şimdi boyun eğmeliyiz" -Vella'nın kıpırtısız haline baktı- "yoksa ölür müüz?"

Baldur kıkırdadı. "Kan taciri gerçekte sizden biri değildi ve kendi kaderini kendisi çizdi. Yalanlarından öte, devriyeleri zayıflatmak ve Stav'ımıza hastalık getirmek için kan büyülerini kullandığına inanılıyor."

"Onu sen öldürdün." Daha iyi düşünmeden pürüzlü kelimeler dudaklarından döküldü.

"Ly," diye dişlerini gıcırdattı Kael, gözlerinde çaresizlik parıltısı vardı. "Kapa çeneni."

"Hayır, bırakın o konuşsun. Ben en çok bununla ilgileniyorum. Bana katil mi diyorsun?" Kaptan mırıldandı, sonra elini Stav'a doğru uzattı. Kaba bir sicimle bağlanmış bir yığın katlanmış parşömen Baldur'un avucuna kondu. Baldur destenin bir kenarını çevirdi ve dişlerini sıktı. "Benim sözüme inanmayın. İhanetini kendin gör, sonra da onun hakkında farklı düşünüp düşünmediğini bana söyle, kadın."

Parşömen önümdeki zemine çarptığında sarsıldım.

Baldur bir kalçasını masanın kenarına dayamış, boynuzundan yavaşça bir yudum alıyordu.

Parmaklarım titriyordu ama katlanmış bir parşömeni açtım ve basit kelimeleri taradım. Nehir yollarının, muhafız rotasyonlarının ve kemik işçilerinin yerleri. Boğazımda safra gibi bir düğüm oluştu. Vella'nın adı kanla imzalanmıştı.

Baldur çenesini eğerek, "Şu sonuncuya bak," dedi.

Kaptana bakmadım; dikkatimi Roark'a yönelttim. Son mektubu elime aldığımda dudağındaki küçük kıvrılma dışında Nöbetçi taş gibi sağlamdı.

Gözlerindeki yaraları gördüm. Devriyeler Skalfirth'ten ayrıldığında, onu sana vereceğim ve yozlaşma sonunda ölecek.

Başımı salladım. "Hayır. Bu yanlış."

"Kadın kayıp eriticiyi bulmak için buradaydı."

"Ölmüş bir soy," diye dişlerinin arasından ısırdı Edvin. Hata yapmıyordu, yavrularının çığlıkları omurgasını sızlatıyordu ve çok geçmeden adam kopacaktı.

"Evet, Draven orduları baskın yaptığında çocuğun katledildiği söyleniyor," dedi Baldur. "Yine de kralımızın ayaklarının dibine bir ceset serilmedi. Çocuğun alınıp saklandığına inanmak için yeterince sebep vardı, öyle ki kralınız diyarın dört bir yanına kan işleyicileri yerleştirerek bir anlık melez kanı aradı." Yüzbaşı önümde çömeldi, dişlerini gösterdi. "Araya girdiğimiz için şanslıyız, yoksa Skul Drek'in yağmacılarına, belki de suikastçının kendisine teslim edilecektin. Duyduğuma göre Draven kraliçesi o piç kurusuna istediği gibi işkence etme yetkisi vermiş."

"Lyra eritici değil." Kael onu tutan muhafızlara karşı iki büküm oldu.

Roark'ın yüzü bize baktığında tiksintiyle buruştu.

Baldur Nöbetçi'sinin liderliğini üstlendi ve her kelimesinde kontrollü bir öfke taşıyan Kael'le yüzleşti. "Sen, Darkwin, sakladığın sırların hesabını vereceksin."

Bir Stav Kael'in kaburgalarına tekme attığında dehşet dolu bir çığlık attım. Öksürdü ve safra tükürerek dizlerinin üzerine kıvrıldı.

"Kesin şunu!" Kael'e uzanmak için bir hamle yaptım ama Baldur'un uzun parmakları çenemi kavrayıp bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorlayınca kanım dondu.

"Bu gözlerdeki gümüşü neredeyse görebiliyorum." Baldur acımasızca kıkırdadı, sonra da mektuplardan birini suratımda ufaladı. "Bana göre sen de en az kan işleyenler kadar sadakatsizsin. Tanrılar, bu kadar korkak olmasaydın ve kaderine razı olsaydın şimdiye kadar neler başarmış olabilirdik."

Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama kaptan sadece dişlerimin yanaklarımı keseceğinden emin olana kadar tutuşunu sıkılaştırdı.

Ancak Ashwood ellerini çırtığında Baldur beni serbest bıraktı. Nöbetçi karanlık bir öfke ifadesi takındı ve parmaklarını hızla, keskin bir şekilde hareket ettirdi. Ses tonundaki öfkeyi hissetmek için sesini duymama gerek yoktu.

Baldur beni ayağa kaldırdı. Dudakları kulağımın üzerinde gezindi, nefesi tenimde sıcaktı. "Görünüşe göre Nöbetçimiz yüzüne zarar vermeme umursamıyor. Bu arada, mesajını dikkate alıp almadığını merak ediyor. Yalancılıkla ilgili bir şey mi?"

Kael öksürdü, omuzları sert nefeslerle yükseldi, bunun gerçekliği acımasız bir kırbaçtı.

Ashwood beni tanıyordu. Ava çıkmış bir tazı gibi beni koklamak için muhafızların önüne gönderilmişti.

Kafamın arkasına bir darbe yemiş gibi anladım ki Stav benim için buradaydı, kraliyet düşünü için sınırları güvence altına almak için değil.

Jarl Jakobson bunu biliyordu; huzursuzluğu açıktı. Beni Stonegate'e satmayı planlamıştı ve şimdi bu teklifi yüzünden, kanından olan oğlu sırlarımı sakladığı için bıçaklanma riskiyle karşı karşıyaydı.

Titreyen bakışlarımın kontun üzerine düşmesine izin verdiğimde gözyaşlarım aktı. Çenesi titriyordu ve korkağın bakışlarıma karşılık verecek cesareti yoktu.

Çenemi sıktım ve tekrar kaptana baktım. "Benim hakkımda yanılıyorsunuz. Ben sadece bir hizmetkârım."

"Hayır." Baldur nasırlı parmak uçlarından birini yanağımın kıvrımında gezdirdi. "Sen çok daha fazlasısın. Zanaatını Stonegate'e teslim etmenin zamanı çoktan geçti."

"Boyun egecek bir hünerim yok."

Baldur usulca güldü, sesin içinde bir miktar zehir vardı. "Buluşmamızın bu şekilde mi geçmesini istiyorsun? Güzel."

Kaptanın parmaklarını şıklatmasıyla Stav Muhafızları kıyıda yuvarlanan bir fırtına gibi hareket etti; şiddetli ve durdurulamaz. Sadece birkaç kalp atışı içinde üç muhafız kılıçlarını Kael'e doğrultmuştu.

"Hayır!" Yanlarına koşmak için hamle yaptım ama yakındaki bir Stav Muhafızı bileğimi kavradı.

Kael boğazındaki bıçağa pek aldırmadı ve bana baktı. "Benim için gözyaşı yok. Salur'da buluşacağız, orada vedalaşma olmaz."

Hıçkırık göğsümü yaktı, acı serbest kalmayı bekliyordu.

"Çılgılık atmak istiyorsun." Baldur'un derin, sümüksü sesi kulağımın kıvrımını ısıttı. Yavaş adımlarla, bir tavşanı köşeye sıkıştıran gerçek bir tilki gibi, kaptan bana doğru adım attı. Bu kadar yakından, derisinin güneşten aşınmış nasırlarını, sakalının kaba tüylerinin altındaki hafif çilleri seçmek yeterince kolaydı. "Bize hikâyeni anlat, buraya nasıl geldiğini anlat, belki o da gün doğumunu selamlar Melder."

Yumruklarımı kıvrırken parmaklarımın arasında boncuk boncuk ter vardı. Aradıkları eritici olmadığım konusunda ne kadar ısrar edersem, Kael'in zarar görme riski o kadar artacaktı.

"Eğer aradığın kansa," diye başladım, sesim alçak ve karanlıktı, "onu benden al. Belli ki amacınız bu. Masumları rahat bırakın."

"Masum mu? Ben burada masum falan görmüyorum. Darkwin senin hünelerini biliyordu, onurlu biri olduğunu düşündüğüm bir adamdı."

Kael hiçbir zaman savaştan kaçan biri olmamıştı. İstenmeyen ve yalnız bir çocukken bile salonda hizmetkârları, beni ya da Astra'yı taciz etmeye çalışan sarhoşlara karşı dimdik dururdu. Parmaklarımı gergin bir şekilde oynattığım ya da dişlerimin arasındaki küçük boşluk yüzünden benimle alay eden yakındaki çiftliklerden gelen zalim çocukların çenesine vurmaktan korkmazdı.

Bu ana kadar Kael Darkwin'i cesaretinden dolayı hep takdir etmişimdir. Arkadaşım, lanet olası kardeşim topuklarına yaslanmıştı, omurgası dikti ve gözlerinde bir isyan parıltısı vardı. "Ne söylememi istiyorsunuz *lordum*? Lyra'nın da dediği gibi, eğer kan için geldiyseniz, devam edin."

"Bu kadının bir eritici olduğunu bildiğinizi ve onu Stonegate'ten isteyerek gizlediğinizi itiraf ediyor musunuz?"

"Gözlerinde hiç gümüş görmüyorum." Kael kendini beğenmiş bir ifade takındı. "Görseydim bile böyle bir şeyi sana kesinlikle itiraf etmezdim."

"*Kael*." Panik boğazımı sıktı.

Solgun gözleri, kimsenin fark edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde bana doğru kaydı. Korkuyordu.

İki Stav Kael'in kollarından tutup onu yüzüstü döşeme tahtalarının üzerine yatırdı. Tuniğini keserek sırtının güçlü düzlemlerini ortaya çıkardılar. Tanrılar adına, onu burada derisini yüzeceklerdi; etini kemiklerinden ayıracaklar, kan kaybından ölmeye ya da enfeksiyondan çürümeye terk edeceklerdi.

Jakobson solgun görünüyordu ama itiraz etmedi. Mikkal için aynı şeyi söyleyemezdim. Kael'in üvey kardeşi ayağa fırladı ve annesinin lanet olası evini işgal eden Stav Muhafızlarına oğlunu odadan çıkarmalarını emretmesine yetecek kadar yüksek sesle bağırdı.

Kael yığitti. Sabah denizi kadar sakindi. Bağırmadı, hareket etmedi.

Sabit durma yeteneğimi kaybetmiştim. Sabit durmak için mücadele ettiğimde dizlerim zıplıyordu. Bacaklarımı kilitlemeye zorladığımda, önce bir, sonra iki parmak eklemim yanlarımdan kırıldı. Parmaklarımı sıkı yumruklar haline getirdikten sonra dişlerim sıkıldı ve alt dudağımı kemirene kadar yer değiştirdi.

Ashwood, Baldur'a bir şeyler fısıldayacakmış gibi başını eğdi. Bunun yerine iki parmağıyla döşeme tahtalarını işaret etti, ardından yumruğunu sıktı, sonra da başparmağıyla ilk parmağını hızlıca hareket ettirdi.

Bedenim büyük salondan kaçmak için can atıyormuş gibi uzuvlarım seğirirken, daha karanlık bir yanım botumdaki bıçağa tekrar uzanmak ve onlar kalbimi kesmeden önce mümkün olduğunca çok Stav karnına saplamak istiyordu.

Kaptan Kael'in etrafında sinsice dolaştı. "Stav Muhafızları tarafından saygı duyulan asil bir piç ve kan bağı olan bir kemik ustası. Eğitiminde sana ıplak Eller adını verdiler."

Gözyaşlarımın acısı, gözlerimdeki boyanın sıcaklığıyla çarpıştı. Stonegate'teyken yazdığı mektuplarda Kael bir isim kazanmaktan gurur duyduğunu söylemişti. Çıplak Eller, hepsi de kılısız dvşmedeki hüneri, sadece elleriyle adam üstüne adam indirmesi için.

Kael hiçbir şey söylemeyince Baldur fkelen-di. "Baban artık sana sahip çıkıyor. Yazık, çünkü sende büyük bir potansiyel var. Sanırım annenin soyundan geliyorsun. Saygıdeğer bir ev, değil mi? Annen, tanrılar onu Salur'a götürmeden önce en az iki düzine Draven'ı katleden bir savaşçının kızı değil miydi?"

"Evet," dedi Kael, sert bir sesle. "Bütün gücümü her zaman bana hayat veren kadına borçluyum. Başka hiç kimseye değil."

Jakobson çenesini eğdi, yüz hatlarında bir utanç ifadesi belirdi.

Baldur'un dişleri, ete batmak için en iyi yolu arayan bir canavarın dişleri gibi parlıyordu. "Melder'a bağlısın ama onun için gerçekten ne kadar önemli olduğunu merak ediyorum."

Beni tutan iri yarı Stav Muhafızı bir elini omuzlarımın arasına soktu ve neredeyse beni döşeme tahtalarına çarpıyordu.

"Onu rahat bırakın!" Kael bana doğru bir hamle yaptı ama iki Stav tarafından yüzüstü yere yatırıldı.

"Bu köyün yalancılar yetiştirdiğini düşünmeye başlıyorum." Baldur örgülü sakalını sıvazladı. "Jorvandal'da böyle insanlara ihtiyacımız yok. Hepsini yakın."

Stav, sanki uzuvları bir çubukla birbirine bağlıymış gibi tek bir vücut gibi hareket edip duvarlara asılı fener ve apliklerden meşaleler topladığında bağırışlar çığlıklara dönüştü.

"Kaptan Baldur," diye bağırdı Jarl Jakobson, hıçkırarak ağlayan Astra'yı kollarının arasına alarak. "Bu bizim anlaşmamız değildi."

"Planlar değışir."

Arkamdaki muhafız bana tekrar dokunamadan Ashwood'a doğru koştum ve kolunu kavradım. "Bırakın onları, tanrılar, size yalvarıyorum. İtiraf ediyorum. Zanaatımı teslim ediyorum ama durmanız için yalvarıyorum."

Roark bana güçlü bir nefretle baktı; neredeyse ekşi yanık tadını alabiliyordum. Göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaştı. Bir ya da iki nefes boyunca donup kaldım, bir büyüünün içinde kilitlendim.

"Kes şunu," diye fısıldadım. "Al beni."

Ashwood beni kendine çekti. Omuzlarımdan kalçalarıma kadar, buna sebep olan piçin üzerine bastırılmışım. Çırpındım ve kendimi kurtarmaya çalıştım, ama adım attığım her yerde Nöbetçi de adım atıyordu, sanki cam bir göldeki geniş yansımamdı.

Ashwood'un gözlerinde yeni bir ateş, bir uyarı dokunuşu vardı ve onu kavradığımda kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Kadınlar çocuklarını göğüslerine sarmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı. Erkekler ellerine geçirdikleri her şeyi, ocakları, oyma bıçaklarını, tabakları kapışmışlardı. Yerlere bal likörü dökülmüş, ekmekler ve buzlu kekler masaların üzerinde ufalanmış ve parçalanmıştı.

Roark bir yumruk kaldırdı ve Stav kavgayı bıraktı, kargaşa ürkütücü bir sessizliğe bürünene kadar son rakiplerini de yere serdi.

"Ly," diye bağırdı Kael. "Sakın buna cüret etme."

Roark tutuşunu ayarladı, böylece sırtım göğsüne yaslandı.

"Yaşamalarını mı istiyorsun?" Baldur sırttı. "O zaman bizi etkileyin ve Skalfirth'ten daha fazla kan akmadan ayrılalım."

"Nasıl?" Nefeslerim Nöbetçi'nin bedenine karşı ağırlaşmıştı.

Kalabalığın arasından bir kadın belirdi. Stonegate kemik zanaatkârlarının giysisi olan, kenarları kırmızıyla çevrili bir kürk pelerin giymişti. Altın rengi örgüleri başının etrafında bir taç şeklindeydi ve on adım ötede durakladığında ağzı gergin bir çizgi halindeydi. Salondaki fenerlerin titreşimi gözlerindeki şok edici mavinin üzerinde parlıyordu.

O Draven'dı.

Draven halkının belirgin işaretleri vardı; gözleri zengin tonlardaydı, o kadar parlaktı ki neredeyse parlıyorlardı ve saçları arkadan bağliırken boynundaki çift başlı kuzgun desenini seçebiliyordum, bir zamanlar her Draven çocuğuna üçüncü yazında verilen törensel bir işaret olduğunu okumuştum. Dravenmoor'daki her hane için farklı semboller eklenebilirdi, tıpkı kulağımın arkasına işlenen rünler gibi.

Şüphesiz Ashwood saçlarını geriye atsaydı, ben de onunkileri görürdüm.

"Sözde kardeşinin ölmesini istemiyorsun, değil mi?" Baldur başını Kael'e doğru eğdi.

Kael bana ters ters baktı. Çenemi kapamamı ve sonuçlarına katlanmasına izin vermemi istediğini neredeyse duyabiliyordum. O inatçı bir piçti ama ben daha da kötü olabilirdim.

"Onun öldürölmesini istemiyorum," dedim kararlı bir şekilde.

"O zaman sadece bir eriticinin yapabileceğı şekilde hayatını kurtar ve Stav Muhafızları'na katılma dileğini kabul et." Yüzbaşı kemerindeki hançeri kınından çıkardı. "Onu kurtarmayı başaramazsak bir zanaatkârımız daha eksik kalacak ve bu köyün insanları bu gece tepelerinde yıldızlardan başka bir şey göremeyecek. Hayatta kalanlar."

Stonegate'li kadın avuçlarını Kael'in göğsüne bastırdı. Gözlerini kırıştırdı, fısıldarken yüzünde bir pişmanlık ifadesi vardı, "Sabit dur, Darkwin. Sana yemin ederim ki çok hızlı olacak."

Tanrım, birbirlerini tanıyorlardı.

Bir an sonra salon kemik çatırtıları ve kırılmalarıyla doldu.

BİR ZANAATKÂR KAYDIRILMIŞ VE DEĞİŞTİRİLMİŞ kemikler, ister kılıç veya zırh yapmak ister boyun kırmak olsun.

Kadının ellerinin altında, Kael'in vücudu eğildi ve büküldü. Derisi, etini parçalayan sivri çiviler gibi kırık parçalarla yarıldı.

Onu parçalıyordu.

Zaman yavaşlıyor gibiydi. Stav insanları geride tutuyordu. Dört muhafız yaşlı adamı zorla yere yatırdığında Thorian'ın Kael için haykırıışları boğuldu.

"Zaman boşa harcanıyor," dedi Baldur, sesi sertti.

Benimle konuştuğunu anlamam beş kalp atışı sürdü. Başım dumanlar içinde, Kael'in yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ly." Alt dudağından kan fışkırdı. "Yapma."

Basit bir kelime ve bunun için ondan nefret ettim. Kendimi riske atmamı istemiyordu ama ben onu kaybetmeyecektim. Onu nasıl kurtaracağımı bilmesem bile.

Bir avucum kanlı göğsündeydi ve her şeyi onarma ihtiyacı - saplantısı - sanki bir yumruk ensemdede kıvrılmış, beni yerimde tutuyordu. İçgüdü ya da başka bir şey, bunu düzeltmenin bir yolu olduğunu biliyordum.

Sanki damarlarımdaki sihir deneme fırsatı için can atıyordu.

Yanımda bir beden çömelirken derinin esneme sesi geldi.

Ashwood.

Roark nefret dolu bakışlar atmaktan başka bir şey yapmadı. Ne dudağı seğırdi, ne de bir duygu parıltısı. Ketene sarılmış bir paketi çıkarana kadar taş gibiydi.

Kumaşın kanatları sıyrıldığında, geriye kalan tek şey bir başka sivri kemik parçasıydı.

Nöbetçi parçayı uzattığında kaşlarımın arasında bir çatık oluştu.

"Ne?" Kelimeyi tükürdüm, paniklemişim ve küçümsemeyle doluydu.

Roark bir elini kaldırdı, sanki anlayacakmışım gibi sözlerini kıvrıp şekillendirdi.

"Nöbetçimiz size bir masal anlatıyor," dedi Baldur alaycı bir ifadeyle.

"Masallara ayıracak vaktim yok." Roark'a doğru eğildim. "Şunu dinle, onun ölmesine izin verirsen ben de boğazımı keserim, çünkü masumları *katleden* bir krala hizmet etmem."

Roark'ın göğsünden kuru bir törpünün kesilmesine benzeyen sert bir ses yükseldi. Neredeyse bir kahkaha.

"Nöbetçi Ashwood size bir kemik hikâyesi anlatıyor," diye tekrarladı Baldur. "Canlı kemiklerle birleştğinde en ağır yaraları bile iyileştirebilen bazı parçalar olduğunu söylüyor."

Roark avucunu ve sarılı kemiği yaklaştırdı. Çenesiyle Kael'e bir işaret yaptı, sonra başını iki yana eğdi.

"Diyor ki-"

"Ne dediğini anlıyorum," diye dişlerimi sıktım. Elimi bir hamlede kemiği kaptım. "Ama nasıl olduğunu anlamıyorum. Ne yapacağım ben? Üzerine mi koyayım? Kendi etimden bir parça mı vereyim? Söyle bana, ben yaparım."

Aramızda hiçbir kelime geçmeyecekti ama Roark cevabı mırıldanacakmış gibi öne eğildi, alnı benimkinden sadece bir parmak genişliğindeydi. Bir parmağıyla kalbimin üzerindeki yere dokunup sonra aynı parmağıyla Kael'i işaret edince sustum.

Roark başka talimat vermedi. Ayağa kalktı ve geriye doğru üç adım attı.

Gözyaşlarımın bulanıklığı içinde, Kael'in ıslak, yoğun nefesleri kafamı doldururken kemiği inceledim. Ashwood'un talepleri yeterince açıktı; iyileştirici kemiği Kael'in karşısına yerleştirerek onun hayatını kurtarmanın bir yolunu bulabileceğime inanıyordu.

Avucumun sıcaklığı kemiğe değdiğinde içimden bir şeyler kopup gitti. Zihnimde açılan kapılar gibi, Kael'in parçalanmış kaburgalarından ve göğüs kemiğinden garip bir parıltı yayıldı. Yıldızlı dikişlerin desenleri hırpalanmış yaralarının üzerinden bir o yana bir bu yana geçiyordu.

Zihnimin, belki de bir içgüdünün, parıltının yeni kemik parçasını nasıl dahil edeceğime, geride kalan çatlakları ve delikleri nasıl kapatacağıma dair bir olasılık ortaya çıkardığını fark etmesi sadece bir an sürdü.

Vücudunun üzerinde döndüm. "Kael, nasıl olduğunu biliyorum. Görüyorum."

Kirpikleri dalgalandı. Fısıldarken dudaklarından zayıf bir gülümseme geçti, "Bırak öyle olsun. Seni tanrılarla birlikte kavisli bir boynuzla selamlayacağım Ly."

"Hayır." Yapılması gereken şey için mide bulantısı ortama yayıldı. "Salur bekleyebilir."

Bir bıçağı alevde yakacak zaman yoktu. Yaşarsa enfeksiyonla yüzleşebilirdik. Yaşayacaktı.

Roark'ın bana uzattığı bıçağı aldım, Kael'in göğsündeki açık yaraya yerleştirdim ve daha geniş, daha derin kesmeye başladım.

Kael'in etinin her kesilişinde halkımızın çığlıkları beynimde kaynadı. Gözleri kafasının içine yuvarlandı, şüphesiz acıdan vücudu pes ediyordu.

Gevşediğinde panikle yutkundum.

Yara üç parmak girecek kadar genişlediğinde, Ashwood'un garip kemiğini aldım ve kenarını kanlı etin içine doğru manevra yaptım.

Ama dahası da vardı.

Karmaşık altın desenler Kael'in önü ve Ashwood'un iyileştirici parçası boyunca petek petek işlenmişti. Parmaklarımın ucunda bir sıcaklık hissettim, uzanıp altın iplikleri takip etme ihtiyacı duydum.

Baldur arkamdan hüsrana dolu bir inilti çıkardı. "Lanet ellerini çabuk tut kadın, yoksa-"

Roark kapalı bir yumruk kaldırdı. Adam sesini çıkarmadı ama basit bir hareket Stav birimini bir kırbaç darbesi gibi kesip geçti. Omurgalar dikleşti, çeneler sıkılaştı. Bu eller ne tür bir zalimlikle böylesine ani bir disiplin talep ediyordu?

Kael'in göğsü kan içindeydi. Artık akli başında değildi ve güneşte kızarmış teni solgun ve hastalıklı bir hal almıştı ama kanın içinden, kalbinin her zayıf atışıyla birlikte yumuşak bir ışıık uğultusu yayılıyordu.

Titreyen ellerimle parçayı kanlı etin içine soktum, parmaklarım etli kenarlara değdiğinde safra boğazımı yaktı.

Avucumun altındaki yeni parça, sanki görünmeyen bir güç onu bedenine çekmiş gibi Kael'in göğsüne batarak değışti. Zanaat, vücudunu saran ipeksi bir ağ gibi parladı.

Yaldızlı ipliklerin görüntüsü karşısında kimsenin nefesi kesilmedi, kimse sesini çıkarmadı ve gözlerimin önünde çözülmekte olan şeyi kimsenin göremediğı korkutucu derecede açıldı. Düzensiz ve kaotik, lifli büyüünün ışıltısı bir amaç, bir komut için çaresizce kemiğın üzerinde uçuşuyordu.

Bir ipliğē nazikçe dokundum. Isı parmağımın ucunu okşadı ve elim yer değıştirdiğinde parıldayan iplik de yer değıştirdi. İplikler Kael'in kanlı bedeni ve içindeki kemik yün iplikli bir makara, ellerim de iğne gibi yeniden düzenlendi. Her hareketle birlikte altın teller yeni parçayı yarasının kırık kenarlarına dikti.

Gözlerim dalgalanarak kapandı.

Hava daha da soğudu. Büyük salondaki apliklerden ve avizelerden gelen mum ışığı odayı aydınlatırken, şimdi her yer puslu bir griye bürünmüştü. Gölgele duvarlara ve kapı aralıklarına öyle siyah yaratıklar gibi uzanıyordu ki, ışıktan geriye ne kaldıysa kendilerine doğru çekiyorlardı.

Bakışlarımı indirdiğimde göğsümden bir çığlık koptu.

Kael avuçlarımın altındaydı ama şimdi sadece şeklinin yumuşak bir parıltısı kalmıştı. Her bir kemiğı, çenesindeki her bir çentik, omurgası, kaburgaları altın bir parlaklıkla çizilmişti.

Etrafımda döndüm. Köy halkı, Stav Muhafızları, hepsi parlak yıldız ışıkları gibi duruyordu. Bedenleri yok olmuştu ve sanki ruhlarının yanışına tanıklık ediyordum.

Ürkütücü sessizlikte bir kahkaha geldi. Alçak, karanlık, rüzgârdaki korku gibi.

Kafa derim dikkatli gözlerin hissiyle diken diken oldu. Tekrar döndüm ve damarlarımdaki kan dondu. Kukuletasından botlarına ve

Omuzlarından akan mürekkep siyahı  ileler, bir figür -bir yaratık- Kael'in canlı formunun üzerinde duruyordu.

Vücuduna kalın, altın bir ip bağlanmıştı. Doldurulmuş balık ağlarını uzun gemilere taşımak için kullandığımız ağır halatlar gibi. İpin diğer ucu, karanlıkta yolunu bulmasını sağlayan bir misina gibi gölgelerin arasında kayboluyordu.

Kukuletasının altından vahşi bir sırtış belirdi ve ardından hınzır bakır gözleri belirdi.

"Melder." Ses en şiddetli ayazlar kadar soğuktu ve kalbimi kesti. Sanki ruhumun bir parçasıymış gibi, içimde bir yerlerde duyulan bir ses. "Sonunda bulundun." Gölge uzun bir nefes alıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ruhun tanıdık geliyor. Neden?"

"Kimsin sen?"

Dilinin tıkırtısı, pençeleri, *bir şey*, omurgamı tırmaladı. "Ben oyum ve biz de biziz."

"Onu kurtarmak istiyorum." Elim Kael'in kımıldamayan formunun parıltısına gitti. "Bana yardım et, lütfen."

"Buraya nasıl geldin?"

"Bilmiyorum. Elime bir kemik tutuşturdular-"

Hayaletin göğsünden derin ve sert bir kahkaha daha yükseldi. "Kemiklerdeki ruhları çalmaya mı geldin? Kendi a g zl l ğ n z için d şm şleri yozlaştırmaya mı geldiniz?"

"Bunların hiçbirini istemiyorum. Onu kurtarmak istiyorum."

"Bir ruhu dinlendiği yerden alıyorsun." Gölge bir elini uzattı. İşaret parmağından dumanlı siyah dalgalar yayıldı. Dikkati Kael'in vücuduna diktiğim yeni kemik par asındaydı. "O zaman onun yerini dolduracak birini alacağım. Bir ruha karşılık bir ruh."

"Kimsin sen?"

Hayalet cevap vermedi, sadece gölgelerden oluşan pelerinini geri çekti ve bulanık zeminde çırpınan bir şekil ortaya  ıktı. Etini de eklersek, kıvrılmış ve iskelet halinde küçük bir adam olabilirdi.

 ığlıklar karanlığı sarstı. Kıvranan yaratığın acı çığlıkları kulaklarımı doldurdu, ta ki avuçlarını başımın iki yanına dayayıp çaresizce

Seslerin acısını bastırmak için.

Kael'in bedeni yeni kemik parçasıyla kaynaştıkça, çığlık atan figür rüzgârdaki korlar gibi dağıldı. Altın küller Kael'in bedeninin üzerinde sürüklendi ve kemiğinin hayaletimsi ışığına düştü.

Bir anda acı sona erdi.

Sefil figür gitmiş ve Kael'in kalbine gömülmüştü.

Sessizlikte, gölge puslu örtüsünden dışarı baktı. Gözlerinin sıcaklığı erimiş bıçaklar gibi, en derin korkularımın, en kasvetli düşüncelerimin iliklerine ulaşıyordu.

"Onları yok edersen" -karanlık, kötücül bir törpü beynimi tırmaladı- "onlar da seni yok eder."

Gölge bana doğru koşmadan ve korkunç soğukluğu göğsümü yarmadan önce çığlık atacak zamanım bile olmadı.

8

TMELDER GERİYE FIRLADI, transı bozulmuştu. Kana bulanmış zemine yayılarak gözlerini kırptırdı.

Stav'ın mırıltıları koridor boyunca süzüldü. Skalfirth halkı üzücü bir sessizliğe gömülmüş, kadının kanlı parmaklarını bir parça sersemlemeyele kaldırmasını izliyordu.

Zihni paniğe kapılırsa histeriklerle uğraşmak için çok az zamanı ve sabrı vardı.

Bir dirseğine yaslandığında bir adım daha yaklaştım. Nefesim göğsümde sıkıştı ve gözleri önce bana kayınca beceriksiz tepkime lanet ettim. Çılgınlık, çılgılık ve kafa karışıklığı bekliyordum ama sanki derimi soyuyor ve ruhumun karanlık kenarlarına göz atıyormuş gibi beni olduğum yerde sabitledi.

O gözlerde, uzun bir ayazdan sonra eve dönmek gibi rahatsız edici bir huzur vardı.

Fadey'den başka eritici tanıımıyordum. Hayatımın yarısını Stonegate kalesinde geçirdiğim için eriticiliğin acımasızlığına ilk elden şahit olmuşum. Daha fazlası için duyulan şehvet, yozlaşma.

Yine de, bir an için, bakışları benimkini bulduğunda eriticilere olan nefretim köreldi.

Kadın uzun boyluydu, nasıl çalışacağını çok iyi biliyordu ama yine de bir şekilde narindi. Masumdu. Buraya yelken açtığımızda beklediğim türden biri değildi. Fadey güçlü yapılı bir adamdı, tıpkı ondan önceki birleştiriciler gibi.

Ama o daha güçlüydü.

Bir dokunuşla kemik Darkwin'in kaburgalarının altındaki yerine geçti ve ruh kemiğinin gücünü kırık yaralarıyla birleştirdi.

Fadey daha yavaş, daha fazla kan ve vahşetle çalışmıştı. Birleştirmeye başladığında, kadının elleri sanki en eski anılarından beri zanaatını kullanıyormuş gibi çalışıyordu.

Ölümcül baskınları teşvik eden eriticiydi. Çok fazla hayat kaybedildi. Onun için.

Onun yüzünden.

Çenem yeniden yükselen küçümseme kıvılcımıyla çalıştı. Ellerimi salladım, ona doğru döndüm ve üç parmağımı göğsümün üzerinde gezdirdim, karşımdaki avucumun içine sıkıştırana kadar kavislendirdim. Stav'ın toplanması ve teknelere doğru hareket etmesi için bir işaret.

Stav Muhafızları ilahi söylüyor ve yumruklarını göğüslerine vuruyorlardı. Baldur yanıma geldi. Yüzündeki lanet sırtış ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Bu eve getirdiği acıdan zevk alıyordu.

Kaptan alaycı bir ifadeyle kadına baktı. "Yelken açmaya hazırlanın. Zanaatkârları getirin. Yeni eriticiyi kralımıza götüreceğiz."

Baldur onu çok sert bir şekilde yerden kaldırdı ve garip bir kızgınlık göğsümü sıktı.

Onunla ilgili bir şey sempatiyi arttırdı ve bu durum sinir bozucuydu.

Lyra'nın ayağa kalkmasından birkaç dakika sonra Darkwin yeni ve derin bir nefes aldı.

Göğsünden bir hıçkırık koptu ve gözyaşları koyu gözlerini doldurdu, yanaklarına zengin mavi damlalar damladı. Alay ettim. Zeki kadın. Bana tekrar baktığında, boyalar tenini lekelemişti ve gözlerinin siyah merkezlerinde ince, gümüş bir yara izi vardı. Boyalar, bu kadar uzun süre kendini böyle saklamıştı.

Bir eriticinin hanesine verilen onur, bir annenin bile gümüşü ilk gördüğünde çocuğunu kraliyet kalesinin kapılarına teslim etmesine yeterdi.

Düşen Bien Evi hariç.

Kanla ödeyene kadar kızlarını sakladılar.

Dravenmoor'a yeni bir eriticinin evinin bulunduğu haberi ulaştığında henüz on ikinci yazımı doldurmamıştım. Uzun yaylarını ve deniz balmumu kılıçlarını omuzlarına bağlayan halkımın uzak anıları hâlâ gecelerime musallat oluyordu.

O baskında ölümcül bir yanlış adım attım ve hayatlar kayboldu. Kısa bir süre sonra, hatam yüzünden halkım beni Stonegate duvarlarının dışında ölüme terk etti ve genç bir prensin beklenmedik merhameti nefes almamı sağladı.

Bu kadın -Lyra- zanaatının ne kadar kısa sürede sömürüleceğinin farkında değildi.

"Nöbetçi." Genç Stav topuklarını tıkırdatarak yanımda dikkat kesildi. "Hepsini evleriyle birlikte mi alacağız?"

Büyük salon kaosa ve kemik zanaatkârlarının huzur içinde bırakılması için yalvaran halkın çığlıklarına gömüldü. Darkwin nefes alıyordu ama kanlı ve hareketsizdi. Lyra onun adını sayıkladı, her seferinde sesi biraz daha çatlıyordu. Onun karşı tarafında, iki yedek zanaatkâr ailelerine doğru uzandı.

Belki de masumdular ve hiçbir şey bilmiyorlardı ama Stonegate yasaları Damir'e hainlerden istediğı gibi para alma yetkisi veriyordu ve kral her zaman büyülü kanın her damlasının talep edilmesini isterdi.

Hızlı bir hareket yaptım. *Bırak onları. Sadece zanaatkarlar.*

Stav yutkundu, sonra başını eğdi ve adamlarla kadını ailelerinden koparmak için muhafız arkadaşlarına yardım etti.

"Hayır!" Melder muhafızlara doğru çekiştirdi ama gözleri beni buldu.

Çenemde bir kas gerildi, ama yalvarışlarını duymazdan geldim ve kaosun içinden yoluma devam ettim.

Darkwin bir anda kendi kanıyla döşeme tahtalarının üzerinde çırpınmaya başladı.

Yaradan akan kan durmuştu ama vücudu kasılmaya devam ediyordu. "Yardım

edin ona!" Lyra Baldur'un tutuşunda büküldü. "Unutma,

Nöbetçi

Ashwood, eğer o ölürse, hiçbir şeyin kalmaz. Yemin ederim."

Gözlerindeki alev tehdidini mühürledi. Hiç şüphesiz kendini Salur'a gönderecekti.

Baldur, Darkwin'i parçalara ayıran kemik ustası Emi'ye işaret ettiğinde omzunu kavradım ve başımı salladım.

Emi'nin yüzü olduğundan daha da solgunlaşmıştı ve ayakları üzerinde dengesiz duruyordu. Lanet zanaatının bir ısırığı vardı. Kemik işçileri için, bu şekilde manipüle etmenin bedeli kendi vücutlarında hayali ağrıların yanmasına neden oluyordu.

şüphesiz, Emi'nin kolları ve kaburgaları rahatsızlık içinde sıralanmıştı, ama biliyordum ki -Bu dengesizlik başka bir şeyden kaynaklanıyordu.

Yalnız kaldığımızda, onu bu hale getirdiğim için öfkesini kusardı.

Yap.

Baldur beni silkeledi ve genç Stav'a bağırdı. "Yarayı sıkıca kapat Kral'la yüzleşmek için Stonegate'e gitmesi yeterli."

Muhafız Darkwin'in yanına diz çöktü ve yarılan derinin üzerine temiz çarşaflar sardı.

Ruh kemiği şimdiden kırık kaburgalarını destekliyordu ve göğsü daha sağlam görünüyordu. Ruh kemikleri ölülerin ruhunun parçalarını emerek yaşayanları iyileştirir ve glendirirdi. Sorun şu ki, iyileşen bir bedenın ölünün onurunu mu yoksa daha karanlık arzularını mı üstleneceğini bilmek imkansızdı.

Melder Baldur'un göğsünü ittiğinde, kaptan kontrolü yeniden ele almak için onun saçını çekti.

Ellerinin kızın tenine dokunuşu, yüz hatlarındaki acı ifadesi, kanıma bir öfke şoku daha getirdi.

Aklımı başıma toplayarak adımlarımı zorla durdurdum. Ne yapmayı planlıyordum? Onu Baldur'dan alıp... ne? Onu korumayı mı? Korumak mı?

Beni bu kadar yakında görünce paniği durdu. Gümüş rengi bakışları benimkilere kilitlenmişti, sanki kafamdaki her kötü düşünceyi görebiliyordu. Ta ki daha karanlık bir şey parlayana ve dudakları sinsi bir sırıtışla kıvrılana kadar.

Lanet olsun.

Onu durdurmak için hamle yaptım ama yeterince hızlı değildim.

Lyra bacakları kemiksiz kalmış gibi yere düştü ve Baldur'un elinden kurtulmayı başardı. Baldur onun bileğini tutamadan, Lyra baldırının yanından ince bir bıçak kaptı.

Lyra bıçağı yüzüne doğru savurduğunda Baldur geri çekildi. Lyra ayağa fırladı ve bıçağı yaklaşan Stav'a doğru savurduktan sonra bıçağın ucunu boğazına bastırdı.

Ona her taraftan yaklaşan adamları durdurmak için bir yumruk kaldırdım. Melder ve ben kendi yöntemlerimizle konuşacaktık.

Gözleri vahşiydi, yara izleri kadife gecede kayan yıldızlar gibiydi. "Bırak onları," diye tükürdü bana. "Halkımı bırak. Beni al, ama sen gerisini bırakın."

Geldiğimden beri ilk kez bir sırtış ağzımı kapladı. Yanılmışım. Onun narin olduğunu düşünmüştüm; bunda narin olan hiçbir şey yoktu.

Sözlerimi anlamadı ama ben yine de soruyu sordum. *Ne demek istiyorsun?*

"Lord Ashwood açıklamanızı istiyor," diye homurdandı Baldur, şüphesiz yenildiği için sinirlenmişti. "Tam olarak kimi geride bırakacağız?"

"Tüm zanaatkârlar."

Sırtışım genişledi. *Burada ihanet bulundu ve bunu görmezden gelemeyiz.*

"İhanet görmezden gelinemez," diye çevirdi Baldur çabayla. O da benimle nasıl derinlemesine iletişim kuracağını öğrenmek için zaman ayırmak.

Buna sevindim ve onunla mümkün olduğunca seyrek konuşmaya özen gösterdim.

Başımı bir tarafa eğdim. *Buradaki eylemler nedeniyle, bu arazinin zanaatı artık Stonegate'e ait.*

Baldur kırık dökük cevabını bitirdiğinde, yüz hatlarında meydan okuma alevleri parlıyordu ve ben onun makamının ve görünüşünün sadeliğinin altında sakladığı öfkenin ormanda bir orman yangını gibi yanmasını istedim.

O bir tarafa adım attığında, ben diğer tarafa adım atıyordum. Şafakta güneşin ayı kovaladığı gibi birbirimizin etrafında döndük. Lyra konuşmadı, sadece bıçağı derisine bastırdı ve ince boğazından aşağı akan bir kan akıntısı çekti.

Sinsi sinsi dolaşmayı bıraktım, sırtışım soldu. *Bir damla daha dökersen halkını aşağıdaki cehenneme gönderirsin kadın.*

Baldur tehdidimi açıklarken kıkırdadı ama bu onun gözlerindeki nefret ateşini daha da derinleştirdi. Bu kadar gevezelik yeter.

Üç adımda aramızdaki zemini geçtim, sadece keskin bir nefes aldığımda durakladım. Sersemlemesi, bıçağı etinin daha derinlerine bastırmasına neden oldu ve boğazının pürüzsüz merkezine bir damla daha kan ekledi.

Bakışlarım gözümü kırpmadan inişi takip etti, ta ki göğüslerinin arasından süzülene kadar.

Onun iyiliği için, gözlerimiz karşılaştığında kızarmadı ya da utanmış gibi görünmedi. "Bu senin göreceğin tek bakış olacak, Nöbetçi Ashwood."

Beni inceledi, şüphesiz yüzümdeki her yara izini, her seğirmeyi katalogluyordu. Ben de onun ince burnunun üzerindeki küçük çil tozlarını, alnına, ağzına kazınmış korku izlerini, sanki her biri unutulmuş bir anı gibi işledim.

Ruhumun derinliklerinde onu yakınımda tutmak için sinir bozucu bir arzu büyüdü.

"Beni al," dedi, sesi alçak ve sertti, "gerisini bırak. İstemiyorum."

Göğsümden bir sıkıntı homurtusu yayıldı. Kancalı parmağımı başımın yan tarafına bastırdım ve bir menteşedeki cıvatayı sıkarak gibi büküm.

"Senin aptal olduğunu söylüyor," dedi Baldur ona.

Dudakları bir cevap vermek için aralandı ama ben alevi yakalayan bir kıvılcım gibi hareket ettim.

Parmaklarım bileğinin etrafında kıvrıldı ve bıçağı boğazından çekip aldı. Gölgelede sürüklenmek için aldığım eğitim bana tek başıma hareket etmeyi, çok geç olana kadar görünmemeyi öğretti.

Bıçağı elinden aldım, bıçak döşeme tahtalarında takırdadı, sonra vücudunu göğsüme sabitledim. Bir kolumla onu sararak kollarını yanlarında tuttum. Boştaki elimle Stav'a bir kez daha hareket etmesini işaret ettim.

Kadına fısıldayabilirmişim gibi eğildim. Kendimce yaptım, kelimelerimi yanağına nazikçe yazdım, dokunuşum altında nefesini tutmasından biraz çarpık bir zevk aldım.

Vedalaşın.

BOTLAR UZUN EVİN ZEMİNİNE SIÇRADI. Halkımın hıçkırıkları göğsümde hiç iyileşmeyecekmiş gibi hissettiren bir ağrıya bölündü. Bir çelik parçası kadar keskin.

Rıhtıma yaklaştıkça gece sisi yoğunlaştı. Tökezledim ama Ashwood düşmeme izin vermedi, ayak parmaklarım çakıllı kıyı şeridine ne kadar takılırsa takılsın beni dik tuttu.

Aplikler rıhtımdaki direkleri işaretliyordu. Zalim ışık gölgelerle oyun oynuyor, Stonegate uzun gemilerinin yelkenleri ve gövdeleri üzerinde unutulmaz şekiller yayıyordu.

Skalfirth sahillerinin pürüzsüz, küllü taşlarını gördüğümde yanağımdan acı bir damla yaş süzüldü. Kristal yıldızlarla parlayan mürekkepli gece göğüne, çatıların eğri büğrü noktalarına, sonra Thorian'ın hırpalanmış balık ağlarına baktım. Yamaçlar ve ağaçlar karanlığın içindeki birer hayalet gibi etrafımda beliriyor, köyün parçalanışını izliyorlardı.

"Lyra! Kael!" Selena rıhtıma giden yolda hıçkırarak ağladı. Stav Muhafızları onu tekrar kalabalığın içine itti.

"Sel." Sesim kırık bir vıraklamaydı, onun duyamayacağı kadar yumuşaktı.

Şüphesiz Selena yüz hatlarımın korku ve acıyla nasıl sefilce buruştuğunu fark etmiştir, çünkü bir elini kalbine bastırıp o da aynısını yaptı. Dizlerinin üzerine çöktü, bizi görmezden gelen tanrılara yalvardı.

Roark'a, "Seni kalpsiz piç," diye çıktım.

Nöbetçi beni döndürerek göğsüne bastırdı. Yeterince yakındık, bakışlarını karşılayabilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Avuçlarından biri boynumun arkasını kavradı ve ben kavrayışının altında sertleşene kadar sıktı.

Uzun bir süre bizi orada, burun buruna tuttu, sonra yavaşça bir parmağını dudaklarına götürdü. Sessiz kalmamız için bir emirdi bu ve içindeki tehdidin yanlış anlaşılması mümkün değildi. Sabrı tükenmişti.

İki uzun gemi gelgitte sallanıyordu. Klinkerden yapılmış gövdelerinin ortası şişkin ve Stonegate'in mührüyle boyanmıştı; yuvarlak bir kalkan ve kılıcın önünde beyaz bir kurt başı.

Skalfirth fiyordundaki gemilerin çoğu ticaret, balıkçılık ya da yolcu için gelirdi ve sadece on beş ila yirmi kürek için donatılmışlardı. Bu gemiler savaş için inşa edilmişti ve altmış kürekçi için yerleri vardı.

Ayak parmağım parmaklığın kenarına takıldı ama Roark elimi tuttu.

Avuçlarının benimkilere bu kadar sıcak davranmasından nefret ediyordum. Bir uzun geminin küpeştesinden geçmeme yardım edişinde hoş olmayan bir kibarlık vardı ve bu yüzden ondan daha çok nefret ediyordum. Beni yaraladı, hırpaladı, onun olduğuna inandığım yaratık gibi davrandı. Onun hareketlerinde nezaketin yeri yoktu.

Ayaklarım geminin içine iyice yerleştiğinde, rıhtımdaki Ashwood'a dik dik baktım.

Bu onun komutası altında yapıldı. Baldur emirleri bağırarak verdi ama suçlu Nöbetçi'ydi.

Bir omuz daha benimkine çarptı. Hilda titreyerek ve gözyaşları içinde yanıma itildi. Kıyıda kocası Gisli dizlerinin üzerine çökmüş, avucunu göğsünden çıkacakmış gibi duran kalbine dayamıştı.

Bu yanlıştı. Hilda kanında kemik zanaatını taşımaktan başka bir şey yapmamıştı.

Benim yüzümden aileler parçalanıyordu.

Birbirimizi iyi tanı mıyorduk. Hilda çiftçilerden geliyordu, sevgi dolu bir aileden. Etkileşimlerimizin çoğunu pazarda ve Reis düğün için büyük salonu önerdiğinde yaşadık. Yine de, neredeyse içgüdüsel olarak, bir kolunu omuzlarıma doladı, beni yanına yaklaştırdı, boylarımız arasındaki farkı hiç düşünmedi, ben yarım baş daha uzun duruyordum.

"Sakin ol Lyra." Sesi çatallaştı.

"Hilda, ben çok-"

"Sus," dedi. "Şimdi olmaz. Aklımızı başımıza almalıyız."

Edvin yanımızda yer aldı. Kız kardeşinin elini tuttu ama gözlerindeki acıyı kıyıya çevirdi. Çok sevdiği karısı, üzerine titrediği üç çocuğu, hepsi suyun kenarında toplanmış, kırılmış ve ezilmişti.

Kocaları ve babaları olmadan hayatlarına devam etmek zorunda kalacaklardı.

Stonegate'li kemik ustası geri dönen muhafız kalabalığının arasında belirdi. Kael'i kürk bir hasır üzerinde taşıyan iki adamı aralarına aldı.

"Ortaya," dedi ve iki adam Kael'i benim ve Hilda'nın yanına yerleştirirken başıyla onayladı.

Ellerim göğsüne gitti, kalp atışlarının yavaş tınısını aradı. Kan hâlâ tuniğini boyuyordu, omuzları saldırıdan dolayı morarmış ve etleri dökülmüştü ama yaşıyordu.

Parmaklarımı Kael'in tuniğine doladım, rüzgârı arkama almam için yapılan bağırıışları, kürekçilerin yerlerini almaları için verilen komutları fark etmedim bile.

Gözyaşlarımın bulanıklığı arasında, evimden son gördüğüm şey, aynı güverteye adım atan Roark Ashwood'un sert ve duygusuz gözleriydi

-Acı ve ıstırap onun peşini bırakmaz.

Skalfirth ile kraliyet kalesinin tepeleri arasındaki kısa denizin derinliklerine doğru ilerledikçe KAEL ATEŞLER İÇİNDE YANIYORDU. Kara gece uzun gemilerin her yanını kaplamıştı ve sadece küreklerin yüzeye sabit bir şekilde vuruşları ve gelgitlerin gövdelere vuruşları duyuluyordu. Hava soğuktu ama Kael denizi erken bir ayaz kaplamış gibi titriyordu.

Hilda'nın da yardımıyla onu dökülen Stav pelerinleriyle örttük. Kollarımı omuzlarına dolayarak onu kendime yakın tuttum. Parmakları bileğime dolandığında sııttım ve terli başının tepesine bir öpücük kondurdum.

Yaşıyordu. Orada olduğumuzu biliyordu.

Gecenin derinliklerinde iniltileri daha da arttı ve büyük salondan gelen kemik ustası yanımıza doğru manevra yaptı.

"Geri çekil." Kael'in omuzlarındaki tutuşumu sıkılaştırdım.

Kadın sanki ben çekilmez bir çocukmuşum gibi başını salladı. Avuçlarında içi bitki macunu dolu kil bir kâse vardı. Karışım nemli ağaç kabuğu ve biraz karanfil kokuyordu.

İki parmağıyla Kael'in cildinin nabız noktalarını boyadı.

Çalışırken bir melodi mırıldanıyordu, eski efsanelerden rahatlatıcı bir şarkı:

Kveða við min mórðir. Skip búask ok á morgun. Ek sigla til min folq.

Boğazım düğümlendi. Bir anının sisi içinden, ince parmaklar saçlarımı okşarken aynı nazik şarkı beni uykuya daldırdı. Gammal bu şarkıyı gençlerin evinde söylerdi. Selena yemek pişirirken söylerdi.

Bunu bir Draven'dan, güvenmemek ve hor görmek için yetiştirildiğim bir düşmandan duymak, istemediğim bir bağlantı ekledi, sanki başka bir şey daha çalmış gibi kızdığım bir bağlantı.

"Onun üzerinde ne kullanıyorsun?" Elleri Kael'in boğazına ulaştığında sordum.

"Ortläk." Gözleri safir bir gökyüzü gibiydi, aynı anda hem parlak hem de vahşiydi. Benden çok daha yaşlı olamazdı ama yüz hatlarında sanki üç ömür yaşamış gibi bir sertlik vardı.

"Bilmiyorum."

"Çoğu öyle değil." Birkaç nefes daha mırıldanarak bitkileri Kael'in alnına sürdü. "Büyükannem tarafından yapılmış eski bir toniktir."

"Draven yaptı."

Ses tonumdaki ısırığı görmezden geldi ve başını salladı. "Zanaat tüm güce sahip değildir. Bazen en büyük armağanlarımız etrafımızdaki suda, toprakta, ağaçlarda bulunur. Bu, kütüklerin altında yetişen bir yosun kullanıyor. Yaraları kapatır, ateşin titremesini azaltır ve hatta kandaki toksinleri çıkarır."

Kaşlarımı kaldırdım, ilgimi çekmişti ama kayıtsızmış gibi davranacak kadar da öfkeliydim.

Kadın sanki kendi karışımı onu büyülemiş gibi açıklamasına devam etti. "Ateş otu ve gül ağacının zanaatkârların damarlarında zehirli yanması gibi, bu yosun da güçlendirilmiş. Halkımız için pek çok rahatsızlığı iyileştirdiğini gördüm."

"*Bizimkiler.*" Homurdandım ve boş denize baktım. "Sen Draven'sın ve neredeyse onu öldürüyordun. Sen bizimkilerden değilsin."

"Bu sözleri ilk kez duymuyorum." Avuçları sakinleşti. "Her iki dünyadan da doğdum ve bunun için reddedildim. Bu yüzden yerimi bulmak ve zanaatımı öğrenmek zorunda kaldım. Senin de aynısını yapman gerekecek. Onu kurtarmak için zanaatını kullandığında, zanaatının gücü artacak. Sanki uyanmış gibi olacak ve kanınızda akacak. Zanaatınız tekrar uykuya dalarsa, iltihaplanacaktır."

"Sana neden inanayım ki?"

Gözlerini devirdi. "Bana inanma. O ruh kemiğine dokunduğunda hissettiğin yanmaya inan. Doğru söyle: daha önce hiçbir şeye benzemeyen bir güç hissettin."

Gerçeği kabul etmeyi reddederek gözlerimi kaçırdım.

Kadın içini çekti. "Zanaatımı iyi öğrendim, Melder. Stonegate bu konuda yardımcı olabilir. Büyük salonda ben olduğum için minnettar ol. Darkwin benim elimde Salur'a gitmezdi." Bununla birlikte ayağa kalktı ve keseyi bana uzattı. "Ateşi devam ederse, ilk kat kuruduktan sonra biraz daha ekleyin."

Direğe doğru attığı her adımda şarkının kasvetli *mısralarını* söylüyordu-at *gafa skugga maðr...*

Deniz spreyinden mi yoksa başka bir şeyden mi bilmediğim gözlerimdeki batmaya karşı gözlerimi kıptım. Yavaşça, Draven kemik ustasıyla aynı anda son satırı mırıldandım, sanki bir an için farklı olmaktan çok birbirimize benziyormuşuz gibi, *Min sála, min sála*. Ruhum.

Acı verici ve gerçektir. Yakında Stonegate sadece hayatıma değil, ruhuma da sahip olacaktı.

"ZANAATKARLAR, DİKKAT." Şafak sökerken, kemik zanaatkârı direğin birkaç adım ötesinde duruyordu. Saç örgüleri sabahın ilk ışıklarında gümüş gibi görünüyordu.

İkinci gemi sisler arasında, bizimkinden uzakta görüldü, ancak diğer tek görüntü olarak kaldı. Toprak yok. Köy yoktu. Önümüzde sadece Stonegate uzanıyordu.

Roark deniz yılanı direğinin sarmal boynuna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünü iç gemiye dönmüştü.

Gecenin büyük bölümünde Kael'e odaklandığım için Nöbetçi'ye pek dikkat etmemiştim. Şimdi ise kasvetli, sefil bir güzelliğe bürünmüştü. Zalim ve sert bir şeydi, Draven kadınıyla yaşadığı birkaç dakikalık etkileşim dışında.

Kadın Nöbetçi'yle konuştuğunda, yüz hatları yumuşadı. Ona ne kadar uzun fısıldarsa, gergin vücudundaki gerginlik o kadar azalıyor gibiydi.

Onun için önemliydi.

Belki de bir sevgili? Herhangi bir türün Roark Ashwood gibi bir adamı sevebileceğini düşünmek beni ürpertiyordu. Kael'e çektiği acılar yüzünden ondan ne kadar nefret etsem de, kemik ustası onun ateşini iyileştirmişti. Onun kokuşmuş otları olmasaydı, Kael enfeksiyon ve yaralar yüzünden ölebilirdi.

"Yarın akşam karanlığında Stonegate kıyılarına varmış olacağız," diye açıkladı Ashwood'a sırtını dönerek... Ashwood da bana döndü.

Bakışlarının ağırlığı kollarıma sinir bozucu bir sıcaklık yaydı. Tenime bir düzine diken battı. Odağımı uzaktaki deniz sislerine yönelttim.

"Kale tepelerde ve yürüyerek ulaşılabilecek," dedi. "O zamana kadar Nöbetçi Ashwood'un gözetimi ve koruması altındasınız."

"Korumayı çok farklı şeyler olarak görüyoruz o zaman." Alçak bir ses kalbimi titretti.

Kollarım çoktan uyuşmuş, Kael'in omuzlarına kilitlenmişti ama yüzüne bakmak için yer değiştirdim. Tek gözünü kırdı ve ağzının kenarında zayıf bir gülümseme belirdi.

"Tanrılar." Kelime bir tür yalvarış gibi dilimden döküldü. Sırtını göğsüme yasladım ve neredeyse arkadan boğazını sıkacaktım. "Sanırım senden nefret ediyorum, Kael Darkwin. Sakın bir daha ölüme bu kadar yaklaşayım deme."

"Dediğin gibi olsun." Yumuşak bir kıkırdama çıkardı ve ön kolumu nazıkçe göğsüne sürttü.

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. "Kael, sana zarar vermeyi planladıklarını bilseydim Tilki'yle asla tartışmazdım. Baldur benim ne olduğumu biliyordu ve ben... ben yalanı çok uzun tutmaya çalıştım."

"Yapma." Kael kolumu sıktı. "Bu senin suçun değil. Yalanlarını saklayacağıma söz verdim ve ölüm bunu değiştirecek kadar güçlü bir tehdit değil."

Yanağımı alnına yasladım ve kemik ustası talimatlarına devam ederken onu dinledim.

"Beni Emi Nightlark olarak tanıyor olabilirsiniz," dedi Stav Muhafızı.

Draven klanları garip soyadları aldılar. Ashwood. Nightlark. Thorian bana her Draven gencinin, ruhlarını yaşadıkları vahşi topraklara bağlı tutmanın bir yolu olarak isimlerinde yeryüzünden bir parça - ağaçtan, bitkilerden, denizden, yaratıklardan - aldığını açıkladı.

Emi boğazını temizledi ve devam etti, "On dördüncü yazımdan beri Stonegate'te yaşıyorum ve sizin olduğunuz yerde oturmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum." Duraksadı. "Bu yüzden sözlerimi dikkate alın ve bunun o kadar da kasvetli olmadığını bilin. Bu hayatınızın sonu değil, ama kapıların içinde güvende kalmanız için beklentiler var."

"Nightlark korkunç biri değil, Ly," dedi Kael, boğuk ve gergin bir sesle. "Onunla tanıştım, onunla dövüştüm. Bunu doğrudan bir emir altında yaptı."

"Emri reddetmeliydi."

"Lyra." Kael içini çekti. "Emi olmasaydı, Kaptan Baldur'dan bir kılıç olurdu. Zanaatını kullanmadan önce bana ölmeme izin vermeyeceğini bile fısıldadı."

Ashwood'a, Stonegate'e ve kendi sihriye duyduğum öfke, bu kadını takdir etmemi imkânsız kılıyordu. Kael ve onun sonsuz iyimserliği bu küçümsemeyi yumuşattı ama yine de başka bir zanaatkârın ailelerin parçalanmasına nasıl seyirci kalabildiğini anlamıyordum.

Hayatta kalmanın yolları vardı, bir de öyle kötü eylemler vardı ki, onları yapmadan önce ölmek daha iyi olurdu.

Emi kapıya kadar olan yürüyüşü tarif etti. Kaleye varmadan önce ormanda kamp kuracak kadar uzun sürecekti. Oradan kralın huzuruna çıkarılacaktık.

Basit bir hayat, amaca yönelik bir hayat, Emi yeni geleceğimizi böyle tanımlıyordu. Tüm bunlar kaderimizde varmış gibi.

"Yolculuğumuz için," diye devam etti Emi, "Nöbetçi Ashwood'un sık sık kullanacağı birkaç el işaretini öğrenmeniz beklenecek."

Roark gözlerini kısıtı ama kıpırdamadı, sadece zincire vurulsak mı yoksa denizin dibinde boğulsak mı daha iyi olacağına karar verememiş gibi bizi içine çekti.

Emi avuçlarını kaldırarak Roark'ın yolculuğumuz sırasında kullanabileceği ve bizim tanımamızı beklediği birkaç komutu yavaşça sıraladı.

Bize yardıma ihtiyacımız olup olmadığını sormak için avuçlarını birleştirir ve yiyecek ya da para isteyen bir yalvarıcı gibi bize doğru çekerdi. Yaklaşan bir kavgayı ya da kılıçları kuşanmamızı işaret etmek için çapraz bileklerine bakardık.

Bir şeyin kendisine ait olduğunu iddia etmek için -bir vuruş, bir öldürme, bir bira boynuzu- Ashwood istediği şeye üç kez vururdu.

Bir tehdit ortaya çıktığında ya da tehlike yaklaştığında, Ashwood bir yumruğunu diğerinin üzerine vurur, ardından tam miktarı hesaplayana kadar iki parmağına dokunarak kaç tehditle karşı karşıya olduğumuzu işaret ederdi.

"Tek bir dokunuş, iki saldırgan olabileceğine işaret ediyor." Emi kendi bileğiyle gösterdi. "Üç dokunuş üç ya da daha fazla anlamına gelir. Anlaşıldı mı? Doğal olarak, canavar ya da düşen taş gibi tehditler varsa, umarım hepiniz söylenmeden kaçacak kadar akıl sahibisinizdir."

Basit bir yemek için otlu ekmek ve birkaç dilim kurutulmuş ringa balığı ve böğürtlen dağıtıldı. Emi sabahtan beri Ashwood'un komutlarını bize anlatırken, o da sırtını bize dönmüş, denize odaklanmıştı. Yanımdaki her hareketi taklit ettim; her basit hareketi izledim

Roark yaptı.

Adam bu topraklarda doğmamıştı ama yine de bir kralın ve prensin güvenini kazanmıştı. Kaptanların ya da savaşçıların kabuğu olmadan Ashwood yine de bir odaya sessizlik getirebilir, adamlarının dikkatini ve saygısını emredebilirdi.

Güçlüydü ve yenilmesi kolay bir düşman olmayacaktı.

"Bir kez bile gözünü kırpmadın Ly." Kael sırtını direğe dayayarak oturmaya başladı. "Ashwood'un elleri henüz bilmediğim nedenlerden dolayı seni büyülüyor mu?"

Gözlerimi devirdim. "Emi bize temel komutları öğretti ama onun gerçek sözlerini bilmek için hiçbir şey öğretmedi. Anlayamayacağımızı düşündüğünde ne dediğini bilmek istiyorum."

"Neden?"

Tereddüt ettim. "Bilmiyorum. Sadece onu anlamaya ihtiyacım var."

Stonegate'in en azılı savaşçısı hakkında ne kadar çok şey bilirim, duvarlarda o kadar çok zayıflık bulabileceğime inanmak zorundaydım. Bizi kurtarabileceğime daha çok inanmalıydım.

"O konuştuğunda, Stav denen kadına bunun ne anlama geldiğini soruyorum." "Stav Nightlark'la iyi geçinmek mi?"

Alaycı bir tavırla homurdandım. "Asla, ama Nöbetçi'yi onunla sık sık konuşacak kadar tanıyor ve sana yaptıkları için beni affettirmekle ilgileniyor gibi görünüyor."

Kael gözlerini devirdi. "Her zaman entrika çeviriyorsun, değil mi Súlka Bien?"

İğnelemeyi görmezden geldim ve ona parmaklarımla birkaç ince hareket gösterdim. "Zaten temel komutlardan daha fazlasını öğrendim."

"Hızlı bir şekilde el konuşması yapıyorsun."

"Benim sanatım olmalı. Parçayı seninle birleştirdiğimde kemiklerini görebiliyordum." Gölgelerdeki ürkütücü hayaletin gerçekliği dilimin ucuna kadar geldi. Böyle bir şeyi, sihrimin sınır bozucu bir sanrıya yol açtığı izlenimini vermeden nasıl açıklayabilirdim? "Belki de onun sözlerini bu şekilde öğreniyordumdur. Kemiklerinin hareketlerini ezberliyorum, sanki onları görebiliyormuşum gibi."

Ashwood'un yakındaki bir Stav Muhafızına işaret ettiği yeni bir hareketle ellerimi hareket ettirdim. Muhafız bir sonraki nefeste birliğin içinden geçerek karaya çıkma ve kamp kurma emirlerini ilettiler. İşaret, muhafızları organize etmekle ilgili bir şey ifade ediyor olmalıydı.

Zanaatımı suçladım, ama daha fazlası vardı, Roark Ashwood'a doğru bir çekim vardı ve onun dilindeki kelimeleri zihnime kazıyordu. Sanki kendi sihrim, adamla ilgili her şeyi çözmemi istiyordu ve ben de onun zalimlik maskesinin altında sakladığı sırları öğrenmekten kendimi alamıyordum.

"Ya sadece kulağının yakınındaki bir haşereye dokunuyorsa?" Kael gözlerini kapadı ve yüzünü puslu güneşe doğru eğdi. "Hiçbir şey ezberlemiyor olabilirsin."

Bir kahkaha attım. "O zaman yakında öğreneceğim."

"Roark Ashwood gibi bir adamın sözlerine bu kadar dikkatsiz davranacağını gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Bence onun gibi bir adam, hayatta kalmak için saklanmak zorunda kalan bizleri hafife alıyor."

"Lyra," diye başladı Kael, alçak sesle. "Aptal olma. Melder Fadey, Karanlık Nöbet'in komutanları tarafından gönderilen semboller ve mesajlarla sürekli tehdit ediliyordu. Draven ordusu kurbanlarının parçalarını Kızıl Vadiler'e yaymasıyla bilinir. Senin adını bile duymalarını istemiyorum. Belki de bu kadar şiddetli savaşmamalısın. Onun korumasına ihtiyaç duyabilirsin."

Nemli çıtılardan birkaç parça kopardım. "Bunu nasıl ihanet olarak görmezsin? Mevsimlerdir Stav Muhafızlarına hayranlık *duyuyordun* - *Ashwood'a* hayranlık *duyuyordun*, şimdi bak sana ne yaptılar." Cevap vermeyince dizlerimi göğsüme çektim ve yumruklarımı alnıma bastırmak için dirseklerimi üst kısımlara dayadım. "Buna nasıl dayanabiliyorsun?"

Kael'in çenesinde bir kas kasıldı. "Çünkü Jorvandal'a sadığım ama... aynı zamanda sana da sadığım."

Cevap istediğimden emin olmadığım bir soruyu fısıldamadan önce uzun bir süre sessiz kaldık. "Vella neden ölmemi istesin ki?"

"Bilmiyorum Ly. Fadey'in Stonegate'teki rolünün ne olduğunu hiç bilmiyordum ki birleştirme zanaatına karşı böyle bir nefret beslesin." Yüzünü buruşturarak elini yanına bastırdı ve konuşmadan önce omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Yaptığı şey için, ölümünün yasını tutmuyorum."

Lanet olsun bu adama. Alnından öptüm.

Kael inleyerek öksürdü ve bir avucunu sargılı kaburgalarına bastırdı, sonra tekrar yıldızlara baktı. "Vella'nın Dravenler tarafından senden korkması için manipüle edildiğine inanıyorum. Prens Thane'in Myrda prensesi ile olan birlikteliğini küçümsüyorlar. Ve bu zanaatın Taş Geçit'te en güçlü olduğunu küçümsüyorlar. Kral Damir kaynakçıların gücüne ve Myrdan kralının desteğine sahip ve Dravenler bunların hepsini almak istiyor."

Alnımın üstündeki ağrıyı ovuşturdum. "Eğer Stonegate ve Kral Damir onurluysa, o zaman neden kimse bir eritcinin başına neler geldiğini gerçekten bilmiyor?"

Neden krala hizmet etmek zorunda bırakılıyoruz?"

"Bilmiyorum." Kael bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Bildiğim tek şey Stonegate'e vardığımızda kime güveneceğimizi dikkatle seçmemiz gerektiği. Bu nişan savaş fısıltılarını beraberinde getiriyor Ly. Ve kral bizim zanaatımızın bu savaşın merkezinde yer almasını isteyecektir."

(")Y

BURADA KALAMAZSINIZ VE güverteye çıkmalısınız." Emi

belindeki bıçakları ve otlarının bulunduğu keseyi çıkarmıştı.

Siyah bir tunik ve sade bir hosen giymiş olan kemik ustası hiç de tehditkâr görünmüyordu.

"Kadın," diye homurdandı Kael, ayak parmağıyla bacağını dürttüğünde. "Beni zaten bir kez öldürmeye çalıştın-"

"Seni öldürmeye çalışmadım," dedi öfkeyle. "Son kez söylüyorum, bu sadece *onun* zanaatını teşvik etmek içindi. Onu kontrol altına almıştım."

"Bağışla beni Stav Nightlark, ama yöntemlerini oldukça acımasız buluyorum. Şimdi beni rahat bırakın."

Kael'den en az iki baş daha kısa olan Emi eğildi ve elini onun koluna bastırdı. Bir an için hareket etmedi.

Sonra Kael küfretti ve kolunu çekti. "Lanet olsun sana. Şimdi de kolumu mu kıracaksın?"

"Emrime direnmeye devam edersen tüm kemiklerini kırarım." Emi bir parça kendini beğenmişlikle sırıttı. "Yürümen gerek. Kanın birikmek yerine akmasına yardımcı olur ve yaranın iyileşmesini hızlandırır."

"Buna sen sebep oldun."

Emi yüzünü gökyüzüne çevirdi. "Kalk. Kalk."

Kael'in itirazları ve şikâyetleri ayağa kalktığı anda azaldı. Acıdan omurgası eğilmişti ama artık daha sağlamdı ve yanaklarına yeniden renk gelmişti.

Geleceğimiz ne kadar kasvetli görünürse görünsün, Kael yine de alay etmeyi, şakalaşmayı ve yolculuğu neşelendirmeyi başarıyordu. Hiçbirimizin böyle olmasını istemezdim ama bencilce, bu durumla tek başıma yüzleşmek yerine burada onunla birlikte olduğum için mutluydum.

Hilda, Edvin uzak denizleri gözetlerken onun omzuna yaslanmış uyuyordu. Onun kalp acısını dindirmek için söyleyebileceğim çok az şey vardı. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve yerimi bulmak için direğin etrafında dönmeden önce omzunu sıkmakla yetindim.

Güneş ışığının altın şeritleri ufkun ötesine sürükleniyordu ve karşıda gri ve siyahın tonları vardı - Stonegate tepeleri. Emi'nin söz verdiği gibi, akşam karanlığında karaya varacaktık.

Direğin diğer tarafında, bir dirseğini küpeşteye dayamış olan Ashwood duruyordu.

Emi'nin aksine Roark deniz baltasını kalçasında, sakallı baltasını da sırtındaki kılıfında taşıyordu. İki parmağını kıvrarak ona katılmamı işaret etti ve tereddüt ettiğimde ağzında sadece sefil bir yarım sırıtiş belirdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, sıkıntılı bir nefes verdim ve parmaklıklara doğru ilerledim. "Senin için ne yapabilirim, *Nöbetçi Ashwood*? Daha fazla erik çalmaya mı geldin?"

Tanrım, ne kadar aptalmışım. Ashwood gibi bir adamı kışkırtmak kesinlikle boynumun kesilmesi ve kemiklerimin direğe asılmasıyla son bulacaktı.

Ama Roark'ın vahşi gözleri parladı, sanki benim huysuzluğumdan zevk alıyormuş gibi.

"Seni eğlendiriyor, değil mi?" Bir adım daha yaklaştım. "Arabamı işaretlediğini biliyorum. Başından beri kim olduğumu biliyordun."

Ashwood gözleriyle beni yavaşça inceledi, alnımdan boğazıma, göğsümden aşağıya...

Kollarımı vücudumun üzerinde kavuşturdum.

Roark kemerindeki keseden bir parça parşömen çıkardı. Diğer eliyle bir şeyler yazma hareketi yaptı, sonra başını eğdi, kaşları sorgular gibi kalkıktı.

Bir süre durakladıktan sonra avuçlarını salladı.

"Seni anlayıp anlamadığımı mı bilmek istiyorsun yoksa yazmaya mı ihtiyacın var?"

Sırıttı. Sırıttımasından nefret ederdim.

"Kelimelerini oldukça hızlı algılıyorum. Dene bakalım."

Nöbetçi yine durakladı. Herhangi bir memnuniyetten değil, daha çok beni korkutup boyun eğdiremediği için hoşnutsuz gibiydi.

Bir eliyle yavaşça konuşarak kelimeleri yakalamam için bana zaman verdi.

Hiç düzgün bir yemek yedin mi?

Piç kurusu. "Sen masum hayatları parçalamadan önce ben çok yedim."

Roark bir an için anladığıma şaşırmış gibiydi. Jestlerinin içimde nasıl yankılandığını açıklamak için ne zamanım ne de isteğim vardı, sanki kelimeler parmaklarında çalışılmamış da hissedilmiş gibiydi.

Onun gibi bir adama karşı *hiçbir şey* hissetmek istemiyordum ve başarısız olduğumu bilmesini kesinlikle istemiyordum.

Devam etti. *Bir eriticiyi saklayan ben değildim.*

"Hayır," dedim, sert bir sesle. "Ama bizi evden koparmak için emirleri sen verdin. Ona Kael'e zarar vermesini emrettin."

Ashwood pişmanlık duyduysa bile bunu belli etmedi, sadece basit bir hareketle başını salladı. *Doğru.*

Öfke, korku, hepsi dilimi serbest bırakıyordu. "Neden beni Fernwood'a götürmedin? Başkalarının korkularıyla oynamaktan zevk alıyorsun, öyle mi? Hiç tanışmadığımız halde benim olduğumu nereden bildin?"

Elleriyle karşılık vermedi. Bunun yerine Ashwood parşömeni ve kesesinden çıkardığı dar bir kömür çubuğunu tekrar eline aldı. Aceleyle birkaç kelime yazdı ve parşömeni parmaklık boyunca kaydırды, elini çekmeden önce tutmamı bekledi.

Parmaklarımız birbirine değdi. Hemen geri çekildim. Dokunuşu soğuk ve duygusuz olmalıydı, sıcak değil.

Roark kaşlarını çattı ve parmaklarını yumruk haline getirmeden önce büktü, okumam için sinirli bir şekilde başını salladı.

Yöntemlerim bana aittir.

Ben sadece kaşlarımı çatıp onun yanıtından başka bir yere baktığımda, Roark parşömene bir şeyler ekledi.

Soru sorabilirsiniz, ancak benden cevap beklemeyin.

"Savunmasızlara saldırmak üzere eğitilmiş bir Stav'dan asla bir şey beklemem."

Roark aniden kıpırdandı, yaklaştı ve ben de tuzağı fark eden bir yaratık gibi bir adım geri çekildim. Durdu, duruşumdaki ani sertliği fark etti. Nöbetçi bir elini gevşek saçlarında gezdirdi ve sanki bana karşı sabrı tükeniyormuş gibi kaşlarını çattı.

Bir eliyle küçük hareketler yaptı, Emi'nin bana öğrettiği hareketlerin çoğu. *Yanımda kal.*

Sözlerini bitirdiğinde yan yana kaydırdığı iki yumruğunu indirdi.

Bakışlarımı kısmıştım. "Başka nereye gidebilirim ki?"

Roark göğsüne daha güçlü bir şekilde vurarak sözlerine sertlik kattı.

Sonra, çapraz bilekler -tehlike- ama gerisini takip edemedim. "Bekle."

Elimi uzattım. "Yavaşla."

Boğazında alçak bir hırıltı gümbürdedi. Bir elini havada sallayan Roark parşömeni geri aldı. Çenesini sıkarak düşüncelerini kaleme aldı.

Stonegate'e güvenli bir şekilde girip kralın koruması altına girene kadar benim sorumluluğum altındasınız. Birleştiricilerden nefret eden ve kelleni duvara asmak isteyen pek çok kişi olduğunu zaten biliyorsun.

Omzunun üzerinden okudum, sanki kelimeleri yüksek sesle söylüyormuş gibi araya girdim. "Geldiğimizi kim nereden bilecek ki?"

Kömür çubuğu bir nefes için elinde hareketsiz kaldı. *Tansiyon yüksek olduğunda haber çabuk yayılır. Halk her zaman Kral Damir'e ulaşmanın bir yolunu arar. Prensimizin nişanlanmasıyla durum daha da kötüleşti. Bana yakın dur.*

Okumayı bitirdiğimde dirseklerimi parmaklığa yasladım. "Stonegate şu anda ailem olarak gördüğüm tek kişiyi hapsetmiş durumda. Kael'in öldürülmeyeceğine güvendiğimi mi sanıyorsun? Sizi temin ederim, kralın koruma dediği şeyi kabul etmektense Salur'a kucak açabilirim."

Roark kaşlarını çattı, parşömeni ters çevirdi ve mektubuna bir şeyler daha ekledi.

Darkwin'in kaderinin olabilecek en kötü şey olduğunu düşünüyorsanız, Draven Karanlık Gözcüleri'nin kılıçlarıyla ya da suikastçılarının yağmacılarıyla hiç tanışmamışsınız demektir.

Ter avuç içlerimi ıslattı. "Böyle söylüyorsun ama sen Draven'sın."

Roark sertleşti ama aceleyle bir satır daha ekledi. *Söylediklerime güvenmek için bir neden daha.*

"Söylediklerinize asla güvenmeyeceğim." Kelimeler yumuşak, kasıtsız çıktı ama yine de oradaydı. Aramızda bir zehir.

Kömür hala parmaklarını boyarken, Roark elleriyle konuştu, yavaş ve doğrudan, böylece her sessiz kelimeyi yakalayabilirdim. *O zaman muhtemelen öleceksin.*

Bir omzumu silktim ve dirseklerimi küpeşteye dayadım. "Tehdit anlamsız, Nöbetçi Ashwood. Ne yaparsam yapayım, ölmemin uzun sürmeyeceğinden eminim."

TGEMİLER kavisli, çakıllı bir sahile yanaştı.

Yüksek bir ay, tepedeki yıldızların ışığını susturuyordu ve etrafta kayalık topraktan büyüyen yüksek yaprak dökmeyen ağaçlardı. Geminin güvertesinde bitmek bilmeyen gezintilerden sonra Kael, avucuyla sadece bir tarafını tutarak dik durdu. Hilda ve Edvin birbirlerine sarılmışlardı ama normalde çok canlı olan yüzleri taş gibiydi. Soğuk. Sert.

Stav'ın arasında eğri büğrü bir hat oluşturduk.

Burada, kralın topraklarında, hava özsu ve ladinden gelen baharatla keskindi. Deniz rüzgârları hâlâ soğuktu ama kemikleri kesmiyordu. Daha ince ve tuzluydu.

Stav Guard beni iterek geçti, diğerlerini tuttu ve onları uzaklaştırdı.

"Bekle." Kael'e uzandım ama bir sıra halinde toplanmış dört muhafız tarafından engellendim. "Bekle, onları nereye götürüyorsun?"

Muhafızlardan biri önüme çıktı. "Bir kampta bu kadar çok zanaatkârla seyahat etmemek daha iyi. Onlar Kaptan Baldur'un birliğiyle kıyıya doğru seyahat edecekler. Sen ve Stav Nightlark kampımızdaki zanaatkârlar olacaksınız."

"Güvende olup olmadıklarını bilemeyeceğim."

"Güvende olacaklar ve karınları doycak." Genç Stav omzundaki bronz fırlatma bıçaklarıyla kaplı deri kayışı düzeltti. "Tabii ki kaleye ulaşana kadar. Ondan sonra sanırım kaderlerine Nornlar karar vermek zorunda kalacak."

Midem bulandı. Kraliyet kalesinin kapılarından girmenin riski Kael'in hayatını kaybetmesiydi. Bunun aldığımız bir risk mi yoksa kaçtığımız bir risk mi olduğuna karar vermek için bir gecem vardı. Kıyıdan aşağı indiğinde ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

Kıyı şeridindeki bir dönemeçte gözden kaybolmadan önce Kael geniş sırtışıyla beni rahatlatmaya çalıştı.

Roark'ın adamları yolculuk için el çantalarını, kürk yatak örtülerini, su derileri ve kurutulmuş etlerle dolu sandıkları arapsaçına çevirmişti.

"Melder." Emi biraz temkinli yaklaştı. "Yakın durman akıllıca olur, orman tehlikelidir. Bu ağaçlarda ayılar ve fara kurtları yaşar."

"Draven kurtları mı?" Draven halkı düşmanlarını sadece çelikle değil, doğuştan bağlandıkları hayvanlarla da avlamasıyla bilinirdi.

"Evet." Emi ağaçlara baktı. "Ama tüm bunların ötesinde, gezginleri kaleye ulaşmaktan alıkoymak ve kafalarını karıştırmak için korulara kan kalıpları yerleştirildi."

Tanrılar. Kraliçe Ingir'in Myrda'dan doğduğunu ve kan sanatından dolayı Kral Damir'le evlenmek için seçildiğini biliyordum ama kendi korkumdan dolayı üç büyü sanatını o kadar az öğrendim ki, onun böyle büyüler yapabildiğini fark etmemiştim.

Belki de Stonegate'te çok sayıda kan zanaatkârı vardı.

Roark hızlı adımlarla ilerledi, başını koyu renkli kapüşonuyla örttü, sanki bana nöbet tutması gerektiğini ama bana bakmasına gerek olmadığını söylüyordu.

Nöbetçi'nin eritme zanaatını küçümsediği açıktı ve nedenini öğrenmek için duyduğum ince meraktan nefret ediyordum. Bir eritici ona zarar vermiş miydi? Uzun zaman önceki baskınlarla bir ilgisi var mıydı?

Jorvandal kraliyet sarayında bir Draven olan Roark Ashwood, şüphesiz benim bunca zaman sakladığım gibi sır saklamayı öğrenmişti.

Pelerininin altından gözlerini göremiyordum ama tekrar göğüs göğüse durana kadar ağzının güçlü çizgisine baktım. Roark baltasını sırtındaki kılıfından çıkardı ve bana uzattı.

Kaşlardan biri kıvrıldı. "Ne-"

Konuşmayan bir adam tarafından sözümün kesilmesine alışık değildim ama Roark ellerini kullanarak Baldur kadar şiddetli bir şekilde etkileşime hükmediyordu

bastırmak için bağıırdı.

Tek bir kelime söyledi, Emi'nin gemide bize öğrettiği bir hareket-
Bilgi.

"Nasıl kullanacağımı biliyor muyum? Bir Stav kadar yetenekli değilim ama bir tane fırlatabilirim. Test etmek isterseniz boğaz kesmeyi bile biliyor olabilirim."

Roark soluk soluğa bir ses çıkardı.

Ününün onu şiddet yanlısı biri olarak göstermesi garipti ama yine de sert sözlerimi bir parça eğlenerek yuttu. Hiçbirimize vurmak için elini kaldırmadı; gözetimi altındaki birçok Stav gibi itip kakmadı.

Bunların hiçbiri güvensizliğimi azaltmadı. Bir bakıma, Roark'ın tavrının bir avcının çağrısının cazibesi gibi olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Hiç beklemediğimiz bir anda saldırmadan önce onun etrafında biraz sakinleşmemizi sağlamak için bir hile.

Roark bir kolunu sallayarak beni bir adım önüne götürdü. Baltayı sıkıca kavradım ve itaat ettim.

Ağaçlardan oluşan dar bir bariyerin ardındaki açıklık, yetersiz bir kamp alanına yol veriyordu. Beyaz kurt amblemleri çadırların ve çardakların branda kenarlarını işaretliyordu.

"Bu ormanda birkaç Stav kampı var," dedi Emi, yanımdan geçerken omzu benimkine çarptı. "Bunlar da en iyileri, birkaç yosun şilte var. Uzun gemidekinden daha iyi uyuyacaksın."

Tek kaşını kaldırdı. "Bunun için memnun olmalı mıyım?"

"Deneyebilirsin." Emi gergin bir sırıtişla önümde ilerledi.

Adımlarımı Roark'ınkilerle aynı hızda tuttum. Stav ve Nöbetçi'den gelen mırıltılar ve birkaç basit hareket, şafağın ilk sislerine kadar kamp yapacağımızı haber veriyordu.

"Karanlık Gözcüler için gözünüzü dört açın," dedi iri yarı bir Stav. "Bu Draven'lar vahşi doğayı iyi bilirler, nasıl karışacaklarını iyi bilirler ve geceleri görülmeleri çok zordur."

"Kampa saldıracaklar." Kelimeler fısıltıyla çıkmıştı ve Ashwood bana bakmak için durakladığında, onları geri alabilmeyi diledim. Başımı salladım. "Boş ver."

Nöbetçi yüzünü bana döndü, kapüşonunu geriye attı ve soğuk ay ışığını yakalayan bir açıyla yavaş ve düzgün hareketler yaptı. *Kan ustasının ihaneti Dravenmoor'u çocuk eriticinin hayatta olduğuna inandırdı bile.*

"Ama mesajlar ele geçirildi ve-"

Roark elini sallayarak araya girdi. *Draven'ın yazışmaları yanıt alamadı. Aptal değiller ve planlarının bozulduğunu düşüneceklerdir.*

Nöbetçi, ben başımla anlayışımı belirtmeden önce hareketlerini üç kez tekrarladı.

"Sakin bir hayat yaşayabilirdim." Devam etmeden önce bir nefes için dişlerimi birbirine geçirdim. "Beni rahat bıraksaydınız kimseye zarar vermezdim. Şimdi krallıklar krallıkları tehdit ediyor ve sen masum aileleri parçaladın. Ne için? Kral benden ne istiyor? Kemiği kemiğe kaynaştırmak neden bu kadar rağbet görüyor?"

Roark uzun bir süre ellerini hareket ettirmedi. *Bunu ben de istemedim. Eğer bana kalsaydı, baskınlardan asla kurtulamazdın. Şimdi devam et.*

Sessiz sözlerindeki duygusuzluk dilime ekşi bir zehir gibi yerleşti. Beni hor görüyor, Edvin'i, Hilda'yı ya da Kael'i hiç umursamıyordu ve benden bu adama hayatım pahasına güvenmem bekleniyordu.

Stav'ın ön safta bir meşalesi vardı ama başka hiçbir fener ya da aleve izin verilmiyordu; bunun amacı hayvanların ve ağaçlardaki düşman oklarının görüş alanından uzak durmaktır. Sorun, görmeyi imkânsız hale getirmesiydi.

Çok geçmeden Nöbetçi bileğimi tutmak zorunda kaldı. Roark Ashwood sanki tahtadan yapılmış gibi hareket ediyordu, en azından karanlığından. Kolumdaki tutuşunu hiç bırakmadan hızlı adımlarla ilerliyordu.

Baltası iyi malzemelerden yapılmıştı; baş kısmı bronz, sapı ise rünlerle oyulmuş siyahtı. Çoğu Stav bıçağı gibi işlenmiş kemikten değil. Böyle bir adamın bana bir silahla güvenmesi garipti.

Yine de Nöbetçi Ashwood'un gerçekten nasıl korkulacağını bildiğinden emin değildim. Her zaman avcı olacak kadar ölümcüldü.

Gece sisleri kalınlaştı, soğuk derinleşti ve eğim arttı. Baltanın sapını tutan parmaklarım soğuktan çoktan uyuşmuştu. Eğer biri saldırırsa, güçlkle vurabilirdim.

Yakındaki muhafızlardan gelen fısıltılar beni buldu. Bazıları baskınlar sırasında Bien Hanesi'nin geri kalanına ne olduğunu merak ediyordu.

Öldü. Cevapların çoğu annem ve babamın katledildiği konusunda ısrar ediyordu.

Dişlerimi sıktım, göğsümde yeni bir tür öfke kaynadı. Pek çok kişi hikâyemi biliyor gibi görünüyordu ama ben bilmiyordum.

Elimde sadece çığlıklar ve alevlerin unutulmaz çıtırtıları vardı. Gergin kollar ve boğuk sesler, sislerin arasından koşuyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı. Neredeyse anlayabildiğim bir gerçek vardı: Biri beni baskınların dehşetinden çekip almıştı. Biri beni nazik Gammal'la birlikte o genç eve götürdü.

Ama gerçeği nasıl öğreneceğimi bilmiyordum.

Roark kavak ağaçlarının arasına sıkışmış küçük bir kulübe halkasının önünde durakladığında ciğerlerim ağrıyordu.

Ortada yemek pişirmek için demir çengelleri olan bir ateş çukuru vardı ve bira fiçileri hâlâ her yapının çamurlu duvarlarına yığılmıştı.

Nöbetçi kampın arka tarafına yakın bir gecekonduyu işaret etti. Bir avucunu göğsüne bastırdı, bu onun kullanması gereken bir işaretti ve şimdi... benimle paylaşılacaktı.

ASHWOOD kulübenin girişinde derme çatma bir kapı oluşturan lekeli branda kanadını GERİ ÇEKTİ. Çenesini esneterek Omurgası kapının çerçevesine yaslanmış, bana fazla yaklaşımadan geçebileceğim bir alan sunuyordu.

Omuzlarımı geriye attım ve eşikten içeri girdim.

Yerler tozlu tahtalar ve soğuk kilden yapılmıştı. Bir duvara dayalı dar bir masanın üzerinde eğri büğrü donyağı mumları sıralanmıştı ve yatak, yosun dolu bir şilte ile üstüne gelişigüzel atılmış eski bir çuval bezi yorgandan başka bir şey değildi.

Ashwood içeri girdi, baltayı elimden aldı ve hemen pelerinini çıkarıp masanın üzerine fırlattı. Sırtı bana dönüktü.

Duruşu sessiz bir hakaretti. Onun için bir tehdit değildim.

Roark baltayı masanın üzerine fırlattı ve cüppesinin gizli ceplerinden bıçak ve sustalıları çıkarmaya başladı.

Huzursuzluk karnıma çöktü. Eğer daha fazla devam ederse, Nöbetçi soyunmaya başlayacaktı.

Tanrılar aşkına, bu bekleniyor muydu? Kalenin kapılarına varana kadar bedenimi kullanması mı gerekiyordu?

Kael Ashwood'un onurundan bahsetti ama birçok Stav Muhafızı beni bir fetih, ayaklarının altındaki çakıl taşlarından daha fazla kadın olmayan bir hain olarak görecekti.

Bir düşmanı kırmanın hiçbir onuru yoktu.

Kılıçların her bir pozisyonunu inceledim. Masanın üzerinde hassasiyetle sıralanmış toplam beş kılıç saydım ama Nöbetçi kılıcını belinde kınında tutuyordu.

Bana doğru hamle yaparsa, etrafından dolaşıp küçük bıçaklardan birini ele geçirmem mümkündü. Sonra ne olacaktı? Bıçağı isabetli bir şekilde fırlatabilirdim ama eğer bir darbe indirmeyi başarırsam, Roark deri cüppesini, vambraklarını ve kalın yün pantolonunu giyiyordu.

Adamın geniş ve neredeyse iki kafa uzunluğunda olduğundan bahsetmiyorum bile. Beni birkaç dakika içinde altında kıştırırdı.

Parmak şıklatma sesi bakışlarımı tekrar onunkine çevirdi.

Ashwood elini bıraktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı, sanki benden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Nöbetçi bir nefes aldıktan sonra avucunu yatağa doğru açtı.

Korkumu yuttum ve başımı salladım.

Kaşlarını kaldırdı ama masaya döndü. Parşömen yırtıldı ve kara kalemle birkaç çizik atıldıktan sonra bir not ortaya çıktı.

Burada uyu.

Kan kafatasıma hücum etti. "Bana dokunmana izin vermeyeceğim."

Gırtlaktan gelen bir alayla başını salladı ve mektubuna ekledi.

Sana dokunmak gibi bir planım yok. Burada uyuyacaksın. Günün ilk ışıklarıyla hareket edeceğiz, o yüzden dinlenebiliyorken dinlen.

Bir hile. Biraz sahte bir erteleme.

Ashwood silahlarını toplayıp tavşan kürkünden bir keseye yerleştirdikten sonra sepetten katlanmış bir çarşaf alıp omzuna attığında tüylerim diken diken oldu.

Nöbetçi bir iki kalp atışı boyunca bana kızgın bir ifadeyle baktı, sonra kapıya doğru kaydı. Avucunu kaldırarak kalmamı işaret etti.

"Burada kalmıyor musun?"

Başını salladı ve kanvas kapıyı işaret etti. Bunu dışarıda kalacağı anlamına aldım.

Garipti ama diğer Stav Muhafızları'yla birlikte başıboş bırakılma fikri daha derin bir korku düğümünü ortaya çıkardı. Ne kadar acımasız olursa olsun, Roark'ın bu kampta gücü vardı. Sözüne sadık kalınacaktı ve şimdilik bana yakın olmak istemiyor gibi görünüyordu.

"Peki adamlarınızın girmesine izin verecek misiniz?" Tanrılar, kelimelerin dudaklarımda titremesinden nefret ediyordum. Kılıcımı kendi boğazıma dayadığımda hissettiğim cesaret Skalfirth'ten uzaklaştığım her adımda kırılıyordu.

Roark'ın yüz hatlarında bir gölge belirdi. Dizlerim yatağın kenarına çarpıp beni şiltenin üzerine düşmeye zorlayana kadar beni yatağa yaklaştırdığında keskin bir nefes aldım.

Nöbetçi avucunu yanağıma koydu. Kaskatı kesildim, gözlerim kapalıydı. Ama tek yaptığı yüzüme üç kez vurmak oldu.

Roark bir sonraki kalp atışında geri döndü ve kulübeyi terk etti.

Nabzım hızla atarken Ashwood'un elini tuttuğu yere dokundum. Üç kez dokundum; bir şeyi kendisininmiş gibi sahiplenmek için yaptığı jest.

Benim demekti.

Bir düzine anlama gelen bir kelime - onun emretmesi, onun kullanması, onun koruması.

Fark etmezdi, doğruluk payı vardı. Skalfirth'in çakıllı kıyılarına ayak bastığı andan beni krala teslim edene kadar Roark Ashwood'a aittim.

Kulübenin köşesindeki delik neredeyse hiç fark edilmiyordu. Küçük kemirgenler muhtemelen donlu aylarda Nöbetçi'nin barınağına sığınmak için toprağı ve kili kazıyordu. Ashwood'un geri dönmeyeceğı belli olunca toprağı eşelemeye başladım.

Pervasız, aptalca bir plan. Dravens'in, yaratıkların ve Emi'nin bahsettiğı büyülerin riskleri aklımdan geçiyordu ama başladığım anda duramadım.

Biraz çılgınlığa kapılana kadar kazdım da kazdım.

Yağmur ve soğuktan, sıcak ve neme kadar toprak sertleşmiş ve pürüzlü hale gelmişti. Keskin kaya ve dal parçaları nasırlı parmak uçlarıma sürtünüyordu. Kazmaya devam ettim. Kirpiklerimden ter damlıyordu. Gözlerimi kırptığımda tuz dudaklarıma doğru süzüldü.

Yontulmuş taş tırnaklarımı parçaladı ve kan akıttı. İrkildim ve daha hızlı kazdım, gece gölgeleri gibi hareket etmeye dikkat ettim - sessiz hayaletler.

Kraliyet kalesini düşündükçe Kael'in çok büyük bir riskle karşı karşıya olduğunu daha iyi anladım. Gitmemiz gerekiyordu. Bu gece. Kael'i bulsam bile Edvin ve Hilda'yı kurtarmak için zamanımız ya da yeteneğimiz olacağından emin değildim.

Daha derine inmek için yumruklarımı kullandım. Özgürlüğü hak ediyorlardı -buradaydılar çünkü ben ortaya çıkarılmıştım- ama... her zaman önce Kael'i seçerdim.

Özgür kalırsak, yeterince uzun süre saklanırsak, belki Myrdan sınırını geçmenin bir yolunu bulabilir ve gözden kaybolabilirdik, zanaatlarımızı asla kullanmazdık ve her zaman yaptığımız gibi gümüş laneti gözlerimde saklardık. Tırnağımın altından sivri bir çakıl taşı geçtiğinde lanet ettim ve geri çekildim.

Başparmağımdaki kanı emerek uzaklaştırdım, içimde bir yerlerde bu planın aptalca olduğunu biliyordum.

Ormanda tehlikeler saklıydı ama aynı zamanda özgürlük de vardı.

Omurgam yorgunluktan ağırlaştığında, oyuk kemikli omuzlarıma sığacak kadar genişlemişti.

Kanvas kapıya bir bakış atarak başımı toprağın içine soktum. Çok geçmeden buzlu mavi ay ışığı yanaklarıma vurdu. Ona doğru uzandım, havadaki tuzlu su ve soğuk her nefes alışımında ciğerlerimi yakıyordu.

Ashwood'un kulübesinin konumu, budaklı dalları olan ağaçlardan oluşan bir bariyer eklemişti. Yaprakların arasına çömelip etrafı izledim.

On adım ileride, Stav Muhafızlarının ilk nöbetçileri ormanın kenarında devriye geziyordu. Çiftler omuz omuza yürüyor, rotaları kampın etrafından karşı tarafa doğru kıvrıldığında asla arkalarına bakmıyorlardı.

Baldur'un birliği ağaçların hemen ötesinde kamp kurmuştu. Meşalelerinden çıkan alevler uzakta puslu altın damlaları gibi görünüyordu. Yeterince uzun süre gözden uzak kalabilirsem kampa yaklaşabilir, Kael'i bulabilir ve belki de biz karanlığın içinde kaybolana kadar Stav'ın dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulabilirdim.

Gece sisleri, yaprak dökmeyen ağaçların ve meşe ağaçlarının kalın gövdelerinin etrafını sarıyordu.

Ahşap tekinsiz ve korkunç görünüyordu.

Stav'ın devriyeleri tekrar önümden geçerken kaslarımı sıkarak yabani bir eğrelti otunun arkasında manevra yaptım. Bir muhafızın ağzı sağlam bir esnemeyle çatladı ve arkadaşı onu tetikte olmaya çağırarak kaburgalarını dürtüklediğinde tökezledi.

Yuva yapan bir yaratık gibi karnımın üzerinde, Stav çiftinin karşıt yönlere doğru bir adım atmasını bekledim, kısa bir süre sonra ağaçlara giden bir delik açtım.

Yuvadan fırladım, koşarak kulübeden çıktım ve asla arkama bakmadım.

Gölgeler beni yuttuğu anda sırtımı eğri bir meşeye yasladım. Ateş gibi bir sıcaklık yüzümü kavuruyor, çılgınca atan nabzım her nefes çekişimi sıkı ve düzensiz hale getiriyordu.

Tanrılar.

Tüm
tanrılar.

Yapmıştım.

Paslanmış bir menteşe gibi yavaşça ağacın gövdesine baktım ve kampı inceledim. Ne alarm çalıyordu, ne bıçaklar, ne de Nöbetçi.

İyi talihimin ne kadar süreceği kaybetmeyi göze alabileceğim bir oyun değildi. Başımı gece sisinin altına eğdim ve aceleyle denize doğru ilerledim.

Baldur'un kampı çok uzakta olamazdı, eğer Stonegate'e birlikte gireceksek.

Sorun şu ki, bu yeni açıdan bakıldığında, hiçbir altın meşale ışını sisleri dağıtamıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, karanlık daha da koyulaşmıştı. Koyu siyah, soğuk ayın tüm parıltılarını yutuyor, ormanı tadına varabileceğim gölgelerle kaplıyordu.

Lanet olsun.

Kan alçıları. Nefesimin altında küfrettim. Bir yanım Stav Nightlark'ın büyüler hakkında yalan söylediğini düşünüyordu ama ne kadar derine inersem o kadar az yönüm kalıyordu.

İkinci kamptaki fenerler karanlıkta kayboldu ve Kael benim için kayboldu.

Her kanat çırpışında, uzaktaki her dal kırılışında sarsıldım. Kıvrımlı sarmaşıklar toprağı yılankavi düğümlerden oluşan bir pelerinle kaplamıştı.

ayak bileklerim beni zincire vurmak ister gibiydi.

Geri dön. Geri dönüp kampıma dönmem gerekiyordu ama hangi yönden geldiğimi anlayamıyordum.

Hayaletler bu ağaçları ele geçirdi. Aklın hileleri halkı kaybolmuş ve çaresiz bıraktı, çünkü ruhlarına giden ağacı bilmiyorlardı.

Roark'ın neden grubun lideri olduğuna şaşmamak gerekirdi; Dravenler vahşi insanlardı. Jakobson'ın hizmetkârlarından bazıları, Dravenmoor halkının yollarını bulmalarına yardımcı olması için toprağa gömülü ruhlarla nasıl konuşabildiklerine dair hikâyeler anlatırdı.

Bir rüzgâr omuzlarımı dövdü. Rüzgâra karşı kıvrıldım ama bir sonraki adımında karanlık bir yamaçtan aşağı kaydım, dikenli çalılar ve kuru yapraklardan oluşan bir yığının üzerine sertçe düştüm. Başımı kaldırarak inledim. Daha fazla zift, daha fazla sonsuz gece sisi.

Nemli ve sıcak bir şey kolumu kapladı. Elbisemin kolu yırtılmış ve eti parçalanmıştı, dirseğimden aşağı kan damlıyordu.

Pervasisz aklıma lanet
olsun. Aptalca planlarıma
lanet olsun.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, ağaçların arasında kaybolmuştum, gıcırdayan dişler ve Draven okları için açık bir avdım.

Sarmaşıkların ve çitlerin arasında ne kadar ilerlediğimi bilmiyordum ama sonunda sislerin arasından bir ışık parıltısı yandı.

Bir meşale.

İki büklümlü, cılız kavak ağacının arasındaki orman bir açıklığa açılıyordu.

Işık vardı ama bir meşaleden ya da ateş çukurundan gelmiyordu.

Işık, şafağın en zayıf parıltısı gibi, toprağın üzerinde süzülüyordu. Üzerinde yırtık pırtık branda parçaları bulunan yıpranmış direkler, yanmış odunları ve demir ateşleyicisi hâlâ yerinde duran taş bir çukurun etrafına dizilmişti.

Başka bir kamp. Biri terk edilmiş ve çürümeye bırakılmış.

Stav Muhafızları'ndan iz yoktu, tuzağa düşmüş kemik işçileri yoktu, çalıların arasına gömülmüş ışık ampullerinden başka bir şey yoktu. Kollarımdaki soğukluğu ovuşturdum ve altın tepeciklerden birinin yanında diz çöktüm.

Sığ bir çukura gömülmüş soluk, kavisli ve uzun süredir yerinden oynatılmamış gibi topuzlu bir şey vardı. Uzun. İnsan.

Bir kol, ya da bir koldan geriye kalanlar.

Et çoktan sürünen haşereler ve kuşlar tarafından gagalanmıştı ve geriye sadece kemik kalmıştı.

Mide bulantısı midemden boğazıma doğru sıcak ve şiddetli bir şekilde yuvarlandı. Geriye doğru çabaladım ve ışığın açıklığına baktım. Kemikler. Tıpkı parçayı Kael'le birleştirdiğimde altın iplikler halinde döndüğü gibi, şimdi de düzinelerce kemik yığını toprakta parıldıyordu.

Etrafım bir katliamla çevriliydi.

Dallar kırıldı. Ölü, kırılğan yapraklar hışırdadı. Sessizliği alçak, tehditkâr bir hırıltı bozdu.

İki eğik kavağın arasından ıslak dişlerin parıltısı geldi. Köz gibi parlayan kırmızı gözler benimkilere kilitlendi. Çengelli pençelerin her biri canavarın pençelerinden uzanıyordu. Bir fara kurdu.

Dişleri başparmaklarım kadar uzun, omuzları bir ayı gibi kambur ama hızı sıradan bir orman kurdununki kadar.

Kurt çenesini kırdı.

Geriye doğru tökezledim, topuğum mezar tepeliklerinden birine takıldı. Kurt havlayarak ağır pençeleriyle parçalanmış kampın üzerinden geçti. Çığlık attım, bir silah, bir taş, pençeleri ve dişleri savuşturacak herhangi bir şey bulmak için çabaladım.

Kavrayışım kırık bir dalla geri döndü.

Kahretsin.

Dizlerimin üzerine çöktüm, omuzlarımı kıvırdım ve derime batan dişlerin acısını bekledim ama gelmedi.

Bir hırıltının ardından alçak bir inilti geldi. Tek gözümü kırdım. On adım ötede kurt dişlerini gösterdi ve kuyruğunu burnunun önünde duran adama doğru salladı.

Tanrılar. Nöbetçi.

Roark'ın altın rengi gözleri fırtınalı bir gün doğumu gibi yanıyordu; kurttan başka hiçbir yere bakmıyordu. Nöbetçi sola doğru adım attı, dilini şaklattı ve

kavisli bir bıçak kesti. Yaratık homurdandı ama kulaklarını geri çekip başını eğdi.

Roark elini salladı. Bana işaret ettiğini, koşmamı söylediğini anlamam bir nefesimi aldı.

Ayağa fırladım. Kurt kanlı bakışlarını kaçırdı, peşimden fırlayacakmış gibi irkildi ama Ashwood uzun bir adım atarak benimle acımasız bir son arasında başka bir engel oldu.

Başımı eğdim ve ağaç sınırına doğru koştum. Arkamda, havayı kesen çeliğin tıslamasına hırıltılar ve yaprakların hışırtısı eşlik ediyordu.

Kalın bir meşenin arkasına koştum ve sırtımı gövdesine dayayarak derin nefesler çektim. Karnımın çukurunda bir suçluluk duygusu kıpırdandı. Roark Ashwood Ölüm Getiren'di, Skalfirth'te yaptıklarından dolayı vahşi ve kalpsiz bir şeytandı. Yine de bir yanım adamın bir kurt tarafından parçalandığını görmek istemiyordu.

Açıklığa geri dönüp baktığımda nabzım durdu.

Ashwood'un açık avuçlarından biri kurdun başının üstündeydi. Canavar yan yatmıştı, kaburgaları düzenli nefeslerle yükseliyordu ve gözleri... kapalıydı.

Sanki Nöbetçi'nin dokunuşu onu derin bir uykuya daldırmış gibiydi.

İncelememden habersiz olan Roark öne eğildi, elleri kurdun başının üstünde bir ok ucu şekli oluşturdu. Nöbetçi elleriyle kurdun tepesine bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı ve kavisli kılıcını dış uyluğuna sapladı.

Sonsuz tanrılar adına.

Roark karanlığın içinde ilerliyordu, öfkeli bakışları sanki sislerin bir parçasıymış gibi ağacımın üzerindeydi. Saçları nemliydi ve çıplak göğsü kirle kaplıydı ve omzunun üst kısmındaki pençe izlerinden kan sıçramıştı.

Bana ulaştığında gözlerinde kızgın kömür gibi bir öfke parladı. Roark kollarımı bırakmadan önce beni sertçe sarstı. Parmak eklemine *başının* yan tarafına doğru büktü - aptalca - ama sessiz öfkesine son vermedi. Elleri kaba hareketlerle konuşuyordu, bazılarını ezberlemiştim ama çoğunu takip edemiyordum.

Garip ama onun sessiz dilinin haykırıışları altında kıvrılıp gitmeyi, kelimeleri yüzüme haykırmasından daha çok arzuluyordum.

Nöbetçi bir nefes aldıktan sonra ellerini sinirli bir şekilde başının üzerine attı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Roark daha yavaş, daha sabit hareketlerle benim yararına basit jestler yaptı. Mesaj açıktı. Burada ölebilirdim.

"Kael'i görmek istedim," dedim, sesim yumuşak ve kırıktı. "Ben... Ben bu kadar uzağa gitmek istememiştim."

Ashwood bir nefes için gözlerini kapadı, sonra bir dizini bükerek çömeldi. Kemerindeki keseden bir parşömen çıkardı ve bir cevap kaleme aldı. Kemik yığınlarının parıltısı sayesinde okumak o kadar da zor değildi.

Kendi endişelerini yatıştırmak için neredeyse ölüyordun. Darkwin ve zanaatkarlar zarar görmedi. Yolculukta ölürsen, kralın gazabını omuzlarında taşıyacaksın.

Gözlerimin arkasında öfke yaşları yandı. "Bunu hak etmiyorlar. Bırakın gitsinler. Onlar burada masum."

Roark parşömeni ellerimden kaptı ve avuçlarından birine yazdı.

Çocukça saflığınızı bırakın, lanet olası emirlerime uyun ve hepiniz daha uzun yaşayabilirsiniz.

Uzaklaşmaya fırsat bulamadan Ashwood kolumu tuttu ve beni göğsünün sert düzlemlerine doğru çekti. Çenemi kavrayıp beni bakışlarıyla buluşmaya zorladığında nefesim kesildi.

Yüzümü bir o yana bir bu yana çevirdi, sanki yaralarımı kontrol ediyormuş gibi, parmakları yanağıma neredeyse nazikçe dokunarak sordu: Canın *acıdı mı?*

Sözcükler yavaşça şekillendi, ama anlamak için çok az yardıma ihtiyaç duyduğum başka bir andı, sanki daha derin bir parçam onun sözlerini *hissetti*.

Başımı salladım, daha ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Bir süre sonra başını ormanın gölgelerine doğru salladı, kampa birlikte döneceğimize dair sözsüz bir emirdi bu.

"Onu nasıl sakinleştirdin?" Uyuyan kurda baktım.

Parşömenin köşesine bir şeyler yazarken Nöbetçi'nin çenesi gerildi.

Fara kurtları kendilerine saygı duyan ruhlara sadıktır. Onun ruhuyla konuştum, bana güvenmesine izin verdim. Dravenler dördüncü yazlarından önce fara ile nasıl konuşacaklarını öğrenirler.

Ruh. Draven halkı ruh zanaatını kullanırdı. Ashwood'un bu büyüye yeteneği olup olmadığından kimse bahsetmemişti ama öyle görünmese bile Dravenlar kulakların duyabileceğinden daha derin bir iletişim kurmayı biliyorlardı.

"Kötü mü yaralandın?" Hiç düşünmeden omzundaki yaraya uzandım.

Roark başını sallayarak geri çekildi.

Elimi yumruk yaptım ve bir adım geri attım. "Burası da neresi? Her yerde kemikler var." Durakladı, çenesinin menteşesi üzerinde bir kas esnedi. Yeni bir parşömen parçasını yırttı ve bu kez omzumu masa üstü olarak kullanarak yazdı.

Ağaçlarda dolaşan ve yağmacıların pususuyla karşı karşıya kalan Stav ve pervasız kadınlara ne olacak?

Örtülü hakaretini görmezden geldim ve katledilen kampa bir kez daha baktım. "Bunu Skul Drek ve takipçileri mi yaptı?"

Dokunulmaz Draven suikastçısının haydutları kurbanlarını böyle mi acımasızca terk ediyordu?

Roark'ın ağzı gerildi ama sertçe başını salladı.

Alt dudağımı ısırdım ve altın kemik yığınlarına son bir kez baktım. "Parıltıyı görüyor musun?"

Nöbetçi kaşlarını kaldırdı ama bakışlarımı takip etti. Bir kez daha parşömeni çıkardı ve yazdı: *Bir eriticinin gözü bir zamanlar kemiklerin içinde olan ruhları görür. Fadey bu görüşü istediği zaman çağıramazdı.*

Boynumdaki mürekkepli rünleri ovuşturdum. Nöbetçi'nin beni eski eriticiden daha güçlü bulduğu iması ortaya çıktı.

Ashwood'un bana sürekli dik dik bakması nedeniyle bunun bir iltifat olduğunu düşünmemiştim.

Nöbetçi bileklerimi bağlamadı, itaatsizliğim için beni sakatlamakla tehdit etmedi, sadece ormanın ürkütücü gölgelerinden çıkıp kulübeler halkasına dönene kadar kolumu tuttu.

Roark, şafak vakti kampı dağıtacağımızı ve Kael'i bir anlığına görebileceğimi not ederek gecekondusunun köşesindeki çürük tahta sandalyeye yerleşti.

Derme çatma yatağın üzerine kaydım, dizlerimi göğsüme çektim. Kulübenin diğer tarafında, Roark kollarını göğsünde kavuşturmuş, hâlâ kanlar içindeydi ve gözlerini kapatmıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, çenemin titremesini gizlemek için burnumun altındaki ince kürkü çekiştirdim.

Roark bir gözünü kırptı, daralmış ve kızgındı, ama bir süre durakladıktan sonra çenesini yumuşak bir baş hareketiyle eğdi ve sandalyeye daha da gömüldü.

Roark Ashwood'un beni el feneri olmadan bulduğunu ancak uykuya dalmadan önceki anlarda fark ettim. Kurdu kesebilmiş, ruhunu sakinleştirebilmiş ve ona rehberlik edecek sadece bir parça ay ışığıyla beni gölgelerin içinde bulabilmişti. Karanlıkta sorunsuzca yazmıştı.

Roark kemiklerle ilgili soruma hiçbir zaman tam olarak cevap vermedi, sadece bir eriticinin görüşünden bahsetti ama sanki o da benim gibi kemiklerin garip, korkutucu parıltısını görebiliyormuş gibi açıklıkta dolaşıyordu.

(Şafakla birlikte o da yükseldi. Sabah kuşlarının ilk ötüsüyle birlikte Roark'ın botlarının gecekondudan dışarı fırlamasıyla uyandım.

Bir sonraki anda onun yerini Stav Nightlark aldı.

Gözleri kızgınlık gibi bir şeyle parladı ama Emi ne benim kötü bir şekilde gerçekleştirdiğim kaçışım ne de yanımdan geçip giden Nöbetçi'nin göğsünü boyayan kan hakkında hiçbir şey söylemedi.

Emi bana taze hosen ve orman yosunu renginde büyük boy bir tunik tedarik etti. Güçlü bir deri ve sert sabun kokusu ipliklere sarılmıştı ama yün elbisemin tuzlu suyla kabuk bağlamış etek ucundan sıyrılmak omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi gönderdi.

Gecekondunun köşesine bir pelerin dayadı ve bana yolculuğun kirini ve terini temizlemem için bir an verdi. "Stonegate'e vardığınızda kralı karşılamadan önce tamamen yıkanmanız için size zaman verilecek."

Sözsüz bir teşekkürle başımı salladım. Kimsenin bana uyumam için bir yatak bile vermesi gerekmiyordu ama Ashwood bunu yapmıştı, ben kaçtıktan sonra bile, boynumu kurtarmak için lanet bir kurdu evcilleştirdikten sonra bile. Nightlark'ın kıyafet ya da tenimi ıslatacak soğuk su getirmek için ara vermesine gerek yoktu ama getirmişti.

Eylemlerinin hayal ettiğim basit vizyona uymaması rahatsız ediciydi. Zalimlik, kayıtsızlık, belki de bileklere ve boyuna zincirler.

"Darkwin dışarıda." Emi çarşafları katladı, bakışlarını başka yöne çevirdi.

Döndüm, hâlâ tuniğin önünü bağlıyordum. "Kael burada mı?"

"Tilki adamlarıyla birlikte kısa bir süre önce geldi. Diğer zanaatkârlar hayatta ve korkunç derecede kasvetli."

Çenem gerildi. "Bir baba yavrularından, yeni bir gelin de kendisine tapan kocasından koparıldığı için olamaz, değil mi?"

Emi başını salladı. "Hiçbirimizin bu konuda bir seçeneği varmış gibi davranma Melder. Onların hayatlarını neredeyse daha da çekilmez hale getirmemişsin gibi davranma."

Yutkundum. Ses tonundaki sertlik ve sivrilik, Emi Nightlark'ın Draven kanı taşımaya rağmen nasıl olup da saygın bir Stav olarak kalabildiğine dair ilk ipucunu veriyordu.

Kulübenin içinde tepindi, giderken tozu ve birkaç çakıl taşını havaya savurdu. Göğsü benimkine değdiğinde bana dar bir bakışla baktı. "Onlar için yapabileceğim şey -eğer izin verirseniz- bildiği her şeyden koparılmış bir kemik ustası olarak tavsiyelerde bulunmak. Ailesini kaybeden sadece siz değilsiniz."

Başka tarafa bakma arzusu güçlüydü. Dikkatimi ona vererek sabit durdum ama ensemde utangaç bir sıcaklık hissettim.

Stav Muhafızları'ndaki iki Draven hakkında ne biliyordum? Yabancı bir diyardaydılar ve doğdukları klanın düşmanlarına hizmet ediyorlardı. Nasıl olmuştu da Kral Damir'in yönetimi altına girmişlerdi? Belki de Roark'ın Emi'nin yanında yumuşamasının nedeni buydu; evlerinden başka bir şeyleri olmayabilirdi.

Aşağı baktım, parmaklarım tuniğin etek ucundaki gevşek bir iplikle oynuyordu. "Ben sadece onların güvende olmasını istiyorum. Günün sonunda neyle karşılaşacağımızı bilmezken onları nasıl hayatta tutacağımı bilmiyorum."

Emi bir iç çekti. "O halde bizi dinlemenizi tavsiye ederim. Nöbetçi Ashwood onurlu biridir. Sizi Stonegate'e götüreceğini söyledi ve ben artık götüreceğine inanıyorum."

"Daha önce yapacağına inanmıyor muydun?"

Sırıttı. "Onunla bir bağ paylaşmayan bir fara kurduna karşı kendi boynunu riske atacağını düşünmemiştim, hayır. Ama Nöbetçi gibi ben de Darkwin'in ya da hiçbirinizin ölmesini istemediğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Kemik zanaatkârlarına Stonegate'teki yeni hayatlarında rehberlik edebilirim. Eğer aptallığı bırakıp ormanda kendi boynunu riske atmayı bırakırsan aynısını senin için de yapabilirim."

Emi tek parmağıyla duvardaki dar bir aralığın yanında ona katılmamı işaret etti. "Gün ışığında şu ağaçlara bak."

Birkaç nefes tereddüt ettim, sonra onun yanına gittim ve çıtaların arasındaki çatlaklardan baktım.

Sisler açıklığın kenarından süzülüyordu. Ağaçlar siyah ve sessizdi, gri bulutlar zengin zümrüt yaprakların arkasında kararmıştı. Ateşli turuncu patlamaları, kasvetli kabuklarla ve deniz yosunu ya da çiçek açan çalılarla kütüklerle çarpışıyordu. Ama damlayan gölgeler karanlık yılanlar gibi kollar ve dallar boyunca kayıyordu. Sabah ışığının altında ormanda baş döndürücü bir önsezi vardı.

Burada karanlık hüküm sürüyordu. Çok derine inerseniz sizi bütünüyle yutabilirdi.

"Gezginlerin kendilerini kaybetmeleri, sivri uçlu vadilere düşmeleri, aç fara kurtlarının dişleriyle karşılaşmaları ya da derileri kararana ve maviye dönene kadar donmaları hiç zaman almaz. Yaşlıların bu ağaçlara *draugaskógur* demesinin bir nedeni var," dedi Emi, dolgun dudaklarının köşesinde gizli bir gülümsemeyle. "Hayalet Orman. Savaş ve muharebeler bu ağaçlara çok fazla ölüm getirdi, onları biraz lanetli bırakmamak için."

Ağaçların kafa karıştırıcı cazibesi, toprak yolların bal peteği, dalların ve çalıların karmaşası, hepsi beni bir avcının tuzağına yakalanmış bir dişi geyik gibi içine çekmişti.

"Nöbetçi beni çabucak bulmayı başardı." Gemide giydiğim kirli elbiseyi kollarımın arasına alarak küçük odaya geri döndüm.

"Çünkü kimse bu ormanı Roark gibi bilemez." Emi kanvas kapının önünde durdu. "Rütbesini korumasının bir nedeni de bu. Biz Draven halkını ne kadar aşağılık bulsanız da, bize ilk adımlarımızdan itibaren yolumuzu bulmak için ağaçlardaki işaretleri nasıl kullanacağımız, ormanın ruhuyla nasıl konuşacağımız öğretildi."

Orman. Krallıkları ayıran vadiler ormanlık alanlarla doludur. Burası hayatta kalmayı ya da ölmeyi öğrendiğimiz yerdir.

Emi yolculuğun geri kalanında eski kıyafetlerimi koymam için bana deri bir çanta verdi. Elbisemi içine yerleştirirken dikkatimi tekrar ona yönelttim. "Orayı özlüyor musun? Dravenmoor'u yani."

Omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Oradaki vahşiliği, klanımın toprağa ve tanrılara duyduğu güveni özlüyorum. Ama artık orada benim için bir hayat yok."

"Neden olmasın?"

"Bana bu kadar az güveniyorsun ama tüm geçmişimden vazgeçmemi mi bekliyorsun?"

Yanaklarım kızardı ve arkamı döndüm. "Haklısın. Senin işin sana ait."

Çantanın kayışını başımın üzerinden geçirdim ve bir omzuma sabitledim. Kapıya yönelmeden önce Emi bir elini koluma koydu.

"Ben yanlış zanaatla doğmuşum. Kemik zanaatı Draven kanında bulunmaz. Babam annemin sadakatsiz olduğuna inanmış, hatta ona fahişe diyerek hain olarak yargılanmasını sağlamış. Sürgün edildi ve tam bir sezon geçmeden avcılarımızdan biri onun cesedini yarı yarıya yenmiş halde buldu."

"Tüm tanrılar." Çantanın kayışını kavradım, güven vermek için elini tutma dürtüsüyle savaştım, neredeyse kadınla arkadaş olmak için kısa bir dürtü gibi.

Emi ince şiltenin altından, orada olduğunu fark etmediğim bir bıçak çıkardı ve çizmesinin içine yerleştirdi. "Birkaç kış daha geçtikten sonra artık Dravenmoor'da bir yerim olmadığını fark ettim. Roark çoktan Stonegate'e yerleşmişti ve benim duvarların arkasına getirilmemi sağladı. Bu kadar açıklama yeterli mi? En iyisi hemen yola çıkalım."

Emi etrafımda dolandı, belli ki hikâyesini bitirmişti.

"Baskınları hatırlamıyorum. Annemi ve babamı hatırlamıyorum." Ben daha iyi düşünmeden itiraf dudaklarımdan döküldü. "Sadece en derin kâbuslarımda çılgınlıkları duyuyor ve kan kokusunu alıyorum. Biri beni götürdü - neredeyse sesini duyabiliyorum - ama kim olduğunu bilmiyorum."

Omzunun üzerinden baktığında Emi'nin dolgun ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Görünüşe göre hepimizin bizi buraya getiren kırık yolları var. Ya burası tam olarak Norn'ların senin olmanı istediği yer ise Melder?"

Kaşlarımı çattım. Eğer Nornlar beni sırf kaderim beni Stonegate'te tutsak etsin diye hayatta tuttuysa, onlardan nefret ediyordum.

"Peki," dedim sabah ışığına çıktığımızda, "Nöbetçi'yi Stonegate'e getiren neydi?"

"Bu onun anlatacağı bir hikâye. Konuşmaya başladığında oldukça meraklı oluyorsun."

Yumuşak bir kıkırdamayı bastırmak için alt dudagımı dişlerimin arasına aldım. "Dünyayı çok az gördüm; doğal olarak sorular ortaya çıkacaktır. Sonunda Dravenmoor'dan ayrılmanızın sebebi neydi?"

Emi benimle yüzleştğinde dudakları bir tür hırıltıyla kıvrıldı. "Kaçmak zorundaydım." "Z o r u n d a mıydın? Buraya geldiğinde genç olduğunu söylememiş miydin?"

Stonegate?"

"Sadece on dört." "Seni kovdular mı?"

"Onlar kaçamadan ben kaçtım."

"Ne oldu?"

Emi'nin gözleri bir parça kötülükle parladı. "Babamın kafasını kesmeye çalıştım."

Emi nazik olmaktan çok küçümseyici bir göz kırpmasıyla yanımdan geçip kampa girdi.

Stav Muhafızları'nın telaşı, küfürler ve müstehcen konuşmalarla canlıydı. Muhafızlar kralın sarayı için kendilerini toparlarken çıplak tene çarpan avuç seslerinin üzerine su sıırıyordu. Botlar tepiniyor, tükürülen yağ tıslıyor ve alevlerin çıtırtısı üzerinde çatırdıyordu.

"Nightlark!" Çıplak göğüslü ve ateşin yanında sendeleyerek yürüyen bir muhafız Emi'ye el salladı. "Yıkanmak istersen dere kenarında arkana göz kulak olmak için kaydoldum. İsterseniz önünüze bile bakabilirim."

Yakındaki Stav kardeşlerinden bazıları kıkırdadı.

Emi irkilmedi. Dudaklarında bir sırıtişla muhafıza döndü. "Ah, Henrik, pratik yapmana yardım etmekle ilgilenmiyorum."

Stav homurdanarak pantolonunun üzerinden avuçladı. "Güven bana, bu kılıçla pratik yapmaya ihtiyacım yok."

İçimden gelen inleme isteğine karşı koydum. Bana Jakobson Evi'ndeki sinir bozucu seyisleri hatırlattı, her zaman bacaklarının arasındaki şeylerden çok etkilenirlerdi.

Emi sahte bir rahatlamayla elini göğsüne bastırdı. "İyileştiğini duymak beni çok rahatlattı. Altın Kanat'taki madamdan son duyduğuma göre, kızı Asha florinini aldığı için kendini suçlu hissetmiş. Bir köpek yavrusu gibi titrediğini, yanlış yere koyabileceğinden endişelendiğini söyledi. Duyduğuma göre, paranın karşılığında aldığın tek şey o küçük tatlı alnına kondurulan bir öpücükmüş."

Henrik'in arkadaşı Stav uludu ve omuzlarını itti. Yüzü kızardı ve gülümsemesi soldu. "Bu doğru değil." Yanındaki gülen adamlardan birinin göğsünü itti. "Daha fazlası için çılglık atmasını sağladım."

"Elbette." Emi küçümseyici bir sırıtişla parladı. "Elbette. Yine de istersen bir dahaki sefere uygun delikler için sana bir rehber çizebilirim."

Stav Nightlark koluma girdi ve beni muhafızın Asha adındaki kadınla olan ilişkisinin neden bu kadar ani bittiğine dair kahkahaların ve alayların olduğu yönün aksi istikametine doğru itti.

"Ben Stav'daki birkaç kadından biriyim Melder. Diğerleri yaşlı ve danışman olarak görev yapıyorlar." Emi keskin bakışlarıyla bana kilitlendi. "Stonegate'te kılıcını nasıl tutacağını ve aklını nasıl koruyacağını çabucak öğren. Sen bir melder, bir hayatta kalansın. Bu serserilerin sana gücünü unutturmasına izin verme. Sesini kullanmayı öğren, anladın mı?"

Durakladım, biraz afalladım ama yavaşça başımı salladım. Dravenmoor'lu bir kadın Baldur ve Ashwood gibi adamların saygısını kazanabiliyorsa, ben de aynısını yapabilirdim. Birleştiriciler kral tarafından değer görürdü. Dudağımda bir kıvrılma oldu. Eğer değerli biriysem, bu elimde koz olduğu anlamına geliyordu.

Kael'in hayatına karşılık benim hizmetim. Bunu talep ediyorum.

Kalkışlar için kuyruklar oluşuyordu. Erzaklar kürk ve deri çantalarda omuzlara dökülüyordu.

Bakışlarım Kael'in dağınık altın buklelerine takıldı. Hiç düşünmeden ona doğru koştum. Ayağa kalkmıştı, teninin güneşten solmuş bronz rengi geri gelmişti ve beni gördüğünde ağzından bir sırıtiş yayıldı.

Kael'in bilekleri ağır demirlerle bağılıydı ama aralarındaki zincir kollarını açıp beni kucaklayabileceği kadar uzundu.

"Seni zararlı," diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Herkes Nöbetçi'nin eriticiyi ağaçlardan nasıl sürüklemek zorunda kaldığını ve kanlar içinde geri döndüğünü konuşuyor. Kafanı kullan Ly."

Geri çekildim, gözlerim kısılmıştı. "Seni kurtarmam gerekiyordu, aptal."

Kael gözlerini devirdi ve bana sinirlendiğinde her zaman yaptığı gibi omzuma bir fiske vurdu. "Ne dedim ben? Bu bir oyun değil Lyra. Biz Stonegate'e aitiz. Şimdi orada nasıl hayatta kalacağına odaklanmalıyız."

"Sadece ben değil, Kael." Sesim o kadar alçalmıştı ki duyduğundan bile emin değildim. "Kralın karşısına çıkacaksın, onun elinden zanaat eritmeye devam eden kişi olarak ifşa edileceksin."

Kael kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, zincirleri hareketle birlikte şingırdadı. "Düşündüğün kadar değersiz değilim." Bir parmağını kaldırdı ve konuşurken her kelimeyi işaretledi. "Kemik zanaatım var. Yetenekli bir dövüşçüyüm. Meşru bir asil kandan geliyorum. Ve görünüşe göre Jakobson beni katliamdan korumak için bir ödeme teklif etti."

"Ne? Kont... ödeme mi teklif etti?"

Kael burnunu çekti ve başka tarafa baktı. "Beni ismen reddetti ama görünüşe göre o herifin bana karşı bir tür sevgisi var. Nightlark bana Baldur gitmeden önce kontun kralın merhametine sığınarak para cezası ödediğini söyledi. O yüzden kemikli boynunu riske atmayı bırak." Bana ters ters baktı. "Nefes almaya devam etmemi ne kadar umutsuzca istiyorsan, unutma ki ben de senin için aynı şeyi hissediyorum. Artık aptalca planlar yapmak yok, Nöbetçi'nin sınırlı cömertliğinin üzerine işlemek yok. En azından bana söylemeden olmaz."

Bir an için hiçbir şey söylemedim. Yavaşça, yüz hatlarımda bir sırıtma belirdi. Dirseğimle Kael'in kaburgalarını dürttüm. "Suç ortakları mı?"

Beni şımartmak istemiyormuş gibi bana baktı ama Kael kıkırdamadan önce sadece beş nefes aldı. "Her zaman suç ortakları."

"Bu arada, seninle gurur duyuyorum."

"Nedenmiş o?"

"Sonunda Jakobson'a sersem dedin."

Bir gölge üzerimizden geçmeden önce neşemiz bir an daha sürdü. Varlığı bir güçtü, ensemdeki tüyleri kaldıran ve içimi döndüren ipeksi bir karanlık. Ama işin çıldırtıcı kısmı, tiksintiden mi yoksa meraktan mı devrildiklerinden emin olamıyordum.

Omzumun üzerinden baktığım anda Kael saygıyla doğruldu. "Nöbetçi Ashwood."

Roark yüzündeki kiri ve kanı yıkamıştı ve temiz, siyah bir tunik giymişti. Elllerinde Kael'inkine çok benzeyen bir dizi zincir vardı.

Emi Nöbetçi'nin etrafından dolandı. "Yola çıkma vakti geldi. Kendi güvenliğin için bağlanmalısın Melder."

Homurdandım ama dilimin ucunu ısırdım. Kollarımı açmış, Roark demiri bileklerime bağlarken başka tarafa bakmadım. Zinciri kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde erimiş gözleri içime aktı.

Yavaş ve keskin bir sesle konuştuğunda eli yanağıma yakındı. *Benim yanımda.* Yüzümü buruşturdum. "Dediğiniz gibi, *Lord Sentry.*"

(İtiraf etmeliyim ki Roark'ın yanında yolculuk etmek hiç de korkunç değildi. Adam en kayalık yollardan nasıl kaçınacağını biliyordu. Bir at gibi hareket ediyordu.

Gölgeden gölgeye sürüklenen wraith, bizi günün sıcağından diğerlerinden daha iyi korudu.

Ormanın nemli ve sisli toprak yollarında ilerlerken, Nöbetçi'nin yüzünün nazik görünebildiğini o anlarda öğrendim.

Roark çok az konuştu ve hiçbir şeyin farkında değildi. Yine de ağaçlar tepelerinde yapraklı gölgelikler oluşturduğunda ve uzaktan orman kuşlarının cıvıltıları duyulduğunda Ashwood rahatlamış, sanki daha rahat nefes alabiliyormuş gibi görünüyordu.

İçindeki Draven yüzünden olmalı.

Yamaç boyunca sivri pençe izleri gibi oyulmuş birkaç kayalık patikadan aşağı indik.

Ta ki düz, çakıllı bir çıkıntıyla karşılaşana kadar. Roark durdu ve bana bakmadan, almam için bir su tulumunu uzattı.

Tanrım, adam tam bir muammaydı. Bir an gözleri parlak ve ateşliydi, sanki kaşlarının altında tutkulu bir ruh vardı. Sonra, sivri tepelerdeki bir don fırtınası kadar soğuktu.

Bağlı bileklerimle deriyi kaptım ve ağzını dudaklarıma götürdüm. Bir elimin tersiyle damlayan suyu sildim ve Ashwood'un bakışlarını takip ettim.

Tepenin elli adım aşağısında kalın taş levhalar ve meşe kirişlerden yapılmış bir kemer vardı. Kapılar üst üste duran on adamdan daha yüksekti. Ön giriş demir bir siperle kapatılmıştı ve gözetleme kuleleri her kıvrımı koruyordu. Kapıların ardında evler, dükkânlar ve merkezdeki üçgen biçimli saraydan oluşan karanlık lekeler vardı.

"Stonegate," diye fısıldadım.

Roark yumuşak bir nefes verdi ve kapılara inen daha geniş patıkaya adım attı.

Yürüdükçe uzun otların ve ağaçların arasına sıkışmış yamaç evleri ve av kulübeleri ortaya çıktı.

Kulübelerinin önünden geçerken kargaşayı fark eden birkaç halk etrafta dolanıyordu. Stav mırıldanan bir saygı ve göğsüne inen birkaç yumrukla karşılandı. Yolun ortasına yaklaştım ve bir taşa takılıp tökezledim. Nöbetçi beni kolumun altından yakaladı ve kendi vücuduna yaslayarak sabitledi.

Tüm tanrılar. Göğüs göğüse, Roark'ın kalp atışlarının kendi kalbime çarpışını hissedebiliyor, boğazını boydan boya geçen yara izinin keskin kenarlarını seçebiliyor ve tenindeki deri ve meşe yosununu içime çekebiliyordum. Yeniden ayarlamak birkaç dakika sürdü ama ayrıldığımız anda Nöbetçi'nin soğukluğu geri geldi. Zincirin ucundan tutup Bileklerimdeki demirler ve bizi ileri itti.

Düz bir zemindeyken Stonegate yukarıdan daha da heybetli görünüyordu.

Denizden gelen yolculuk kayalık ve engebeliydi ama ticaret yolları kalenin arka sınırlarındaki ağaçsız tepeler boyunca uzanıyordu. Orada, arabalar ve kervanlar girişe giden toprak patıkların etrafından dolanarak pazar meydanına ulaşabiliyordu.

Parapetler ve kemerli yürüyüş yolları taş duvarları daha fazla taş duvara bağlıyordu. Stonegate, kapılar ve kulelerden oluşan sonsuz bir labirentti.

Bir anda bunun ne anlama geldiği gerçeği, şehri çevreleyen duvarlardan bir levha gibi üzerime düştü.

Roark sanki her düşüncemi boğan korkunun sıyrıklarını hissetmiş gibi bir avucunu sırtımın alt kısmına kaydırды.

Nazik dürtüler beni ilerlemeye devam ettirdi.

Kulelerdeki Stav Muhafızlarının bağırışları dış duvarlarda yankılandı.

Koç boynuzları böğürerek muhafızların geldiğini duyurdu.

Zincirlerden ve halatlardan gelen ağır sesler kapı siperini serbest bırakarak bize Stonegate'in çenelerine hoş geldiniz dedi.

Kasabanın içi, tahıl, et, saten kurdeleler ve deri işleri satan dükkânlara giden düz şeritler ve yollarla düzenlenmişti. Bir demircinin kulübesi, gürül gürül yanan fırınından çıkan ceviz dumanı, altta yatan ter ve eski bira kokusunu kaplıyordu.

Ortadaki patika taş döşeliydi ve saraya doğru giderken eğilmiyordu. Kraliyet evine doğru dik bir yokuştan yukarı çıkarken ciğerlerim ağrıyor ve bacaklarım itiraz ediyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük konuttu.

Üç kattan oluşuyordu, sazdan çatıları neredeyse her pencerenin üzerinde sivri bir noktaya kadar uzanıyordu ve her kapı sağlam kara meşeden inşa edilmişti ve tepelerinde beyaz kurt başını taşıyan savaş kalkanları vardı. Avlunun ve alttaki uzun evlerin etrafında, sanki saray bir ormanın ortasındaki ana kayadan fırlamış gibi, eğrelti otları ve yaprak dökmeyen çalılar sık sıralar halinde büyümüştü.

Saatin geç olması nedeniyle sokaklarda çok az insan vardı ve evlerin çoğu gökyüzü gibi siyahla örtülmüştü. Stav topluluğu yaklaştığında yakınlarda kalanlar geriye doğru kıvrıldı.

Roark iki eliyle sarayın girişindeki kapılara bastırdı. Ağır ahşabı iterek açtığında yanağıma bir rüzgâr çarptı ve kemerli kirişleri ve demir avizeleriyle geniş bir giriş holü ortaya çıktı. Hizmetkârlar bizi karşılamak için oradaydı ve neredeyse aynı anda muhafızların omuzlarındaki çantaları ve yükleri toplamak için harekete geçtiler.

Roark kapüşonunu geriye attı. Birden fazla hizmetkâr çenelerini eğip onun dikkatini çekmemek için salonun diğer tarafına geçtiler. Şimdi, öncekinden daha fazla, zalimliğinin gölgelerle gösterildiğinden şüpheleniyordum. Bu insanlar, Nöbetçi'nin sert maskesini düşürdükten sonra yaptıklarını itiraf etmekten çok korkuyorlardı.

Geri çekildim ve Ashwood'un bana doğru attığı kasıtlı bakışı görmezden geldim. Kaşları çatılmıştı, sanki onu görmezden gelmeme sinirlenmiş gibiydi. Bu düşünceyi bir kenara attım; tamamen aptalcaydı. Roark Ashwood'un benden kurtulduğuna sevindiğine şüphe yoktu.

Bir el kolumun etrafında kıvrıldı. Emi hafifçe gülümsedi. "Sana odanı göstereceğim."

"Halkımı görmek istiyorum."

Emi koridorun karşısını işaret etti. Koyu renk tunik giymiş bir hizmetkâr Kael, Hilda ve Edvin'e içinde dumanı tüten bir içeceğin bulunduğu kil bardakları uzattı. Hâlâ beş Stav tarafından korunuyorlardı ama zarar görmemişlerdi.

Kael'in parlak gözleri fincanının üzerinden beni buldu. Göz kırptı ve *"Çay, endişelenmeyi bırak."* dedi.

Zehirlenmediklerinden emin olunca omuzlarımın çökmesine izin verdim. "Neden onlarla kalamıyorum?"

"Siz eriticisiniz, yani kendinize ait odalarınız var." "Kral Damir Kael'i idam edecek mi?"

Emi iç çekti. "Kral onu öldürmektense nefes almanı sağlamaya daha meyilli olacaktır ve sen de onu korumak için kendi kanını dökebileceğini yeterince kanıtladın. Darkwin bilerek bir eriticiyi gizledi - bu Stav'ın yöntemlerine aykırı. Bunun sonuçlarına katlanacaktır; bunu biliyorsun, değil mi?"

Emi'ye kısa bir baş selamı verdim ve onu dar koridorlara açılan geniş bir kemere doğru takip ettim.

Bakışlarından etkilenerek bir kez daha omzumun üzerinden baktım.

Roark'ın gözleri erimiş çelik gibi yanıyordu, çenesi kapıdaki taştan yapılmış gibi gergindi. Bana bakışından Nöbetçi'nin hayatımdan mı korktuğunu, yoksa hayatımı almak için sabırsızlandığını mı anlayamıyordum.

Bir o yana bir bu yana uzanan kirişlerle yüksek tavanlar yapılmış ve daha fazla ferforje avize, damlayan donyağı mumlarını tutuyordu. Duvarları süsleyen kemik kılıçlar, oklar ve balina kemiğinden yaylar, Kral Damir'in yüzyıllar boyunca Jorvandal topraklarını kazanan cesur soyunun sembolleriydi.

Emi, köşelerinde menekşe çiçekleri olan ince sarmaşıklarla boyanmış bir kapının önünde durdu. "Bu gece dinlen."

"Bundan şüpheliyim."

"Dene. Sabah eskortun gelmesini bekle, sonra kral ve kraliçeyle tanışacaksın."

"Beni almayacak mısın?" Sesimdeki titremeden utandım, Emi Nightlark'ın tanıdıklığından biraz olsun rahatlık duyan garip, çarpık bir parçam olduğu için utandım.

"Kardeşin ve diğerleriyle ilgilenmem gerekiyor." Tereddüt etti. "Geri dönmemi ister misiniz?"

"Hayır. Umarım samimisinizdir ve sevdiklerimi güvende tutarsınız."

"Bana ya da herhangi birimize güvenmek için hiçbir nedeniniz yok, ama umarım bize deneme şansı verirsiniz."

Emi başka bir şey söylemeden koridora geri döndü, giderken vambraklarını ve saçındaki birkaç sıkı örgüyü çözdü ve beni yalnızlığın korkunç ağırlığıyla baş başa bıraktı.

EMI sırtı bana dönük oturuyordu, solgun saçları serbestti ve sırtına dökülüyordu. Zararsız, hatta zarif görünen bir kadındı. I daha iyi biliyordu ve aynada beni gördüğünde kaskatı kesildi. "Roark. Her zaman kapı aralığında gizlenir." Taburenin üzerinde döndü, Gözlerinin keskin mavisi buz gibi yarıklara dönüştü. "Yaklaşmaktan korkuyor musun?" Elimi salladım. *Her zaman. Odasına giden eriticiyi gördün mü?* "Ben yaptım, diğer zanaatkârlarla birlikte onlarınkini de." *Güzel. Tereddüt ettim. Skalfirth adına özür dilerim.* Emi'nin yüzünde bir gölge belirdi. "Tanıdığım bir adamı kırmamı emrettiğin zamanı mı kastediyorsun? Zanaatımla bir daha böyle şeyler yapmamaya neden yemin ettiğimi bildiğin halde mi?"

Tanrım, ben bir bok parçasıydım. Söyleyecek ne vardı ki? Emi, evimdeki klandan saklamak istediğim tek parçaydı. Güvenimiz vardı, evet, ama bir bakıma güvenin bir parçasını kırmıştım.

Bir daha asla sormayacağım. Zanaatın tutunmasına ihtiyacımız vardı.

"Biliyorum, Roark. Ama bir dahaki sefere beni bunun dışında bırakmanın bir yolunu bul." *Canını yaktı mı?*

"Fiziksel olarak mı?" Boynunu gerdi ve omuzlarını yuvarladı. "Biraz. Kalbim mi? Evet, paramparça oldu. Aslında Darkwin'den hoşlanıyorum. Benim sadece onun yatağı için yaratıldığımı düşünmeyen birkaç iyi acemiden biriydi."

Küçük bir anlayışla başımı salladım. *Senden başka bir iyilik istesem, benim tam bir pislik olduğumu düşünür müsün?*

"Muhtemelen, ama aramızda borç olmasını seviyorum." Odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve bir adım ötede durakladı.

Prens Thane ve ben im, kapılarda bulunduğum ilk kıştan beri üzerine yazı yazdığımız, ikiz sarılı parşömen yapraklarını elime aldım.

Emi bazılarına göz gezdirdi. "Bunlarla ne yapacağım?"

Eritici için.

"Oh, gerçekten mi?" Yanaklarında bir parça pembe leke oluştu.

Yapma. Yine yapıyorsun. "Ben

bir şey demedim."

Ne dediğimi biliyor olmalı. Başka bir anlamı yok.

Emi dilini şaklattı ve çenesini elinin topuğuna dayadı. "Garip ama Melder Fadey'in seni anlayıp anlamadığını pek umursamadın."

Kaşlarımı çattım. Fadey tam bir pislikti.

"Aynı fikirde değilim." Emi'nin yüzü kasvetli bir hal aldı. "Fara kurduna ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Şüpheli.

"Roark, nasıl gittiğine dikkat et. Lyra artık Stonegate'te olduğuna göre, klanın bunu öğrenmesi an meselesi. İntikam arzusu hiç azalmadı, bunu sana söylemiştim."

Biliyorum. Omuzlarım sertleşti.

Emi saçının bir tutamının ucunu çekiştirdi. "O zaman eriticiye yaklaşıırken dikkatli ol-"

Bir el hareketiyle sözünü kestim. Parmağımı ona doğru uzattım ve diğer elimle konuştum. *Yeter artık. Görevimi biliyorum ve sonuna kadar gideceğim.* Koridora geri döndüm. *Şimdi, defteri teslim edecek misin? Kralla görüşmem gerek.*

"Tanrılar, yapacağımı söyledim ve yapacağım." Emi parşömen kâğıtlarını göğsüne bastırdı, hâlâ çok iyi ustalaştığı o sinir bozucu sırtışını takınıyordu. "Ama ben sadece kimsenin seninle konuşmasını istemediğini söylüyorum ve -"

Koridorda ilerlemeye başlamıştım bile.

"B u n d a utanılacak bir şey yok, Roark Ashwood! Aslında bunu destekliyorum," diye bağırdı, yakın odalardaki herhangi birinin duyup duymamasına aldırmadan. "Yapabilirsin

size gülümseyecek bir şeyler verecek güçlü bir kadınla!"

Köşeyi dönmeden önce omzumun üzerinden kaba bir hareket yaptım ve ardından gelen kahkaha seslerini duymazdan geldim.

KRAL DAMİR kemerli pencereye bakmış, solmakta olan güneş ışığının kanlı gölgelerinin imparatorluğunu kırmızı ve altın rengine boyamasını izliyordu. Prens Thane çoktan çalışma odasına girmiş, kükreyen ateşin yanına oturmuş, yılan kabzalı hançerini parlatıyordu.

Baldur oradaydı ve kralın içkisini getiren bakireye müstehcen sözler mırıldanıyordu.

Kapı aralığında durdum ve bir ayağımı hafifçe yere vurarak geldiğimi işaret ettim.

Baldur hoyrat ellerini s u s t u r d u , Thane çeliği parlatmayı bıraktı ama kral başını köpüren camdan zorlukla çevirdi.

"Ah, Nöbetçi Ashwood. Girin."

Thane ayağa kalktı ve bir kalkan gibi babasıyla benim aramdaki duvara yaslandı. Çoğu insan kralı savunurdu ama Thane söz konusu olduğunda beni korumaya çalıştığından emindim.

"Kaptan Baldur, zanaat bulma konusundaki esrarengiz sezgilerinizin bizim için başarılı olduğunu söyledi. Bir Draven'in bu yönü hoşuma gidiyor. Ruhundaki zanaatı her zaman hissedebiliyor."

Kral Damir omuzlarını bana doğru dikleştirdi. Basit bir ifadeydi ama altında üstü örtülü bir tehdit vardı. Sanki kral bir yeteneğimi sakladığıma inanıyordu. Büyük bir zanaatkâr avcısı değildim. Zanaatın büyüünde belirgin bir çekicilik vardı. Ruhla konuşurdu; sadece dinlemeye istekli olmak gerekirdi.

Ama Lyra'ya yaklaştığımda bu çekim eskisinden daha şiddetli olmuştu. Onu kafama attığı ilk erikten beri tanıyordum.

Damir aynı anda hem benden şüpheleniyor hem de bana güveniyordu. Onun sarayında kara bir kılıçtım, gerçek bir savaşçıydım ama ben Draven'dım. Ve bu, Jorvan kralı için her zaman bir riskti.

Kralın uzun sakalının altında genç bir yüzü vardı ama yaş kulaklarının üstündeki altın sarısı saçlarının bir kısmını beyazlatmıştı. "Kayıp eriticiyi ortaya çıkardınız mı?"

Basit bir yanıt olarak çenemi eğdim.

Kral boğazının arkasından mırıldandı. "Nihayet. Sanırım Stav Muhafızları bir kez daha kaynaşacakları yeni kemiklerle rütbelerinde yükseleceklerini bilmekten memnun olacaklardır."

"Haber şimdiden yayılmaya başladı, efendim," dedi Baldur. "Çok heyecanlandılar."

Thane bana uyarıcı bir bakış attı. Yüzüm bir tiksinti parıltısıyla buruşmuş olmalıydı.

Kral Damir bana döndü. "Bana ondan bahset. Baskınlar sırasında nasıl kaçtı?"

Hatırlamıyor. Parmaklarımı bir, iki kez büktüm, sonra yavaşça, metanetle cevap verdim. Bir gençlik evinde büyümüş, sonra da kontun evinde çalışmaya gitmiş. Kadın okuyabiliyor ama zanaatı hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sanırım bundan korkuyor.

Thane jestlerimi tercüme etti. El konuşmamı neredeyse icat etmiş olan prensin aksine, Damir bunu öğrenmeye zahmet edemezdi.

"Peki ya bu Darkwin? Stav'a katılma planları vardı ama bir eritici hakkında yalan söyledi. Oğlum senin ve Baldur'un kıza kendi isteğiyle gelirse yaşayacağını söylediğinizi düşünüyor."

Lyra'nın onun Stonegate'e gelişini istekli olarak göreceğinden şüpheliydim.

Baldur boğazını temizledi. "Kralım, kadın adamın nefes almasını sağlamak için boğazına bıçak dayamıştı. Bir şeyler söylemek zorundaydık. Kendi adıma, yaşayıp yaşamaması umurumda değil. Stavlar krallarından sır saklamazlar."

Homurdanır gibi bir ses çıkardım ve sırtımı Baldur'a ve onun züppeliğine döndüm. Her türlü terfi için kralın kışını bile öperdi. Hiç kuşkusuz, istense Damir'in sikini bile emerdi.

Darkwin onun kardeşi gibi yetiştirildi, diye açıkladım, Thane ben konuşurken yanıtlarımı mırıldanıyordu. *Onların gözünde onlar bir aile. Geçmişiyse, zanaatı onu hayatı için korkuttu.*

"Yani kız için bir şey ifade ettiği için ihaneti affetmemi mi istiyorsunuz?"

"Baba," dedi Thane, "bu adamın sana sadık olduğuna inanıyorum. Bu duvarların içinde bir araya gelenlere ne olduğuna dair pek çok kişi gibi ona da yalanlar söylendi."

Damir'in yüzü düştü. "Vahşiler. Yağmacılar. Bizi Fadey'den mahrum bıraktılar ve şimdi de Tanrı vergisi savunmamızı elimizden almak istiyorlar." Kral pencereye doğru döndü, yüzü kızarmıştı.

Daha da önemlisi, kral bana bakmasa bile Darkwin yaşamazsa kadının sadık kalmayacağını söyledim.

Thane çeviriyi tamamladıktan sonra kral omzunun üzerinden baktı. "Manipülatif küçük şey, öyle mi?"

Kralın yüzündeki alaycı ifade kanımı dondurdu. Buradaki amacımı yerine getirmek dışında Lyra Bien'in hayatı umurumda değildi, bu yüzden sıcaklık sarsıntısı koruyucu bir şeyden kaynaklanmıyordu. Göğsümdeki sıkışma, tüm bunların ortasına getirilmiş olmaktan duyduğum rahatsızlıktan başka bir şey için değildi.

Bir görevim vardı ve ona geri dönmek istiyordum.

Yine de, ancak Thane parmak eklemeni kaburgalarımın sapladığında yumruklarımın yanlarımda sıkılı olduğunu fark ettim.

Ellerimi sıktım. *O korkmuş. Başka bir şey yok.*

"Hmm. Olması gerektiği gibi. Birileri onun selefini benim kapımda katletti ve birileri onun türünün ölmesini istiyor." Damir sakalının örgülerini okşadı. "Onu korumanı istiyorum Ashwood."

Parmaklarım kıpırdadı, reddettiğimi belirtme içgüdüğü hızla geldi. Beni eriticinin başına getirmek korkunç bir hata olurdu.

Bir nefes bekledim ve sonra, *Kralım, elbette başka bir yerde bana ihtiyaç var, dedim.* Thane cevabımı okuduğunda bana ters ters baktı. Eğer tartışmaya devam edersem,

Prens çok geçmeden çevirileriyle yalan söylemeye başlayacak ve babasının her sözüne katıldığım konusunda ısrar edecekti.

Damir'in gözleri karardı. "Başka bir yer mi? En güçlü zanaatkârımı korumaktan daha önemli başka bir yer var mı?"

Bu bir hata olurdu. Lyra'nın Stonegate güçleri tarafından kullanılan bir araçtan başka bir şey olduğunu bilmeme ya da görmeme gerek yoktu. Melder'lar ruh kemikleriyle çalışırdı. Kemiklerini toplamak için ölülerin dinlenme yerlerini bozmak her zaman bir yozlaşma izi bırakırdı.

Kendi büyüünün onu açgözlü, kötü bir yaratığa dönüştürmesi uzun sürmeyecekti. Aynı Fadey gibi.

"Ben yaparım efendim," dedi Baldur. "Kılıç konusunda Ashwood kadar yetenekliyimdir ve kadının söylediklerimi anlaması konusunda hiçbir karışıklık çıkmayacaktır."

Sözleri bir bıçak dilimi gibiydi. Hayır, bu hiç işe yaramazdı. Baldur ona eziyet eder ve yatağa atmaya çalışırdı. Eritici benim eserimdi; eğer biri onu mahvedecekse, bu hak bana aitti.

Kaptan'ın denetlemesi gereken Stav birimleri var. Ben Melder'ı koruyacağım.

Kral Damir sırttı. "Düşündüğüm gibi. Bana çoktan yaptığın söylendi. Bir kurtla karşılaştın, değil mi? Şaşırdığımdan değil. Dravenler ne zaman bir ruh kemiği kullanılsa küçük hayvanlarını peşimizden göndermeyi severler."

Kral haksız değildi. Çarpık imparatorluğunu büyütmek için Lyra'yı daha fazla kemik bağlamak için kullandığında, daha fazla saldırı gelecekti.

Baldur içki borusundaki biranın son damlalarını höpürdeterek içti, sonra da kolunun tersiyle ağzını özensizce sildi. "Halkının yavrularından birini öldürmek nasıl bir histi Ashwood?"

Kurdu ben öldürmedim.

"Ah, küçük, korkmuş bir kız gibi kaçtın mı?"

"Kendine dikkat et Kaptan," diye tersledi Thane. "Nöbetçime karşı pervasızca konuşuyorsun. Devam edersen dilini koparmaktan zevk alırım."

Prens ruhunun karanlık taraflarını pek sık göstermezdi ama gösterdiğinde de tüm odayı büyülerdi.

Baldur'un güneşten pürüzlenmiş yanakları kızardı. "Özür dilerim prensim. İçki ve uzun yolculuk yüzünden böyle oldu."

Çenesini eğdi ve Thane'in bakışları altında geri çekilerek şömineye yaklaştı.

Damir sıkılmış gibi başını salladı ve bana döndü. "Eğer eritici zarar görürse, unutma Nöbetçi Ashwood, bundan seni sorumlu tutarım. Duvarlarımın içinde bir daha asla ne zanaat ne de Stav'ın ölümünü görmek istemiyorum. Şimdi git. Yıkan, dinlen. Acınacak halde görünüyorsun."

Koridorda Baldur hışımla uzaklaşırken omzuma vurdu.

Thane duvara yaslandı ve uzun bir nefes verdi. "Bütün bunlar da neydi?"

Kaşlarımı çattım ve omuz silktim.

"Aptalı oynama. Nedenini bilmesem de Fadey'den nefret ediyordun ve Skalfirth'ten öyle bir hırıltıyla döndün ki bunu asla çözemeyeceğimi sandım. Baldur onun hakkında ağzını her açtığında onu deşmeye hazır görüldüğünden bahsetmiyorum bile."

Ona el salladım ve odama doğru yürümeye başladım.

Thane ona yetişmek için adımlarını hızlandırarak, "Ciddiyim," dedi. "Kim bu kadın ve sana ne yaptı?"

O hiç kimse değil.

Thane tek bir kelimesine bile inanmayarak kıkırdadı ama beni fırtına gibi uzaklaşmam için yalnız bıraktı.

THE BEDCHAMBER WAS CAVERNOUS COMPARED to my room in Jakobson'un uzun evi. Duvarlar büyük köşe kirişleri ile gerilmiş Rünlerde ve tanrıların sembollerinde. Kuzgunlar, bıçaklar ve rünler.

Ocak boştu, ateş çoktan sönmüştü ve yerini soğuğa bırakmıştı.
-Gevrek ve ısırgan bir pençeyle odaya giriyor.

Kollarıma sıcaklık sürdürdüm ve pencereye gittim. Odamın altında uzun bir ahır, saman ve yem yığınları vardı. Oda, tüm ihtişamına rağmen basit ve sıkıcıydı. Dumanlı kürkler ve ağır yorganlar yatağı oluşturuyordu. Duvarı iki yuvarlak mavi kalkan süslüyordu ve yer tahtalarını basit bir kızıl dokuma halı kaplıyordu. Çam dallarından yapılmış bir oturma sandalyesi ve arkasına atılmış ağır bir iplik yorgan vardı.

Yatak odasının ötesinde, içinde oturup bacaklarımı uzatabileceğim kadar derin bir toprak leğenin bulunduğu bir tuvalet vardı. Beklediğim gibi ılık su neredeyse ağzına kadar doluydu.

Bir heyecan nabzımı hızlandırdı ve parmaklarımı küvetin pürüzsüz kenarlarında gezdirdim. Evimizde tenimizi yıkamak için bahçede tahta kovalar kullanırdık. Sadece Kont Jakobson'un odasında leğen vardı.

Kurutulmuş lavanta ve bal çiçeği yaprakları bir kavanozda saklanırdı. Denizlerden gelen pembe ve siyah tuzlar diğerlerini aldı. Saçları temizlemek için tozlarla dolu bir kavanozun mantarını açtım. Selena da benzer bir şey yapmıştı ama saçımı biberiye ve karanfil gibi kokutan tuzlu bir kokusu vardı. Bu denizin üzerine yağan yağmur gibiydi, temiz ve serin.

Suyun içine dalıp farklı yapraklar ve keselerle haşır neşir olduğumda dişlerimin arasından bir inilti koptu. Pudra uzun saçlarımın üzerinde sabunlu bir tabaka halinde köpürdü. Nefesimi tuttum ve bir anlığına gerçeklikten kaçarak yüzeyin altına daldım. Sadece kafatasımdaki nabız sesleri ve suyun girdabı düşüncelerimi dolduruyordu.

Bir an için Kael'le birlikte Yeşil Fiyort'ta yüzüyormuş gibi yapabildim; Thorian'ın bizi balığa çıkardığı zaman teknesine vuran denizin kucağını hayal edebildim.

Yüzeye çıktığımda, bir soğukluk sıcaklığı kovalayana ve cildim çürüyen çekirdekler gibi buruşana kadar yolculuktan yıkanmak için zaman harcadım.

Uzun gardırobun içinde katlanmış ince bir gece vardiyasına girdim, sonra gerçeğe döndüm - ince bir hücrede kilitliydim.

Bir duvar boyunca uzanan raflar parşömen tomarları, parşömenler ve pürüzsüz deriyle ciltlenmiş birkaç kitapla doluydu. Yatağın yanında, daha önce fark etmediğim iki kitap ve gül ağacı parşömen üzerine katlanmış bir notun üzerinde yeni bir tabak haşlanmış armut vardı. Armutlardan birini ağızma attım, parmaklarım tatlı sudan kıvrıldı.

Bakışlarım tabağın altındaki kitapları taradı. Bir tanesi *Gezgin Masalları*'nın bir kopyasıydı.

Diğeri nabzıma isteksiz bir heyecan getirdi; jestler, işaretler ve komutlarla ilgili notlar içeren bir yığın pirinç kağıdı. Aceleci parmaklarımla notu açtım.

Tuvalette seni rahatsız etmek istemedim. Zanaat hakkında bir şeyler okumak isteyebileceğini düşündüm. İkinci defter Nöbetçi'den bir hediye. Ashwood bana ellerine olan kırılmaz hayranlığını fark ettiğini söyledi, bu yüzden bazılarını okumanın sana zaman kazandıracağını ve daha az bakacağını düşündü...

Öfkelendim. "Piç kurusu."

Yazarken bile kibirli sırtışını görebiliyordum ve Emi'ye aynı sözleri söylediğinden pek az şüphem vardı.

Bunun akıllıca olduğunu düşünüyorum, zira önümüzdeki günlerde onu çok sık göreceksiniz. Kim bilir, belki biraz anlayış onun hakkındaki fikirlerinizi değiştirebilir.

Stav Nightlark

Okumayı bitirdiğimde ağzımdan yavaşça bir gülümseme geçti. Emi'yi düşünmüştüm ama bunun Nöbetçi hakkındaki düşüncelerimi değiştireceğinden şüpheliydim.

Bir dilim meyve daha kopardım ve *Gezginin Hikâyeleri*'ni açtım. Cilt eski deri, mürekkep ve toz kokuyordu.

Gammal'ın hikayeyi anlatan dumanlı sesinin hatıraları her sayfada kafamdan süzülüyordu. "Gezgin neden tanrıların büyüünü böldü?"

"Senin efsanelerin ve mitlerin neden umurumda olsun ki kızım?"

Her seferinde aynı cevabı verirdi ama bunu her seferinde gözlerinde muzip bir parıltıyla söylerdi. Yaşlı Sınırsız kadın topraklarımın tarihini anlatmadan önce en fazla üç kez yalvarırdım, hepsi de genç bir kızın entrikalarla ışıldamasını sağlamak içindi.

"Bu Gezgin kaderini hile ve ihanetle seçti." Gammal sesini alçaltarak kollarımdaki tüyleri kaldırırdı. "Gezgin'in karısı, zaten güçlü olan kocasının daha fazlasını arzuladığını fark etti. Tanrılar gibi ölümsüzlük istiyordu.

"Tanrı-Kraliçe kocasının gözlerindeki güç tutkusundan korkuyordu. Bu yüzden, Gezgin uyurken, onun kanından üç damla çaldı, sonra üç çocuğunun kaşlarını işaretledi, onları babalarının zanaatıyla kutsadı ve kralından aldı.

"İlk oğula kemik zanaatı verildi - iyileştirmek, manipüle etmek ya da çürütmek için. İkinci oğula ruhların zanaatı verildi; korumak, kontrol etmek ya da yok etmek için. Üçüncüsüne, Gezgin'in tek kızına, kan zanaatı verildi-iyileştirmek, hastalandırmak ya da çağırmak için."

Bir gün, yeterince cesur olduğumda, genç eve geldiğimden beri sakladığım soruyu sordum. "Gümüş lanetin yeri neresi, Gammal?"

Kadın tohum ekmeğini daha büyük bir şevkle yoğurmadan önce yarım nefes durakladı. "Okuduklarıma göre Gezgin, kraliçesinin ihanetine çok öfkelenmiş. Bir gece çocuklarının odasına girdiği ve kendi varislerini zehirlediği söylenir. Gelini, yavrularının çırpındığını ve ölmek üzere olduğunu fark ettiğinde, Gezgin, ona nasıl bir tanrı gibi tüm zanaatların ustası olacağını söylerse panzehiri vereceğine söz vermiş."

"Ona söyledi mi?"

"Çaresizlik içinde tanrı kraliçe, Gezgin'e tanrıların salonuna gidenlerin kemiklerini nasıl işaretleyeceğini ve geride kalan ruhun bir parçasını nasıl çağıracağını anlattı. Ardından ölünün kemiği Gezgin'in yaşayan bedenine bağlanacak ve ölüden aldığı yeni gücü kendi ruhuna aktaracaktı. Düşen ruh zaten tanrıların salonunun büyüüne dokunmuş olduğundan, destanlar Gezgin'in emdiği ruhtan bilgelik kırıntıları alabileceğini söyler; ölünün eski gücünden ödünç alabilirdi. Ek ruhla birlikte eski yaralar iyileşir, Gezgin'in kemikleri gençleşir ve pek çok tanrı gibi onun da kılıç kullanma becerisi on kat artarmış. Ama bu bir lanetti. Gezgin, güçlü yanlarıyla birlikte ölü kemiklerin acımasızlığını ve ahlaksızlıklarını da üstlendi. Her seferinde Gezgin'i savaş, kan ve güç için tehlikeli bir şekilde açgözlü yaptı.

"Onun yozlaşmasından tiksinen tanrılar, kızlarını ve yavrularını geri aldılar ve Gezgin'i gümüşten bir yara iziyle işaretleyerek Salur'la tanışana kadar tek başına acı çekmeye bıraktılar. Gümüş yara izlerinin efsanesi budur. Doğru olup olmadığını kim bilebilir, ama ikimiz de biliyoruz ki bir eritici zanaatını pervasızca kullandığında, aynı kalmıyor, değil mi kızım? O yara izlerine karşı dikkatli ol çocuğum. Kanındaki laneti asla kullanma."

Çocukken Gammal'a asla pervasız olmayacağıma dair söz vermiştim. Kael'i kurtarmak zanaatımı kullandığım ilk şeydi.

Yine de, onu ölümden geri çekerken kanımda uğuldayan güç duygusunu inkâr edemezdim.

Daha fazlasını arzulamanın kurbanı olmak gerçekten mümkün müydü? Kral Damir'in istediği bu muydu? Kendi zanaatını beslemek için doyumsuz bir arzuya sahip bir eritici mi?

Ama böyle bir şey kralın nüfuzunu nasıl artırır?

Eski şiir ve masalların birkaç sayfasını karıştırdım, Gezgin'e sihrini armağan ettiğinde bilgelik tanrısının uyarısında durdum.

*Yaşayanlara zarar vermek için, zanaat acıyı
yansıtır. Ruhu bölmek için, zanaat kanı feda
eder.*

Bedeni lanetlemek için, zanaat akli yok eder.

Ölüleri ve yaşayanları bağlamak için, zanaat kalbi bozar.

Kael zanaatını sadece kılıçlara şekil vermek için kullanmıştı, asla acı vermek için değil. Aynı şey Hilda ve Edvin için de söylenebilirdi. Emi Nightlark canlı kemiğe zarar verdiğinde acı hissediyor muydu?

Ruh zanaatı, benim bildiğim kadarıyla, bir şekilde kan içinde yüzen bir sihirdi.

Kan zanaatı lanetlere ve büyülere karışmıştı. Çok sefilce kullanıldığında, bir zihni deliliğe sürüklüyordu.

Sonuncusu Stonegate tarafından göz ardı edilen uyarıydı. Kaynaşma riskiydi.

Eğer Gezgin'in anlattıklarına inanılacak olursa, eritme zanaatını aşırı derecede kullanmanın büyüğü bir eritcinin kalbini bir zamanlar olduğu şeyin bir kabuğuna dönüşene kadar kemirirdi.

İçten dışa doğru beslenen bir hastalık gibi.

Kral Damir kaynakçılara göz dikmişti. Zanaatımı fazlasıyla kullanacaktı ve eğer hikâyeler doğruysa, çok geçmeden yok olup gidecektim.

Sayfaları tokatlayarak kapattım ve dizlerimi göğsüme çektim. Yarın kral tarafından teftiş edilecektim. Hiç şüphesiz, benden hünerimi kanıtlamamı isteyecek ve o tuhaf, aynalı sisler ve gölgeler dünyasına geri atılacaktım.

Avuçlarımı yüzümün önüne kaldırdığımda titriyordu.

Tanrım, keşke Melder Fadey hala yaşasaydı. Soracağım sorular. Neydi o yer? Kemikle olan bağlantım neden beni oraya itti?

Böyle bir dünyada kim ya da *ne* yaşıyordu?

Düşüncelerimden sıyrılıp semboller ve jestlerden oluşan parşömeni elime aldım. Zanaat ve krallar şimdilik bekleyebilirdi. Emi'nin Kael, Hilda ve Edvin'in güvende olduğuna dair sözlerine kırılğan bir güven duydum. Damir'in zanaata göz diktiği ve üç zanaatkârı idam etmek istemeyeceği fikrine tutundum.

Hayatta olmaları gerekiyordu, güvende olmaları gerekiyordu.

Gözlerim kapanıncaya ve bulanık karanlığa sürükleninceye kadar parmak hareketlerini incelerken kelimeleri ezbere okumaya devam ettim.

AĞLAYAN BİR horozun ötüşü, şafağın sisleri dağılmadan çok önce sabahı karşıladığını haykırıyordu.

Bugün kralla görüşmem vardı. Bu gece için bana bir sığınak verilmişti - beklediğimden de fazla - ama bu odadan çıktıktan sonra bana ne olacaktı?

Leğen için birkaç kap sıcak su çağırmayı ihmal etmedim ve ayak parmaklarımı kırışana kadar kurutulmuş yapraklara ve taze tuzlara batırdım.

Dolaplar basit giysilerle doluydu; birkaç vardiya ve frak, birkaç tunik, pantolon ve hortum. Bir beden büyük mavi bir elbise, ince bilekli botlar aldım ve nemli saçlarımı boynumdan aşağı ördüm, gardıroptaki bir kancaya asılı soluk bir kurdeleyle bağladım.

Tam düğümü atmıştım ki kapı çalındı. Bir adamın arka tarafıyla karşılaştım. İki Stav duvara yaslanmıştı ve refakatçim döndüğünde kalbim boğazıma fırladı.

"Ekselansları." Prens Thane'in keskin, bal rengi gözlerinden kaçınarak çenemi eğdim.

"Yüzüm bu kadar tanınmış mı?" dedi biraz da keyifle. "Hiçbir fikrim yok. Her hasatta Vahşi Av dışında Stonegate'ten ayrılma şansım nadiren oluyor. Ne de olsa değerli boynumu kırabilirim."

Gözlerimi kırdım. "Benim... Sör Darkwin sizi tarif etti ve sizi birkaç kış önce bir askere alma töreninde görmüştüm."

"Darkwin. Bütün bunlarla başını biraz belaya soktu, değil mi?"

"Bağışlayın Majesteleri ama o sadece beni korumaya çalışıyordu."

Prens bir elini kaldırdı. "Beni ikna etmenize gerek yok leydim. O ailesi için sadık bir adamın yapacağını yaptı. Eylemleri değerlendirilirken bunun dikkate alınacağından eminim."

Prens Thane, sahilde taş sektiren çocukla aynı soluk gözlere sahipti. Saçları kirli bir altın rengine dönüşmüştü ve yanlardan tıraş edilmişti, kafa derisindeki mürekkepli rünler ve semboller ortaya çıkmıştı. Prens saçlarını kesmiş

Ülkenin liderleri için geleneksel olan sakalı ve kulaklarının loblarına mızrakla saplanmış iki kemiği vardı.

İnkâr edilemeyecek kadar yakışıklıydı ama Thane'in gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

"Ben de sizinle tanışmak istiyordum," dedi. "Yeni bir eritici. Eminim burada olmaktan dolayı büyük bir öfke duyuyorsunuzdur."

"Benimle alay mı ediyorsunuz, Majesteleri?"

"Hayır." Thane'in gözlerinde bir parça ışık belirdi. "Beni affet Lyra. Şakalarımın en uygunsuz zamanlarda yapıldığı bana defalarca söylendi." Prens bir kolunu uzattı. "Yine de, eğer bana katlanabilirseniz, size büyük salona kadar eşlik etmekten onur duyarım. Çok fazla sorum var."

Emi benim için geri dönmeyeceğini söylediğinde, prensin kendisinin benim rehberim olacağını beklemiyordum.

Öfke beni Nöbetçi'ye kırdırmıştı ama Prens'le birlikte her türlü direniş pırlıltısını ısırarak bastırdım. Doğrusu, Stonegate'ten kaçmanın bir yolunu bulacak kadar uzun süre hayatta kalmak istiyorsam, Ashwood'a karşı hırlamalarımı bile ısırmam akıllıca olurdu.

Koridorda süzülerek ilerledik. Stav beş adım geride kaldı ve Prens Thane ara sıra bir ya da iki duvar halısından bahsederek, daha kemerli kirişlerin olduğu başka bir koridora girene kadar birçok eyaletten birinden geldiğini anlattı.

Thane ağzının kenarından, "Bir an yalnız kaldığım için mutluyum," diye mırıldandı. Sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse kaçıracaktım. "Buraya gelirken yaptıklarından sonra seninle tanışmak istedim."

"Ne yaptım?" Tanrım, kamptan kaçmaya çalıştığım için beni cezalandıracak mıydı?

"Nöbetçi'ye tabii ki."

Ne demek istediğinden emin değildim ama yumuşak bir sesle, "Nöbetçinizi ormanda riske atmak niyetinde değildim-" diye cevap verdim.

"Aynı şeyden bahsettiğimizi sanmıyorum," diye araya girdi Prens, sırtışı genişleyerek. "Sımsıkı dikilmiş Roark Ashwood'u nasıl tamamen dağıttığınızdan bahsediyorum. Eğer böyle devam edersen, bence kesinlikle mükemmel olabilirsin."

"Ne için mükemmel, Majesteleri?"

Thane konuşmamıza ara verip salondan geçen birkaç saray mensubunu selamladıktan sonra bizi durdurdu ve alçak sesle yaklaştı. "Bu sıkıcı kalede biraz eğlence için mükemmel olacağınızı düşünüyorum. Tüm tanışıklığımız boyunca, sevgili dostumu hiç bu kadar inkar edilemez bir şekilde sinirli görmemiştim. Bu sabahımı tamamen güzelleştirdi Lyra. Bunun için sana teşekkür ederim."

"Anlamıyorum."

Thane iki elini omuzlarıma koydu ve beni geniş bir kapıya doğru döndürdü. Emi oradaydı, Stav üniformasından kurtulmuştu ve şimdi gümüş kenarlı yeşil bir elbise giymişti, uzun saçları omuzlarının üzerinde serbestti.

Prens kulağıma fısıldamak için yakınımı eğildi. "Onu kızdıracak bir şey yaptın ve bunun ne olduğunu bilmeliyim, çünkü o şimdiye kadar tanıdığım en yanılmaz, en sinirlenmez kıç."

Emi'nin arkadaşı arkasını döndüğünde ve Roark'ın keskin altın cam gözleriyle karşılaştığımda nefesim göğsümde kesildi. Bir an için yumuşaktı, sonra beni görünce bakışları sertleşti.

Thane'in derin kıkırdaması sırtıma çarptı. Prens tekrar yanımda durmak için ayarlanırken fısıldadı, "Ne demek istediğimi anladın mı? Mükemmel."

Nöbetçi yeni bir tunik giymişti, omuzlarındaki ceketten ayağındaki çizmelere kadar tamamen siyahtı. Buraya geldikten sonra nereye gitmişti? Başka bir odası var mıydı? Belki Emi'yle paylaştığı bir oda? Eğer sevgiliyseler ve Thane sırf var olduğum için Nöbetçi'yi kızdırdığıma inanıyorsa, sakinleştirici tavrının etkisini yitirmesi uzun sürmezdi.

Roark'ın kıyafetlerindeki kontrast eksikliği sadece ne kadar kıvrak ve uzun boylu olduğunu, ne kadar güzel hırçın olabileceğini vurguluyordu.

Bakışları utanmadan üzerimde geziniyor, sanki vücudumun her yüzeyini süzüyordu. Böyle bir şekilde görülmek garip bir şekilde samimiydi ve daha da garip olanı, bunu küçümsemiyordum.

Asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim bir düşünce.

Skalfirth'teki erkekler, Kael onları oyun salonlarında tehdit edene kadar bir iki bakış attılar. Bilmediğimi sanıyordu ama orası küçük bir köydü. Halk pazarlarda çok şey fısıldardı.

Şimdi, varlığımı altüst eden adamın gözetimi altında titremek utanç verici bir şekilde gülünçtü.

Prens belinden eğildi. "Tanrılar adına, Emi, güzelliğin bir kez daha odayı aydınlatıyor."

Emi çenesini eğdi ama dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Her zaman büyüleyicisiniz, prensim."

"Ve sen." Roark'la yüz yüze geldiğinde Thane'in yüz hatları sertleşti. "Yolculuk boyunca misafirimize işkence ettiğin söylendi. Bu cezasız kalmayacak, Roark. Sana yemin ederim."

Gözlerim büyüdü. Prense doğru döndüm. O ne yapıyordu? Ashwood hakkında tek kelime etmemiştim.

Roark'ın burnu hırlayacakmış gibi kırıştı. Çılgınca bir telaşla elleriyle prene bir şeyler söyledi, prens de her hareketi sanki Nöbetçi sesli bir şekilde karşılık veriyormuş gibi dikkatle izledi. Benim yetişemeyeceğim kadar hızlı.

"Anlattığı hikâye bu değil," dedi Thane. Ashwood hızla karşılık verdi, gözleri ateş gibiydi. Thane iç çekti. "Peki, beni bağışlayın ama neden yalan söyleyin ki?"

"Majesteleri," diye araya girdim. Bugün isteyeceğim son şey Ashwood'un daha fazla bıçağını ve öfkesini kazanmaktı.

Sonra Emi güldü. Sesini bastırmak için bir elini ağzına kapattı ve Roark'ın kolunu, sanki o sadece iyi bir arkadaşmış gibi itti -gerçekten itti-. "Seni aptal. Ne zamandan beri onun oyunlarına kanıyorsun? Sana ne oldu böyle?"

Thane dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırdı, sırtmamak için kendini zor tutan birinin bakışı gibiydi.

Roark'ın bakışları prenen bana, sonra tekrar prene döndü. Bir eliyle sarsıntılı bir işaret yaptı.

Thane sahte bir skandal soluğu çekti. "Bana böyle isimler takamazsın, kelleni alırım. Ah, yapacağım, beni zorlama. Bunu asla uydurmamalıydım."

Tanrılar adına, bu... rahatsız ediciydi.

Prens Roark'ın omzunu tutarak dostça bir selam verdi ve sonra bana döndü. "Tekrar özür dilerim Lyra. Onu dürtmek zorunda kaldım. Gördüğün gibi hiç gülümsemiyor."

"Fark ettim." Kayıtsızlığımı Nöbetçi'ye çevirdim.

Karşılık olarak çenesi gerildi ve yumrukları sıkıldı.

"Sizi burada bırakıyorum. Bana anneme de eşlik etmem gerektiği söylendi. Görünüşe göre bugünlerde kimse koridorlarda tek başına dolaşamıyor." Thane hafifçe eğildi ve elimin üstüne bir öpücük kondurdu. Sonraki sözleri içtenlikle doluydu. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Prens, Emi'nin kendisine eşlik etmesini ve yolculuğu anlatmasını istedi. İki Stav Muhafızı arkamda kaldı, diğer tek varlık benimle Roark arasındaki sessizliği dolduruyordu.

O kapıların ardında kral beni yeni evcil hayvanı olarak kabul edecekti. Prens ne kadar nazik olmaya çalışsa da, bu an bana sonumun karanlığıyla yüzleşmek gibi geldi.

Hava ısındı, sanki düşen kıvılcımlar tenimi ısıırıyordu. Duvarlar çok yakın, çok sıkı, çok sınırlıydı. Bir anda koridor benim sığınağım oldu. O kapılardan geçtiğim anda zincire vurulacaktım. Belki gerçek anlamda değil ama Kral Damir beni gözüne kestirecekti. Yüzyıllık bir anlaşmanın ödülü olacaktım. Daha fazlası değil.

Alnımda boncuk boncuk ter vardı. Ciğerlerimin etrafındaki boşluk daraldı ve keskin, tırtıklı hava çekişleri yaptım.

Roark durakladı, gözleri beni içine çekti, alnında bir endişe - hayır, muhtemelen kızgınlık - oluğu vardı.

Tek bildiğim nefes alamadığım olana kadar sis düşüncelerimi bulandırdı. Havaya ihtiyacım vardı, bu boğucu koridordan kurtulmam gerekiyordu.

Bir el kolumu tutarak beni kapıdan çekti. Nöbetçinin keskin bakışlarıyla karşılaştım. Sırtımı duvara dayadı, beni açık koridordan uzakta kafesledi -ya da korudu-.

Gözlerimi kaldırına kadar bir parmağıyla yanağıma dokundu. Eliyle konuşmadı, ağzından tek bir kelime bile çıkmadı ama avucunu boğazımın yanında tuttu, başparmağıyla boynumun yan tarafını okşadı.

Nazik vuruşlar, neredeyse yatıştırıcı.

Bir an sonra diğer elinin benimkini tuttuğunu fark ettim ve o da aynısını yaptı, sadece avucumun ortasından bileğime doğru. Biraz baskı uyguladı ve dokunuşunun ağırlığı dikkatimi çekti.

Beni korkudan ve düşünceler karmaşasından çekip çıkardı. Burnumdan uzun bir nefes çektim.

Roark boynumun yan tarafını okşamayı bıraktı ve elini kaldırdı, böylece komutunu yerine getirebilecektim. *Nefes al.*

Nöbetçi benimle dalga geçebilirdi, onun yerine beni sakinleştirdi.

Bunu anlayamadım. Ailelerin parçalanmasını izlerken nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyordu, ama o anda fırtınada bir sığınak olabiliyordu?

Salonun yan tarafındaki kapı açıldı. Tam Stav üniformasını giymiş olan Baldur dışarı çıktı. "Kral bekliyor Ashwood." Pozisyonumuzu fark etti. "Onun nesi var?"

Roark kaptana el salladı.

"Ona sızlanmasının zayıflığını kanıtlamaktan başka bir işe yaramadığını söyle. Gözyaşlarını sil kadın ve kralınla tanış." Baldur kollarını kavuşturdu.

Nöbetçi ona doğru döndü. Sözlerinden beklediğimden fazlasını biliyordum - sanki Thane'le yaptığı şakalaşmadan sonra zihnime kazınmış gibiydiler- ve Baldur'un yüzündeki kızarmadan anladığım kadarıyla, yüzbaşıya yönelttiği hakaretler prens için olduğu gibi şakaya alınmamıştı.

"Onu içeri götür," diye tükürdü Baldur, sonra da geldiği yöne döndü.

Yüzümü avuçlarıma gömdüm. Baldur ne kadar sefil olursa olsun, kaptan tamamen haksız değildi. Şimdilik kralla yüzleşmekten başka seçeneğim yoktu. Burada kalıp korkular içinde dönmek hiçbir işe yaramayacaktı.

Yanağıma bir kez daha dokununca gözlerimi açtım.

Roark, çıkardığını hiç görmediğim bir parşömen şeridini havaya kaldırdı.

Hazır olduğunuzda.

Bu beklemediğim bir nezaketti. Sözüne sadık kalan Nöbetçi duvara yaslandı, sanki bütün gün beklemek için yerleşmiş gibiydi.

Yutkundum, bir parmak eklemimi kırdım, sonra diğerini. Nabzım tahammül edilebilir bir hıza indiğinde boğazımı temizledim. "Beklemenin anlamı yok."

Roark bir kez daha yanımda yerini aldı.

"Oraya düşmeme izin verme," diye fısıldadım daha iyi düşünemedim. Bu sözleri Roark için söylediğimden bile emin değildim ama o yine de yaklaştı, neredeyse göğüslerimiz birbirine değecekti.

Ashwood gergin ve uzun bir süre beni inceledi, sonra yavaşça elimi tutarak beni kapıya doğru yönlendirdi.

TWO GUARDS kapıları lezzetli kokulara ve cümbüşlü bir topluluğa açtı.

Roark bizi içeri götürdüğünde midem bulandı.

Sonsuz sayıda saray mensubu bekliyordum. Odada çok az kişi vardı. Seçkin birkaç Stav Muhafızı, soluk elbiseli bir ya da iki hanımefendi.

Roark, diğerlerine neredeyse hiç bakmadan bizi dokuma bir yolluktan geçirdi.

Sayıcı az olmalarına rağmen büyük masanın üzeri et parçaları, kavrulmuş kökler ve yemişlerle doluydu ve masanın başında Kral Damir oturuyordu. Yanlardaki sandalyeler eşleri, jarllar ve Stav subayları için ayrılmıştı. Baldur çoktan yanındaki genç bir saray mensubunun kıvrılmış bir tutam saçıyla oynamaya başlamıştı.

Adımlarım sertti ama bakışlarımı krala doğru kaldırmaya cesaret ettim.

Kral Damir de oğluyla aynı fırtına grisi gözlere sahipti ama saçları daha solgundu ve gümüş tellerle beneklenmişti. Sakalı göğsüne kadar uzanıyor, ikiye ayrılıyor ve kulaklarının her iki yanında üçer kemik parçası bulunuyordu.

Varisi gibi sağlam ve yakışıklıydı, ama bakışlarında bir boşluk vardı, sanki oğlunun kendisinde hâlâ sakladığı ışığı uzun zaman önce kaybetmiş gibiydi.

Kral ayağa kalktı, elinde uzun bir içki borusu vardı ve yaklaşmamızı izledi.

Roark çenesini eğerek saygıyla selam verdi. Krala bir işaret yapmadı, tek kelime etmedi, sadece ben öne çıkana kadar sırtımı dürttü. Damir'in bakışları soğuktu ama gülümsemesinin sıcaklığı bir denge bulmaya çalışıyordu.

Nöbetçiyi taklit ettim ve çenemi eğdim. "Ekselansları."

"Bana adını söyle."

"Lyra."

"Evinizin mührü nedir? Tam adın, kızım. Yoksa boynunda işaretlediğin rünlere mi bakayım?"

Avucum kulağımın arkasındaki değişmiş sembolleri kapattı. Hava ısındı; duvarlar çok yakındı, çok sınırlıydı.

Roark yanıma geldi, gözlerindeki fırtına bir yaz fırtınası gibi parlıyordu.

Omurgamın eğimine karşı parmakları hareket etti. Yavaşça. Konuştuğunu fark etmem yarım nefesimi aldı. Gemide, gönderdiği parşömen yığnında, zihnindeki kemiklerinin anısında incelediğim küçük hareketler.

Tek söylediği *düşme* oldu, tekrar tekrar, mesajını aldığımdan emin olmak için. İçim sıkıştı. *Düşmeme izin verme*.

Kael ona her zaman hayranlık duymuştu ve bu da Roark'ın Skalfirth'te yaptıklarını daha büyük bir ihanet haline getiriyordu. Sonra böyle anlarda, Nöbetçi'de bildiğimden daha fazlası olduğunu düşündüm.

"Kral konuştuğunda, onu bir yanıtla onurlandırmak adettendir." Baldur'un sert homurtusu beni geri çekti.

Kalp atışlarım yavaşladı ve nefeslerim yeniden düzene girdi. Roark'ın bakışlarıyla karşılaştım. Bana bakışı, birazcık korkuya kapıldığım için kızgınlık dolu değildi. Konuşabileceğimi, bu anı *yaşayabileceğimi* söylercesine başını hafifçe salladı.

"Mührüm değiştirildi efendim," dedim, sesim yumuşaktı. Artık gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu. "Ama bir zamanlar Bien Hanesi yazıyordu."

Damir onaylamadığını belli etti. "Kaderin Norn'larının oyun oynama şekilleri çok tuhaf. Kayıp eriticinin aynı ev ismi. Onca mevsim önce öldüğüne nasıl da inanmıştım. Seni evinden kim aldı, kızım? Nerede saklanıyordun?"

Yutkundum. "Hatırlamıyorum, efendim. O ilk mevsimleri hatırlamak zordur."

"Dene."

Ayaklarımın üzerinde kaydım, sonra kürsüye doğru küçük bir adım attım. "Çoğunlukla genç bir evde yaşadığımı, sonra on ikinci yazımda Jakobson Hanesi'ne verildiğimi hatırlıyorum. Ama... bazen birinin benimle koştüğünü hatırlıyorum."

Gözlerim çırpınarak kapandı. Bir ses, genç bir adamın sakalının kaba gölgesi. Deri bir ceketin altında bir kalp atışı.

Unuttuğunu gör.

Başımı salladım ve gözlerimi kırıştıtararak açtım. "Bundan daha fazlasını hatırlamıyorum, efendim."

Kral Damir'in sırtışı saldırmak üzere olan bir kurt gibiydi. "Şu anda burada olmanız, tanrıların ne büyük bir hediyesi."

Bir yan kapı açıldı ve Prens Thane cisimleşti, mürekkep siyahı saçları bukleler halinde başına dökülmüş bir kadın koluna yapıştı. Kraliçe Ingir'in sabah kremi gibi soluk bir teni ve odadaki herkesi bir bakışta yutacakmış gibi duran geniş, derin gözleri vardı. Kraliçe ürkütücü ama sevimliydi ve ayakları yere hiç değmiyormuş gibi hareket ediyordu.

Görevliler onun arkasında süzülüyordu. Prensın ağzı açıktı ama gözleri beni bulduğunda -ya da belki Ashwood'du- girişin oldukça saçma olduğunu bilmemizi istercesine gözlerini hafifçe devirdi.

"Bensiz başladınız kocacığım," dedi Kraliçe Ingir, narin yüz hatlarına uymayan bir sesle. Traşlanmış cam kadar keskin ve doğrudan krala yönelikti.

Damir konuşurken yüzünü ona dönmedi. "Doğrudan senin onayını gerektiren bir şey yok karıcığım, bu yüzden neden bekleyeceğimi düşünemiyorum."

Ingir kızardı, rengi yanaklarını zorlukla gölgeledi, ancak oğlunun kralın sağındaki uzun sandalyeyi sunmasına izin verdi. Kralın eşlerini cömert bir gülümsemeyle selamladı. Doğrusunu söylemek gerekirse, kocasının ilgisini çektikleri için kraliçenin en çok sevdiği halkın onlar olabileceğini düşünmüştüm.

Thane annesinin yanına oturdu ve koltuğa yığıldı.

Damir ağzı sıkı bir şekilde bakışlarını bana çevirdi. "Zanaatını gizledin, Lyra Bien. Sadakat anlaşmalarımızın kanunlarına karşı işlenmiş bir suç."

Ne söylemem gerekiyordu? Kemik zanaatkârları Stav'a katılmakta, Stonegate'te krala hizmet etmekte, köylerinde jarllar için zanaatkâr olarak yaşamakta ya da kendi yalnız hayatlarının tadını çıkarmakta özgürdü. Birleştiriciler değil. Stonegate'e boyun eğmek onların kaderiydi. Geçmiş hakkında ne kadar az şey bilsem de, gözlerimdeki yara izleri bulunursa bana ne olacağını anlamıştım.

Damir bir süre sakalının örgülerini okşadı. Kral heybetli bir adamdı. Herhangi bir savaşçı kadar uzun ve geniş, en ufak bir eğilmenin imkânsız görüldüğü bir duruşa sahipti. "Keşke sen de burada olmasaydın desem bana inanır mısın? Melder Fadey'in ölümünü o kadar gerçek kılıyorsunuz ki."

Kralın gözlerinde içten bir keder vardı. Sanki ölen eriticiyi gerçekten önemsiyormuş gibiydi.

Damir boğazını temizledi ve önümde volta attı. "Ama bunun ne önemi var? Sen buradasın ve ben de senin zanaatına tanık olmak istiyorum."

Roark'ın eli sırtımın kıvrımında kaldı. Nöbetçi'nin dokunuşundan tiksинmem gereken yerde biraz güç aldım. "Ya zanaatımın Stonegate'te kullanılmasını istemiyorsam?"

Masadan birkaç nefes sesi yükseldi. Kraliçe Ingir bana daralmış bir bakışla kilitlendi. Roark bile değişti.

"Ben de kendimce bir soruyla karşılık verirdim," dedi Damir, sesi el değmemiş bir göl kadar sakindi. "Düşüncesi bile gözlerinizi bu kadar korkutacak ne gibi söylentiler duydunuz? Burada nasıl bir hayat süreceğinizi düşünüyorsunuz?"

Kalın bir düğümün içinden yutkundum ve Prens Thane'in bakışlarını yakaladım. Beni cesaretlendirmek için başını salladı ama ben daha çok masanın altındaki dizinin sürekli zıplamasından bir şeyler anladım. Şimdi gerçekleri yüzüzce söylemenin sırası değildi.

"Ben... Ben oldukça korunaklıyım. Tek bildiğim zanaatımdan korkmaktı. Bağışlayın beni kralım, Stonegate'in Stav'ıyla olan birkaç etkileşimim sadece ölümle sonuçlandı."

Sert bir nefes aldım ama kral ellerimden birini kendi ellerinin arasına aldığı anda hareketsiz kaldım. "Anlaşılabilir ve talihsiz bir durum. Halkımızı temin ederim ki

burada çok iyi korunuyor ve güvenliğin sonucu olarak bu sıkı duvarların içinde neler olup bittiğine dair söylentiler ve yalanlar da beraberinde geliyor."

Mantıklı, hatta belki de doğru. Emi aç bırakılmamış ya da hırpalanmamıştı. Kael bile kaledeki günlerinden övgüyle bahsetmişti.

Ama zanaatımdan duyduğum korku güçlüydü. Eğer bu kadar önemli ya da zorlu olmasaydı, kaynakçılar köleliğe bağlanmazdı.

"Zanaat hayatlarımıza barış ve ışık getirmek içindir," diye devam etti Kral Damir. "Bu barış çoğu zanaatla sağlandı ve siz de bunun bir parçasısınız."

Gözlerimi kırpıştırarak Prens Thane'e baktım, güvenmeye cesaret edebildiğim tek yüze. Prens bana bir kez daha gülümsedi, bir kez daha başını salladı.

"Eritici zanaatı hakkında pek bir şey bilinmiyor," diye itiraf ettim. "Bazıları zanaatkâra zarar verdiğini söylüyor. Açgözlülüğün bir laneti olduğuna dair söylentiler duydum."

"Evet, ilim de çoğu zaman ardında sadece gerçek kırıntıları bırakarak masala dönüşebilir. Zanaat, onu sık kullanmadığı sürece Fadey'e zarar vermedi," dedi Damir. "Zanaat uyandığında kullanılmalıdır Lyra. Seninki öyle yaptı. Onu kullanmaktan başka çaren yok yoksa özgür kalmak için tırmalayan bir canavara dönüşecek. Ben senin zanaatına karşı oldukça korumacıyım. Burada buluşmamıza tanıklık edecek çok az kişi olduğunu fark etmişsindir.

"Birleştircilerin gücü ve kudreti, folklorun o çarpık hikâyelerinin ortaya çıktığı yerdir. Yeteneğinizin sandığınızdan daha fazla amacı var. Sana öğreteceğim güce sahip olma hırsı korkutucu efsanelerin bir parçası haline geldi. Bunlara o kadar inanılıyor ki, düşmanlarımızdan korunmak için kaynakçıları daha az bilinir tutmayı seçtim. Fadey sadece bu kapıların ötesinde bizim için kayboldu."

Düşüncelerim altüst oldu ve gözyaşlarımı tutamadım. Tüm bunları daha önce hiç duymamıştım ama kralın konuşma tarzında beni buna inanmaya iten bir şeyler vardı. Kemiği Kael'in omurgasına diktiğimden beri derimin altında sürekli bir sıcaklık uğultusu fark etmiştim. Kanımda yeni, görünmeyen bir varlık.

"Şimdi." Kral elimi sıkıca tuttu ve neredeyse babacan bir tavırla üst kısmını okşadı. "Bir ruh kemiğini canlıya başarıyla bağladın, doğru mu?"

Keskin bir nefes aldım. Skalfirth'teki sislerin içindeki karanlık figür ruhlar hakkında bir şeyler tıslamıştı. Ürperdim, düşüncelerimden sıyrıldım

beni tüketen hayaletin ılık ılıa parıltısından. "Ruh kemiği nedir?"

"Ölüden alınan kemik," dedi kral, "bu diyarda kalanlarla birleşmek için Salur'a giden ruhun gücünü karşılayan rünlerle işaretlenmiş. Bu tanrıların gerçek gücüdür, Gezin'in efsanelerindeki son armağandır."

Tıpkı Gammal'ın hikayeleri gibi. Onu yok eden şey yozlaşmaydı.

Kral Damir, Gezin'in feci sonundan hiç endişe duymamış gibi görünüyordu ve yoluna devam etti. "Bir eritici büyüler arasında bir köprüdür. İki güzel yakınlığı, ölüleri ve yaşayanları birleştirmek için kurulmuş bir bağlantıdır. Skalfirth'e yerleştirdiğiniz kemik budur."

Kael'deki kemik bir cesede aitti.

"Parça çok güçlüydü. Beni içine çekti," diye fısıldadım.

Kral boğazının arkasından mırıldandı. "Bir eritici ölümlü bir forma ölümsüz bir ruhun bir parçasını verir. Bu onları güçlendirir, canlılık getirir, hastalıklara ve ölüme karşı daha fazla direnç kazandırır."

Bedeli neydi? Karanlığı, beni yutan gölgeleri nasıl açıklayacaktım? Benimkine benzer bir dünyaydı, sadece daha çok karanlık bir ayna gibiydi. Eğer bu bir armağansa, gölgeler beni ele geçirdiğinde neden bir önsezi vardı?

"Elbette, ruh kemikleri nadirdir ve bir eritcinin tek görevi bu değildir.

Hiç bağlama diye bir şey duydun mu

Lyra?" "Hayır, efendim."

"Bu bir sadakat ritüeli. Kralları ve komutanları olarak ben ve Stav'ım arasında kurulan gerçek bir bağ. Kemiklerinden bir parça benimle birleştirilir. Bu, onları parçalayan gücünden ölmek istememeleri için neredeyse koparılamaz bir bağ yaratır."

Kalp atışlarım hızlandı. "Bütün Stav'lar bunu yapar mı?"

"Bu, bir Stav'ın görev süresi boyunca gösterdiği sadakatin işaretidir. Emekliye ayrıldıklarında bu işaret kaldırılır." Damir ellerini arkasında kavuşturdu. "Ancak bu baği ölene kadar koruyacak bir Stav var. Stav'ı bana bağlayacaksın ve karşılığında ben de sana Stonegate'in hayatının sonu anlamına gelmediğini kanıtlamaya başlayacağım Lyra Bien. Bu bir başlangıç."

Girdiğim kapılar bir iniltiyle açıldığında kral omzumun üzerinden baktı.
Kalbim yerinden
çıkacaktı. "Kael."

KAEL EMI ile başka bir Stav Muhafızının arasına sıkışmıştı. Hiçbir sorun yokmuş gibi hınzır sırtışını bana doğru çevirdi ama bilekleri kalın bir iple bağlıydı.

"Onu bana getirin," dedi Kral Damir, benden uzaklaşıp Kael'in karşısına geçerek.

Ashwood'a bir bakış attım. Çenesinin menteşesindeki bir kasın seğirmesi dışında yüzü okunmuyordu. O da bunu beklemiyordu.

Kael krala ulaştığında tek dizinin üzerine çöktü, çenesi teslimiyetle eğilmişti. Altın bukleleri boynundan kayarak etini ortaya çıkardı ve ben bu görüntüden nefret ettim, sanki arkadaşım *-kardeşim-* boynunu Damir'in kılıcına sunuyordu.

"Sör Darkwin, Stav Muhafızı zanaatkârlarının eğitimini tamamladınız ve üç krallığın mevsimlerdir aradığı eriticiyi gizleyerek minnettarlığınızı gösterdiniz." Kral Damir alaycı bir ifadeyle dilini şaklattı. "Seni ihanetten surların üzerinde yüzmek akıllıca olurdu ama görünen o ki Stav arkadaşların ve hatta Nöbetçi bile sana kendini açıklamak için bir fırsat vermem gerektiğini düşünüyor."

Roark, Kael adına mı konuştu? Nöbetçiye bakmamak için yumuşak bir nefes aldım. Kuşkusuz bu incelemeyi umursamayacaktı ve tuhaf kibarlık gösterisi yeniden şiddete dönüşebilirdi.

Kael başını kaldırdı ama dizlerinin üzerinde kaldı.

"Bunu inkâr etmiyorum. Lyra benim ailem." Kael omzunun üzerinden bakarak bana zayıf bir gülümseme verdi. "Hareketlerim, sevdiğim tek kişinin büyük bir tehlike altında olduğu ve krallığın tüm gözlerinden uzak tutulması gerektiğine dair yersiz bir korkudan kaynaklandı."

Kral Damir, Kael'e konuşması için kesintisiz zaman tanıma nezaketini gösterdi. Kalbim bir tokmak gibi kaburgalarımı çarpıyordu. Hareket etmedim, nefes almaya cesaret edemedim.

"Peki şimdi ne düşünüyorsun?" Damir sordu.

Kael tereddüt etti. "Aileme ve kralıma her zaman sadık kalacağım. Size yalan söyleyerek onursuzluk yapmayacağım. Ama Jorvandal'a da aynı ölçüde sadığım." Kral Damir bir kez daha bileklerini arkasında kenetledi ve volta atmaya başladı. Adımlarının fırçası kafamın içinde takırdıyordu.

Cevap ver.

Bir anda durdu. "Saf bir adamsınız Sör Darkwin, ama ben en güvendiklerimin sözlerini dikkate alan merhametli bir kralım. İkinci kez bu kadar bağışlayıcı olmayacağım. Yine de yaşamak istiyorsan sana bir şans vereceğim ama Stav Muhafızları'na bağlı olacaksın. Hayatın Jorvandal ve halkına hizmet etmekle geçecek. Gelecekteki arzuların bu duvarlara ait olacak, kurmak istediğin aile yuvası bu tepelerde olacak. Anladın mı?"

Kael başını salladı. "Anlıyorum."

Kralın parlak gözleri bana çevrildi. "Bir eriticiye ihtiyacımız var, Súlka Bien. Stav Darkwin, Salur'la tanışana kadar Taş Geçit'in kraliyet soyuna bağlı kalacak."

Her uzvum, her kasım gerginleşen bir ip gibi gerildi. Kael'in hayatını bu kaleye bağlamayı reddedersem ölecekti. Ama bu onun seçimini, kendi iradesini elinden almak demekti.

"Ly," diye fısıldadı Kael. "İstediğim şey bu."

Yalancı. Kael, krallıkları görmek, Jorvandal'ın tepelerinde ve vadilerinde dolaşmak için Stav'a hizmet etmek istemiş, sonra da hep en güzel eşle yuva kurup Thorian gibi bir balıkçının hayatını sürdüreceğini hayal etmişti.

Kael ölene kadar bir savaşçının hayatına, kan dökmeye ve ortaya çıkarsa savaşmaya kilitlenecekti. Böyle yaşayan Stav'ın hikayeleri vardı

hayatlar. Hiçbir zaman aynı olmadılar; savaş bedenlerini yeni şekillerde biçimlendirmiş gibi tuhaf bir şekilde inşa edildiler.

Boş görünüyorlardı.

Yine de, dünyanın Kael Darkwin'den ve onun iyi kalbinden, kadınlarla olan hovardalığınan, nazik ruhundan yoksun kalacağı anlamına gelirken bunu nasıl reddedebilirdim?

"Eğer istediğin buysa," diye cevap verdim, sesim kalınlaşmıştı.

"Stav Nightlark," dedi Damir, Emi'ye işaret etmek için parmaklarını şıklatarak. "Kemiği geri getir."

Emi Kael'e yaklaştı. Ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Yine kemiklerini manipüle etmek zorundayım. Seni temin ederim ki geçen seferki gibi olmayacak."

Kael homurdandı. "Sanırım acımdan zevk alıyorsun."

Emi başını salladı ve Kael'in avucunu tavana bakacak şekilde dik çevirdi. Küçük bir soyma bıçağıyla parmak uçlarından birinin üst kısmında bir yarık açtı. Kanın bir kısmını sildikten sonra Emi parmağının ucunu kendi parmaklarının arasına aldı, sanki tırnak yatağını çimdikliyordu.

Kael yüzünü buruşturdu ve burnundan birkaç hırıltılı nefes çıkardı ama yüzünde ne bir çılgılık ne de korkunç bir acı ifadesi vardı. Daha çok rahatsızlık ve kızgınlık vardı.

Emi parmaklarını onunkilerden ayırdığında, soluk ve kanla ıslanmış bir şey tıraş oldu. İkinci Stav Muhafızı kanı durdurmak için keten bir bez uzatana kadar Kael elini göğsüne bastırdı.

Emi'nin parmakları arasına sıkışmış bir kemik parçası o kadar inceydi ki neredeyse şeffaftı.

Emi şeridi özenle Kral Damir'e uzattı. Prens Thane hiçbir şey söylemeden babasına yaklaştı ama kendi bıçağıyla kralın kulak memesinin arkasında küçük bir kesik açtı.

Kral irkilmedi, sadece irileşen gözlerime bakarak kıkırdadı. "Boğazıma bu kadar yakın bir bıçak çekmek için neden sadece kendi etime ve kanıma güvendiğimi anlayabilirsin." Damir, Kael'in kemiğini avucunun içinde tuttu. "Kontun evinde yaptığın şeyi tekrar yap. O kadar ezici olmayacak, çünkü bu ruh kemiği değil."

"Kael'i kemiğinden mi hissedeceksin?"

"Bazen."

"Çıldırııcı değil mi? Yani bu kadar çok başkasını hissetmek?"

"Bağlama yoluyla başka bir ruhu hissetmek büyük bir odaklanma gerektirir, ancak imkansız değildir."

"Bir zanaatkar olmamanıza rağmen mi?"

Damir sırttı. "Evet. Birleşme gücüyle ilgili bir şey beni Stav'ımın bu kk parçalarına bağlıyor ve aramızda bir tür köprü oluşturuyor. Gerekirse ona erişmeyi seçebilirim ya da bana ihanet ederlerse onu yakabilirim."

Skalfirth kkt, gözlerden uzaktı ama tüm bunlardan daha fazlasını anladığımı sanıyordum. Daha önce böyle bir şey yapıldığını hiç duymamıştım. Jorvandal'ın Stav Muhafızları krallıkların gıpta ettiği kişilerdi. Güçlü, heybetli ve topraklardaki en sadık savaşçılardan bazılarıydı.

Çünkü kendilerinden parçalar vermişlerdi.

Titrememi gizlemek için parmaklarımı birbirine geçirdim. "Kemiği nasıl bağlayacağım, efendim?"

Kral parçanın yarısını boynundaki yaraya kaydırđı. "Ona dokun ve zanaatın seni oradan ynlendirsin."

Bütün gözlerin ağırlığı omuzlarıma çökmüştü. Parmaklarım kararsızdı ama dikkatle kemik parçasına uzandım.

Neredeyse diken gibi keskin bir şey tenime battı. Öfkeli bir gelgitin uğultusu kulaklarımı doldurdu ve yumuşak ışık parçanın etrafını sardı. Tıpkı Kael'le birleştirdiğim ruh kemiğinde olduğu gibi, altın ipliklere benzeyen filamentler kemiğin etrafını ve Damir'in boynundaki açık yarayı sardı, Yeni kemiği krala dikmek için kullanabileceğim bir çeşit desen.

Parmaklarımın ucunu aşağıya doğru sürükleyerek bir tele dokundum. Yaldızlı iplikler parçanın kenarına tutturuldu ve ben de parçayı kralın boynundaki yarığın içine sokmak için hızlıca çalıştım.

Kanlı bir içti, daha fazla kemik parçasına yer açmak için eti şekillendirmek ve manevra yapmak biraz mide bulandırıcıydı.

Parçayı daha derine ittike çenem karnımdaki mide bulantısına karşı gerildi. Zanaat ipliklerinin parıltısına karşı her yeni çekiş ezildi ve kan ve dokulara kaydđ. şıfacı değildim ve tüm bunlar bana günlerce beklemiş bir balığın içini boşaltmayı hatırlatıyordu.

Çok geçmeden dudaklarım aralandı ve kralın tenindeki bakır ve ter kokusunu içime çekmemek için kısa nefesler almaya başladım.

Daha fazla dikiş, daha fazla iplik, daha fazla altın ve ısı Kael'in parmak kemiğini kralın boynunun yüzeyinin altına dikti ve onu sürünen kurtçuklardan oluşan bir çıkıntı gibi Damir'in çenesinin menteşesine kaydırıldı.

Kaynaşma merak uyandırıcı, incelikli bir şekilde güçlüydü ve gözümü alamıyordum.

Sanki kalbimin uyuyan bir kenarı yeni bir çarpıntı ve nabızla uyanmış gibi hissettim. Kael bana kemik zanaatını bir balık kancasını ya da bıçağı manipüle etmek ya da bir çocuğun çatlamış kaval kemiğini iyileştirmek için kullandığında, vücudunun ısındığını ve kanının damarlarında yeni bir güçle şiştiğini söyledi.

Jarl Jakobson'un büyük salonundaki dehşetten önce, sıradan olmaktan başka bir şey olmanın yakıcılığını hiç hissetmemiştim. Çok kemikli, çok çilli, çok donuk. Bu anda, zanaatım bilmediğim bir yanımı ortaya çıkardı.

Daha cesur, daha gözü pek, hatta daha güçlü biri.

Şeridi Damir'in boynuna geçirme hareketine dalmışken, duvarların nasıl karardığını hiç fark etmedim, sanki pencerelerin üzerine çekilmiş bir perde güneşi kapatıyordu. Isıcamdaki alevler söndü ve salonu bir kış rüzgârının esintisiyle doldurdu.

Eşlerin, prensin ve kraliçenin cesetlerinden yayılan ürkütücü parıltı, yırtık pırtık masanın üzerinde sıralanmıştı.

Ellerim hareketsiz kaldı ve geri çekildim. Kralın yüz hatları öğle güneşi gibi yanıyordu, bedeni her şeyden çok bir alev gibiydi. İnce tünüğünü ya da sakalındaki boncukları seçemiyordum. Etrafta, Skalfirth'te olduğu gibi, saray salonunda bulunanların bedenlerinde kemikler sanki ruhları alev almış gibi yanıyordu.

Duvarlardan, masaların köşelerinden ve kenarlarından küflü çöpler gibi siyah damlıyordu.

Bildiğim dünyanın aynadaki yansımasıydı ama çürümüş ve kasvetliydi. Her nefes alışımında ciğerlerime duman ve tuz doluyordu.

Soğuktan ürperdim, omzumun üzerinden nemli taşların üzerindeki adımların çıkardığı seslere bakamayacak kadar tedirgindim. Bir, iki nefes için gözlerimi sıktım, sonra ellerimi silkeledim ve altın ipliği Damir'e dikmeye devam etmeye çalıştım.

Küçük parça cilalı bir altın para gibi parlıyordu, yarısı Damir'in aurasının içindeydi ama farklı bir tondaydı. Aslında kralın üzerinde sonsuz altın tonu seçebiliyordum. Hepsi farklı şekil ve boyuttaydı.

"Daha fazla ruh almaya mı geldin, Melder?"

On adım ötede, hayaletin gözlerinin sert parıltısı benimkileri de içine alıyordu. Pelerini geniş omuzlarının etrafında gecenin sisleri gibi dalgalanıyordu. Bu kez üzerimde yükselmiyordu; çürümüş yosun ve sarmaşıkların damladığı kararmış bir taşın üzerine tünemişti.

Yaratığı beline bağlayan altın ip daha zayıf, daha yıpranmış, neredeyse kopmaya hazır görünüyordu.

Zihin oyunları, hepsi bu.

"Buraya hiçbir şeyi rahatsız etmeye gelmedim." Kralın kemiklerine geri döndüm. İplikler solmuştu ve geriye şeridin kenarlarında erimiş bir parıltı kalmıştı, Damir'in içinde erimişti.

Hayalet yanıma doğru sürüklendi, parlak ip de onunla birlikte kayarak omzumda durduğunda gevşedi.

"Seni buraya getiren şey nedir?" Başını eğdi. "Kralın emri."

Hayalet sadece mırıldandı, bakışları boğazımda gezindi, sanki boğazımı kesmeye açmış gibiydi. Karanlığının serin buğusu yanaklarıma degecek kadar yakınımaya eğildiğinde gözlerim kenetlendi.

"Neden burada görülüyorsun?" Bu soruyu benden çok kendisine soruyormuş gibi konuşuyordu.

"Bu sadece benim zihnimde."

Hayaletten ağır, gergin bir kahkaha yükseldi. "Buna gerçekten inanmıyorsun. Bunu şimdi öğren, Melder-her şey görüldüğü gibi değildir. Güvenilir görünenler düşman olabilir. Düşman gibi görünenler de en azılı müttefikler olabilirler."

"Nesin sen?"

Bir uğultu daha. Hayalet dalgalandı, neredeyse yanardönerdi, sanki soluyordu. "Bir ruh al Melder, ben de onun yerine bir tane alayım."

Kael'in bedeniyle birleştiğimde çığlık atan figürün anısı beni terk etmeyecekti. Bir ruha karşılık bir ruh.

Dünya döndü ve aynı boğucu sis kafamı doldurmaya başladı, ta ki ben geriye savrulana kadar.

Açık bir ocağın sıcaklığı tenimi yaktı ve yanağım sert, sağlam bir şeye bastırıldı.

Tanrım. Dizlerim bükülmüş olmalıydı ve Roark'ın lanet göğsüne doğru düştüm. Güçlü kolları beni belimden tuttu, yüzüm kalbinin üzerindeki işlemeli kurt kafasına gömüldü. Bir an için umursamadım.

Bir an için, o benim gücümdü.

Kral Damir kıkırdadı. Dikkatle ve Ashwood'un biraz çekiştirmesiyle ayağımı tekrar yere bastım. Kral elini boynundaki ince, mühürlü yara izinin üzerine götürdü. Birkaç dakika önce kan ve açılmış etin olduğu yerde, şimdi iyileşen bir sıyrıktan başka bir şey görünmüyordu.

Kralın gözleri yeni bir hayatla parladı. "Hissediyorum. İlavesini, gücünü. Çok hızlı oldu. Fadey bile bir bağı bu kadar acısız çözemezdi." Güldü ve sevinçle ellerini çıırttı. "Burada olmana ne kadar sevindim, Lyra Bien."

Birkaç saray mensubu ve hanımefendi, mırıltılı övgülerle birlikte nazik bir alkış sundu.

Damir ellerini omuzlarıma koyarak Roark'ı geri adım atması için dürttü. Nöbetçi bu kadar yakın değilken hava daha soğuktu.

"Bu duvarlar arasında onurlandırılacaksın," dedi Damir bana. "Kraliyet hanedanının ve Stav Muhafızları'nın önemli bir üyesi. Gözlerindeki korkuyu hâlâ görebiliyorum. Endişelerini hafifletmek için ne yapabileceğimi söyle."

Kralın sözlerinde ve gözlerinde samimiyet vardı. Bu kadar huzur, bu kadar umut ve korku veren şey neydi? Beni buraya getiren zanaatı anlamadan bu duvarlardan kurtulmanın yolunu nasıl bulacaktım?

"Birleştirme zanaatı hakkında pek bilgim yok. Bunu anlamanın akıllıca olacağını düşünüyorum."

"Katılıyorum." Damir başımın üzerinden baktı. "Nöbetçi Ashwood, sen o."

Roark çenesini eğdi ve başını salladı. Ben de yüz hatlarımı okunamayan, düz bir şey olduğunu umuyordu. Neden Roark? Düşünce

hem bir korku hem de bir zevkti ve bunu açıklayamıyordum.

"Sen ve ben odamda konuşacağız, Lyra. Sonra buradaki hayatına alışman için sana zaman verilecek. Sana Taş Geçit'in sınırları gösterilecek ve Stav ile eğitim alacaksın. Kaynaşma nadir bir zanaattır ve kendini korumasız bulursan bunu kendin yapabilmelisin." Kral geniş avuçlarıyla çenemi kavradı. "Sizin rahatınız benim en büyük endişemdir. Nöbetçi sizi güvende tutmak için benim emrim altında, ama eminim onun orada olduğunu bile fark etmeyeceksiniz."

OKRALIN ODASININ YANINDA, ROARK duvarın karşısındaki yerini aldı. Bakışlarının beni takip ettiğini anlamak için bakmama gerek yoktu. kapı arkamdan kapandı.

Kral Damir bir elini ocağın kenarına dayamış, içki borusundan yavaşça yudumlarken alevleri izliyordu. Kralın saçları omuzlarına dökülmüştü ve soluk tuniği pantolonundan sarkıyordu.

"Lyra." Sırıttı. "İçeri gel."

Ellerimi vücudumun önünde kavuşturarak odanın ortasında durdum. Geniş ve kemerli alan, yumuşak kürklerle kaplı banklar ve yüksek arkalıklı sandalyelerle doluydu. Boynuzlardan yapılmış bir avizenin tepesinde en az üç düzine uzun mum vardı.

"Kılıç kullanmayı bildiğini duydum. Görünüşe göre Skalfirth'te Nöbetçime bir tane çekmişsin."

"Onu Nöbetçi'ye ben çekmedim, Majesteleri. Kendime çektim." Damir boğazından kısık bir homurtu çıkardı. "Artık bunların hiçbiri olmayacak, Anlaşıldı mı?"

Başımı sallayarak yutkundum ama hiçbir şey söylemedim, söz vermedim.

"Seninle bir eritici olarak görevin hakkında çok fazla meraklı göz olmadan konuşmak istiyorum. Ama anlamalısın ki eritmek riskler getirir Lyra. Gümüş yara izinin lanetle doğanlara sunduğu kader budur. Suikastçi Skul Drek'in yağmacıları, ne zaman bir eritici çalışsa Draven sarayı tarafından gönderilir."

"Nereden biliyorlar, efendim?"

"Casusların ve hainlerin bu işle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum," dedi Damir. "Ama benim isteğim üzerine birleştiginizde, gerekli önlemlerin alınmasını sağlayacağım."

"Bugün birleştim." Parmak uçlarındaki altın iplikleri görebilecekmişim gibi avuçlarıma baktım. "Misilleme yapacaklar mı?"

"Belki de. Kemikleri bağlamaktansa ruh kemiklerini birleştirmemizi engellemeye daha hevesli görünüyorlar. Bir başkasına bağlanan ruhlar daha fazla güç getirir."

Damir boruyu ocağın yanındaki masaya geri götürdü ve sandalyelerden birine oturdu. Kral bir bileğini dizinin üzerine çaprazladı, bakışları beni hiç terk etmedi. "Ruh kemikleri rütbesi ilerleyen Stav Muhafızlarına sunulur. Benim eriticim olarak senin asıl amacın bu. Draven halkının seni neden hor gördüğünü anlayabilirsin, çünkü sen, Lyra Bien, ordumu güçlendiren şeysin."

Kendi gemimden, gölgenin ve parlayan gözlerinin sonunda beni yakalayacağı aynalı topraklara savrulmaktan duyduğum sarsılmaz korku göğsümde ağırlaştı.

Damir yavaşça bir yudum aldı. "Rütbe kaynaşması, babamın babası tarafından Gezgin efsanelerinden geri getirilen bir uygulamadır."

Elbisemin yakasının altından bir sıcaklık sızdı. "Gezgin'in krallığını yok eden zanaat mı?"

"Ah, ilimden okuyormuşsun." Damir'in dudağı seğirdi. "Pek çok masal ders vermek içindir. Masalın bu versiyonu açgözlülük konusunda uyarıyor, değil mi Lyra?"

Aynı fikirde değildim ama aynı fikirde de değildim. Masallar, hayatlarımızda nerelere dikkat etmemiz gerektiğini öğrenmemiz için oradaydı.

"Büyükbabam mitler ve destanlar üzerinde neredeyse saplantı derecesinde çalışmış," dedi kral. "Eski savaşlar sırasında bu topraklardaki yerimizi kazandı, ama aynı zamanda eritici zanaatının yeni bir kullanımını da buldu. Bir kemik ustasının yardımıyla, dedem kendi babasının göğüs kemiğini tanrıların diyarına bir çağrı olarak işaretledi - bir ruh kemiği."

"Gezgin'in tanrı-kraliçenin gücünü talep eden ilmi gibi." Damir kaşlarını kaldırdı ama sırtıttı. "Evet. Büyükbabam Tanrı-Kraliçe'nin, kocasının kullandığı kemikleri, Tanrı'nın gücünü çağırmak için işaretlediğine inanırdı. düşmüş. İşe yaradı Lyra. Sadece efsane değildi."

Bir eklemimi kırdım. "Yani büyükbaban babasının kemiğini ona mı birleştirdi?"

Damir kurt gibi gülümsedi. "O yaptı. Ruh kemiği, baba-tanrımız gibi bilgelik sağladı. Güç, savaş tanrısı gibi. Şefkat, kalp tanrıçasından. İçgörü, sağlık, kurnazlık. Güç, Gezgin'in zanaat armağanlarına sahip olduğu zamanki gibi bir kez daha aktı."

Bu hediyeler folklordaki yozlaşma ve aldatmacadan geliyordu ve pek bir şeyin değiştiğinden emin değildim.

"Büyükbabam, ruh kemiklerini canlı kemikle birleştirmenin kendi yeteneklerine böyle hediyeler getirdiğini fark ettiğinde, daha da fazlasını ekledi. Savaşçıların savaşta ölenlerin kemikleriyle zırhlamak için bir eritici kullanmaya başladı. Aralarındaki en güçlülerin kemikleri. Kral sadece güçlenmekle kalmadı, aynı zamanda ordusu düşmanlarımıza karşı gerçek bir tehdit haline geldi."

Kral Damir'in geniş, yuvarlak omuzları ve kalçaları vardı. Parmak eklemleri kalındı ve neredeyse sivri görünüyordu. Bu onun doğal yapısı mıydı yoksa ölülerin kemikleri onunkilere mi karışmıştı?

"Birleştirilmiş kemik, düşmüş ruhun güçlerinin yaşayan bedene akması için bir kanal haline gelir. Asla terk etmeyen bir zırh haline gelir," diye açıkladı Damir. "Bazıları için o kadar şiddetlidir ki, kılıç darbeleri bile zarar vermez."

Tüm tanrılar. Yok edilemez bir güçten bahsediyordu.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun Lyra? Büyükbabam gerçek, yenilmez bir Berserkir ordusunun nasıl yaratılacağını keşfetti. Biz de bu geleneği Jorvandal'da devam ettirdik. Myrda'yı evlilik anlaşmaları yoluyla müttefikimiz olmak için çaresiz bırakıyor ve Dravenmoor'u da bizim gücümüz varken onların olmamasına duydukları nefretle kaynatıyor."

Sandalyelerden birine doğru bir adım attım ve ellerimi arkasına örtülmüş kürkün üzerine koydum. "Ama bunun Dravenmoor'u kızdırmasının bir nedeni var. Ölülerden, ruhlardan alıyor. Ruh zanaatını kullanıyorlar, değil mi?"

Ruhları bırakın. Bu, karanlık ayna diyarındaki hayaletin bir tehdidi değil ricasıydı.

Kastettiği bu muydu?

"Dravenler bizi hor görmüyor çünkü biz düşmüş ruhların gücünü emiyoruz. Sapkın zanaatlarıyla daha kötülerini de yaptılar." Damir'in ağzı gerildi. "Bizi alt edemedikleri için öfkeli. Savaş alanını eşitlemek için eriticileri katletmek istiyorlar Lyra. Çünkü birleştiriciler olmasaydı, ruh kemikleri asla olmazdı. Neden koruma olmadan kapıların dışına adım atmaman gerektiğini anlıyor musun? Benden daha çok sana saldıracaklar. Dravenmoor Kraliçesi Elisabet barışçıl bir şekilde konuşmaktansa boğazımı kesmeyi tercih eder."

Draven kraliyet soyu hakkında çok az şey biliyordum; sadece Skald masalları ya da Skalfirth'teki aç tüccarlar tarafından aktarılan, kraliçenin elinin bir hareketiyle kendi halkının ruhunu parçalayabilen korkunç bir kadın olduğuna dair söylentiler vardı.

"Zanaat bir bütün olmalıydı." Damir'in sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Dravenler aynı fikirde değil. Ruh zanaatlarını halklarını manipüle etmek ve cezalandırmak için kullanıyorlar. Bu çok acımasızca. Nöbetçimize bak. Halkı ona işkence etti, daha küçük bir çocukken onu yaralı ve acımasız bıraktı."

Gözlerimi kırdım, biraz dehşete düşmüştüm.

Damir, "Burada yaptıklarımız halkımızın korunması ve yararı içindir," dedi.

Manipüle edilmiş Berserkir ordusunu yaratarak. Kollarımdaki soğukluğu sildim. "Sorabilir miyim efendim, neden Stav'a böyle bir güç verdiniz? Bağışlayın ama neden ruh kemiklerini sadece siz birleştirmiyorsunuz?"

"Beni yenilmez kılacak kadar güçlü ruh kemikleri bulsaydım, belki de bulabilirdim." Damir kıkırdadı. "Stav tanrıların onurunu en az kralları kadar hak ediyor. Bu da bizi rütbe birleştirme konusuna geri getiriyor. İki hafta içinde dört Stav Muhafızı kaptan olarak atanacak. Onların onuru, içlerine yerleştireceğiniz bir ruh kemiğidir. Tıpkı Stav Darkwin için yaptığın gibi."

Damir ayak bileğinin çaprazını açtı ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Yapman gereken daha çok şey var Lyra. Sormak üzere olduğum şeyi dürüstçe söylemeni istiyorum. Kemikleri birleştirdiğinde, söyle bana, hissettiğin, zihninin gözünde gördüğün bir şey var mı?"

Boğazım kurudu. Sersemlik yüzümü boyamış olmalıydı. Damir büyük bir zafer kazanmış gibi sırıttı.

"Bu topraklar ilk kralların düşmüşleriyle dolu. Gezgin'den zanaat öğrenen savaşçılar. Fadey bir his, bir tür parıltı olduğunu ve bunun kendisini yüzyıllar boyunca işaretlenmemiş mezar höyüklerine doğru yönlendirdiğini açıkladı."

"Gölgelere gitmedi mi?" Damir başını eğdi. "Gölgeler mi?"

Tanrım, gördüğüm gölge ve hayalet neydi? "Hiçbir şey. Bir şey hissettim ama ne anlama geldiğini bilmiyordum."

Damir'in yüzü yumuşadı. "Bu, yaşayan ruhlarla ölenler arasında köprü kurmak için uzanan geminiz. Onu takip edecek ve bize nerede yiyecek arayacağımızı söyleyeceksin."

"Bu kemikleri rütbe kaynaşması için mi kullanıyorsunuz?"

"Ve kemik zanaatkârlarının daha güçlü bıçaklar yapması için. Ama çoğu ruh kemiği olarak işaretlenmiştir. Bunlar ordularımızın hayatını kurtarır Lyra, tıpkı Darkwin'e yaptığı gibi. Birleştirildikten sonra ona güç vermişti."

"Ölülerin kemikleri Kael'in sana verdiği parçadan çok daha fazla güç katan şey nedir?"

Damir içini çekti. "Bazıları bir ruhun yaşamaya devam etmek istediğine inanır. Bunu yapmak için de güçlerini yeni ruhuyla paylaşır. Ben size daha önce hasat ettiğimiz bölgeleri göstereceğim, siz de Fadey'in geride bıraktıklarını aramaya devam edeceksiniz."

Peki ya hayalet? Varlığıma duyduğu öfke?

Ben krala tekrar baskı yapamadan Damir ayağa kalktı ve kapıya doğru bir adım attı, belli ki konuşmamız bitmişti.

"Söz verdiğim gibi, Taş Geçit'te yaşamaya alışmanız için size zaman tanıyacağım. Rütbe birleşiminden önce, çalışman ve öğrenmen için sana kitaplar göndereceğim." Damir beni kapıya doğru götürdü, beni kovmadan önce durakladı. "Tanrılar seni bu iş için hazırladı Lyra. Buna güven ve halkına onurla hizmet et."

(") (U) P." HEAVY CURTAINS SKIDDED ACROSS çubuğun

üzerinden

Pencere.

Güneş ışığının kaynaması gözlerimi yaktı. İnledim ve yüzümü yastığın içine sokarak ışığı engelledim. Zanaat yorucuydu. Kael'in kemik parçasını birleştirmek bile dün gece beni yatağa muhtaç bırakmıştı.

"Ayağa kalk." Emi'nin sabırsızlığı yatağımın kenarına doğru attığı her ağır adımda hissediliyordu. "Bugün kalenin sınırlarını öğreneceksin ve geç kalacaksın."

"Git buradan."

"Tamam. Nöbetçiyi çağırayım. Seni soğuk bir banyoya atabilir. Çıplak."

Kuş tüyü yastıklardan birini yatağın dışına fırlattım. "Daha birkaç gündür buradayım ve şimdiden en çok senden nefret ediyorum."

Emi kıpkırmızı Stav tuniğini giymişti. Solgun saçları sırtından aşağıya doğru sıkı bir örgü halinde örülmüştü. Sırıttı ve beni sabah soğuşundan koruyan kürkleri geriye attı. "İsterseniz benden nefret edin ama sabah çanına kadar araziye görebilmeniz için Sör Bjorn Stonehands ile buluşmamız gerekiyor. Benden daha az sabırlıdır ve eritici olup olmadığınızı umursamaz. Ve şanslısınız. Prens, yaklaşan kraliyet yemininin hoşluklarıyla, Stonehands'in misafirlerini bir eğlence için Boarshead Tavernası'na götürmesi konusunda ısrar etti.

Kaşlarımı kaldırdım. "Daha önce hiç cümbüşe gitmedim." Emi durakladı. "Bir jarl'ın evinde yaşadın."

"Bir hizmetçi olarak."

"Bu gece misafir olarak gideceksin. Tavsiyemi istersen güzel bir şeyler giy ama nefes alan bir elbise olsun. Bir odada bu kadar çok sarhoş ruh olunca her yer yapış yapış oluyor."

"Kral eriticisini ifşa etmek mi istiyor? Daha dün gece düşmanların benim ölmemi ondan daha çok isteyeceğini söyledi."

Emi kıkırdadı ve bacak kesesinden küçük bir cam şişe çıkardı. "Kral söz verdiği gibi melezinin burada rahat etmesini istiyor. Duvarlardan ayrılmayacaksın ve korunacaksın." Kendisini işaret etti. "Ayrıca, son zamanlarda diken çiçeği boyası hakkında bir iki şey öğrendi."

Dudaklarım aralandı.

Emi şişenin mantarını çıkardı ve boyayı bana uzattı. Yüz ifadesi değişti. "Artık hizmetçi kız değilsin. Prens özellikle babasını, bir kale içinde olabildiğince özgür yaşamana izin vermesi için teşvik etti."

"Nedenini anlamıyorum," diye itiraf ettim.

"Prens Thane'in kendisine bir görev dayatılmasının nasıl bir şey olduğunu bildiğini göreceksiniz. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışır."

"Ama... Kral benim güvenliğimden korkuyor-"

"Lyra, kraliyet meyhanesinde bir cümbüş var. Görevinin ötesinde yaşayabileceğin anları değerlendir. Stav Muhafızları ve gölgen tarafından kuşatılacaksın. Küçük güzel boynuna hiçbir zarar gelmeyecek."

İstemedenden de olsa dişlerimin arasından bir inilti döküldü. Ashwood. Atanmış bekçi köpeğim. İşin en kötü yanı, adamın beni takip ettiği düşüncesinden nefret etmem değil, daha çok nefret etmememdi.

Emi'den rehberi aldığımdan beri Nöbetçi'nin dilini incelemekten başka pek bir şey yapmamıştım. Her hareket düşüncelerime kazınmıştı, unutulmazdı ve daha fazlasını öğrenmek garip bir saplantı haline gelmişti.

Gammal'ın bana Jorvan okumayı öğrettiğini ve hatta küçük bir kızken Gece Geçitleri'nin ötesindeki topraklarından gelen sembolleri hatırladım. İkisi de bana Roark'ın sözleri kadar basit gelmedi.

Anlamıyordum ama eliyle konuşması her geçen gün daha da netleşiyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu biraz korkutucuydu. Neredeyse bir büyü zihnimi ele geçirmiş gibi, onun gizemine, şiddetine ve yollarımız kesiştiğinde boğazımı kesmek ya da biraz daha yaklaşmak isteyecekmiş gibi bana bakışına çekildim.

Doğal olarak, gizli çekimin Stonegate'te kimse farkına varmadan hızlı bir şekilde ölmesi gerekiyordu. Kael de onlardan biri olabilir. Tanrılar, bir adama iki kere baksam kokusunu alırdı. Ama Emi başka biriydi. Nöbetçi ile hâlâ bilmediğim tuhaf bir ilişkisi vardı.

"Yeterince açık değil miydim?" Emi'nin sesi dalgın düşüncelerimi böldü. Ellerini kalçalarının üzerine koydu, solgun yüz hatları kızarmıştı. "Birazdan yola çıkacağız. Yıkan. Kuzeydeki Kara Fiyortlar kadar donmuş olduğundan eminim."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Kara Fiyortlar, sıcak aylarda bile kar yağın yaşanmaz toprakları kucaklıyordu. Tecavüzcülerin, hırsızların ve istenmeyen sahtekârların, uzak Dravenmoor sınırı ile Jorvandal'ın soğuk kenarları arasındaki sivri dağ duvarlarında cezalarını çekene kadar çalışmaya gittikleri bir yer.

Tuvaletin kapısını kapattım, soyundum ve soğuğun şokuyla nefesimi tutmamak için dilimin ucunu ısırdım. Emi Nightlark'a kına yakacak daha fazla şey vermenin anlamı yoktu.

Aceleyle, dişlerimin takırtısını ve uzuvlarımı kaplayan tüyleri görmezden gelerek cildimi ovaladım. Dışarı çıktığımda parmaklarımın uçları mor bir renge bürünmüştü ve kendi korsajımı bağlayamayacak kadar uyuşmuştu. Çok az konuşan bir hizmetçi saçlarımı örerken, Emi uzun gardırobun içine girip botları ve saten terlikleri fırlatarak bir çift ayakkabı aradı.

"Sabahlarımı bölmekten başka görevlerin yok mu senin?" Aynadan ona baktım.

"Ben" -Emi derinlere indikçe homurdandı- "beni küçümsemenizde samimi olmadığınızı düşünüyorum."

"Sanırım umudunuz bu."

Emi, bir kuzgunun kanadının parlaklığı gibi parlatılmış siyah bilekli botlarla döndü. "Darkwin'in kötü bir niyeti yok. Ondan bir şeyler öğrenebilirsin."

"Kael her zaman aramızdaki en bağışlayıcı kişiydi."

Emi alay ederek botları kucağıma koydu ve saçımı bitirebilmek için hizmetçiyi kovdu. Aynada, parlak gözlerini kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Nöbetçi seninle yalnız kalmam konusunda bana adamlarından çok daha fazla güveniyor, bu yüzden beni alacaksın."

Roark'ın bugün tura katılıp katılmayacağını merak ettiğim için bile kendime kızarak eteğimin bir parçasını karıştırdım. "Nöbetçi ile yakın mısınız?"

"Çok." Kelimeyi daha fazla soruya yer bırakmayacak şekilde söylemişti. Sevecen değillerdi ama her sevgili de öyle değildi.

Kalenin içinden gelen bir çan sesi cam pencereleri tıkırdattı.

"Lanet olsun." Emi aynada beni bir kez aşağı yukarı süzdü. "Yapacaksın. Acele edin. Stonegate küçük bir yer değil ve Bjorn kimseyi beklemez."

BJORN STONEHANDS, adını parmaklarının kalınlığından ve yumruklarının ağır darbelerinden alan bir adamdı.

Beni koridorlardan büyük salona doğru çekiştirirken Emi, Bjorn'un Stav Muhafızı olarak geçirdiği gençlik yıllarına dair birkaç acele hikâye anlattı. Söylentilere göre Bjorn idman maçlarında çıplak elleriyle en az beş rakibini öldürmüştü.

Göğsüne kadar uzanan gümüş sakalı ve kafa derisinin üzerinde mürekkeple yazılmış rünlerden başka bir şey olmayan iri yarı bir adamdı. Kaleyi ziyaret eden halktan bir kalabalık, Bjorn'un turunu beklemek için büyük salonun ötesindeki meydana toplanmıştı. Myrdan sınırına giderken Jorvandal vadilerinden geçen yolcular. Myrda'dan gelip Damir'in topraklarında ev tutan ailelerini ziyaret edenler. Bazıları gümüş sarısı saçları, gözlerinin ve yanaklarının çizgilerine kazınmış yaşlarıyla yaşlılardı. Diğerleri ise gençti ve yüksek duvarlara huşu içinde bakıyorlardı.

Kayalık uçurumların arasında gömülü olmak beraberinde sert rüzgârlar getiriyordu ama saray duvarlarının içindeki meydan her zaman taze fesleğen ve lavanta kokuyordu.

Üç Stav Muhafızı taş döşeli yollarda tepinirken Emi beni kenara itti. Bunun daha çok gösteri amaçlı olduğunu düşündüm. Bileklerindeki tokaları şingirdatmak için botlarını doğal olmayan bir güçle sürdüler ve kuzeydeki kasabada bir düğün için seyahat eden bir grup genç kız fısıldayarak, kıs kıs gülere ve iç çekerek yanlarından geçerken birden fazla Stav göğsünü şişirdi.

Son zilden sonra büyük salonun dışındaki meydana vardık ve Stonehands'in bakışlarıyla beni kıştırmasından dolayı, sadece onun dikkatinden kaçmak için dizlerimin üzerine çökebileceğimden korktum.

"Gidelim o zaman." Stonehands homurdanarak omzundaki domuz derisi çantayı düzelitti ve saraydan ayrılan ilk kapıya doğru ilerledi.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diye mırıldandı Emi.

Ona kaşlarımı çatmak için döndüm ama gölgeli bir pasajın altında bir hareket yakaladım.

Siyah bir Stav tuniği giymiş ve omuzlarında gri kurt kürkünden bir pelerin olan Roark yola çıktı. Nöbetçi on beş adımdan fazla bir mesafeyi korudu ama sanki ağırlıksızmış gibi hareket etti.

İçerideki muhafızların ve saray mensuplarının etrafında manevralar yaparak diğerlerinin dikkatini zar zor çekiyordu ama bakışlarım onu kalabalığın içinde, sanki kırmızılar giymiş ve dikkatimi çekmek için kollarını sallıyormuş gibi buldu.

Nöbetçinin kişisel korumam olmasını istediği için krala ne kadar kızsam da, Roark Ashwood'un arkamda nöbet tuttuğunu bilmenin verdiği rahatsız edici rahatlamayı inkâr edemezdim.

Melder Fadey bu duvarların hemen ötesinde katledildi. Roark kılıç kullanmada hızlı ve tehlikeliydi, buna ilk elden şahit olmuştum ve kraliyet hanesine sarsılmaz bir sadakati vardı. Belki Nöbetçi beni hor görüyordu ama Oleg Hanedanı için değerliydim.

Roark'ın beni güvende tutmak için sayısız kelle alacağından çok az şüphem vardı.

Keskin gözleri gölgelerdeki yerinden benimkileri bulduğunda nefesim boğazımda düğümlendi. Aceleyle arkamı döndüm ve turne kalabalığının arka kenarlarına karıştım.

"Yakın durun," diye seslendi Stonehands. "İç pazara doğru ilerlerken yollar biraz daralıyor."

Halk kemerli kapılardan aşağı ilçeye doğru itilirken kendimi mezbahaya sıkıştırılan bir domuz gibi hissettim.

Stonegate sarayı kayalık bir yamacın tepesinde yer alıyordu ve aşağıda evler ve domuzlarını, keçilerini ve tavuklarını satan seyyar satıcılarla dolu pazar meydanı vardı. Balık ve tütülenmiş etler elden ele florin parası kadar hızlı geçirdi ve tüm bunların altında nemli ot, toprak ve tuz kokusu vardı.

"Yüzyıllar boyunca bu tepeler üzerinde savaşlar yapıldı." Stonehands bizi Arnavut kaldırımli eğimli bir patikaya götürdü ve orijinal bir sarayın kalıntılarına ait taşları ve temelleri işaret etti. "Bir zamanlar Gezgin'in burada hüküm sürdüğüne inanılır, bu da burayı Stigandr diyarlarındaki en gözde toprak haline getirir."

"Gezgin Jorvan topraklarında mı yaşıyordu?" diye sordu bir kadın. Yanında iki genç oğlan ve göbeği kemerinin üzerine çökmüş sakallı bir adam vardı.

Stonehands sert bir şekilde başını salladı. "Destanlar öyle diyor. Burada onun savaşçıları kan döktü, çocukları oynadı. Bu topraklarda güç vardır ve daha fazlasını elde etme arzusu nefreti doğurur. Myrda, Dravenmoor ve Jorvandal'ın modern üçünde krallıkları bölen Bölücü Savaşlar'ın sebebi buydu. Şimdi beni takip edin. Sana boyalı pencereleri göstereceğim."

Parmaklarım eski kalenin yosun tutmuş taşlarının üzerinde gezindi. "Stav Nightlark."

Emi diğer birkaç ziyaretçinin arasından geriye doğru ilerledi. "Ne?"

"Bu doğru mu?" Başımı arkaya doğru eğdim, güneş ışığında gözlerimi kısarak üst kulelere doğru baktım. "Gezgin burada mı yaşıyordu?"

Gezgin Kral sıradan bir kral değildi. Topraklarımızın babasıydı, krallıklar boyunca zanaatın efsanevi doğuşuydu.

"Bu memlekette yaygın bir inanış." "Yani

Dravenmoor bunu kabul ediyor."

"Bazıları öyle." Emi açık avucunu duvarlardan birinin üzerine koydu. "Diğerleri ise antlaşmaları kazanan eski Jorvan kralının savaşta şanslı olduğuna ve en zengin toprakları seçtiğine inanıyor, sonra da onları gerçekte olduğundan daha önemli hale getirmek için tanrılar tarafından kutsanmış olarak adlandırıyor."

Kalabalığın akışını takip etti. Bir an geri çekildim, kulelere, yollara ve iç surların ötesindeki uzak tepelere baktım. Bunlar efsanelerin doğduğu tepeler olabilir miydi?

"Bunun ne anlama geldiğini bana kim söyleyebilir?" Stonehands üç yolun birleştiği taş bir kavşağın yanında durdu.

Tek şeridi kaplayan kemerin üzerinde altın, bronz ve kızıl demirden yapılmış bir bağlama rumuzu vardı. Kenarları gümüş telkari ile süslenmişti, sanki rün bir gece çiçeğinin içine yerleştirilmiş gibiydi.

Kimse konuşmayınca Stonehands sinirli bir hırıltı çıkardı ve rünün her bir tonunu işaret etti. "Bir savaşçının rünündeki kızıl, Bölücü Savaşlar'da kaybedilenlerin kanını ifade eder. Sadakat rünündeki bronz, Jorvandal ve Myrda arasındaki zanaat anlaşmalarını temsil eder. Koruma rünündeki altın, bu duvarların düşmanlarımıza karşı sadık ve kararlı kalanları her zaman koruyacağına dair bir yemin."

Stonehands, halkı ve krallıkları bölen savaşlarda Kral Damir'in uzak büyükbabasının ihtişamını anlatmaya devam etti. Bölücü Savaşlar Dravenmoor'u düşman haline getirdi ve Myrda'nın, sınırlarında bulunması halinde eritme zanaatını Stonegate'in hizmetine sunmasını talep eden anlaşmalar imzaladı.

O, Jorvandal'ın kahramanlıkları ve Draven'ların ahlaksızlığı hakkında gururla konuşurken, ben de örgümün ucunu bir parmağıma dolayarak Emi'ye bir bakış attım. Önüne odaklanmıştı, yüzü okunmuyordu.

Ashwood'a dönüp baktım.

Sırtını duvara vererek sabit bir mesafede durdu, dikkati tamamen elinde döndürdüğü bıçağın üzerindeydi.

Stonehands'i ve halkına yönelik nefret mırıltılarını duyabiliyor muydu? Roark artık Dravenleri kendi halkı olarak görüyor muydu?

Yumruklarım iki yanımda kıvrıldı. Nabzım hızlandı; Bjorn Stonehands'e iki tanınmış Draven Stav'ın önünde sözlerine dikkat etmesini hatırlatacak sözler dilimin üzerinde dans etti.

"Devam ediyoruz." Stonehands hepimize kaşlarını çatarak baktı ve kalabalığı ileriye doğru yönlendirdi.

Cesur olma anı her zaman olduğu gibi solup giderken nefesimi üfledim.

Yaptım.

Bizi aşağı yollara bakan üst köprülere götürdüler.

yamacın dibinde yer alıyordu. Satıcılar ve tüccarlar köprüleri ve üst yolları doldurmuştu. Bu durum Stonehands'e, ziyaretçilerini birkaç inci tırağa, cilt lekeleri için egzotik macunlara ya da dağ bahçelerinden gelen canlı meyvelerin şekerli şeritlerine florin para harcamak için serbest bırakmak için biraz soluklanma fırsatı verdi.

Önümdeki bir kadın bir adamın koluna yapıştı. Adam iki büyük gümüş florin verirken kadın yeni bir saten para kesesini keyifle tutuyordu.

Kalabalıktan kurtulmak için yolunun karşısına geçtim ama bana el salladı. "Burada yalnız mısın?"

"Bir anlamda."

"Ne kadar cesursun." Yanındaki adama baktı. "Yeni evlendik ve iki haftalığına seyahate çıktık."

Yeni kocası onun ağzının kenarını öptü, gözleri hastalıklı bir şefkatle parlıyordu. "Tek başına seyahat etmek ne kadar sıkıcı olmalı."

"Oldukça hoşuma gitmeye başladı." Köprünün ucunda duran Roark ve Emi'ye dar bir bakış attım.

Kadın sanki müstehcen bir sırrı paylaşıyormuş gibi sesini alçalttı. "En doğudaki tepelerde yer alan Ligstaad kasabası Kont Hendrikson'un bölgesidir ve çok sayıda genç erkeği vardır. Bir dahaki sefere oraya gidebilir ve kendine bir koca bulabilirsiniz."

"O zaman tüm yiyecekleri paylaşmak zorunda kalırım." Bir satıcının uzattığı baharatlı balıklardan küçük bir örnek aldım.

"Kont Hendrikson benim babam," diye devam etti kendini beğenmiş bir edayla. "Bizimle geri dön. Bir hanımefendinin tek başına olması tehlikelidir."

"Kulağa ne kadar harika geliyor ama ne yazık ki bu duvarlar arasında ölmeye mahkûmum.

Şu adamı görüyor musun?"

Onu işaret ettiğimde Roark'ın yüzü gölgelendi.

Kontun kızı bembeyaz kesildi. "Nöbetçi mi?"

"Evet. O beni esir alan kişi. Ya da gardiyanım, eğer ona sorarsan. Ben esir edeni tercih ederim. Prensın eğlencesine yanımda onunla katılmam gerektiği söylendi. Onun ekşi

Bu eğilim tüm uygun talipleri korkutup kaçırıyor."

"Tanrılar." Kadın bir elini kalbine bastırdı. "Zavallı kız. Seni almak için ne yaptılar?"

"Korkarım ki var olma cesaretini gösterdim."

Bakışlarımın ucuyla Emi'nin alt dudağını dişlerinin arasına almasını izledim, gülmek için kendini zor tutan birinin yapacağı gibi. Yanı başında parmakları üçe kadar sayıyordu. Bir sonraki anda ağır adımlar yaklaştı ve Roark elini koluma dolayarak beni kalabalıktan uzaklaştırdı.

"Affedersiniz," dedim omzumun üzerinden şaşkın kadına. "Görünüşe göre beni esir alan kişinin bana ihtiyacı var."

Ne yapıyorsun? Roark'ın hareketleri telaşlı ve öfkeliydi.

"Yeni tanıdıklar edinmek. Burası benim kaderim olmaya mahkum olduğuna göre yapmam gereken bu değil mi?"

Seni babasına ihbar etmesini mi istiyorsun? Yakalanan bir kadının hikayesi mi?

Tenim ısındı. Belki de zekice olduğunu düşündüğüm an o kadar da kurnazca değildi.

Parşömene bir şeyler yazmak için bir an durdu.

Görünüşe göre Roark tek bir kelimeyi bile kaçırmamı istemiyordu.

Nöbetçi eğildi, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu ve yüzündeki sırıtış benimkinden daha soğuktu.

Parşömen parçasını okuduğumda bile geri çekilmedi.

Size Kont Hendrikson'dan bahsedeyim. Kral Damir'e bir çağrı gönderecekti. Eğer eritici değilsen ve kral sana izin verirse, Hendrikson seni karısı olarak alırdı. Senden bıktığında, seni istedikleri gibi yatmaları için korkunç oğullarına verirdi.

Yeni bir kalınlıkla yutkundum. "Varsayımlarda bulunuyorsun, Nöbetçi Ashwood. Ve bunlar yanlış. Gitmeye çalışmıyordum."

Tek eliyle konuşurken soğuk sırıtışı daha da soğuklaştı. *Bundan şüpheliyim.*

Bu kadar yakından, gözlerinin altın rengi içindeki siyah parçaları seçebiliyordum. Ondan nefret ettim - nefret etmeye *çalıştım* - ama inkar edilemez bir şekilde Nöbetçi'nin öfkesine ve şiddetine çekildim.

"Ayrıca böyle bir adamın bana dokunmasına izin vereceğimi de varsayıyorsun," dedim, sesim alçak ve sertti. "Başımın altında bir bıçakla uyumayı uzun zaman önce öğrendim."

Roark'ın ağzının köşesi kıvrıldı. *Buna inanıyorum ama nasıl kullanacağını bildiğinden şüpheliyim.*

"Dua et de öğrenmeyesin."

Roark'ın gözleri karardı. *Anlayışlı bir el iyi konuşuyor.*

Bir adım geri attım. "Yeteneklerimden biri daha. Kemiklerin hareketlerini incelemekte ustayımdır."

Bu yalan işime yarayacaktı, çünkü en son isteyeceğim şey Roark Ashwood'un onun sözlerinin yazılı rehberini ne kadar yorulmadan incelediğimi keşfetmesiydi. Bu adamı çok fazla tatmin ederdi.

Emi'ye işaret etti, o da Bjorn Stonehands'e eğlence başladığında diğerleriyle Boarshead'de buluşacağımı söyledi.

Roark beni pazarın derinliklerine doğru sürüklerken kadının ayrılmış dudaklarını kaçırmadım.

THE BOARSHEAD TAVERN SAT ATOP saray sınırları içinde bir tepecik. Büyük ocaktan eğri bğrğ bir pipo tğtğyordu, Çatının üstündeki çimenler yağışlı aylarda kır çiçekleri yetiştirdi. Bu gece, demir kancalardan sarkan fenerler mor alacakaranlığa karşı tüm meyhaneyi aydınlatıyordu.

Bu gece istediğim son şey bir cğmbğştğ. Gerginlik omuzlarımda dalgalanıyordu ve iki gğndğr daha iyi bir kısmına sahipti. Sıkıntıdan çok bir içğğdğ gibi hissettiren tğrden.

Bir şey yaklaşıyordu ve ben bunun yaklaştığını hissedebiliyordum. Lyra kaleye girdiğinden beri duvarlar çok sessizdi. Çoktan bir ruh kemiğini birleştirmiş, kanındaki güçü ateşlemiş, sonra da bir jarl'ın evlatlıktan reddettiğ oğlunu krala bağlamıştı.

Bir şey geliyordu.

Kralın düşmanları Damir'in küçük zaferlerinin tadını uzun süre çıkarmasına asla izin vermezdi. Fadey'in ne zaman eridiğini her zaman biliyorlardı ve kayıp eriticinin bulunduğunu anlamalarının zamanı çoktan gelmişti.

Ormandaki kurt sadece bir başlangıçtı.

"Kolumu incitiyorsun." Meyhanenin dışında kemerli bir çardağa ulaştığımızda Lyra elimi çekiştirdi. "Kral rahat ettirilmem gerektiğini söyledi, evcil hayvanınız gibi sürüklenmemi değıl."

Omzumun üzerinden bir kez baktım ve kimseyi göremeyince onu sırtını duvarın yosunlu taşlarına yasladım.

Dudakları bir solukla ayrıldı ve boyalarla kararmış gözleri, onu kalabalıklaştırdığımda genişledi. Bir avucumu başının yanında düzleştirdim ve diğer elimle çenesini kavradım, bakışlarını bir nefes için tuttum.

Göğsü sert soluklarla yükseldi, göğüslerini bana sürttü ama başka tarafa bakmadı.

Yavaşça, konuşmak için bir avucumu geri çektim. *Eğer kral yeni eriticisinin ne kadar aptal olduğunu bilseydi, seni demire bağlar ve yanında tutardı. Beni bir daha dene de görelim.*

Dolgun dudakları sinir bozucu derecede büyüleyici bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Ve eğer kral oğlunun nöbetçisinin bu kadar vahşi olduğunu bilseydi, seni kurtlarla birlikte duvarın dışına yerleştirebilirdi."

Son kelime bir tıslamayla çıktı. Kaşlarımın arasında bir çatık oluştu. Sözlerimi değil, yüzümdeki öfkeyi anlamasını bekliyordum.

Daha yakına eğildim, vücudunu sıkıca duvara bastırdım. *Beni bu kadar çabuk nasıl bu kadar iyi anlayabiliyorsun?*

"Seni rahatsız eden bu mu?" Lyra bir kahkaha attı. "Sözlerini hakaretini anlayacak kadar anlamış olmam mı?"

Tanrım, çok sinir bozucuydu.

Nasıl? Parmaklarım yanağında gezindi.

Zaman zaman Emi'nin ya da Thane'in avucuna karşı el konuşması yapardım ama başkalarına dokunmazdım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunun düşüncesi beni idman, savaş ve ara sıra yapılan buluşmaların ötesinde sık sık tiksindirirdi.

Stonegate'te kimseye yaklaşmak için bir neden yoktu.

Ama Lyra'nın tenine bir kelime dokundurmak, nefesi sıkıştığında damarlarımda bir parça zevk yanmasına neden oldu. Sanki onu, bu Tanrı'nın belası kadının kaburgalarımı soyup her sırrımı görmek için içime baktığı kadar şiddetli bir şekilde rahatsız etmişim gibi.

Nasıl? Tekrar bastırdım, daha yavaş, daha nazik.

Lyra kaşlarını çatı. "Onları inceledim. Rehberleri gönderirken niyetiniz bu değil miydi?"

Kimse bu kadar çabuk anlamadı.

Lyra'nın gözleri ellerimi takip etti. Avucumu indirdiğimde yutkundu ve sesi yumuşadı. "Dediğim gibi, bu... bu benim zanaatım olmalı."

Zanaat değildi. Bu çekim, bu tehlikeli çekim, daha fazla bir şeydi.

Temsil ettiği şey için ondan nefret ediyordum. Acı, kan, öfke. Sadece eritici zanaatına sahip olduğu için getirdiği risklerden dolayı ondan nefret ediyordum.

Ama başka bir yanımdan daha yakın bir mesafede nefret etmek istiyordu. Ve her lanet gün uzak durma arzum biraz daha kırılıyor ve gücünü kaybediyordu.

Parmaklarım tekrar çenesinin etrafında kıvrıldı ve başını eğdi. Aldığım her nefes, odasında bırakılan yağlardan ve saçlarındaki şekerli bal ovmalarından gelen don gülü yapraklarıyla doluydu.

Tanrılar, istenmeyen arzu oradaydı ve bir eriticiye çok yaklaşmanın risklerini hatırlamam akıllıca olurdu. Asiller tarafından kullanılacak ve yok edilecek bir araçtı. Daha fazlası değil. Ormandaki fara kurdu, Lyra Bien'in kaderinde Fadey gibi düşmek olduğunun kanıtıydı. Unutamadığım bir gerçek.

Bir adım geri çekildim. *Beni bu kadar iyi anladığınıza göre, emirlerime itaat edilmemesi için hiçbir neden yok.*

"Sen benim kralım değilsin."

Hayır. Bir elimi kılıcımın hilal şeklindeki kabzasının kıvrımına dayadım ve diğer elimle konuştum. *Ama kralınızın sizi hayatta tutmakla görevlendirdiği kişi benim.*

Lyra'nın çenesi bir an için çalıştı. "O kadınla konuştuğum için çok kızgınsın ama benim ne düşündüğümü biliyor musun, Nöbetçi Ashwood? Bence kapıların ötesinde o kadar da korkunç bir şey yok. Belki birkaç yağmacı var ama kalenin her yerinde kervanlar ve yolcular var. Ticaret yolları nasıl bu kadar ölümcül olabilir? Sanırım siz ve kraliyet hanedanı beni korkutmak istiyorsunuz, böylece asla karşılık vermeyeceğim."

Tanrım, bu kadın.

Yaklaştım, burnum neredeyse onunkine değene kadar başımı eğdim. Parmaklarım yüzüne karşı konuştu. *Bu teoriyi test etmek istemezsin, Melder.*

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kolundan tuttum ve onu meyhanenin kapısına doğru çektim.

Ham deriden yapılmış davullar, panpipe ve tagelharpa'nın tellerine eşlik ederek köşede sabit bir ritim tutturmaya başlamıştı bile. Çok

birçok ceset içeri tıklandı. Krallıkların dört bir yanından gelen halk, ticaret yapmak ve Jorvandal'ın başkentini görmek için Stonegate'e gidip geliyordu.

Aneler kızlarıyla birlikte gülüyor ve masaların yanındaki içki boynuzlarından zarıfçe yudumluyorlardı. Thane, Prenses Yrsa ile yemin edene kadar Jorvandal'ın kızları prensin ayaklarının önüne atılacaktı.

Sanki Thane'in gelini konusunda söz hakkı varmış gibi.

Lyra'yı arka masaya götürdüm. Kapıları gözlemekle görevli genç Stav Muhafızları yaklaştığımızda kaskatı kesildiler, hepsi de benim incelememden kaçınmak için yüzlerini eğdiler.

Lyra onu masadaki bir sandalyeye oturtup elden ele dolaşan tepsilerden birinden bir boynuz kaptığımda ofladı. Boynuzu masaya çok sert vurduğum için biranın ağzından taşı.

Bana ters ters baktı. "İlk cümbüşümü bir köşede saklanıp tek başıma içerek geçireceğimi hiç tahmin etmezdim. Beni kuleme geri götürüp kilitlesen iyi olur, Nöbetçi Ashwood."

Daha fazlasını istemezdim.

Alaycı bir şekilde homurdandı ve uzun bir yudum aldı, içkiyi ısırırken yüzünü buruşturdu ve nefesinin altında *eşek* gibi bir şey mırıldandı.

Bu çok uzun bir gece olacak.

"Ly!" Darkwin'in sesinin gürültüsü müşterilerin başlarının üzerinden yükseldi.

Emi, Kael'in yanında duruyordu ve arkalarında Skalfirth'ten alınan iki kemik işçisi vardı. Doğruyu söylemek gerekirse, onları Taş Geçit'e geldiğimden beri görmemiştim. Damir, eriticisinin iyiliği için onları bir sonraki dolunaya kadar sefalet içinde bırakacaktı şüphesiz ama çok geçmeden kralın nüfuzunu güçlendirmek için topluma kazandırılacaklardı.

Adını hatırlayamadığım adam, kız kardeşinin arkasında neredeyse canı gibi görünüyordu.

"Kael." Lyra el salladı, bana karşı duyduğu küçümsemenin yerini rahatlamış bir ifade almıştı. Darkwin masada durakladı ve çenesini eğerek aceleyle,

"Nöbetçi

Ashwood," dedikten sonra Lyra'nın yanına oturdu. Kael yeni Stav kılıcını

ve Emi ile diğer zanaatkârların yer bulması için yer açtı.

"Hilda." Lyra kadının elini tuttu ve sıktı. "Nasılsın?"

Kemik ustası kadının saçlarının solgunluğuyla çarpışan koyu renk gözleri vardı. Bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluştuğunda sertleştiler. "Bir ay evli kaldıktan sonra kocamdan koparıldım." Hilda dudaklarına sahte bir gülümseme yapıştırdı ve dikkatini Lyra'ya yöneltti. "Sen nasıl olurdun?"

Yapılanlardan dolayı suçluluk hissetmedim. Bu pervasızlık olurdu ve zanaatkârları önemsemişimi ima ederdi.

Ben yapmadım.

Doğrusu, hiçbir zanaatın olmadığı bir dünyada yaşamayı tercih ederdim. Tanrıların bir damla büyüü için çok fazla savaş yapıldı. Hilda'nınki gibi çok fazla aile altüst oldu.

Darkwin masadaki kasvetin uzun sürmesine izin vermedi. Belki de bir jarl'ın oğlu olarak yetişmiş olan yanı hâlâ oradaydı. Halkı kahkahaya, içkiye ve eğlenceye çekmek gibi bir hüneri vardı, tıpkı çoğu jarlın büyük uzun evlerinde uygun gördüğü gibi.

Çok geçmeden Hilda gülmeye ve Darkwin'in o günkü antrenman sırasındaki yeteneklerini abartılı bir şekilde anlatmasıyla alay etmeye başladı. Ağabeyinin ağzı sırtıtaçakmış gibi seğirdi, ama boynuzundan uzun bir bira çekerek bunu gizledi.

Emi, sıcak aylardaki eğitimi sırasında deri eğitim gambasını ilk hafta boyunca nasıl ters giydiğine dair bir hikâyeye anlatarak Darkwin'in dizlerinin bağını çözdü.

Lyra güldüğünde başı geriye düştü ve alkışlar dikkatimi meyhanenin ortasına çekene kadar sesin içinde kaybolduğumu fark etmedim.

Thane salona adım attı.

Prens saçlarını tepeden aşağıya örmüş, en sevdiği deniz mavisi tuniğini giymişti ve hiç kuşkusuz iç kale yolcularının bitmek bilmeyen saygı gösterilerinden keyif alıyordu.

Thane çoğu kişiyle selamlaşacak kadar kibardı ama prensin kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak geçişine bakılırsa, tanıdık olanları hedefliyordu.

Bakışları koridorun karşısındaki benimkilere takıldı ve taverna masalarından birine tırmanmadan önce sırtıttı.

"Hanımefendiler, saygıdeğer efendiler, kalede böyle bir şenlik için nadiren bir araya geliyoruz. Bizi onurlandırdınız." Prens devam etmeden önce biraz alkışa izin verdi. "Şimdi yiyin, için ve eğlenin. Bu gece onur konuklarımızısınız."

Prens masadan zıpladığı anda davullar yeniden gümürdemeye başladı.

"Ah, işte arkadaşlarım." Thane bir elini Emi'nin omzuna, diğerini de Kael'in omzuna attı. "Darkwin, Kaptan Dahl'ın bugün senden oldukça memnun olduğunu duydum."

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Kael Lyra'ya. Thane'e doğru sırtıttı. "Bunu duymaktan onur duydum, prensim."

Thane Lyra'nın elini tuttu ve tepesine bir öpücük kondurdu. "Súlka Bien. Uygun unvanını kullanmadığım için beni affet." Thane daha yakına eğildi, sesi alçaktı. "Size doğru tehlike getirebilir ve arkanızdaki o kasvetli herifin homurdanmalarıyla uğraşmak bana kalır."

Lyra çenesini kaldırdı ve göz ucuyla beni izledi. "Korkarım onun yaptığı da bu, prensim. Gün içinde ne kadar neşeli bir şey yaşanmış olursa olsun."

Thane bir kahkaha attı.

Kaşlarımı çattım.

"Oh, bana öyle bakma." Prens masadan bir boynuz çaldı ve yanıma geldi. "Sanki sürekli rahatsız edildiğinin farkında değilmişsin gibi. Bu bir cümbüş, kapıların içinde, Stav her kapıda. Bir ya da iki boynuzun tadını çıkarmak seni öldürmez."

Olabilir ve bu seni öldürebilir. Sadece onun görebileceği kadar alçaktan işaret ettim. Gerginlik var.

Thane başını salladı. "Her zaman gerginlik vardır. Asla yatışmayan düşmanlarımız var ve sevgili Lyra'mızın bu kapıların ardında olduğunu öğrendikleri anda daha da az yatışacaklardır."

Duyguların daha da derinleştiğine dair bir işaret yapmaya başladım ama Thane, Emi tarafından dansa çekildi. Darkwin, genç ve cesur bir kadın tarafından fark edildi.

Kulağına fısıldadı ve hemen ardından diğer çiftlerle birlikte onu meyhanenin ortasına kadar takip etti.

Lyra iki kemik işçisinden uzakta oturmuş, boynuzunu yudumluyordu. Uzun bir nefes için bana baktı, sonra Thane'in yanımdaki yerini aldı.

"Prensinizin birasından bir yudum bile içmediniz, Nöbetçi Ashwood. Susamadın mı?"

Bir anda bir düşünce -belki de bir anı- zihnime bir kırbaç gibi saplandı.

Gölgeler yoğundu, sadece birkaç fenerden gelen altın ışığın titreşimi bir yem ambarının yosunlu taşları üzerinde dans ediyordu.

Alçak tut. Aşağıya.

Emrinin dışına çıkarsam beni kemeriyle kırbaçlardı. Yürüyüşüne katılmak için gizlice kaçtığımdan beri zaten çok kötü bir ruh halindeydi.

"Susamış görünüyorsun. Ormanda mı kayboldun?"

Midem ters takla attı. Döndüm ve kemerimden küçük bir yontma bıçağı çıkardım. Tozla kaplı yanaklar, dağınık toprak rengi örgüler ve ortalarında gümüşün en hafif çizgisinin oyulduğu koyu renk gözlerle karşılaştım.

"Nöbetçi Ashwood?"

Hatıra kaybolduğunda sert bir nefes verdim ve Lyra'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım.

Kaşlarını kaldırdı. "Sen iyi misin? Acı çekiyor gibiydin."

Kalın bir şekilde yutkundum ve boynuzu elinden kaptım, hızlıca bir yudum aldım ve kaba bir işaret yaptım, *Fine*.

Lyra dudaklarını büzdü. "Hmm. Yazık."

Tavernanın ortasında bir Skald kalabalığın dikkatini çekmek için bağırıyordu. Kadının kolları canlı ketenlerle örtülüydü, başında düz bir başlık vardı ve burnunun ortasına bir kemik sivri uç saplanmıştı.

"Toplanın, kralın akrabaları. Bunu dinleyin, kötü bir kraliçenin hikayesi."

Göğsüm sıkışmıştı ama huzursuzluğumu belli etmemeyi uzun zaman önce öğrenmiştim. Kimseye göstermemeyi.

"Jakobson Evi'nde Skald'ları dinlemeyi hep sevmişimdir." Lyra'nın ağzı bir gülümsemeyle kalktı, ama karşısındakinin ben olduğumu anlayınca

Hitap etti, boğazını temizledi ve bir adım uzaklaştı. "Her zaman iyi hikayeleri vardır."

Cevap vermedim ve Skald'ın iyi ve onurlu bir kraldan almaya çalıştıktan sonra her şeyini kaybeden kötü kalpli bir kraliçenin destanını anlatmasını dinledim.

"Zalim bir kadındı," diye seslendi Skald. "Tahtının varisini ilk kralın ganimetlerini almaya gönderdi, genç bir prens çocuğunun kaçınması gereken bir yer, bunu bilmeliydi."

Yerde kal. Git. Zorlukla hatırladığım bir gecenin hayaletlerini uzaklaştırmak için gözlerimi kapattım.

"Bu masal da ne?" Lyra'nın fısıltısı dikkatimi çekti. "Sanki daha önce duymuş gibiyim."

Skald, kalabalık onunla birlikte tezahürat ve tezahürat yaparken devam etti. "Ve ah, genç prens oğlan güzel kafasını kaybettiğinde ne çığlıklar yükseldi. Yatağında olması gerekirken baskına gitti. Kanlı sular kıyıyı işaretledi ve kraliçe sonsuza dek vadilerin çukurlarına gönderildi. Varisini umursamadan kaybetti. Ama vadiden denize herkes bilir ki ruhlara hükmedenlerde kalp yoktur."

Skald hikâyesini ellerini sallayarak bitirdiğinde meyhane tezahüratlarla ve vadilerin ötesindeki düşmanlara yöneltilen sert sözlerle inledi.

Lyra bana doğru kararsız bir bakış fırlattı. "Senin önünde bu kadar aptalca konuşmamalılar."

Onunla yüzleştim. *Aptalca mı? Masalın neresinde yalan vardı?*

"Bilmiyorum," diye kekeledi. "Bu doğru mu? Dravenmoor Prensi beni ararken baskında mı öldü?"

O gece birçok ruh öldü.

Lyra'nın yüzü soldu. "Kanımın laneti yüzünden bu kadar çok ölüm olmasından nefret ediyorum. Tüm gerçekleri bilmediğim günlere geri dönmek istiyorum."

Kendini mi suçladı? Oysa ben de aynı şeyi sezonlarca yapmıştım. Emi'nin de bana sık sık söylediği gibi, biraz götlük etmiş olabilirim.

Parmak eklemlerimi masaya vurarak dikkatini çektim. *Güç tutkusu o gece kan döktü. Bir kız değil.*

"Bu yüzden benden nefret etmene engel olmadı."

Uzun bir aradan sonra kelimeler aramızda kayboldu, sanki onun dili de benimki gibi susmuştu.

Boğazını temizledi ve tekrar kalabalığa baktı. "Yine de Emi ya da... ya da sizin halkınız hakkında bu kadar sert konuşmanın adil olduğunu düşünmüyorum."

Buzlu cehennemin yanında, şaşkınlık içindeydi.

Çenemi indirdim ve yüzümü onunkine biraz daha yaklaştırdım. *Benim kimsem yok. Sadece görevim var.*

"Yalnızlık çekiyor olmalısın." Lyra başka bir şey söylemeden iki koltuk aşağı kaydı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve eğlencenin geri kalanında onun yanındaki sandalyeye oturmak için duyduğum sinir bozucu arzuyu görmezden geldim.

Davulun son vuruşunda meyhanenin kapısına ağır bir gümbürtü çarptı. Ses tekrar geldiğinde kalabalık sustu, sanki biri kendini tahtaya defalarca çarpmış gibiydi.

Taverna başhemşiresi telaşla odayı geçip kapıyı açtı, ağzı melodiyi bozanı azarlamak için açılmıştı ama genç bir Stav Muhafızı sendeleyerek içeri girdiğinde çığlık attı, dudaklarından kan damlıyordu.

Gözleri vahşiydi, odaklanmamıştı ama sözleri netti. "Yağmacılar... kapılara saldırıyorlar."

Stav yüzükoyun döşeme tahtalarının üzerine düştü ve son bir nefes verdi.

(Aklım daha ne olduğunu kavrayamadan ELLERİM omuzlarımı TUTTU.

Roark beni oturduğum yerden kaldırdı, boynuzlarla dolu masayı devirdi ve beni meyhanenin arka kapısına doğru itti. Hareketleri derli toplu ve sakindi. Ama Stav Muhafızlarına emirler yağdırdığını anlamak için sesine ihtiyacım yoktu.

Bir an önce gözden kaybolmamı istediğini hissetmek için onu duymama gerek yoktu.

Nöbetçi kılıcını çekti. Düşen muhafızdan kaçmaya çalışan kalabalığın çılgın karmaşasına dalmadan önce bana bakmadı.

Bir koç boynuzu böğürdü ve meyhane unutulmaz bir sessizliğe büründü. Omuzlarım ağır nefeslerle yükselip alçaldı.

"Kapılara!" Tilki Baldur, çizmelerinin altındaki ölü Stav'a tek bir bakış bile atmadan eşikten içeri adımını attı.

Stav Muhafızları bir anda baltalar, kılıçlar, yaylar ile Stonegate'in duvarlarını savunmaya hazır bir şekilde düzenli hatlar halinde manevra yaptılar.

"Melder Bien, bu taraftan. Çabuk ol." Bana göz kulak olması için bırakılan Stav beni meyhanenin arka odalarına doğru itti.

Orada başka bir savaşla karşılaştık.

"Bu duvarları ben de sizin kadar iyi savunacağım." Prens Thane'in etrafı üç muhafız tarafından sarılmıştı ama öfkesi Nöbetçi'nin korkak yüzüne kilitlenmişti.

Roark prensi çılgınca işaret etti ve Thane onu takip etmeye çalıştığında *avuçlarını* prensin gğğine doğru itti.

"Roark," diye bağırdı Thane ama Roark meyhanenin ana odasında gözden kaybolduğu anda  muhafız prensin önüne ıktı. Thane'in gözleri muhafızlara karşı büyük bir öfkeyle parladı. "Emirleriniz kraliyet hanedanından geliyor, Nöbetçi'den değil."

"zr dilerim, prensim. Bir kraliyet mensubu boğazının kesilmesini arzuluyorsa olmaz."

Prens küfretti ve arkasını döndü. Beni görene kadar yüz hatları kontrolsüz bir öfkeyle buruşmuştu. "Lyra."

Hiç düşünmeden prensin koluna uzandım. "Neler oluyor?"

"Lanet yağmacılar. Son sezonlarda daha da cesaretleniyorlar." Prensın enesi çalıştı. "Ama korkarım söylentiler onlara ulaşmış olabilir ve misillemelerine başlıyorlar."

Benim için. Çünkü Stonegate beni aldı, tıpkı geçmişimi kaybettiğim gece olduğu gibi, kan dökülecekti.

Boğazımdaki bir sızı yüzünden yutkundum ve prensin kolunu daha sıkı kavradım. "O zaman size söylemekten nefret ediyorum prensim ama Nöbetçi'ye katılıyorum ve saraya girmelisiniz."

Thane dar bir bakışla karşılık verdi. "Bunu söylediğin için seni asla affetmeyeceğim." "Ben de sürgün edildim."

"Eh, bu durumu biraz daha iyi hale getiriyor." Prens etrafına bakındı, sonra elimi tuttu. "Benimle gel. Eritici benim odamda korunacak. şimdi bizi saraya götür," diye Stav'a emretti.

Geri dönüş yolculuğu boyunca prensin yanına sokuldum. Bağırışlar ve acele eden muhafızların deri gerilmeleri dış duvarları evreledi. Kapılar çarpılıp kilitleniyor, kapının etrafındaki ağır demir, kemerin altından geçer geçmez yerine oturuyordu.

"Lyra! Hayır, lütfen!" Hilda ağır kapının parmaklıklarını kavradı, gözyaşları yanaklarında parlıyordu ve bekçiler tahta mızrakların uçlarıyla onu geri ittiler.

"Durun, bırakın girsin." Geri döndüm ve bize eşlik eden üç muhafızı iterek geçmeye çalıştım.

"Kapılar kapalı, Melder Bien, biz-"

"Onu orada öylece bırakamazsın." Yardım etmesi için Thane'i aradım. Prens Hilda'yı bırakmazdı ama artık yanımda değildi.

Thane bir Stav Muhafızını kapının parmaklıklarına doğru itti. "Bir kadını sokaklarda yalnız mı bırakacaksın? O bu kalenin koruması altında ve sen de onu içeri alacaksın."

Stav Muhafızı bir sürü özür dileyerek duvardaki adamlara Hilda'nın altından geçebileceği kadar sivri kapıyı kaldırmalarını işaret etti.

Titreyerek bana yaslandı. "Edvin gitti. Stav'la birlikte gitti. Kardeşimi kaybedemem Lyra. Başka birini kaybedemem."

"Sus." Avuç içimle saç örgülerini okşadım. "Her şey yoluna girecek. Edvin kılıç konusunda yetenekli, bunu biliyorsun."

"Gelin hanımlarım," dedi Thane. "Açık alandan çıkmalıyız." Hilda burnunu çekti ama elini benimkinin içinde tutarak onu yakından takip etti.

Sarayın içi sessizdi, sanki gerçekliğin karmaşasından rüyasız bir uykunun huzuruna adım atmışız gibi.

Kapısına vardığımızda Thane, "Annem ve babam kendi özel kanatlarına kapatılacaklar," diye açıkladı. Prens bunu çok kez yapmış bir adam gibi hareket etti. "Muhafızları kapılarının arkasında nöbet tutacak, geçitlerde değil. Borazan çaldığında hizmetkârlar odalarında kalmaları gerektiğini bilecekler."

Üç Stav, Thane'in kapısının önünde yerlerini aldılar. Prens'in oturma odasının içinde kürk yastıklı ahşap kanepeler özenle yerleştirilmişti. Odayı baş döndürücü bir çam ve deri kokusu dolduruyordu. Prens'in pencereleri kemerli ve camları sarmaşık ve titrek kavaklarla kaplı vahşi bir orman gibi boyanmıştı.

Parmaklarımı birbirine geçirdim. "Kael de onlarla giderdi."

Thane arka duvarın yanında durakladı. "Darkwin bir Stav ve onurlu bir adam. Onun ilk kaçanlardan biri olduğuna dair çok az şüphem var."

Hilda hıçkırdı ve ortasına sarıldı.

Prens duvardaki askıdan bir av yayı aldı ve göğsüne düşecek şekilde başının üzerine astı. Köşkün arkasından bir tane daha çıkardı. "Okla avlanma konusunda tecrüben var mı?"

Hilda başını salladı.

Çenemi kaldırdım. "İyi bir nişancı değilim ama tavşanları Jakobson'un bahçelerinden uzak tutmak için biraz çaba gösterdim."

Prens ikinci yayı uzattı. "Yeterince iyi. Eğer duvarların ardında kapalı ve bilgisiz kalma düşüncesi sizi de benim kadar çıldırtıyorsa, o zaman beni takip edin hanımlar. Size göstereceğim bir şey var."

Lanet olası bir ağaç evdeydim.

Hiç şüphelenmeyen Stav Muhafızları Thane'in odasının kapısında beklerken, Prens beni ve Hilda'yı duvardaki bir geçitten geçirdi. Bunun yarım yüzyıl önce inşa edildiğini, taş duvarlar sağlam bir şekilde yerleştirilmeden önce kralların ve danışmanların sarayda görünmeden hareket etmeleri için daha iyi bir yol olduğunu açıkladı.

Koridor, yüksek meşe ve akça ağaç ağaçlarının bulunduğu çok sayıdaki arka bahçeden birine açılıyordu. Kalın yapraklar ve dallardan oluşan duvarların arkasına gizlenmiş küçük bir kale vardı. Birçok yönden çocukçaydı ama artık duvarın üzerinden görebileceğimiz kadar yüksekte olduğumuz ve hâlâ gizlenebildiğimiz için kullanışlıydı.

"Bekçi olmak isteyen aptal çocuklarken bunu Roark'la birlikte inşa ettik."

Roark Ashwood'u bir çocuk olarak düşünmek garipti, belki de savaş kulelerini inşa ederken prensle birlikte gülümsüyorlardı.

Thane yayı omuzlarından indirdi ve tozlu bir duvar halısının altından kemik oklardan oluşan bir sadak çıkardı. Kendi okunu yerleştirip küçük, dikdörtgen bir pencereden dışarı nişan alırken başıyla bir tane almamı işaret etti. "Allah kahretsin."

"Ne oldu?"

Nefesim göğsümde sıkıştı.

Duvarların ötesinde, ormanın başladığı ve Stonegate'in bittiği yerde, kanlı başlı mızraklar meşalelerle aydınlatılmış, yaprak dökmeyen bir çalının önünde sıralanmıştı. Mavi ve altın rengi yivli oklar her bir kafatasını delip geçmişti.

Onlar ormanda devriye gezen Stav Muhafızlarıydı.

Bu pozisyondan, çeliğin çelik üzerinde çıkardığı çınlama sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Revel'den gelen muhafızlar karanlık pelerinli adamlara kılıç savuruyordu. Stav Muhafızları'nın üzerindeki beyaz kurdun parıltısı bir orada bir burada parlıyordu.

"Elisabet ne kadar da kurnaz bir kraliçe olmuş." Thane yay kirişini tekrar sıktı, gözleri hareketleri takip ederken tik tak yapıyordu. "Bu bir savaş eylemi ama aşağıda yağmacılarla savaştıkları için olaya karıştığını inkâr edecek. Onlar haydut sayılıyor, onun emri altında değiller."

"Sence onlara Draven kraliçesi mi komuta ediyor?" Sesim neredeyse hiç sabit değildi, kaba bir fısıltıdan fazlası değildi.

"Evet. Onun o piç suikastçısıyla birlikte."

Skul Drek. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Öldürülemez suikastçı orada mıydı?

"Ateş ettiğimizde," dedi Thane, ses tonunda biraz uyarı vardı, "ağaçlardaki Dravenler karşılık verecektir. Her zaman karanlıkta gizlenmiş birkaç okçuları vardır. Başınıza dikkat edin."

Prensin yanında alçakta durdum. Hilda onun diğer yanında diz çökmüş, bir örgünün ucunu çılgınca çekiştiriyordu.

Bir Stav Muhafızı duvarın önünden koşarak geçerken, üç adım gerisinde uzun, sakallı baltalı bir yağmacı belirince Thane lanet okudu. Prens bir ok fırlattı; ucu yağmacının boynunun yan tarafına saplandı.

"Tanrılar adına." Bir ok daha attığında tökezleyerek geri çekildim.

Thane göz kırptı. "Ben güzelden daha fazlasıyım Lyra Bien."

Hilda, söz verdiği gibi, taştan bir ok ucunun gümbürtüsü ağaçların arasındaki kulübenin yanını deldiğinde bir çığlık attı.

Thane aşağıya ateş etti, ağaçların arasında bir okçu göremedi ama iki ok geri dönüp pencereyi iki parmakla ıskalamadan önceki anlarda kulübenin korumasına geri döndü.

Prens, "Dua edelim de uçlarını yakmasınlar," dedi ve hızla bir kemik ok daha doldurdu.

İki keskin nefes alıp verdim, sonra pencereye doğru döndüm ve ödünç aldığım yayı sabitledim. Ağaçlar ürkütücü ve karanlıktı ve bu menzil fena halde uzaktı, Skalfirth'te yaptığım gibi değildi.

İp yanağımın yanında gerginken dalları taradım. Bir sıcaklık uğultusu yüzüme çarptı ve bir an için ağaçların arasında ve okun sapı boyunca bir altın parıltısının patladığına yemin edebilirdim. Zanaatımın iplikleri gibi.

Duvarın yakınındaki bir ağaca nişan aldım ve oku serbest bıraktım. Okun ucu gövdeden on adım ötede toprağa saplandı. Kötü bir atıştı ama yakındaki bir yağmacının dikkatini, bir Stav Muhafızı'nın dizine vurup onu yere yıkmasına yetecek kadar çekti.

"Atışı fazla düşünme," dedi Thane bir tane daha attığında. "Hızlı ol, sabit dur ve o oku gitmesi gereken yere ulaştırmak için gözlerine güven."

Yerleştirdiğim ikinci oktan sıcaklık yayılıyordu. Artık okun kemikli ucunun etrafında belirgin bir altın parıltısı vardı.

Dudaklarımda hınzırca bir sırıltı belirdi. Kemikten bir ok diğer kemiklerle birleşebilir.

Tekrar ateş etmek için ağaç hattını taradım.

Bir nefes verdim ve sadakat kemiği parçası gibi parlayana kadar oktan yayılan ısıyı kucakladım. Nabzım yavaşladı ve bir kalp atışı boyunca sanki tüm dünya daha karanlık ve soğuk bir hal aldı. Ayna diyarı.

Duvar boyunca yükselen dal ve budaklardan altın filamentler fişkırıyordu. Tanrılar adına, Draven okçularının her hareketini seçebiliyordum, her kemikleri karanlıkta oklarıma rehberlik eden parlak bir yaldızlı ışık patlamasıydı.

Zanaat iplikleri keskin ucun etrafında ürkütücü bir şekilde süzülüyordu. Tek parmağımla bir ipliğe dokundum ve bir yağmacının çılgınlığa bir el daha ateş etmek için hazır beklediği en yakın çamı işaret ettim.

İplik ileri doğru fırladı, kemik okumun ucundan uzaktaki saldırganın kafatasına doğru bir ışık ipi.

Yay girişini bıraktım.

"Lyra, tanrılar aşkına." Thane'in sesi ayna ülkesinin damlayan gölgelerini paramparça etti ve beni anın içine çekti. Prens

Bir okçu ağaçlardaki tüneğinden düştüğünde bana baktı. "Kadın, şimdi ok atmanın doğru yolu budur."

Gözlerimi kırıştırdım, bir nefes için avuçlarıma baktım, sonra sırtarak bir sonraki oku yerleştirdim. Rütbe kaynaşmasından, sadakat kemiklerinden daha fazlası, düşmanlarımızın kemiklerine lanet okları kaynaştırabilirdim.

"İşte Edvin." Hilda'nın parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Nefes aldığından bile emin değildim.

Gerçekten de ağabeyi Stav'ların arasında, bol bir tunik ve deriden bir cübbeden başka bir şey giymeyen tek adam olarak duruyordu. Edvin taş bir tokmak savurarak çeneleri, omurgaları ve dizleri kırdı.

Sessiz konuşan kemik ustasını hareketlerinde hiç bu kadar nefretle görmemiştim.

Prensin çocukluk kulübesinden duvarın üzerinden attığı her okla kaslarım sıkıştı. Zanaatımın tellerini hedeflerime yönlendirdiğim için ateş etmem daha uzun sürdü ama atışlar temizdi. Ölümçül.

Thane'in karakterinin ve halkına olan bağlılığının bir göstergesiydi, burada onlar için görünmeden savaşıyordu. Savaş şiddetlendikçe, içimdeki şiddet de artıyordu. Kısa bir süre öncesine kadar büyük salonun arka tarafında, başımı eğik tutardım.

Şimdi prensin yanında durmak ve bu kaleyi savunmak için savaşa girmek istiyordum.

"Son ok," dedim Thane'in eli sadağın üzerinde benimkine değdiğinde.

Prens oku bana uzattı. "İsabetiniz kusursuz."

Ona doğru geri ittim. "Ama bunlar senin adamların. Bu onuru sana borçluyuz."

Prens bir nefes boyunca beni inceledi, sonra göz kırptı ve silahını doğrultarak savaşa doğru ateş etti.

Kael'i arama telaşıyla onun yerine Roark'u buldum.

Tanrılar, Nöbetçi'nin hareketleri büyüleyiciydi. Rüzgârdaki bir sır gibi, yağmacıların karşılayamayacağı bir incelik ve çeviklikle dövüşüyordu. Roark'ın bir elinde savaş baltası, diğerinde kısa bir kılıç vardı.

Döndü, eğildi ve bıçakladı. Nöbetçi bir nefeste kafataslarında yarıklar açtı, sonra döndü ve bir sonraki nefeste sandıkları açtı.

Ölüm Getiren.

Bu kadar çok kişinin ona bir tür saygılı korkuyla bakmasına şaşmamak gerekirdi.

Yağmacılar ağaçlara doğru kaçtı. Stav onları geri püskürttü, tezahürat yaptı ve tehditlerini haykırdı.

Ashwood'dan başka hiçbir yere bakmadım.

Nöbetçi bir yağmacıyı takip ediyordu, elleri ve topukları üzerinde geri geri giden bir adam. Duyamadığım bir şeyler bağıırıyordu ama bu Roark'ın bir ya da iki nefes duraklamasına yetti. Sonra Nöbetçi güçlü bir hamleyle baltasını savurdu ve kavisli bıçağı yağmacının gözlerinin arasından yakaladı.

Bir sarsıntıyla, yağmacının vücudu gevşedi.

Kuşatma sona ermişti.

Thane omuzlarının çökmesine ve yayının döşeme tahtalarına düşmesine izin verdi. "Bu gecenin böyle geçmesini planlamamıştım. Lanet olası Dravenler, biralar akarken hep üstümüze işiyorlar."

Hilda gergin bir kıkırdama çıkardı ve Thane sırtıttı, böylesine korkunç bir durumda aklını kullanmayı başardığı için kendinden oldukça memnundu. Hilda'nın ayağa kalkmasına yardım etti, müstakbel gelini önümüzdeki haftalarda yapılacak düğün şenlikleri için gelmeden önce ormanı korumalarının ne kadar akıllıca olacağından bahsetti, sonra da prensesin kullanması için kemik bıçaklarla ilgili bir şeyler söyledi. Artık dinlemiyordum.

Bakışlarımı Stav'ın kapılara dönen yorgun birliklerinden ayıramıyordum. Hepsinin arkasında Nöbetçi vardı. Bu mesafeden yüz hatlarını seçemiyordum, sadece boğuk bağırıışları ve sıralardaki seslerin gürültüsünü duyabiliyordum.

Yolumuza baksalar bile kimse bizi göremezdi. Bu düşünce aklımdan geçtiği anda kanım ısındı.

Roark kemerli kapıdan bir adım ötede, görüş alanından çıkmaya bir adım kala durdu ve döndü. Bakışları sanki burada olduğumuzu biliyormuş gibi ağaç eve yönelmişti.

Bakışları bana yönelmişti.

(") (I) BU BAŞKA HİÇBİR ŞEYE BENZEMEYEN BİR
DUNGU Ly," dedi Kael saldırıdan sonraki sabah. Üst üste yığılmış
kütüklere kurutulmuş leylak ve adaçayı bağladık.

ölen Stav'ın cenaze ateşleri olacaktı. "Uzun süre hiçbir yere ait olmadıktan sonra buraya aitim."

Stav'ın yanında savaştı ve yağmacılardan birinin kafasının koparılmasına yardım etti. Birden fazla saray mensubu şimdiden not almıştı ve şüphesiz daha fazla kadın onun adını tıpkı zavallı, naif Märta'nın memleketinde yaptığı gibi şöminelerinin üzerine bir türbe gibi kazıyacaktı.

Bakışlarımdaki acıyı gizlemek için arkamı döndüm. Kael buraya ait olmayı o kadar çok istiyordu ki gerçeği görmezden geliyordu; burada olmaya zorlanmıştı. Bu bir seçim değildi.

"Nöbetçi'nin iyi savaştığınızı düşündüğünü duydum," dedim, Stonegate'teki sonsuzluktan başka bir şeyden bahsetmek için çaresizce.

Kael'in sırtışı genişledi. "Gerçekten mi? Bunu Ashwood'dan duymak büyük bir iltifat. Bir hayalet gibi savaşıyor, dokunulmaz. Tüm o Draven piçleri onu kendi vatandaşlarından biri olarak tanıdı ve gözden kayboldu."

Ateşin üzerine bir demet daha kuru ot koydum. "Bir yağmacının onunla konuştuğunu duydum."

Thane, kralın eriticisinin ağaçlara ok fırlattığını ve boynunu riske attığını söylememiştii.

Bu şekilde kalmasını istedim. Kael'le bile. Herkesten çok o beni bu aptallığım için azarlar ve muhtemelen ikinci bir Stav katılımı talep ederdi.

Ashwood sürekli gözetimimde.

Kael, Stav'ın Salur'a götürmesi için gümüş florin parçaları ekledi. "Bir yağmacının Nöbetçi ile konuştuğunu duydum. Deli aptal görevden bahsedip duruyordu, sanki Ashwood *onlara* hizmet etmek için buradaymış gibi." Kıkırdadı. "Nöbetçi kafatasını kestiğinde piç herif şok olmuş bir ifadeyle öldü."

Bana göre Dravenmoor, çocukluğunda onu katletmeye çalıştıktan sonra Roark Ashwood'un hizmetini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

"Sanırım Skul Drek'i gördüm, Ly." Kael'in sesi alçaldı.

"Ne?"

Başını salladı. "Sanırım onu ağaçların arasında gördüm. O kadar yoğun bir karanlık vardı ki toprağın nerede başladığını ve ağaçların gökyüzüne nerede değiştiğini seçemiyordum. Ama kısa bir an için, tam son yağmacı düştüğünde, gözlerini gördüğüme yemin edebilirim. Erimiş cehennem gibi, kırmızı ve sefil." Kael bir nefes aldıktan sonra güldü ve başını salladı. "Kulağa çılgınca geliyor. Belki de aklının bir oyunuydu. O kadar kan ve kaos varken bunu bilmek zor."

Güldüm ve arkasından gittim ama Kael'in gördüklerinde hepimizin bildiğinden daha fazlası olduğu hissinden kurtulamadım.

Katledilen muhafızlar duvarların ötesinde bulunduktan sonra bir değişim oldu. Kaçıp kurtulma arzusu şimdi keskin bir korkuya dönüşmüştü.

Çaresizlikten, hayatımı paramparça eden kılıçları tutan adamlara bağımlı olmaktan nefret ediyordum. Edvin'in tokmaktaki becerisi, muhafızların demirci ustalarını yöneten Stav kaptanının, örsleri döven ve Stav zırhları ile kılıçlarının yapımında kemik ustalarına yardım eden kadın ve erkeklerin inkâr edilemez saygısını kazanmasını sağlamıştı.

Edvin'in gözlerine ışık geri dönmemişti, öfke ve karanlık bir hiddet hâlâ yüzeyin altında iltihaplanmıştı, ama öfkesi şimdi demir ve çeliği kırmaya ve bastırılmış küçümsemesini terletmeye odaklanmıştı.

Hilda onun hâlâ çok az konuştuğunu söylüyordu ama Salur'a kadar kardeşinin böyle olacağını tahmin ediyordu. Karısına ve çocuklarına veda etmenin verdiği boşluk ruhunda bir leke gibi duruyordu.

En tedirgin edici olan Roark Ashwood'du. Eski ağaç evdeki savaşımızın sırrını sakladığım yerde, Prens, Nöbetçisine amacım hakkında hararetle övünüyordu.

Bir an için Ashwood bana kısa bir endişeyle baktı ve Thane omzunu itip konuşmayı bitirene kadar prensi hızlıca azarladı.

Kapılardaki savaştan sonra Nöbetçi'ye farklı gözle bakmaya başladım. Öldürme şeklini, beni, prensi ve tüm Stonegate'i korumaya olan bağlılığındaki vahşeti gördükten sonra bakmamak imkânsızdı.

Vahşet ve sırlarla dolu bir adamdı ama yüzeyin altında sadakat vardı.

Onun varlığına o kadar içerlemiyordum; bazı sabahlar neredeyse karanlık gölgemi görmeyi bekliyordum.

Kapıdan içeri gireli on iki gün olmuştu ve ben sarayın yuvarlak girişinde duruyordum, saçlarım örülmüş, botlarım bağlanmış ve her iki bacağıma birer hançer kınına sokulmuştu.

Stav Muhafızları ile eğitim alacaktım. Kael ile.

Odamdan çıktığımda Emi koridordaydı.

"Artık güneşten önce uyanıyorsun ama diğer günler seni uyandırmaya çalıştığımda huysuz bir çocuk gibi davranıyorsun."

Sırıtmama bile karşı koyamadım. "Kael ve ben çocukken dövüşürdük. Bu neredeyse normal geliyor. Bunu özlemişim."

Antrenman alanları Stav ile doluydu. Çoğu tuniklerini çıkarmış ve kör bıçaklarla, sakallı baltalarla birbirleriyle dövüşüyor ya da kaptanlarla ayak hareketleri çalışıyordu.

Kael, hançer ve bıçaklardan oluşan bir rafın yanında bileklerini sardı. "Ly." Sırıtarak el salladı. "Kıçının üstüne düşmeye hazır mısın?"

Raftan bir stiletto bıçağı aldım ve elimde döndürdüm. "Darkwin, kendini hazırla. Bu gece Stav Kanadı'nın alay konusu olmak üzeresin."

Dövüş kılıcının kabzasını sıkıca kavradım. Kael'in iyi bir kalbi vardı ama o bir savaşçıydı. Bir jarl'ın oğlu olarak, hatta bir piç olarak reddedilmiş olsa da, ilk adımlarında tahta kılıçlarla eğitilmişti.

Raflardan sahaya doğru geri çekildik.

Kael sert ve amaçlı vurdu. Hızlı, kasıtlı ve görünmeden.

Alıştırma bıçağının ucu benimkinin üzerine indi. Omuzlarım saldırı yüzünden zonklasa da geri döndüm. Kael tekrar vurdu; savuşturdum. O sapladı; ben kestim. Eğildiğinde, dengesini bozmaya çalıştım. Dirseğiyle omuzlarımın arasına vurdu ama ayak bileğine tekme atarak tökezlemesine neden oldum.

Bir kolumu Kael'in boynuna doladım ve onu dizlerinin üzerine çöktürmeyi başardım. Ağırlığım onu tamamen aşağı çekmeye yetmiyordu ve beni aktif bir şekilde itiyordu.

Alanın kenarından birden fazla Stav durmuş onu izliyordu. Emi dehşetini ve tiksintisini benim formuma haykırdı, sonra Kael'e olan kızgınlığına geçti.

"Darkwin, sen Stav mısın, değil misin? Neden hâlâ yerdesin?" Başını iki yana salladı.

Homurdandım ve Kael'i düşürmeye çalışarak çekiştirdim. Kolunu dizlerimin altından geçirmeyi başardı ve beni sırtüstü çevirdi. Nefesim göğsümden kaçarken hırıldadım. Gözlerimi açtığımda soğuk çelik boynuma dayanmıştı.

Dondum kaldım.

Roark üzerimde duruyordu, göğsünün belden yukarısı çıplaktı. Omuzlarından, düşük bel pantolonunun altında kaybolan kalçalarının keskin hatlarına kadar uzanan sert kas düzlemleri nabzıma bir sıcaklık kattı.

Kael güldü ve geri çekildi. "Eğer yağmacılarla ya da Skul Drek'le karşılaşırısan Ly, sana her taraftan saldırırlar."

Gözlerini kapattın. Roark çömeldi, eli yüzümdeydi. *Kavgada asla gözlerini kapatma.*

Roark daha yakına eğildi, parmakları yanağımda ustaca hareket etti, bu Nöbetçi'nin fısıldadığının bir işaretiydi. *Dövüş benimle.*

Sessiz sözleri içimde sıvı bir ateş gibi yandı. Yutkundum ve aceleyle ayağa kalkarak yan döndüm.

Roark'ın gözlerini karanlık bir parıltı doldurdu. Elindeki kısa bıçağı döndürdü.

Alçaktan uçarak Nöbetçi'nin etrafında döndüm. Kael, Emi'nin yanında durdu. Daha fazla Stav izlemek için pozisyon aldı. Birkaç saray mensubu ve hizmetkâr bile

Myrdan asilzadelerinin gelişi için avlular gözlemlemek için durdu.

Görmediğiniz düşmanlarınız var. Kendinizi savunabileceğinizi kanıtlayın.
Roark bir emir verir gibi keskin bir hareket yaptı. Sanki daha azını kabul etmeyecekmiş gibi.

Sonra saldırdı.

Kael gibi Roark da bir gölgenin süzülüşüyle hareket ediyordu. Ben bir önceki hamleye yetişemedim onun saldırıları geldi. Saldırımı kazanmak için savaştım ama geri adım atmaya devam ettim, çılgınca her vuruşu engelledim.

Spin atıp arkasına geçmeyi başardım ama Roark uzun bir adım attı ve ben dönmeye vakit bulamadan arkamda bir pozisyon buldu. O bir güçtü ve onu takip edemezdim. Bana doğru savurdu ve ben tökezleyerek geriye doğru yere düştüm.

Roark nefes almam için zaman bırakmadan kolları ve bacaklarıyla üzerime bir kafes yaptı, kontrolündeki lanet hançer boğazıma dayanmıştı.

Koyu renk saçları ince bir ter tabakasıyla alnına yapışmıştı. Vücudu kaslarla oyulmuştu ve benimkine çok yakın duruyordu. Piç kurusu ağzını dudaklarıma dayayıp bir elini görüş alanıma soktuğunda durumu daha da kötüleştirdi. Çıplak teninin sıcaklığı göğsümü yakıyordu.

Sen öldün.

Parmakları çenemin altına değdi ve dokunuşuna doğru eğilmek için içimdeki korkunç dürtüyle savaşmak zorunda kaldım. "Bu seni memnun ediyor mu?"

Ağzında küçümseyici bir gülümseme belirdi. *Günün saatine göre değişir.*

"Bu paylaşılan bir duygu."

Daha da yakınımaya eğildi. Başımı hafifçe kaldırdığımda dudaklarım onunkilere değecekti. Roark yer değiştirdi. Göğsü göğüslerimin üzerinde geziniyor, bir iniltiyi bastırmak için dişlerimi sıkmaya zorluyordu.

O bıçağı tutuşun şimdiye kadar gördüklerimin en kötüsü.

Sıkıntıyla ofladım. "Bırak beni, Sentry. Sana bakmaktan yoruldum."

Şüpheli. "Piç

kurusu."

Roark kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Neredeyse içgüdüsel olarak tuttum. Ayaklarımın üzerinde sabit durduğum anda Roark'ın gülümsemesi soldu ve

ayrı.

Emi bu gece seni koruyacak. Roark gitmek için döndü.

"Neden? Nereye gidiyorsun? Gölge olacağını sanıyordum."

Stav Muhafızları'nda görevlerim var. Yokluğumun üzücü olmasına ve beni özleyecek olmanıza sevindim.

"Seni özlemeyeceğim," diye karşılık verdim.

"Nasıl bu kadar hızlı konuşabiliyorlar?" Kael'in sinirli homurtusu arkamdan geldi. "Lyra el konuşmalarını okumak için neredeyse hiç duraklamıyor."

"Bazen ruhlar birbirini anlar, Darkwin," diye karşılık verdi Emi.

Onu duymamış gibi davrandım çünkü yanılıyordu. Ruhumda Roark Ashwood'un daha derin yönlerini bilmek isteyen hiçbir şey yoktu.

Ancak odamda yalnız kaldığımda, el konuşmasının son sayfasını okurken, bu tür düşüncelerin gerçekten çok yalan olabileceğini kabul ettim.

(") (H) İŞTE BIRAZ DAHA VAR." EMI bir yığın kitabı dar masanın üzerine bıraktı.

"Teşekkür ederim."

Emi başını sallayarak odadan çıktı ve kütüphanenin köşesinde karanlık bir hayalet gibi duran Roark'a selam verecek kadar durakladı.

Hilda oturduğu yerden kalktı ve yığını inceledi. Ayrıldıklarından beri Gisli'den ilk yanıtı bu sabah almıştı. Hilda'nın gülümsemesini özlemiştim.

En üstteki kitabı aldı ve parmaklarını altın kabartmalı sembollerin üzerinde gezdirdi. "Oh, ortak zanaattan kan büyülerini."

Ortak zanaat, büyülü kana sahip olmayan ancak rünlerden, kandan ve sözlü büyülerden kendi büyülerini yapanlar için kullanılan bir ifadeydi. Selena ve onun tonikleri ve koruma totemleri gibi.

Roark'ın ilgisini ya da endişesini ifade ederken kullanabileceği jestleri gösteren sayfadan başımı kaldırmadım. Bütün gün sayfayı bir dürtü gibi okumuş, Ashwood'un başsağlığı dilediğini ya da *güzel* veya *sevgi* gibi şefkatli sözler söylediğini hayal etmiştim.

Yaklaşan rütbe töreni hakkında daha fazla çalışmam gerekirken, Roark'ın sözlerini daha fazla incelemeye kafayı takmıştım.

Birbirimizle çok az konuşurduk ama bakmadığımı düşündüğü zamanlarda etkileşimlerini gözlemlerdim. Prens ya da Emi yakınlarda olmadığı sürece genellikle kısa ve basitti.

Onlarla daha rahat konuşurdu.

Roark prensi sık sık aşağılıyordu ama yüzlerindeki ifade genellikle hafıftı, sanki birbirleriyle alay etmekten kendilerini alamıyorlardı. Roark, Emi'ye duygularından bahseder, her zaman evinden haber alıp almadığını ya da iyi olup olmadığını sorardı. Bir yanım hâlâ sevgili olup olmadıklarını merak ediyordu. Kael'e kurnazca sorduğumda, herhangi birinin Nöbetçi'yle sevgili olmaya cüret edebileceği düşüncesiyle şaşırmış görünüyordu, hele ki Stav Nightlark'la hiç.

Günler geçtikçe, birilerinin neden Nöbetçi'nin farklı bir yanından hoşlanabileceğini anlayabiliyordum. Nezaketinden ya da şakacı sataşmalarından vazgeçtiği günler Roark Ashwood'a tatlı bir insanlık katıyordu. Doğrusu, kalpsiz ve soğuk kalmasını tercih ederdim. Kayıtsızlık onu görmezden gelmeyi kolaylaştırıyordu.

"Ruh zanaatı genellikle kan gerektirir," diye okudu Hilda, sonra kaşlarını çatarak sayfayı çevirdi. "Draven zanaatı ürkütücü. Bazılarının kemik kullanımını iğrenç bulduğunu biliyorum ama ruhu manipüle etmek? Kulağa berbat geliyor."

Roark, Hilda'yı duyduysa bile bunu belli etmedi.

"Ly." Hilda kolumu dürttü ve açtığı kitabı burnumun dibinde çevirdi. "Edvin'i bulacağım, bakalım o da evden haber almış mı, ama sanırım törenle ilgili bir şey buldum. Okumak isteyebilirsin."

Sayfaları yaklaştırdım. Rün işaretli kemiklerin çizimleri köşelere yerleştirilmişti.

"Akşam yemeğinde görüşür müyüz?" Hilda kapının yanında durakladı. "Umarım."

Kapı Hilda'nın arkasından kapandığında, odanın sadece benimle ve Roark'ın derimin altında pençelerini gezdiren ipeksi varlığıyla dolu olduğunu bir anda fark ettim.

Çenemi tek yumruğuma dayadım ve rütbe birleştirme töreni için rehberliği taradım.

...Bir savaşçının gücünü pekiştirmek için yapılan törensel bir birleştirme. Tanrıların ordularındaki Berserkir'lerin ilminden alınan rütbe birleştirme, savaşta ölenlerin hala yaşayanlara bir armağandır.

Yanlış anlamaktan korkarak her kelimeyi takip etmek için tek parmağımı kullandım. Damir'in açıkladığı gibi, kemik alınmış ve rünlerle işaretlenmişti.

ruh kemiği yaratmak için bir kemik ustası.

Ruh kemikleri kavallardan, krallardan, kralielerden ve savaşılardan toplanırdı ve kemik zırhların birleştirilmesi veya lml yaraların iyileştirilmesi için en güçlü ve en etkili olduğuna inanılırdı.

"Yaralar abuk iyileşiyor, ama nasıl?" Bu tür kemiklerin, uzuvlara ya da göğüslere kalınlık katmak dışında vücudu güçlendirmesi için herhangi bir neden bulamadım. Derinin altında gerçek, manipüle edilmiş bir zırh.

Bir el duvara vurdu. Roark bakmamı bekledi, sonra da *"Düşmüş ruh"* dedi.

"Kral da benzer bir şey söyledi ama nasıl olduğunu anlamadım?"

İ çekerek masaya yaklaştı ve bir parşömen parçasına bir şeyler yazdı.

Bir eritici l ile yaşayan arasında köprü kurduğunda, ruhun kalıntıları yeni bir bedene emilir ve korkunç yaralara karşı bile g katar.

"Ama bu kadar güçlüyse, şifacılara, sıradan halka ve Stav'a neden sürekli olarak bu kadar güçlü kemikler verilmediğini anlamıyorum."

Kıt kaynak.

"Kemik mi?"

Roark bir an için köşesine dönmeyi düşünür gibi oldu ama Hilda'nın terk edilmiş sandalyesini masadan çekip aldı ve kollarını yüksek arkalığa dayayıp bacaklarını koltuğun üzerine uzatarak arkaya doğru oturdu.

Parşömene hızlıca bir düşünce daha karaladı. *Bize doğal olarak gelen sadece çok fazla ruh kemiği vardır.* "Doğal olarak mı? Bu da ne demek oluyor?"

Yazarken Roark'ın yüzü okunmuyordu. *Doğal lmn zıttı nedir?*

Kaşlarımı attım. "Biliyor musun, sorularıma basitçe cevap verebilirsin."

Nöbetçi sırtarak dişlerinin beyazını gösterdi, sanki tedirgin değil de eğleniyor gibiydi.

Yapabilirim.

"Gt." Gözlerimi devirdim. Damir'in yeni eriticisi olmanın tek umut verici yanı, nemimin Nöbetçi'ninkine rakip olmasıydı. Tepki almaktan korkmadan ona istediğimi syleyebiliyordum. "Doğal olmayan bir ölüm, cinayet mi demek istiyorsun?"

Roark doğru sonuca vardığını bildirmek istercesine elini salladı. Neden sınırlı miktarda olduğu biraz mantıklıydı.

Kral sadece kemiklerini toplayıp başka savaşçılara yerleştirmek için kendi halkını öldürmezdi. Büyük bir ordu ve alabildiği kadar çok manipüle edilmiş beden istiyordu.

Myrda ve Jorvandal arasında barış hüküm sürüyordu ve sınır devriyelerinden sadece birkaç Draven geçebiliyordu. Bunun sonucu olarak da savaşlarda kaybedilen savaşçıların ve vahşi ruhların mezarları çok az olurdu. Şüphesiz Taş Geçit'in höyükleri ve ateşleri Salur'a yenik düşen hasta ve yaşlılar için bırakılmıştı.

Roark bir satır daha yazdı. *Rütbe birleştirme, krallık sınırları dışındakiler için sevilen bir uygulama değildir.*

Sözlerindeki uyarıyı anlamam için bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. "Fadey bu yüzden mi öldürüldü?"

Roark tereddüt etti, sonra eliyle "*Muhtemelen*" dedi.

Isı ensemden aşağıya doğru dalgalandı. "Berserkir savaşçıları jarldoms'ta bilinir, ama biz her zaman onların yüksek eğitilmiş Stav Muhafızları olduğunu düşündük."

Roark kuru bir törpüye benzeyen küçük bir of çekti. Eliyle konuşmak yerine tekrar yazmayı tercih etti.

Onlar manipüle edilmiş erkeklerdir ve genellikle berserks gangur dediğimiz şeyden muzdariptirler. Bu, birçok ruh kemiği çarpıştığında ortaya çıkabilen doyumsuz bir şiddettir. Her bir eşsiz ruh yaşayanları besler ve çok fazla olması daha karanlık sonuçlar doğurabilir.

"Şiddet gibi mi?"

Ashwood başını salladı, gözlerinde daha önce olmayan bir sertlik vardı. *Delilik, vahşet ve kana susamışlıkla birlikte.*

Tanrılara lanet olsun. Riskler acımasızdı ve zanaatımı her kullandığımda bu kemikleri avlamam gerekiyordu. Her birleşim, kasvetli ayna alemindeki unutulmaz hayaleti ortaya çıkarırken bunu nasıl yapabiliyordum? Hayalet beni hiç terk etmedi ve ruh kemiklerinin kullanımını hor görüyor gibiydi. Şüphesiz onları avlamama izin vermezdi.

Ruhumda, hayaletin bana duyduğu nefreti hissettim. Sanki içimin derinliklerinde görünmeyen bir parçamı kesmişti. İyileştiremediğim bir yara.

Bir an için gördüklerimi Roark'a itiraf etmeyi düşündüm, sonra bu düşünceden sıyrıldım.

Sandalyeme çöktüm. "Dravenler'in Berserkirler'i neden hor gördüğünü anlıyorum. Zırh olarak yeterince manipüle edilmiş kemikle yenilmeleri mümkün değil."

Roark omuz silkti. *Krallıklar arasında gerginlik her zaman vardı. Bu daha da kötüleştiriyor.*

"Melder olmak yavaş bir ölüm cezasından başka bir şey değildir." Sesimdeki titremeden, damarlarımdaki korkudan nefret ediyordum.

Roark'ın erimiş gözleri bana dikildi. Uzun bir süre gözlerini kırpmadı, sonra yavaşça cevabını yazdı.

Zanaatiniz nadir olduğu için özellikle Dravenmoor tarafından yanlış anlaşılıyor ve nefret ediliyor. Ama nefes almanızı sağlamak benim görevim, bu yüzden henüz Salur'a kaymanıza izin vermeyeceğim.

Roark sözünü sakınmazdı, dünyanın sorunlarını gizlemezdi ve yine de bu, belki de adamın benimle konuştuğu en nazik konuşmaydı.

"Ne düşünüyorsun, Roark Ashwood?" Kâğıdı bir kez, sonra iki kez katladım. "Ruh kemiklerinin kullanımı hakkında yani? Birleştirildiniz mi?"

Parşömene uzandı.

"Bekle. Normalde konuştuğun gibi konuş. Çabuk öğrenen biri olduğumu kanıtlıyorum, unuttun mu?" Utançtan titrediğimi gizlemek için sesimi hafif tutmaya çalıştım.

Anlamsızdı. Roark'ın kibirli sırtışı geri döndü. Parmaklarını yumuşak, zarif kelimelerle hareket ettirdi, normalden daha yavaştı, şüphesiz benim yararım için. *Rehberleri bu kadar dikkatle okuduğunu bilmek tatmin edici.*

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Caka satma. Seni kışkırttıktan sonra boğazımı kesmeye karar verirsen diye ne söylediğini bilmeyi tercih ederim."

Ağzında temkinli ve gölgeli bir gülümseme belirdi. *Bilge. Bunun olması kaçınılmaz.*

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hiç cevap vermedin; birleştirilmiş miydin? Bu yüzden mi kılıçta bu kadar yeteneklisin?"

Yavaşça cevap vermeden önce bana dar bir bakış attı. *Sadece bir kemik parçası sadakat gösterdim, başka bir şey değil.*

"Kael'in krala verdiği gibi mi?"

Evet. Ama benimki prence gitti.

"Kralın kendisine bağı bir Draven savaşçısı isteyeceğini düşünürdüm." Kendi sözlerimi duyduktan sonra yanağımın içini ısırđım. "Sırf Draven olduğun için seni-"

Roark bir elini kaldırarak beni susturdu.

Damir kanımı sevmiyor ama kemiğimi reddetmesinin sebebi bu değil. Bu. Roark parmaklarının ucuyla boğazındaki uzun yara izini takip etti. *Kral benim fazla bir şey yapamayacağımı düşündü ve beni prensin hizmetkârı olarak verdi.*

Dizim masanın altında zıpladı ve Roark'ın ağzındaki seğirmeyi fark ettiğimde dudaklarımda sinsi bir sırıtış belirdi. "Onun yanıldığını kanıtladığını söyleyebilirim."

Roark masanın kenarına vurdu, sonra, *bunu yapmak için çok uğraştım. Şimdi kral benden parçayı Thane'den alıp kendisine vermemi istiyor.*

"Yapmayacak mısın?"

Roark tereddüt etti. *Thane hayatta olmamın sebebi. Ona çok şey borçluyum.*

Gerçekler yüzüme çarparken odayı sessizlik kapladı. Her şeyi sormak istiyordum: Neden terk edilmişti? Dravens bunu yaptı, ama neden? Sesini çalan şey yara izi miydi? Hiçbirini sormadım.

Bunu adama asla itiraf etmezdim ama Prens Thane'e olan sadakatinden vazgeçmemek için gösterdiği direnç takdire şayandı.

Öne doğru eğildim. "Bu ruh kemiklerini onaylıyor musun, Nöbetçi Ashwood? Birleştircileri?"

Yapıp yapmadığımdan emin değildim.

Roark cevap veremededen bir hizmetçi içeri girdi. Bir tür skandala yakalanmış gibi geriye sıçradık. Roark bir nefes sonra ayağa kalkmış, benden bir adım uzaktaydı.

Hizmetçi boğazını temizledi ve çenesini kaldırdı. "Bağışlayın ama ziyafet vakti geldi."

CSTONEGATE'İN ÇEVRESİNDEKİ BAHÇELERİMİZ YANIYORDU altın meşaleler içinde. Açık bir ateş çukuru adaçayı ve cevizle yanıyordu. Ahşap ve uzun meşe masalar, zengin katmanlı tabaklarda buzlu kekler, safranlı örgüler ve hanımeli ile tatlandırılmış gevrek gofretlerle düzenlenmiştir.

Ellerimi yatağın üzerinde bulduğum mavi saten elbisenin üzerinde gezdirdim. Evdeki yün tuniklerim ve eteklerim kadar sıcak değildi ama Stonegate çevresindeki esinti Yeşil Fiyort kıyıları kadar keskin değildi.

Bir kürsünün üzerinde, siyah satenle kaplanmış uzun ahşap sandalyeler vardı. Kraliçe Ingir, Kral Damir ve Prens Thane'in arasında oturuyordu. Her bir kraliyet mensubu siyah demirden yapılmış ve ortasında beyaz kurt başının bir tasviri bulunan bir halka taşıyordu.

Kraliçe, Damir'i görmezden gelerek oğluyla sohbet etti ve kral altın bir boynuzdan içti, gözleri yakınlarda dönen ve eşlerle dans eden saray mensuplarından birine kilitlendi.

"Ly." Kael güzel elbiseler ve tunikler denizini iterek geçti. Yüzünü geniş bir gülümseme kapladı, sanki sonunda hayattaydı.

Kalbim sıkıştı ve elimde olmadan kollarımı ona doladım ve onu yakınımda tuttum.

Kael sırtımı sıvazlayarak homurdandı. "İstendiğimi hissetmekten hoşlanmadığımdan değil, ama tüm bunlar ne için?"

"Seni özledim."

Kıkırdadı. "Dün gece gece yemeğini birlikte yedik."

"Biliyorum." Karnımda giderek büyüyen huzursuzluğu gizlemek için s ı r ı t m a y a zorladım.

Kael çenemi eğmek için başparmağını kullandı. "Tören konusunda tedirgin misin?"

"Keşke zanaat hakkında çok daha fazla şey öğrenseydim. O yere düşmekten başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum."

"Hangi yer?"

İçimi çektim. "Hiçbir şey. Birleşmek bazen çok yorucu olabiliyor."

"Kendi zanaatımı kullanmayı ilk öğrendiğimde ben de böyle hissediyordum. Yaşlı Fen'in Salur'a gitmesine yardım ettikten sonra ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Bir Jul mevsiminde Thorian, Kael ve bana yaşlı bir kurt köpeği hediye etmişti. İki yaz boyunca Fen bizim değişmez yoldaşımız oldu, ta ki bir gün tazı fiyort yakınlarındaki kayalık yamaçlardan birinde tökezleyene kadar.

Canavar öyle acı çekiyordu ki, Kael buna dayanamadı.

İlk kez, Fen yavaşça Salur'a dönüşene kadar kemikleri çürütmek için kemik sanatını kullandı. Kael üç gün boyunca titreme ve kâbuslarla hastalandı.

"Daha doğal hale geliyor." Kael kolumu dürttü. "Farklı zanaatlara sahip olabiliriz ama eğer kendini ona bırakırsan, içinde kükrediğinde akmasına izin verirsen, bunun bir hava çekişi kadar doğal hale geldiğini gördüm. Zanaat senin kontrolündedir Ly," dedi yumuşak bir sesle. "Gücüne başka kimse hükmedemez, burada olmak öyle hissettirse bile. Sağlam dur, ondan korkma. Kanımızdaki büyüün bunu hissedebileceğine ve karşılığında bize güvenmeyeceğine inanıyorum."

Bir süre bu fikri düşündüm. Korku, sihrimi kullandığım birkaç seferde güçlü ve ekşiydi. Kael ölürken dehşete kapılmıştım, krala değerimi kanıtlamaktan korkmuştum. Ya korku gölgeyi yarattıysa? Dehşetimin bir yansıması.

Zoraki bir gülümsemeyle Kael'in kolunu sıktım. "En azından rahat görünüyorsun."

"Evimi özlüyorum, beni yanlış anlama ama ben bir Stav olmak için yaratılmışım Ly." Kael kalabalığa neredeyse hüzünle baktı. "Kimse benim istenmeyen çocuk olduğumu umursamıyor."

Bir jarl'ın. Hiçlikten gelmem kimsenin umurunda değil. Beni kendilerinden biri, büyük bir savaşçı klanının bir parçası olarak görüyorlar."

Bencillik ettim ama Kael'in sesindeki huşu beni kıskandırdı. Birlikte büyümüştük ve Jarl Jakobson'ın onu evlatlıktan reddetmesi hiç umurunda olmamıştı, onu hep benim olarak görmüştüm.

Birbirimize yakın durduk, ben onun yanında sessiz olan, Kael ise duvar savaşındaki becerisiyle saygı kazanmış olan gürültülü Stav.

Genç Stav Muhafızlarından bazıları etrafımızı sardığında, onun yanına sokulmak istedim ama muhafız arkadaşları tarafından uzaklaştırıldı ve beni kalabalıktan kopararak yalnız bıraktı.

Benden çok da büyük olmayan genç bir subay tahta bir kadehin üzerinden bana baktı. "Súlka Bien."

Yaklaştı, geniş vücudu vahye karşı bir kalkan gibiydi. Bir anda kendimi köşeye sıkışmış, kasıtlı olarak tuzağa düşürülmüş hissettim.

Yanıt olarak başımı eğdim, bir kolumu ortama koydum ve fazla konuşmak istememesi için dua ederek başka tarafa baktım.

Muhafız bir adım daha yaklaştı, teninde deri ve şarap kokuları vardı. "Bir soru sorabilir miyim?" Parmağı göğsümün ortasına dokunmadan önce cevap vermeme fırsat vermedi. "Kral güvenini kazanmak için sana ne yaptırıyor? Melder'lar sadakat kemiklerini vermezler, bazıları veremeyeceklerini söyler. Duyduğuma göre doğru düzgün birleşemiyorlarmış. Fadey kralın hoşuna gitmek için diz çökmüş, acaba sen de aynısını yapıyor musun?"

Geri çekildim, gözlerim kısıldı. "İstediğin kadar merak et."

"Hmm. Bu ağzın yapabileceği şeyleri düşünmeden edemiyorum. Melder bir kadın olalı çok uzun zaman oldu." Çenemi kavradı, dişlerim yanaklarımı kesecek kadar sertti.

Bulunduğumuz yerden kimse göremiyordu. Elinden kurtulmaya çalıştım, eğilip botuma sakladığım bıçağa uzanmaya çalıştım ama yanaklarımdan yaşlar süzülene kadar sıktı.

Ta ki bir anda gardiyanın eli yüzümden kopana kadar. Geriye doğru tökezledi.

Roark'ın bir avucu Stav'ın boynunun yan tarafını kavramış, diğer eli ise sarhoş adamı sessiz ve sert sözlerle kesiyordu.

"Nöbetçi," diye homurdandı muhafız. "Özür dilerim."

Bu arada Kael yanıma döndü ve beni arkasından itti.

Ashwood'dan başka hiçbir yere bakmadım. Gözleri parlak bir ateş gibiydi ve muhafızın yüzündeki solgun korkuyu yok ediyordu.

Ona bir daha dokunursan, çeneni kapatırken ve yemeğini burnundan alırken yanında olacağım.

"Bir sorun mu var, Nöbetçi Ashwood?" Kral Damir kürsüde durdu. Roark başını eğdi, öfke Stav'a kilitlenmişti. *Var mı?*

Muhafız başını salladı. "Hayır. Sorun yok."

O zaman af dile.

"Hayır-" Araya girmeye çalıştım ama Roark muhafızı çoktan önüme itmiş ve diz çökmeye zorlamıştı. Sanki bir çeşit tanrıçaymışım gibi.

Nöbetçi muhafızın saçlarını kavradı ve başını geriye doğru çekti. Adam kalın kalın yutkundu. "Özür dilerim, Melder Bien. Beni affet."

"Peki." Elimi salladım, lanet toprağın beni yutmasını diliyordum. "Affedildim."

Sonunda Roark muhafızı serbest bıraktı ve onun kaçışını izledi. Bana dönüp baktığında sırtıtışında bir tür kendini beğenmişlik vardı ama bakışlarımı fark ettiği anda kayboldu.

"Bunu burada yapmak gerekli miydi?" Dişlerimi gıcırdatarak söyledim.

"Ly," diye tersledi Kael. "Sana saygısızlık edilmemeli."

Onu görmezden geldim. "Keşke bunu yapmasaydın."

Roark'ın gözleri gölgelendi. Geniş gövdesiyle beni sıkıştırdı, Kael'in bu kadar yakınında durmasından rahatsız olmamıştı. *Bu senin minnettarlığın mı? Üzerinde çalışılması gerek.*

Eli yüzümün önündeydi. Sesimi alçaltarak onu kenara ittim. "Minnettarım ama dikkatlerin üzerime çekilmesinden hoşlanmıyorum. Hayatınızı saklanarak geçirdiğinizde, sonsuz gözün sizi izlemesi bazen çok fazla olabiliyor."

Çok fazla insan, çok fazla bakış bana doğru yöneldi, hava, duvarlar, her nerede olursam olayım, üzerime çöküyormuş gibi hissettim. Göğsüm sıkıştı, kanım ısındı, kaçmak isteyene kadar kafamda sis toplandı.

Roark'ın benimle alay edeceğini, belki de küçümseyici yorumlarından birini yapacağını düşündüğüm yerde, bunun yerine sadece çenesini eğerek başını salladı.

"Eğer daha fazla gecikme olmayacaksa, Nöbetçi Ashwood" -Kral Damir'in keskin sesi aramızdaki gerilimi kesip attı- "o zaman törene devam etmek istiyorum."

Bizi avludan aldılar. Sadece Roark ve birkaç yüksek rütbeli Stav takip etti.

Eğrelti otları ve saksı bitkileriyle dolu bir odada siyah kadife bir perdenin arkasına geçtiğimizde kral, "Saldırıları artarken ve Dravenler her zaman eriticimin ne zaman çalıştığını biliyor gibi görünürken," dedi, "rütbelerimizi özel olarak ilerleteceğim."

Dört Stav Muhafızı, taş saksılar içinde ince bükülmüş ağaçların bulunduğu bir platformun önünde duruyordu. İnce siyah tunikler, göğüslerinde kurt başının etrafında kıpkırmızı iplikler. Her muhafızın yanında gümüş bir kuzgun iğnesi ve ince bir bıçak tutan başka bir subay vardı.

Damir bir kolunu açarak elinde tahta bir tepsiyle ürkek görünümlü bir hizmetkârı çağırdı. Ketten kumaş geri çekildiğinde, dört soluk kemik parçası düz bir çizgi halinde sergilendi. Bazıları bir uyluktan ya da omuzdan alınmış gibi görünüyordu ve bir tanesi de bir parmak parçasıydı.

Kemik zanaatkârı, bilge bir kadın yan kapıdan odaya girdi. Saçları kırağı rengindeydi ve kıpkırmızı cübbesi topal vücudunu boğuyordu. Zanaatkâr, kralın dikkatli bakışları altında parçalara rünler kazıdı; koruma, bilgelik, güç, neşe. Parmaklarının kemiğin yüzeyinde gezindiği yerde, altın bir iplik onu takip ediyordu.

Etrafıma bakındım ama kimse ışık karşısında afallamış görünmüyordu, kimse bu güzellik karşısında huşu içinde fısıldamıyordu. Kimse onu, geride kalan kemiklerin içinde hâlâ yaşayan bir ruhun kalıntısını göremiyordu.

Hizmetkâr, manipölasyonlarında ruh kemikleri olarak işaretlenmiş bitmiş parçaları gösterdiğinde küçük kalabalıktan hafif alkışlar geldi.

"Lyra." Kral Damir öne çıkmam için eliyle işaret etti. "Subaylar seçtikleri yerlerde kesildikten sonra, yeni rütbelerine ve güçlerine ulaşabilmeleri için kemikleri birleştirebilir."

Odanın üzerine kasvetli bir sessizlik çökmüştü. Beklenti, belki biraz da endişe, her boğucu bakışta yaşıyordu.

Şüphesiz Fadey'in bunu yaptığına tanık olmuşlardı ve belli ki pek çoğu bu gösteriyi kaçırmıştı.

Kemiklerini bekleyen Stav'lardan bazıları neredeyse açlıktan ölmek üzereydi.

Omzumun üzerinden baktım. Bulduğum tek göz, denizdeki bir misina gibi beni içine çekti. Roark'ın yüz hatları sabit ve hareketsizdi. Başka tarafa bakmadı.

Ne kadar tuhaf olsa da, Nöbetçi'nin incelemesinden biraz güç aldım. O her zaman istemediğim bir gölgeydi, birçok yönden burada olmamın sebebiydi ama Roark aynı zamanda güvenilebileceğim bir sabit haline geliyordu.

Güvenilir ve emin olan sağlam bir zemin parçası.

İlk kemik avuçlarıma yerleştirildiğinde parmaklarım titredi. Parçayı alan Stav uzun boylu ve zayıftı; kızıl kum rengindeki saçları sırtından aşağıya doğru uzanıyordu.

Hiçbir şey söylemedi ve tuniğini çıkardı. Kaburgalarının bir tarafındaki bir çıkıntı, bir kalçasının üzerindeki bir çıkıntıyla birlikte yanlışı yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Başka ruh kemikleri mi? Üç birliğin kaptanlığına yükseliyordu - elliden fazla Stav'a komuta edecekti- ve her bir çıkıntı etinin altındaki geçilmez kemiklerin eklenmesi olabilirdi.

Elinde bıçak olan polis memuru, kaburgalarının çıkıntı olmayan tarafına derin bir yara açtı. Belinden aşağı kan fışkırdı ama en ufak bir irkilmede bulunmadı.

Parmaklarım titriyordu. Kemiğin bir kenarını kanlı bir kese gibi içeri itmek için yırtık deriyi kazmam gerektiğinde boğazımın arkası yandı.

"Amacını unutma Lyra," dedi Kral Damir.

Yeni kemiğin üzerinde yanıp sönen altın ipliklerin patlamaları dikkatimi çekene kadar kralın bakışlarını üzerimde tuttum. Kanımdaki büyüye ne yapabileceği, ne yapması gerektiği konusunda güzel rehberler ve fısıltılar. Kemiği dik, birleştir, devam et.

Sadece korkumun önünde durabileceğimi kanıtlamak için karanlığa düşecek, gölgeyle yüzleşecektim. Sırtım krala dönükken kemiğe dokundum ve dünyayı soğuk bir sis perdesi kapladı.

DARKNESS KENDİNE KANADI, beni öncekinden daha derine ÇEKTİ, beni tamamen tüketti. Oda mürekkepli gölgelere dönüştü. Köşelerden yayılan çürükler gibi süzülüyordu. Hafif kar taneleri şimdi yanaklarımı öpüyordu ve tek ışık her yöndeki altın kemiklerden geliyordu.

Ellerimin altındaki ruh kemiği alevlere sarılmış gibi yanıyordu. İnce iplikler onu Stav'ın göğüs kafesine doğru daha derine çekti. Parmaklarım Kael'in söz verdiği gibi düşünmeden hareket etti. Kanımdaki gücü ne kadar kabullenirsem, o kadar içgüdüsel hale geliyordu.

Her hareket bir transa dönüştü.

Bir kemiği yerleştirdikten sonra diğerini topladım, soğğun solgun sıcaklığı avuçlarımda parlıyordu, sonra bir sonraki Stav Muhafızının formuna doğru sürüklendim.

Kaynaşma için orada bulunanlar, aynalı toprakların dışında olduğu gibi sürüklendiler. Halk fısıldaşmak, dedikodu yapmak için eğildiğinde kemikler yerinden oynadı. Bazıları daha fazla şarap içmek için boynuzlarını ve kadehlerini ayırdıkları çenelerine doğru kaldırırken, diğerleri ön tarafa yakın koltuklarına geri döndü.

Tekrar ve tekrar, kemiği Stav'a diktim, bu yerin, buradaki büyüünün tedirginliğini unuttum.

Ta ki soğuk keskin ve sivri gelene kadar. Parmaklarımı hızlandırarak kemiği üçüncü Stav'ın üst uyluğuna sabitledim.

Karanlık omuzlarıma dolandığında elimi çekmişim. Gözlerimi kapattım. Kaçma dürtüsü vardı.

kendi gücümle, ama daha fazlasını bulmak için buradaydım. Kral Damir benden bunu istedi.

Kral kibar bir tavır sergiliyordu ama gözlerinin ardında bir zalimlik vardı. İstedikini elde etmek için tehdit ve vahşetten çekinmeyen bir adam.

Gölgelerin musallatıyla yüzleşebilirdim. Bu benim gücümle şekillenmişti ve ondan korkmama gerek yoktu.

Ciğerlerimdeki nefesi bıraktım ve etrafımda döndüm.

Çökük bakır gözler gölgenin başının üzerindeki koyu renkli örtüyü dolduruyordu. Omuzların ve kolların olması gereken yerlerden karanlık şeritler yayılıyordu. Loş ışıktaki hayaleti bağlı tutan ip yıpranmıştı, sanki bir şey zincirlerini çözmeye başlamıştı.

Korku. O, zanaatımın kullanımıyla inşa edilmiş bir kabustan başka bir şey değildi. Ne de olsa zanaatın her zaman sonuçları olmuştur.

"Yaşayanlara zarar vermek için," diye fısıldadım, hayaletten geri çekildim ve önümdeki Stav Muhafızının ışıltısına odaklandım. Birleşmek zorundaydım. Bu yerden kurtulmalıydım. "Zanaat acıyı yansıtır."

Arkamdaki periden alçak bir gümbürtü, bir tür karanlık kahkaha geldi. Korkumla alay ettiğine şüphe yoktu.

Yine de, korkulu zihnime arkamda nöbet tutan yaratığın gerçek olmadığını kanıtlayabilecekmiş gibi, her zanaatın sonuçlarını tekrarladım. Birleşmenin sonuçlarına ulaşana kadar. "Ölüleri ve yaşayanları bağlamak..." Ellerimi sıradaki dördüncü muhafızın üzerinden kaldırdım, omuzlarının bıçakları arasında birleşmeyi seçmiş bir adam. "Zanaat kalbi bozar."

"Ben senin kalbin miyim, Melder?"

Omzumun üzerinden baktım ve damarlarımda hâlâ yanan cesaret kırıntılarını topladım. "Beni rahat bırak."

Korkmayı reddedersen, o da giderdi.

Çeliğin süzülüşünü duydum. Koyu puslu bir kılıç havalandı, bana tekrar saldırmaya hazırды. Bir diş gıcırtısı daha, bir hırıltı daha ve bıçak vurmak için alçaldı.

Bu sefer eğilmedim. Kaçmaya çalışmadım. Elimi kaldırdım ve "Dur!" diye bağırdım.

Avucumdan bir hava dalgası fırladı. Gölge kılıç rüzgâra karşı durdu. Sis bir kısmı sıyrılarak gerçek çeliği ortaya çıkardı.

Korunmak için ya da çaresiz olduğumdan korktuğumda kendimi güçlü hissetmek için elimi dışarıda tuttum.

"Dur," dedim tekrar. "Senden korkmuyorum."

Bir an için yanan gözler eğildi, sanki karanlığın dalgalarının gerçekten bir başı varmış gibi. Sanki sersemletici bir dokunuşun içinde kaybolmuş gibiydi.

Ardından alçak, acımasız bir kahkaha geldi. "Yalancı."

Sesi alçak ve hırıltılıydı, sanki konuşmak zor geliyormuş gibiydi. Damarlarımda dolaştığını, sanki benim bir parçammış gibi içime işlediğini hissettiğim bir sestti.

"Ne istiyorsun?" Bir adım daha yaklaştım. Hayaletten daha fazla saten siyahı sis salkımı uzaklaştı, kapüşonlu ve gerçek ayakları üzerinde kalın, sağlam botları olan belirgin bir figür şekillendi. "Söyle ve git, böylece bu işi bitirebilirim."

"Seni uyarmıştım Melder. Ruhları alırsan, ben de onların yerine aynısını alırım."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun ama ne demek istediğini henüz anlayamadım." Omuzlarımı dikleştirdim. Bu hayalet, ruh kemiklerine karşı kendi tereddütlerimin bir tezahürü olmalıydı.

Karanlıkta benekler halinde soluk, titrek altın parıltıları vardı. Ölenlerin kemikleri uzaktaki tepelerdeydi ve bir zamanlar sahip oldukları gücün kuvveti beni bir pervane gibi ateşe çağırıyordu.

Sarayın hayalet gibi bir şekli etrafımı sarmıştı, ama sanki onu her yönden görebiliyordum, neredeyse her şeyi biliyordum. Bir tarafa doğru hafifçe eğildiğimde, bir anda çimler, avlular ve saray kuleleri görüş alanıma giriyordu.

Kraliçenin kanadının yanında, diğerlerinden daha karanlık bir gölge sisi vardı.

"Bunu yapmak istemiyorum ama yapmalıyım. Bu sevdiklerimi hayatta ve güvende tutuyor. Halkımızı koruyor."

Hayalet cam kırıkları gibi sert bir kahkaha attı. "Kalbine söylediğin yalanlar. Birleştiriciler canavarlar yaratır."

Kaşlarımı çattım. "Ben canavar değilim. Burada olmayı hiç istemedim ama ailemi hayatta tutacaksa, kralın ayaklarımın dibine koyduğu her kemiği eritirim."

"Hmm." Gölgeyi hayalet bir adım daha yaklaştı. Artık daha çok bir insana benziyordu. Karanlığa sarılmış bacaklar, kollar, yüzünü örten örtü. "Ruhun tanıdık kokuyor." Hayalet, örtünün altından göremediğim burnundan uzun bir nefes çekerek beni içine çekti. Cehennem gibi gözleri açıldı. "Tanrılar neden buraya, yanıma gelmene izin veriyor?"

Adımlarını takip ettim, o sinsice ilerledikçe ben de dönüyordum. "Bilmiyorum. Daha fazla ruh kemiği bulmam emredildi. Belki de aramama izin veriyorlar. Tanrılarla tartışamazsın, değil mi?"

Hayalet sert, gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Tanrılar bu toprakları uzun zaman önce parçalanmaya terk etti. Bencil tahtların, tapar gibi yaptıkları tanrıların gücünü nasıl yozlaştırdıklarına bir bakın." Gezinmesini durdurdu. "Ama burada hiçbir melder benimle yüzleşmedi. Sana kadar. Neden acaba?"

Yüzümü saray odasından uzağa çevirdim. Eğrelti otları ve toprak kaplardaki ağaçlar yerine, dış kapıların yıkık duvarları üzerinden koyu bir karanlık akıyor ve Stonegate'in kenarındaki ağaç sırasının arkasına sıkışmış uzak tepelerin ürkütücü şekillerine açılıyordu.

Burası hiçbir engel barındırmıyordu. Başka bir yere bakmak istersem, ayna ayarlanır, yer değiştirirdi; soğuk, olmak istediğim yeri bulana kadar gölgeleri geri çekerti.

Kemikler Myrda'ya bakan tepeciklerdeydi. Damir'in dediği gibi, eski mezar höyüklerinin nerede ortaya çıkarılabileceğine dair bir his vardı.

"Zanaatım beni ölenlerin kemiklerine doğru çekiyor. Onları toplamalıyız."

Hayalet hiçbir şey söylemedi, sadece bakışlarıyla beni takip etti.

Kapüşonun gölgesinin altında keskin bir çene çizgisi, gri taş gibi bir cilt seçebiliyordum. Renksiz ve solgun dudaklar sımsıkı çekilmişti. Bir tür adam, belki de bir iblis. Tekrar önüme çıktı. Soğuk ondan yükseliyor, her nefeste dudaklarımın önüne beyaz bir puf ekliyordu.

"Kimsin sen?" Soru fısıltıyla, sert ve korku dolu bir sesle çıkmıştı.

"Ben o'yum," diye yanağıma çarpan törpülü sesi. "Ve biz de biziz."

"Evet, bunu daha önce de söylemiştin. Bu hiçbir şeyi açıklamıyor." Etrafından dolaştım. Buna izin verdi, hareketlerimi üzücü bir merakla inceledi. Sanki

hala bıçağını beni kesmek için kullanmayı düşünüyor olabilirdi, ama kana susamış olmaktan çok ilgisini çekmişti.

Parmaklarımı bir, iki kez büküp kıvırdım ve omurga çubuğumu düz tuttum. Eğer o benim korkularımın, kendi zihnimin bir yanılsamasıysa, neden kaybolmuyordu?

Aksine, daha da sağlamlaşmıştı.

Gölgenin ipeksi varlığı beni takip ediyordu. Bazen soğuk bir sis teli bileklerimin ve omuzlarımın üzerinde kıvrılıyordu, sanki karanlığıyla beni tadıyormuş gibi.

"Çığlıklar." Hayaletin gözleri bir nefes için karanlığa kapandı, sonra geri çekildiğinde neredeyse garip bir insanlık dokunuşuyla açıldı. "Çığlıklarını hatırlıyorum." Hızlı bir hareketle beni kendine doğru çekti. Soğuk, geniş bir göğse çarptım ve boğazımdan bir çığlık koptu. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?" Geri ittim. "Beni rahat bırak."

Sert bir hırıltıyla gölge geri çekildi ve bizi birbirimize bağladı. Aramızdaki boşlukta güneş ışığının altın renginden ince bir iplik kalmıştı. Çığlık attım ve geri çekilmeye çalıştım. İplik sadece gerildi ve hayalet tedirgin olmuş gibi inledi.

Cehennem gibi gözleri bana kilitlendi. "*Nesin* sen? Ne yaptın sen?" "Hiçbir şey! Bana dokundun, şimdi... kır şunu." Tanrım, ya ben burada kapana kısılmış, bu yaratığa zincirlenmişti. Geri adım attım. Aramızdaki ip daha da uzadı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Beni daha yakına çekti, gölgeli burnu yanağımda soğuk ve kuruydu. "Nornlar ne zalim oyunlar oynuyor." Yakınlığı kollarımda bir titremenin dans etmesine neden oldu ve törpüsünün fısıltısı buzlu bir rüzgâr gibi ısırды. "Yaptığın karanlık oyunlarla beni ele geçiremeyeceksin."

"Ne?" Gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. "Seni sahiplenmek istemiyorum. Zanaat beni sana doğru çekiyor. Gitmeme izin verirsen kırılır."

"Evet. Bu iplik kopmaya mahkûm. Öyle olmalı yoksa her şey boşa gider."

Çok az anlam ifade ediyordu ama tıslayan sesinde tuhaf bir melankoli vardı.

"Kemikleri almaya devam et Melder, Hırsız Kral her şeyi bozacak," diye tersledi. "Onun sesinden başka bir ses olmayacak ve benim elimi seni sona erdirmeye zorlayacaksın."

Ona karşı mücadele ettim. "Ruh kemikleri bir orduya güç katar, her şeyi bozmaz."

Göğsünden bir tür alçak gümbürtü yükseldi. "Seninle birlikte Hırsız Kral istediği kişiyi bulacak. Bırakın kadim olan dinlensin."

"Antik olan mı?"

Uzakta bir şey kırıldı, ağır bir ağaç dalının çatırdaması gibi. Gölge başını eğdi ve kokladı. Ani bir adım geri çekildi. "Bırakın dinlensin. Hırsız Kral'a da aynısını yapmasını söyle. Seninle tekrar görüşeceğiz Melder. Görünüşe göre kader bunu gerektiriyor."

Aramızdaki zayıf ipliğe bir fiske vurdu.

"Kim dinlensin?" Uzaktan bir çatırtı daha yankılandı. Gölge kılıcını çekti, ince dudakları bir hırıltıya dönüştü. Bir kolumu uzattım. "Bekle. Sen *kimsin* ya da nesen?"

Hayalet durakladı. Omzunun üzerinden bana bakmak için döndüğünde, gölgeler omuzlarının etrafında rüzgârda ipek gibi dalgalanıyordu.

"Düşmanlarınız yakıp yıkarken, hangi ismi fısıldarsınız?" Ardından alçak, gırtlaktan bir kıkırdama geldi. "Ormanın karanlığında benim izlerimi gördün." Hayalet yine havayı kokladı, sonra sırttığında keskin, sivri dişleri parladı. "Unutma, bir ruh için bir ruh."

Ormandaki işaretler mi? Fısıldanan bir isimle yakıp yıkan bir düşman mı? Bir anda kanım dondu. Tanrım, hayır. Bu...bu mümkün değildi.

Titredim ve bakışlarımı tekrar onun acımasız gözlerine çevirdim. "Skul Drek." Dişlerini gıcırdattı.

Hayır, Skul Drek burada olamazdı. O bir yaratıktı, bir suikastçı, bir varlığın gölgesi değil. Dehşetin ve kafa karışıklığının içinde o kadar kaybolmuştum ki, elindeki kılıcı yuvarladığını fark etmedim.

"Bu gece dört tane çalındı, Melder. O yüzden dördünü ben alacağım." Skul Drek durakladı, ağzı gerildi. "Kılıçlarınızı hazırlayın."

"Her ne yapmayı planlıyorsanız, lütfen yapmayın. Çok az seçeneğimiz var ve-"

Skul Drek dumanlı, ince sislerin derinliklerine doğru sürüklendiğinde kelimelerim boğuldu. "Ah, ama biz bunu yapmak için yaratıldık Melder. Birbirimizi yok edene kadar savaşmak." Parmakları beni içine çeken zanaat ipliğinin etrafında büküldü. "Ama bu zalimce ve bu sefer bir Melder'ı öldürmek acı verecek."

Karanlık onun korkunç gözlerini yuttu ve bir sonraki anda geriye, sislerin tuzuna doğru savruldu.

Kafam bir bulanıklığın içinde kaybolmuştu ve hareket ettiğimi ama kendi başıma yürümediğimi fark etmem bir anımı aldı. Sert, sıcak, duman ve meşe yosunu kokan bir şeye bastırılmışım. Çenemi eğdim.

Roark'ın çenesindeki koyu renkli kirli sakal alnıma sürtündü. Nöbetçi beni lanet kollarına almıştı.

Yanağım kalbinin sabit ritmine bastırılmıştı. Boğazına sokulma isteğime karşı ısırıldım. Bu kadar metanetli ve sert bir adamın yağmur sonrası bir bahar sabahı gibi kokması tamamen haksızlıktı.

Roark uyanık olduğumu biliyorsa bile bunu belli etmedi ve yatak odama girdi.

Uzun adımları bizi oturma odasından geçirdi, odadaki tek yaşam belirtisi olan kuzineden gelen hafif bir çıtırtı, ardından yatak odasına götürdü. Nöbetçi dikkatle beni yatağın kenarına yerleştirdi.

Elimin topuğunu başıma bastırdım, Roark'ın yatağımın üzerindeki kürkleri ve yorganları geri çektiğini belli belirsiz fark ettim. "Ne oldu?"

Durakladı ve bir elini kaldırdı. *Parşömen mi yoksa el konuşması mı?*

Avuçlarını işaret ettim. "Sana söyledim, çabuk öğrenirim." En azından sözleriyle.

Nöbetçi geri çekildi ve tekrar konuşmadan önce kaz tüyü yastığa yerleşmem için bana yer açtı. *Eriticinin transından düştün ve şimdiye kadar uyanmadın. Dört ruh kemiği çok fazlaydı.*

Kelimelerini oluşturma şekli keskindi, neredeyse ellerinin arasından tükürüyormuş gibiydi. Ruhun kemikleri için gerçek bir tiksinti gösterisi - belki de benim için - ama kaşlarının arasındaki olukta endişeye benzer bir şey yazılıydı.

Roark üzerimde gezindi. *Nasıl hissediyorsun?*

Zorla sıırttım, eforun acısını, parmak uçlarıımın uyuşukluktan buz gibi olmasını, böyle bir güç kullanmanın verdiği kemik ağrısını maskelemek için zayıf bir girişimde bulundum. Hayaletin adından duyduğum korkuyu kafamda tekrarlamaktan kendimi alamıyordum.

"Her koridoru en az bir düzine kez koşmuş gibi hissediyorum ama yeterince iyiyim."

Canlı gözleri kısılmıştı ama eliyle yavaşça *Yalancı*'yı işaret ederken geri çekilmedi.

Onu törene geri göndermeli, aramızdaki mesafeyi korumalı ve umursamamalıydım, ama şiltenin üzerinde çok hızlı kayınca bir hıçkırık koptu.

Ashwood yaklaştı ve bir dizinin üzerine çöktü. Birleşmenin acısı ve aynanın korkusuyla yüzümü göğsüne sakladım, gözyaşlarım tuniğini ıslattı.

Eli başımın arkasını kavrayıp kırılmama izin verdiğinde, kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

KEEP AŞAĞI.

Kaslarımı çatarak orman yolundaki bir çakıl taşını tekmeledim. Bunu yapmama gerek yoktu. ama kimse bana bunu yapmamı söylemedi.

Lanet olası klanla savaşıyor yaşıyordum ve bu gece bunu kanıtlayacaktım.

Belimdeki küçük deri kından, babamın üzerinde rünler ve çift başlı kuzgun bulunan eski yontma bıçağını çıkardım ve alçak dalları kestim.

Ayağım budaklı bir köke takıldı ve tepetaklak bir yamaçtan aşağı yuvarlandım, öksürük ve iniltiyle bir yığın halinde yere düştüm.

"Bir çocuğun ağaçların arasında ne işi var? Davulların sesini duymadın mı? Kasabanın kapılarını kapatıyorlar."

Bir el omzuma dokundu ve bıçağı önümde tutarak geriye doğru sıçradım. Bu benim kaderim değildi. Hiçbir lanet olası düşman klanı, ben biraz kan akıtmadan boğazımı kesemezdi.

"Neyin var senin?" diye kıs kıs güldü.

Bir kız mı? Oh, tanrılar adına, hayır. İki cehennemin hiçbirinde bir kız yüzünden ölmüyordum.

"Susamış görünüyorsun." Bir el omzuma dokundu. "Ormanda mı kayboldun?"

Tepeye doğru döndüm, bıçağımı uzattım ve onun gözleriyle karşılaştım. Aynı anda hem karanlık hem de parlaktı. Ortalarında gümüş rengi bir şok vardı. İhtiyacımız olan renk. Savaşın sona ermesi anlamına gelen renk.

Ama daha fazlasıydı. Ona ilk bakışında nefesim kesildi, tıpkı geçen hafta aptal Gunter'in antrenman sahasında yumruğunu karnıma indirdiğinde olduğu gibi.

Bu sefer acımadı. Bu daha sıcaktı, şafaktan sonra güneşe uyanmak gibiydi. Elimdeki bıçağı indirdim.

Ta ki çığlıklar başlayana kadar.

Uyandım, alnımda ter, kafatasımda hızlı nabız. Odamın gri ışığına karşı göz kırptım, kulaklarımda ve dilimde çığlıklar, duman ve kan vardı.

Sessiz bir lanetle kürkleri tekmeledim ve yatağımın kenarına oturup parmaklarımı terli saçlarımdan arasından geçirdim.

Stonegate Nöbetçisi'ni düşüren şey lanet bir kâbustu. Acıması.

Gümüş yara izleri. Lyra'yı hayal ettim, ama bir kız olarak. Bir oğlanın zihninden.

Avuçlarımı indirdim ve başımı arkaya atarak yüzümü tepemdeki kalın kırılganlara çevirdim.

Bunun nedeni rütbe töreni olmalıydı. Ruh kemikleri beni günlerce huzursuz bıraktı, ardından kan gelmesini bekledim.

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve kapımın aralığının altında soluk bir şey gördüm. Bir mektup.

Balmumu mühürde Thane'in sembolü olan beyaz kurdun arkasında geyik boynuzları vardı. Prens sabit yazısını taradım, her kelimede kanım ısınıyordu.

Lanet olsun sana, Thane. Korkak prens bunu birkaç çan çalmadan önce teslim etmiş olmalı. Kapılardan sıvışmış, yarım düzine Stav Muhafızı ile ormanda gezintiye çıkmıştı. Piç kurusu, kaleyi terk etme pervasızlığı karşısında en ufak bir hayal kırıklığı ya da öfke hissetmememi söyleme cüretini gösterdi.

Hissedecek başka bir şey yoktu.

Parşömeni buruşturdum ve duvara fırlattım.

Thane çoğu zaman onun değerli kraliyet başını omuzlarının üstünde tutmakla yükümlü olduğumu unutturdu. Ama uyarıda bulunmadan surları terk etmesi, bana o dönene kadar dolaşmaktan, üzülmekten ve adını lanetlemekten başka seçenek bırakmamak için kasıtlı bir girişimdi.

Bunun bir nezaket olduğunu, bana biraz soluk aldırmanın bir yolu olduğunu düşündü, ama mektupla uyandığımda göğsümde bir karanlık, kafa derimi diken diken eden bir korku bıraktı. Bir eritici zanaat kullandıktan sonra çok kötü şeyler oluyordu. Thane bu konudaki düşüncelerimi biliyordu ama aynı şeyleri hissetmiyordu.

Kendimi kontrolden çıkmış hissediyordum ve bunun *nedeninin* ve sonuçlarının ne olabileceğinin geriliminden kurtulamıyordum.

Uyku benden kaçtı ve odamda volta attıkça öfkem arttı. Çok geçmeden bir deri kayışı ısırarak bileğime geçirdim, ve sarayın doğu kanadındaki eğitim alanına doğru ilerledi.

Gümüş sakallı baltalar, uzun kılıçlar, deniz kılıçları, yaylar, oklar ve fırlatma bıçaklarıyla dolu uzun raflar orada hazır bekliyordu. Tahta yuvarlak kalkanların hepsinin üzerinde Stonegate'in beyaz kurdu vardı ve tahtaların üzerindeki kör çeliğin şakırtısı sabahın sisleri arasında yankılanıyordu.

Sabah, şafağın solgun ve yorgun olduğu anlar, antrenman yapabildiğim tek zaman gibi görünüyordu.

Dün geceki ziyafetten sonra uzun süre uyuyamamıştım. Lyra'nın zanaattan kaynaklanan garip bir transa girmiş halini görünce duyduğum huzursuzluk uykunun tam olarak gelmesini engelledi. Bana karşı hıçkırığa hıçkırığa ağlaması, öncekinden daha kırılmış bir halde, iliklerime kadar işlemişti.

Fadey hiç bu kadar uzun süre gemisinin kontrolü altında kalmamıştı. Bir an için Lyra'nın uyanacağına ikna olmadım. Sersemliğinden daha tedirgin edici olan, eğer geri çekilmezse onun için duyduğum endişeydi.

Bileklerimi sarmayı bitirdim ve raflardan birinden deneme amaçlı bir deniz baltası seçtim, ardından bıçağı yuvarlayarak verimi ve ağırlığı test ettim.

Eriticiye olan yanlış ilgim yüzünden yaşadığım hayal kırıklığı yavaş yavaş kanayan bir yara gibiydi ama yarayı bulamıyordum.

Geldiğinden beri geçen haftalarda, kralın emri altında onun her adımını takip ettim. İster Kraliçe'nin birçok

Ögle yemeklerinde ya da o el sanatları üzerine kitaplar okurken ben mesafeli ve tedirgin duruyordum.

Ama kararlılığım azalıyordu.

Lyra maskeleye konusunda yetenekliydi, hakkını vermeliyim. Kadın gözlerindeki ışığı yavaşça azaltırken gülümseme ve başını sallama konusunda oldukça deneyimliydi. Kalabalık içinde nasıl yüzleşeceğini biliyordu, asla çok fazla kişinin dikkatini çekmiyordu.

Benimkini çizmeye devam etti.

Bunun için ondan nefret edebileceğimi düşündüm. Hiç bu kadar çözülmemiştim. Şimdi onun yüzüyle lanet kabuslar görüyordum.

Stonegate'te hayatımı kurduğumdan beri görevlerime, gücüme ve halkımızı güvende tutmaya odaklandım. İnatçı bir kadını bu salonlara getirdikten sadece birkaç hafta sonra daha az uyudum, okurken dudaklarının nasıl kıpırdadığını düşündüm ve ellerimin dilini öğrenmeyi nasıl yürekten benimsediğini görünce biraz gururlandım.

Teni bana dokunduğunda, ne kadar kısa olursa olsun, tekrar tekrar içmek istediğim bir zehir gibi kalışını çok fazla düşündüm.

Herhangi bir şeye kılıçla vurmak için yanıp tutuşan bir enerji, yeni hücumum gün için uyanmadan önce beni antrenman alanlarına fırlattı.

"Lord Ashwood." Darkwin sisleri yarıp geçti, kalkanı ve kılıcı elindeydi, bir çan sesi boyunca yalnızlık içinde savaştıktan sonra gözleri parlıyordu. "Bir ortak ister misin?"

Kaşlarımı kaldırdım. *Erken kalkmışsın.*

Kael ellerimi inceledi. Stav önemli jestlerimin çoğunu -komutlar için kullandıklarımı- eğitimin ilk haftalarında öğrenmişti. Çoğu daha fazlasını öğrenmeye çalışmadı. Sadece Thane ve Emi konuştuğum her kelimeyi biliyordu, Lyra da hızla öğreniyordu.

Kael meraklı biriydi ve iyi bir sohbet yürütebilecek kadar çok şey öğrenmişti.

"Dün geceden sonra uyuyamadım." Darkwin durakladı. "Bu arada, Lyra'ya yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Çenemde bir kas titredi. *Uyandı mı?*

"Hayır." Tereddüt etti. "Eminim çok yorucu olmuştur. Bu, sanatını en uzun süre zorladığı zamandı."

Lyra Bien hakkında daha fazla konuşmak istemedim. *Buraya yerleştiniz mi?*

"Evet. Birliğim onurludur ve Edvin ile Hilda'nın yeniden gülümsemeye başladığını görmekten memnuniyet duyuyorum."

Suçluluk duygusuna benzer bir şey göğsümü kemirdi. Kontrolüm dışındaki bir şey için suçluluk duymak değersizdi. Zanaatkârları almamız emredilmişti, biz de aldık.

Kael, "Onlar da biraz Ly gibiler, zanaat üzerine çok şey okuyorlar," diye devam etti. "Edvin, yağmacılar surlara saldırdığından beri dövüşmekten hoşlanıyor. Ama bence Hilda şifacılarla daha çok eğlenebilir. Memlekette sık sık hastaların başucunda olurdu."

Kardeşler birbirleri olmadan hiçbir yere gitmediler. Darkwin yeni varoluşlarının iyi yanlarını bulmaya çalışıyor olabilirdi, ama ben halkın daha karanlık yanlarını görmeye meyilliydim - acı çekiyorlardı.

Gerçek aile sevgisini kaybetmiştim. Thane bir kardeşe en yakın olanımdı ve adamın ailesinden, kadının da kocasından koparıldığı gibi ondan koparılmayı hayal etmeye çalıştım. Emin olmak zordu.

Yapabileceğim bir şey yoktu. Ben burada kral değildim.

Kael'in gülümsemesi genişledi ve kılıcını diğer eline geçirdi. "Ne olmuş yani? Ne dersiniz? Bir tur için hazır mısınız?"

Saman dolu kanvas çuvalları kesmekten alnım terlemişti bile ama kılıcımı elime aldım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Güneş tepedeyken, antrenman alanları nöbetçi olmayan Stav'larla doluydu ve Darkwin beşinci kez yenilmek üzereydi.

Sırtını çimlere yapıştırdığımda Kael homurdanarak bir küfür savurdu, nefesleri ağırlaşmıştı, bıçak boğazındaydı. Dişlerini göstererek kurtulmaya çalıştı ama koluma bağlı kalkan onu yenilgiye kilitledi.

Sırıttım, ter ve kir gözlerime akıyordu.

Bir lanet daha ve Kael teslim olarak kollarını yana bıraktı. "Tanrılar, kabul ediyorum."

Bir avucum onunkiyle kenetlendi ve onu ayağa kaldırdım. Üzerimizdeki tunikleri çoktan çıkarmıştık. Kir lekeleri ve yeşil çimenlerin izleri omuzlarımızı, sırtımızı ve göğsümüzü boyamıştı.

İzlemek için küçük bir yarım daire oluşmuştu. Birden fazla el avuçlarına birkaç florin sikke sıkıştırdı. Görünüşe göre bazı muhafızlar bana karşı bahis oynamıştı. Aptallar.

İçmek ya da yıkanmak için kullanılan su kovaları tarlalara serpiştirilmişti. Yüzüme bir kez su sıçrattım, sonra boğazımdaki yanmayı yatıştırmak için suyu ağzıma götürdüm. Kael çimenlerin üzerine yığıldı, nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Rütbeleriniz mi birleştirildi Lord Ashwood? Bu yüzden mi sizi yenmek bu kadar imkansız?"

Bir nefes için kaskatı kesildim, sonra başımı salladım.

Kael kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Nöbetçi olarak bile mi? Dün gece birliğimdeki bazı adamlarla bu konu hakkında konuştum. Lyra'nın ilerlettiği kişilerin kılıçla vahşileşeceğini söylüyorlar."

Eğer zalim bir ruha bağlanmışlarsa, kısa süre sonra o vahşiyi sahada nasıl bırakacaklarını bilemeyeceklerdi.

"Rütbe birleşmesinin gerekli olmadığını biliyorum," diye devam etti Kael, "ama bu konuda ne düşünüyorsun?"

Ölü Stav kemiğini yaşayan Stav'la birleştirme uygulaması hakkındaki düşüncelerim nelerdi? Aşağılıkça.

Bir kadeh daha içtim ve cevap olarak bir elimi salladım. *Bir savaşçının liyakati yetenekle kazanılmalıdır.*

Kael bir an için bunu düşündü. "Ama eğer bir Stav'a savaşta düşmanına karşı avantaj sağlıyorsa, buna değmez mi?"

Darkwin iyi bir adamdı ama naifti. Berserkir Stav'ın gücünü ve vahşetini görecekti, çöküşünü değil. Bu Stonegate'te bir zafer biçimiydi ama diğerleri gibi o da zalim bir kemik seçildiğinde ortaya çıkan yıkım ve savaş arzusunu asla göremeyecekti ya da görmemeyi tercih edecekti.

Bu ruh kemiklerinin riskiydi. Düşen kişi hayattayken korkunçsa, bağlanan kişiyi çok geçmeden zehirlerdi.

O cevapları kendin bul Darkwin. Alıştırma kılıcının ucunu çimlere sapladım ve devam ettim. *Başkalarının fikirlerini*

Diğerleri. Bu sizin hayatınız, onların değil.

Kael sahada çarpışan birkaç çifti inceledi. "Kaptan Baldur, Prenses Yrsa'nın gelişiyle birlikte daha fazla yağmacının Taş Geçit'e yaklaştığında ısrar ediyor. Bazen onların kılıçlarına karşı korunmak için tahta bir kalkandan daha fazlasına sahip olmanın iyi olabileceğini düşünüyorum."

Onunla yüzleştim. *Yağmacılar savaşçı değildir. Eğer sizi alt ederlerse, belki de iyi bir Stav değilsinizdir.*

Alışılmadık bir sırtışıla kılıcımı ona doğru savurdum. Kael yuvarlanarak menzilden çıktı. "Piç kurusu."

Aceleyle ayağa kalktı ve kendi kılıcını benimkiyle çarpıştırdı. Onun sapladığı yerde, ben savuşturdum. Omurgasına nişan aldığımında, bacaklarıma tekme atarak beni engelledi. Kaslarım bir dövüşün çılgınlığıyla zonklıyor, göğsüm her nefeste ağrıyordu ama Darkwin gibi kahkaha atabilseydim, muhtemelen atardım.

Her nasılsa kılıçlarımızı kaybetmeyi başarmıştık ve adımlarımızda beceri yoktu, sadece diğerini alt etme arzusu vardı. Kael bir haykırıyla omzunu yan tarafıma çarptı, kollarıyla belimi sardı ve bizi yere sürükledi.

Dirseğim dudağına, dizi kaburgalarıma çarptı.

İkimiz de sırt üstü yuvarlandık, yüzümüz güneşe dönüktü. Nefesler kesildi, birkaç nefessiz kıkırdama duyuldu. En son ne zaman sırf zevk için dövüştüğümü hatırlamıyordum.

"Ly," diye bağırdı Kael hırıltılı bir nefesle. "Nöbetçiyi yendim."

Birden ayağa fırladım. Lyra antrenman alanının kenarında tek başına duruyordu. Seçtiği elbise kan kırmızısıydı ve gözlerinin koyu tonunu ve dudaklarının pembesini ortaya çıkarıyordu.

Tanrım, benim sorunum neydi? Dudakları mı?

Hayal kırıklığımı tükürdüm ve ayağa kalkmaya çalışan Kael'i tekrar yere ittim.

Ait olduğun yere, diye hızlıca işaret ettim.

Başını geriye atıp derin nefesler çekerek gülümsedi.

Müsabakadan ne kadar keyif aldığımı asla itiraf etmezdim. Çoğu Stav benim yanımda korkardı ve asla meydan okumaya kalkmazdı. Onlara temkinli olmaları için sebep verdim. Hızlı, acımasız ve Draven'dım.

En çok da Draven.

Lyra kollarını belinin kıvrımlarına doladı. Yaklaştığımda, meydan okumayı planladığı zaman yaptığı gibi çenesini kaldırdı.

"Nöbetçi Ashwood." Beni görünce sinirlenmiş gibi görünmeye çalıştı ama ses tonunda bir titreme vardı.

Onun beni tedirgin ettiği kadar ben de onu tedirgin ettim.

Gözlerinin bir anlığına çıplak göğsümde gezinmesini kaçırmadım. Tek parmağımla çenesini bana bakması için eğdim, sonra bir elimi okuması için yukarı kaldırdım.

Odanızdan refakatsiz çıkmayacaksınız. Alay etti.

"Refakatçimi hiçbir yerde bulamadım." *O zaman bekle.*

"Siz antrenman sahasında göğsünüzü kabartmak istiyorsunuz diye beni esir alamazsınız."

Ağzımın bir yarısı kıvrıldı. *Göğsüme mi bakıyordun?*

"Tanrılar." Lyra'nın yanakları kızardı. "Çekilmez birisin. Çoğu erkekten daha fazla. Kulem hemen şurada" -bir kolunu arkasına attı- "Buraya gelirken suikasta uğrama riskim olduğunu hiç sanmıyorum."

Lyra'nın çenesini başparmağımla parmağımın arasına alıp sıkıştırdığımda ve yanağına doğru imalı bir hareket yaptığımda nefesi kesildi. *Buna ben karar veririm. Senin değil.*

"Bu benim kaderim mi o zaman, Nöbetçi Ashwood?" Sözleri çıplak tenimde sıcaktı. "Sensiz istediğim yere gitmekte ya da istediğim şeyi yapmakta asla özgür olamamak mı?"

Ne demek istediğini anlıyordum ama Lyra Bien'i görmediğim günleri düşündükçe göğsümün sıkışmasından nefret ediyordum. Ben bir sefil, bir aptal ve konumum için bir utanç kaynağıydım.

Kadının bu çekiciliği bir engeldi.

Ama bu konuda yalnız olduğumdan o kadar da emin değildim. Lyra bir baş belasıymışım gibi konuşuyordu ama o da geri çekilmemişti.

Kuleden bir koç boynuzu sesi geldi ve midem dibe vurdu.

Hayır.

"Ne oldu?" Stav harekete geçtiğinde Lyra etrafına bakındı.

Sahiplenici bir el Lyra'nın belini tutuyordu. Korku erimiş bir bıçak gibi içime işledi. Prens, Taş Geçit'in dışındaki beceriksiz gezisinden dönmemişti ve kapılardan bir uyarı yükseliyordu.

Islık çalarak birkaç Stav'ın dikkatini çektim ve çiftlere kapılarda bir sıra oluşturmalarını emrettim.

"Roark." Lyra bana kocaman gözlerle baktı.

O dikkatle iki elime odaklanana kadar konuşmak için bekledim. *Bu, doğruca kulanize gittiğiniz andır. Kapıyı kilitleyin. Üç vuruş, bir duraklama ve ardından iki kısa vuruş duymadan ayrılmayın.*

"Ne oldu?" Gitmek için döndüğümde parmaklarını koluma geçirdi. Yakında öğrenecekti. *Dravens. Git hadi.*

ANY ARZU K STAND KARŞI Roark'ın emirleri, Stonegate'in cılgınca bir cılgınlığa dönüşmesiyle kayboldu. Stav Muhafızları ortaya çıkmış gibiydi.

Duvarlardan, her köşeden Kraliçe Ingir ve Kral Damir'i mühürlediler.

Kael'in başka bir kılıcı pratikten daha fazlası için kaldırdığını düşünmek kafamı endişeyle doldurdu. Yarı yarıya Prens Thane'in köşeyi dönmesini ve oklarımızla katliam yapmak için ağaç kulübede ona katılmamı istemesini bekliyordum.

Prens hiç gelmedi.

Geniş merdivenlerden odama doğru aceleyle çıktım. Nöbetçi'yle ilgili birden fazla düşünce kafamın içinde geziniyordu.

"Lyra!" Hilda eteğini tutmuş, arkamdan merdivenleri koşarak çıktı.

"Tanrılara şükürler olsun." Kollarımı onun omuzlarına doladım. "Ne oldu? Edvin Stav ile mi gitti?"

"Sadece iç kapılara kadar." Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Neler olduğunu biliyor musun?"

"Kükreme - Nöbetçi bunun Dravens'in görüldüğü anlamına geldiğini söyledi."

Hilda parmak uçlarını öptü ve hızlı bir duayla başına bastırdı. "Stav ormana doğru gidiyordu. Geçen sefer yaptıkları gibi onları surlardan olabildiğince uzak tutacaklarına şüphe yok. Tanrım, Stonegate'in krallıktaki en güvenli sığınak olduğunu sanıyordum."

Yanağımın iç tarafını ısırdım. Belki de o lanet eritici içeri sürüklenmeden önceydi.

Emi merdivenlerin tepesindeki köşede belirdi. Koyu renkli Stav Muhafızı tuniğini giymişti ama saçları tipik örgüsüyle değil, yumuşak, soluk dalgalar halinde sırtından aşağıya dökülüyordu. "Roark beni dinlediğini görmemi söyledi. İyi ki beni göndermiş, çünkü görüyorum ki dinlememişsin."

Lanet olsun o adama. "Hilda beni bulana kadar gidiyordum."

Emi'nin sinsi sırıtışı ağzında belirdi. "Senin korunmasız olduğun düşüncesi karşısında oldukça tedirgin görünüyordu."

"Bunu neden bu şekilde söylediğini bilmiyorum." Parmaklarımın uçları karıncalandı. "Kral tarafından azarlanmak istemediğinden eminim."

"Muhtemelen haklısın." Emi odama çıkan ahşap merdivene doğru bir adım attı. "Gidelim mi?"

Yatak odama geldiğimizde, oda bir anda çok küçük gelmeye başladı. Üçümüz ne kadar boş konuşursak konuşalım, ardından hep koyu bir sessizlik geliyordu. Bir omzumu pencerenin yanındaki duvara yasladım ve aşağıdaki kargaşaya baktım. Stav Muhafızları aşağıdaki ahır kapılarının etrafında bile hizalı ve düzenliydi.

Kael neredeydi? Edvin? Roark neredeydi? Şüphesiz Nöbetçi tüm çatışmaların kalbine çekilirdi. O Roark Ashwood'du, krallıkların Ölüm Getiren'i olarak adlandırılacak kadar yetenekliydi.

Soğuk camdan sıyrıldım. Neden bu adam için endişeleniyordum ki? Kaşları sürekli çatıktı ve bana sanki pencereden mi yoksa dolambaçlı bir merdivenden mi düşmem gerektiğine karar veremiyormuş gibi bakıyordu.

Ama onu çeken bir şey vardı. Roark Ashwood'da bildiğimden daha fazlası olduğu yadsınamaz bir gerçektir ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyen yanım her gün doğumunda genişlemeye devam ediyordu.

"Devriyeler ne kadar uzağa gidiyor?" Hilda Emi'ye sordu.

"Neredeyse kıyıya kadar, sonra kuzeyde Myrda ile batıda Dravenmoor vadileri arasındaki açık arazilere."

Emi saçının bir tutamını parmak uçlarında morarınca kadar döndürmeseydi belki daha rahat hissederdim.

"Yakında dönecekler," dedim, herkesten çok kendim için.

Hiç içmediğimiz şarabı doldurduk, tanrıların farklı diyarları arasındaki savaşıardan esinlenen pürüzsüz ahşap rün çipleriyle bir oyun oynamaya çalıştık ve hızlandık, hızlandık ve hızlandık. Güneş Dravenmoor'a doğru battıkça gökyüzündeki güneş ışığı daha da derinleşiyordu.

Hilda benim yerime pencereye geçti ve Emi iki oyun fişini birbirine vurarak çarpışmalarını ve parçalanmalarını izledi.

Kapı patlayarak açıldı, tahta duvara çarptı.

Terden sıırıslıklam olmuş, saçları diken diken olmuş ve dudağı kan içinde kalmış Kael kapıda soluk soluğa kaldı.

"Kael!" Aceleci adımlarımla neredeyse eteğime takılıyordum.

"Ly..." Nefesini toplamaya çalıştı. "Acele edin. Sana ihtiyacımız var. Hilda, Nightlark, size de."

"Ne oldu?" Bir şeyler korkunç bir şekilde ters gitmişti. Kael

kirli parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Skul Drek."

Lanet olsun. Bir yemin, bir tehdit, bir saldırı sözü yarı yarıya bir rüya gibi gelmişti. Bu bir kâbustu. Ayna ülkesinin hayaleti de gerçekte yaşıyordu - bir efsane değil, gerçek bir katil.

Kim olduğumu çok iyi bilen bir katil.

Koridordaki merdivenlerden, koridordan, sonra da Stav Muhafızları'nın kanatlarına giden bir başka dolambaçlı merdivenden aşağıya doğru aceleyle inerken Kael soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Kael bir kapının önünde durakladı. Arkasından gelen boğuk sesler odada en az iki kişinin daha olduğunu ele veriyordu. "Sessiz olmalısınız. Panik çıkmasını istemeyiz. Onun... onun orada olmaması gerekiyordu."

Hilda ve Emi'ye bir bakış attım ama başımı sallayarak Kael'i odaya kadar takip ettim.

Nabzım dondu.

Kana bulanmış çarşafklar bir yatağı kaplıyordu. Edvin malzeme toplamak için hareket ediyor, aynı anda hem lanet okuyor hem de tanrılara yalvarıyordu. Roark yataktaki adamın üzerine eğilmiş, çıplak elleriyle yaralarını kapatmaya çalışıyordu. Sırt üstü uzanmış, tuniği kanlı göğsünün üzerinde parçalanmış Prens Thane kıpırdamıyordu, çok hareketsizdi, çok solgundu.

"*Thane*." Emi aceleyle prensin başucuna koştu.

Çılgılığı Roark'ın dikkatini çekti. Gözlerinde saf bir korku ifadesi vardı. Üç adım sonra Nöbetçi önümdeydi, kanlı parmakları takip edemediğim panik bir yalvarışla sallanıyordu.

Roark'ın parmaklarını sıktım; prensin kanı avuçlarımda kayganlaşmıştı.

"Roark," diye fısıldadım yavaşça. "Yavaş ol. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

ne yapacaksın?"

G ö z l e r i n i kırıştırdı, güçlkle yutkundu, sonra titreyen elini kaldırdı.

Ruh kemiği.

O sırada bir sepet dikkatimi çekti; şüphesiz kralın depolarından alınmıştı ve ağzına kadar solgun kemiklerle doluydu.

"Prens Thane için mi?" Kael'i iyileştirdiği gibi onu da iyileştirmek için.

Roark'ın ağzı gerildi. Bana sertçe başını salladı.

"Evet," dedim, hâlâ benimkinde kilitli olan elini sıkarak. "Tabii ki."

Nöbetçi ruh kemiklerini onaylamıyordu; bunu sormak, prensin ruh kemiği olmadan hayatta kalamayacağına gerçekten inandığı anlamına geliyordu.

"Edvin." Prensın yatağının yanında diz çöktüm ve bir parça aldım. "Bunu işaretler misin?"

Hiç tereddüt etmedi. Kemiği bükme ve manipüle etme yeteneği, yassı kemik parçasına yeni rune gravürleri oydu, kemiklerini geride bırakan ruhun özünü çağıran semboller. Kenarları tanıdık altın renginde yandığında kemiği Thane'in göğsündeki çok sayıda yaradan birine bastırdım.

Altın iplikler parçanın kenarlarından yanardöner iplik gibi fırladığında kaba bir nefes verdim. Ellerimi prensin üzerine koyarak parçayı yerine dikmeye başladım; parçayı kanın, sinirlerin ve yırtılmış kasların altında göğüs kemiğinin derinliklerine doğru batırdım.

Karanlık beni çekene kadar telleri diktim.

Mekânın çürümüş duvarlarından aşağı siyah su damladığında korku gelmedi.

Çok geçmeden Edvin'in formu çılgın adımlarıyla parladı ve Kael'in yaldızlı vücudu hareket etmedi, sessiz bir gözlemciydi, ama kollarını öyle bir şekilde kavuşturmuştu ki başparmağının tırnağını kemirdiğine ikna oldum. Yatağın karşı tarafında, parlayan Hilda ve Emi

Kael ve Edvin'in pozisyonları, muhtemelen ben birleşirken prensin kırık kemiklerini manipüle ediyordu.

İpeksi gölgeler omuzlarıma döküldü. Soğuk ve duman ciğerlerimi doldurdu.

Oradaydı. Bunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Arkamda duran Skul Drek parçasının uğursuz varlığını görmezden geldim.

O da benim gibi miydi? Ruh kemikleri kullanıldığında bu düzleme kayabiliyor muydu? Gerçek bir iblis miydi, zalim tanrılar tarafından gönderilmiş bir hayalet mi?

"Diyarları nasıl geçtiğini bilmiyorum. Bir eritici olup olmadığını bilmiyorum."

Gölge tiksintiyle tısladı.

"Önemli değil," diye devam ettim, sesim sertti. "Ama sen iyi bir adam. Nazik bir adam."

Parmaklarım hızla çalışarak ruh kemiğini Thane'in göğsüne sabitledi. Tüm dikişler yerleştirildiğinde, her iki avucumu da üst kısmın üzerine koydum ve tenimin altındaki ısıyı kucakladım. Kenarlar eriyip Prens Thane'in doğal kemiğiyle kaynaştıkça kemikler parladı.

Sıcaklık azalınca dizlerimin üzerine oturdum ve omzumun üzerinden baktım.

Kırmızı gözleri sisli örtünün altına gömülmüştü ama gri teninin parçaları görünüyordu, o kadar da korunaklı değildi. Uzaklarda kaybolan altın ipi yırtık pırtık ve zayıftı.

Ancak rütbe birleşmesi sırasında aramızda oluşan yeni iplik daha kalın ve güçlüydü.

Beni bir canavara bağlayan istenmeyen altın ipten korkmaktan çok intikam duygusuyla gözlerimi kaçırdım. "Neden o? Onun zanaatı yok, bencil ya da zalim de değil. Prens senin için bir tehdit değil."

Karanlığın dalgaları Skul Drek'in omuzlarında daha büyük dalgalar halinde yuvarlanıyordu ve gölgelerinin ağırlığının onun tek duygu belirtisi, bir his kaynağı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Zalim ya da nazik, bilemiyordum. Çalışmam için beni rahat bırakmıştı ama yine de kanımı görmek için can atıyormuş gibi beni inceliyordu.

"Dört ruh çalındı, dört ruh onların yerini almalı. Bu bir seçim meselesi değil, amaç meselesidir." Skul Drek'in ses tonunda gerginlik vardı.

sesi, dişlerinin arasından konuşur gibiydi.

Yakıcı bakışlarını ellerimin altındaki kemiğe kadar takip ettim. Belki endişeyle geçen bir günün yorgunluğu, belki de nazik ve güvenli olan prensin zarar görmesine duyduğum öfkeydi ama Skul Drek'le yüzleştim, yumruklarım iki yanımda sıkıydı. "O zaman lanet amacını değiştir. O yaşamayı hak ediyor, seni piç kurusu. Bu seferlik bile olsa bir ruhunu ver."

Skul Drek konuşmak için bir an bekledi. "Belki."

Bana uyuyor muydu yoksa benimle alay mı ediyordu?

"Ne istiyorsunuz? Umursamadan saldırıyorsunuz, hayatları, evleri, onları seven insanları katlediyorsunuz. Sen bir *canavarsın*."

"Senin olacağın gibi."

Kalbimi ona bağlayan altın ışık ipliklerine baktım. Bir hayal kırıklığı çılgılığıyla, umutsuzca ondan kurtulmaya çalışarak çektim ve çektim.

"Beni burada seninle tutuyorsun." Dişlerimi gösterdim. "Birleştiğimde böyle mi oluyor? Kalbim böyle mi bozuluyor? Beni yok ediyorsun."

Skul Drek uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Karanlığı aydınlatıyorsun. Beni çağırıyor, bana hatırlatıyor..."

Sanki bana sırtını dönmüş gibi formunun gölgeleri değişti.

Sıcaklık patlamaları soğuğu kesiyordu. Geriye düşüyordum. Arkamı dönmek için bir hamle yaptım ama Skul Drek'in hayaleti bir adım ötemde belirince bir çılgılık attım. Gözlerinin zalim gölgesi sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi içimi delip geçti.

"Melder." Kelime tenimde tısladı, tuzlu su ve deniz kokusu, sanki bir fırtına gölgeleri yaratmış gibi. "Her şey görüldüğü gibi değil."

Çenem titredi. "Prens gazabınızı hak etmedi." "O halde Hırsız

Kral aramayı durdurmalı."

"O zaman benden ne bulmamı istediğini söyle."

Bir tereddüt daha, bir duraklama daha. Skul Drek'i karanlığa zincirleyen ip titredi, neredeyse sönükleşti. Tekrar benimle yüzleşti. "Duy beni, bırak dinlensin. Dinlenmezse daha çok kan dökülür."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Başımı eğdim ve büyük Draven suikastçısının -ya da onun hayaletinin- etrafına bakmasını izledim.

arkadan bir saldırı bekliyordum. Bakışlarını bilinmeyen karanlığa doğru takip ettim. "Sen... sen bir şeyi mi koruyorsun? Seni tutan bu zanaat ipliği gizli bir şeye mi götürüyor?"

"Gizli bir şey." Skul Drek'in sözleri kırık cam gibi sivriydi. "Her şey görüldüğü gibi değil Melder."

Burada güçlü bir şey vardı. Kral Damir'in istediği bir şey. Skul Drek'in bahsetmekte pek de özgür görünmediği bir şey.

"Burada ne var? Kral ne arıyor?"

Yatak odasının sıcaklığı beni geri çağırırken Skul Drek karanlığında daha da kayboldu.

Ama son sözleri kalbimi bir kırbaç darbesi gibi kesti. "Gezgin."

EMI yatağın ayakucuna yakın bir yerde, kürkünün üzerine kıvrılmış yatıyordu. Thane'den ayrılmak istemiyordu.

Onu suçlamadım.

Prensin vücudunda sızan yaralar açılmıştı. Çürükler şişmiş ve derisi simsiyah olmuştu. Ama göğsü düzenli nefeslerle inip kalkıyordu. Temiz keten bandajlar Lyra'nın ruh kemiğini yerleştirdiği çıplak göğsünü çevreliyordu.

Thane bundan memnun olmazdı. Ruh kemiklerine benim gibi karşı çıkmazdı; onlara karşı direnci daha çok estetikti. Vücutta bir nodül ya da büyüme gibi şişmeleri onun kibrine ters düşüyordu. Lyra'nın çalışması neredeyse hiç fark edilmiyordu.

Onun içindeki ruhun doğasını daha çok önemsedim.

Onu kurtarma telaşıyla, her bir kemiğin gücünü hissedecek kadar uzun süre duraklamakta zorlandım. Yozlaşmış ve acımasız kemikler, zanaatlarını dinlemek için zaman verilirse hissedilebilirdi.

Thane onurlu bir adamdı. Ruhunun, ölenlerin yolsuzluklarını temizleyecek kadar güçlü olduğunu ummak zorundaydım.

Dizlerimin üzerine eğildim ve odanın sessizliğini işaret ederken gülümsemeye zorladım. *Uyan da o küçük yumruyu sık sık göstereyim, seni piç.*

"Uyanacaktır."

Sandalyede döndüm. Lyra'nın elinde teneke bir fincan ve bir tabak dilimlenmiş turp olan bir tepsi vardı. Koyu renk yorgunluk gözlerini gölgelemişti ve ilk kez

neredeyse çelimsiz görünüyordu. Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüştü ve giydiği sade elbise iki beden büyüktü.

Tepsiyi yatağın yanındaki masaya koydu ve Thane'in uyuyan yüzünü inceledi. "Uyanacaktır, Roark."

Sandalyede kambur durdum. Her bir kolum sanki taştan yapılmış gibiydi. Cevap vermedim.

Lyra duvarın dibinden başka bir tahta sandalye çekip yanıma koydu. "Bir şeyler yemelisin, belki gidip dinlenirsin. Ben ona göz kulak olurum."

Başımı salladım.

"Yapabileceğiniz başka bir şey yok."

Bacağıma yaslanarak bir elimle cevap verdim. *Beni bırakmadı.*

Lyra gözlerini kırptırdı, bakışları boğazımdaki yara izini taradı. "Kaç yaşındaydın?"

On iki. Thane on dört yaşındaydı.

"Seni tanımıyordu ama sen iyileşirken yanında mı kaldı?"

Başımı salladım. Thane üç gün üç gece boyunca sessiz bir savunucu gibi bekledi ve babasının, kapılardan sürükleyerek getirdikleri ölmek üzere olan Draven çocuğuna şifacıların bakabileceğine dair verdiği sözü tutmasını sağladı.

"Biliyorsun, yara izleri Jorvan kızları için çekici sayılır."

Kapılarda bulunmamın ardından gözlerimi açtığımda söylediği ilk sözleri hatırlayınca ağzıma zayıf bir gülümseme yayılmaya çalıştı.

Lyra teneke bardağı bana uzattı, iki kez reddetmeme rağmen geri çekmeyi reddetti. Gözlerimi devirerek fincanı aldım, bitki çayının buharı zararlı korkuyu biraz olsun yatıştırdı. O kibirli gülümsemelerinden birini geri vermesin diye belli etmedim.

İlk içkimi içtiğimde hâlâ gülümsüyordum.

Sessizlik yoğunlaştığında Lyra vardiyasındaki bir pürüzle uğraştı. "Nasıl yaralandığınızı sorabilir miyim?"

Uzun bir duraklama için bardağın kenarına vurdum. *Benim insanlarım.*

"Bunu söyledin ama nasıl?" Lyra'nın yüzünde acıma değil, daha çok öfke vardı. "Bir çocuğa böyle bir şeyi nasıl yapabilirler?"

Kabuslar, garip anılar, kendi klanımdaki konumumun değiştiği geceye dair daha fazla şey geri dönüyordu. Pek bir şey hatırlamıyordum ve

Baskınlarla ilgili tüm karanlık gerçekleri bilmek istediğim kesindi ama Dravenmoor'un bu baskınların bedelini kanla ödediğini bilecek kadar hatırlıyordum.

Yavaşça cevap verdim. *Ölümcül bir hata yaptım.* Gözleri kısıldı.

Bu konuda konuşmamalıydım. Çok az kişinin bildiği bir geçmişin parçalarından vazgeçmeye gerek yoktu. Yine de devam ettim. *Lanetli işaretler, bir klan üyesi başka bir Draven'in eliyle öldüğünde ya da bir ihanet işlendiğinde kazanır. Ben ikisiyle de suçlandım.*

"Sen bir çocuktun, kesinlikle kasıtlı bir şey yapmadın."

Bu şekilde görülmedi.

Sormak istiyordu, bunu gözlerinden anlayabiliyordum ama Lyra alt dudağını dişlerinin arasına aldı, sanki soruyu daha oluşmadan ısıırıp atıyordu.

Bir elimi omzuna atarak dikkatini çektim.

Her şeyi hatırlamıyorum, iz -yara izimi gösterdim- bir bakıma lanet ve anıları gölgelemiş olmalı. Ama zaman geçtikçe daha fazlasını hatırlıyorum. Seçimlerimden biri Draven prensinin ölümüne neden oldu. Kan alınan yerde, kan verilir.

"Prens mi?" Lyra saçının ucuyla oynadı. "Thane senin Stonegate'te bulunduğunu söyledi... bekle... baskınlardan sonra bulunmuşsun."

Başka tarafa baktım. Bu kadar çok şey risk altındayken, karanlıkta gümüş gözlü bir kızla ilgili kâbuslarımın bir rüyadan fazlası olabileceğine yarı yarıya ikna olmuşken bunu konuşmak aptalcaydı.

Lyra keskin bir nefes aldı. "Roark, sen de gemi baskınlarında Çocuk mu? Sen değil miydin?"

Size söyledim, çok az şey hatırlıyorum ama - tereddüt ettim, elim havada kaldı -Duman, kan ve çılgınlıkları hatırlıyorum.

Çenesi düştü. "Ben de öyle. Skalfirth'ten götürüldüğümde, baskından küçük anlar geri gelmeye başladı. Çoğunlukla rüyalarda."

Karnım sıkıştı. Çenemde bir kas zonkladı. Neden ikimiz de aynı anda o kanlı gecenin anlarını hatırlıyorduk?

"Gerçek olduklarından bile emin değilim," dedi. "Ama babamı hatırlıyorum. Onun... onun kara gözleri ve derin bir kahkahası vardı." Ağzının köşesi kıvrıldı

küçük bir gülümsemeye dönüştü, ama hızla kayboldu. "Yüzümdeki ateşin sıcaklığını hatırlıyorum ve sanırım biri beni uzun evden çıkardı. Bilmiyorum ama zanaatımı kullandığımdan beri zihnim unutmak istediği dehşetleri yavaş yavaş hatırlıyor gibi."

Belki de unutmak daha iyidir, diye cevap verdim. Artık hatırlamamayı tercih ederim.

"Sana yapılanı hak etmedin," diye ısrar etti Lyra. "Bağışlayın beni ama gümrük olsun olmasın, bu korkunç bir şey. Bir kaza olduğunu varsayıyorum, tanrılar, bir çocuğu bu şekilde cezalandırmak..." Sesi, sözcükler oluşturulamayacak kadar acıymış gibi uzaklaştı.

Kaza olduğunu nereden biliyorsun?

"Sanırım bilmiyorum." Thane'i işaret etti. "Ama ölü prensten bahsederken gözlerin şu ankine çok benziyordu -bu prense. İçlerinde korku var, birinin kalp acısını tekrar yaşamak istemediği zaman ortaya çıkan türden bir korku. Kael kontun katında ölürken de aynı korkuyu hissetmişim."

Bir nefes için avuç içlerimi inceledim. *Emi onun ölmesine izin vermezdi.*

"Ama ben bunu bilmiyordum." Lyra boğazını temizledi. "Anladığım kadarıyla birleştirme aracını zorla dışarı çıkarma emri almışsın; Kael'in kin tuttuğu yok... artık benim de yok. İkimiz için de geri dönüş olmadığını biliyorum ama"-Lyra sandalyesinde kıpırdandı, tereddüt etti-"ama Edvin ve Hilda arkalarında çocuklar, bir eş ve yeni bir koca bıraktılar."

Ne sorduğunu biliyordum. *Burada kral ben değilim. Thane de değil.*

Yüzü düştü. "İstemeye değer diye düşündüm."

Daha yakına eğildim. *Zamanla Damir'in saygısını kazanabilirsin.*

"Zamanla." Bir an için gözlerini kapattı. "Bu ne kadar sürebilir? Edvin'in en büyük oğlu bir erkek olduğunda mı?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Damir duvarlarına bir zanaatkâr yerleştirdikten sonra kral biraz büyü koleksiyoncusu olmuş, bunun sadece kendi gücünü artırdığına inanmıştı. İki zanaatkârın bir daha Skalfirth kıyılarında yaşamak isteyeceklerinden şüpheliydim.

"Kırmak istemem ama Dravenmoor kulağa Stonegate'ten bile daha sert geliyor." Lyra küçük bir gülümsemeye zorladı ve benim için getirdiği meyvelerden bazılarını kopardı. "Emi bana klanlardan neden kaçtığını anlattı."

Başımı salladım. *Draven klanı kemik işçilerine pek sabır göstermez. Kendi kanlarından doğmuş olsalar bile.*

"Emi daha bir kızken nasıl kaçtı?"

İçimi çektim ve sandalyeme geri oturdum. *Bana yardım isteyen bir kuzgun göndermeyi başarmıştı. İki yazdır buradaydım ve Thane'in yardımıyla onu güvenli bir şekilde duvarların arkasında gördük.*

Lyra bir süre Emi'nin uyumasını izledikten sonra sıırttı. "Ondan nefret edeceğimi sanıyordum ama oldukça sevimli biri. Uzun gemide Kael'i yürümeye zorladığında ondan hoşlanmaya başladım."

İnatçı ve sinir bozucu biri. Stonegate'teki başka bir kadın gibi.

Lyra kıkırdadı ama bir tırnağını karıştırmaya başladı. "Eminim ki... şey, eminim ki kendi topraklarınızdan birinin olması iyi bir şeydir."

Sanırım.

Yanaklarında pembe bir kızarıklık belirdi. "Oldukça yakın görünüyorsunuz. Umarım ona iyi davranırsın, Nöbetçi Ashwood."

Thane zarar gördüğünden beri ilk kez bir kaşım havaya kalktı ve ardından bir sırtış geldi. Lyra bakışlarımı kaçırdı ve ben de bundan biraz zevk aldım. Orta parmak eklemimle çenesini kendime doğru eğdim. *Onun benim sevgilim olduğunu mu ima ediyorsun? Beni bu kadar merak ettiğini mi?*

Kaşlarını çatarak çenesini geri çekti. "Bu konuda kendini beğenmiş olacağını biliyordum. Tanrılar. Hayır, merak etmiyorum, buna sohbet denir. Emi'den çok daha fazla hoşlandığım halde sana mahkûm olduğum için sen i tanımanın daha iyi olacağını düşündüm. Belki de Nöbetçi'de ne bulabileceğini öğrenirim."

Sinirleri bozulduğunda çok konuştu. Sırtışım genişledi.

Elini tuttum, avucunu açtım, böylece tenine karşılık verebilecektim. *Bir kuzen görüyor.*

Lyra keskin bir nefes aldığında boğulur gibi bir ses çıkardı. "Sen kan mısın?" *Sence neden yardıma ihtiyacı olduğunda bana haber gönderdi?*

"Şöhretiniz ilk tahminimdi." Bu sefer geri çekilmedi. "Krallıktaki halk sana Ölüm Getiren diyor."

Dudağım kıvrıldı. *Çünkü yapacağım. Biri benim sorumluluğumdaki birine zarar verirse, onu öldürürüm.*

"Ben sizin sorumluluğunuzdayım."

Kendimi geri çekilmeye zorlamadan önce kaşımı hafifçe oynatmam, başımı eğmem ve yanaklarındaki yanığa son bir kez bakmam dışında cevap vermedim.

"Yüksek sesle bile konuşmuyor, yine de onun yanında huzur bulamıyorum."

Thane inleyip elini yüzündeki bandajlara sürtmeye başladığında ayağa fırladım.

Lyra onun bileğini yakaladı. "Prens, yapmayın."

Tekrar inledi. "Kaşınıyor. Delireceğim. Bir çizik ve duracağım."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Biraz rahatlatmak için macunlar bulabiliriz."

Thane gözlerini kırıp loş ışıktaki beni bulduğunda kafatasımdaki kan pıhtılaştı. "Ne? Ben de senin kadar berbat mı görünüyorum?"

Çok yakındı. İki kez söylemek zorunda kaldım, ellerim çok kararsızdı. En eski arkadaşımı neredeyse kaybediyor olmanın suçluluğu, bunun gerçekleşmiş olmasının suçluluğu, hepsi göğsümde yuvalanıyor, yeterince derin bir nefes almayı zorlaştırıyordu.

Thane ayıldı. "Görünüşe göre senin ve benim kaderimizde bu varmış kardeşim. Neredeyse ölüyordum, sonra hayatta kaldım."

Lyra bir kürkü Thane'in beline daha sıkı sararak, "İkiniz de bundan hoşlanıyor olabilirsiniz," dedi. "Ama ben onsuz da yapabilirim."

"Dediğini yapacağım Lyra Bien." Thane'in sesinde yorgunluk baş döndürücüydü. "Beni Nöbetçi'den daha çok korkutuyorsun."

BÜYÜK SALON gerginlik içindeydi ve Kraliçe Ingir hâlâ şişmiş, nemli gözlerini ovuşturuyordu. Thane'in yaralandığı haberi Taş Geçit koridorlarında yayıldığından beri hiç durmamıştı.

"Salur'da bir düzine Stav, şifacı kanadında beş kişi, bir gözü kayıp bir kişi ve neredeyse tanrılara gönderilecek bir prens." Damir'in yüz hatları

Öfkeyle fincanlarının içinde kaybolmaktan memnun görünen oğlunu hedef aldı. "Neden kapıların ötesine geçtiğini bilmek istiyorum."

Thane'i ormanda kanlar içinde bulmamın üzerinden sadece iki gün geçmişti; gözlerinden biri ve üst dudağı şişmiş ve morarmıştı; göğsündeki yaralar hâlâ keskin otlarla sarılıydı.

Diğer her yönden Thane'di -büyük salona girmeye zorlandığı için sinirliydi ve salonda içerek ilerlemekten memnundu.

"Bunun oldukça açık olduğunu düşünüyorum, baba." Prens boynuzunu daha köpüklü birayla doldurdu.

Damir'in gözleri parladı. Jorvan kralının içinde bir yerlerde, oğluna bir varisten daha fazla sevgi beslediğine inanıyordum. Ama sadece bir çocuk doğurmak, kralı Thane'in düşünceleri, umutları ve özelliklerinden çok Oleg soyunu devam ettirme konusunda endişelendiriyordu.

"Hiçbir sebeple orada bulunmamalıydın."

"Lordum," diye söze başladı Baldur, "Prens, gelinini getiren Myrdan kervanından endişe duyduğu için yol boyunca tuzaklar ve işaretler kurmak üzere küçük bir Stav birliğiyle yola çıktığını söyledi."

"Teşekkür ederim Baldur," dedi Thane birasından uzun bir yudum alarak. "Kendi düşüncelerimi ve eylemlerimi kendim söylesem daha iyi açıklayamazdım."

Kral küfretti. "Aptal herif. Kral Hundur için bol bol Stav sağlayacağız." Damir volta atıyor, her adımında kraliçeden bir inilti daha yükseliyordu. "Yağmacılar tarafından mı vuruldun?"

Thane sandalyesinde kıpırdandı. Parmaklarından biri içki boynuzunun ağzında gezindi. "Daha çok savaşçı gibi dövüştüler ama başlarında Skul Drek vardı. Aslında, sayısız yaram suikastçı için bir tapınak. Daha kötüsünü de yapabiliirdi."

Salur Thane'in ne kadar yakınımda olduğunu bildiğim için çenem korkuyla titredi.

"Daha mı kötü?" Ingir feryat etti. "Şu haline bak."

"Eğer bilmek istiyorsan, Anne" -Thane içki borusunu salladı- "o piç kurusu bizim yönetimimizden düşündüğümüzden daha fazla korkuyor olabilir."

Görünüşe göre pelerininimdeki kraliyet mührünü gördüğü anda beni öldürmeyi iki kez düşündü."

"Dravenmoor, yeni imparatorluğun prensi öldürülürse kapılarına dayanacağımızı bilirdi." Damir'in boğazından derin bir homurtu koptu.

Suikastçının nereden geldiğini kimse kesin olarak bilmiyordu. Ruh kemiklerini isteyerek kullanan kemik işçilerine ve Stav Muhafızlarına yönelik saldırılar sadece varsayımların ve şüphelerin düşmana yönelmesine neden oluyordu.

Thane arkasına yaslandı. "Gizlice kaçtığım için Nöbetçi'den zaten bir kırbaç yedim, daha fazlasına ihtiyacım yok. Yolların temizlendiğini bizzat görmem gerekiyordu, yoksa Yrsa'nın bu yollardan geçmesine izin veremezdim."

Thane onurlu bir aptaldı. Bu lanet salondan kurtulduğumuz an ona da aynı şeyi söyleyecektim.

Prences için endişelenmekte haklıydı. Birlikteliklerine karşı duranlar için yeminlerini engellemek için çiftten hangisinin öldüğünün pek önemi yoktu. Thane sadece düşmanın öfkesini üzerine çekmişti.

Damir bana döndü. "Oğlumu kurtarmak için bir ruh kemiği sağlamak üzere hemen harekete geçtiğinizi duydum."

Evet. Damir'in hareketleri doğrudan ve anlaşılırdı. Baldur'un tercüme edebileceği kadar basit.

"Bu lanet sarayın etrafında ihtiyacımız olan türden bir düşünce." Damir onun göğsüne benimkiyle vurdu. "Kralın iç muhafızı olmalısın, Roark."

On sekizinci yazımda kılıçta herkesten daha yetenekli olduğumu gösterdiğimden beri duyduğum aynı istekti bu. *Onur duydum ama prensin hizmetinde kalacağım.*

"Neden?" Damir hiç bu kadar bastırmamıştı. "Makamınız ve rütbeniz, komuta etme gücünüzle birlikte yükselecek."

"Belki de daha katlanılabiliyordum?" Thane'in sesinde ironi vardı.

Damir oğluna dar bir bakış attı ve tekrar bağırıp çağırmaya başlamadan önce, birden fazla kez pratik ettiğim bir yanıt verdim.

Prene hizmet etmek, Oleg soyunun geleceğine hizmet etmek demektir.

Baldur sözlerimi tekrarladığında Damir sert bir bakışla karşılık verdi.

"Yeterince doğru. Şimdilik bu işin peşini bırakacağım." Kral, umutsuz kraliçenin etrafını saran saray mensuplarından bazılarına döndü. "Prensi kurtarmak için gösterdikleri hızlı davranıştan ötürü Nöbetçi'yi ve eriticiyi onurlandıracağız. Kral Hundur ve prenses iki hafta içinde gelecekler, o zaman ziyafet vereceğiz ve Oleg'in soyu devam ettiği için tanrılarımıza şükredeceğiz."

Salondan heyecan dolu bir alkış sesi yükseldi.

Lyra bu onuru hak etti. Ben hiçbir şey hak etmedim. Thane asla kapıların ötesine geçmemeliydi.

Ölümün kıyısından dönmesi benim omuzlarımdaydı. Övgü değil.

(Skul Drek hakkında,NASIL konuşacağımı BİLMİYORDUM. Doğruyu söylemek gerekirse, Thane'in yaralarının ve ardından gelen ölümlerin tamamen suçluluğuma katlanmak için. Ama hayaletin uyarıları beni terk etmedi. *Bırak dinlensin.*

The Wanderer.

Lanet Gezgin Kral'ın düzinelerce sağlam krala dayanan bir efsane olması gerekiyordu. Zanaatın kökenini açıklayan bir destan. Bir zamanlar bu tepelerde yaşamış, kemikleri bu topraklara gömülmüş bir adam olmaması gerekiyordu. Gezgin'in ruhunun gücü için imrenilen ve aranan kemikler.

Thane tanrıların sofrası için artık risk altında olmadığına, kral toprakta herhangi bir kemik hissedip hissetmediğim konusunda beni sıkıştırdı. Damir'in konuşma tarzına bakılırsa, Melder Fadey'in ayna diyarına adım attığından emin değildim. Daha çok eski eriticinin yeni kemiklerin nerede bulunabileceğine dair eğilimleri ya da içgüdülerini varmış gibi görünüyordu.

Skul Drek'in neden benim gibi aynaya girebildiğini, sonra da kapıların ötesinde bir Stav kadar iyi öldürebildiğini bilmek istiyordum. Neden benimle konuştuğunu, neden her birleştiğimde bir zanaat ipliğinin beni ona bağladığını bilmek istiyordum.

Prens iyileştikten birkaç gün sonra, sisler kalenin çimenleri üzerine zehir saçar gibi çöktü.

Omuzlarımdaki kürk mantoyu sıkılaştırdım ve pelerinli Stav Muhafızları'nın, eyerleri keseler ve çantalarla dolu bir şekilde kapılara doğru ilerleyişini izledim.

Rütbe kaynaşmasından sonra çürümüş tepeciklerde parladığını gördüğüm kemikleri geri almışlardı.

Avlunun karşısında kralın bakışlarını yakaladım. Nazik değildi; gözleri keskin ve açgözlü bir şeyle yanıyordu. Damir çenesini bana doğru eğdi, bir sırıtış yayıldı.

Memnun oldu.

Daha fazlasını isteyecek, daha fazlasını arayacaktı.

Bırak dinlensin.

Nasıl sonlandıracağımı bilmiyordum. Eğer itaat etmezsem, belki de Kael bana karşı kullanılacaktı.

Eğer kralın istediğini yaparsam, karanlıkta inşa edilmiş ölümcül bir yaratık kılıcını çok geçmeden boğazıma dayayacaktı.

"Deneme için nereye gideceğimi BİLMİYORUM." Örgümün ucunu bağlamayı bitirdim ve soluk elbisesiyle bir Stav Muhafızı'ndan çok Kraliçe Ingir'in saraylılarından birine benzeyen Emi'yle yüzleştim. "Skalfirth'te hanımlara elbise dikilmezdi. Onları bize -hizmetçilerine- diktirirlerdi."

"Parmaklarınızı batırma ve iplik çözme günleriniz sona erdi."

Örgümü omzumun üzerinden attım ve aynada yüzümü inceledim. Kral için zanaatımı kullandığımdan beri, gözlerimdeki gümüş izleri parlamıştı.

Doğrusu, Leydi Jakobson'un kızlarının ya da kendisinin elbiselerinin dikilmesini istediği zamanlardan oldukça keyif alırdım. Selena ve ben diğer kadınlarla oturup kıs kıs güler, dedikoduları, kimin kime kur yapıyor olabileceğini konuşurduk, Kael ise Thorian'la birlikte derin denizlerde kokuşmuş balık ve yılanbalığı avlardı.

Avuçlarımı kalçalarımın üzerinde kaydırdım. Eve döndüklerinden daha doluydular. Doyurucu yemekler kemiklerime tohum ekmeklerinden ve kök yahnilerinden daha iyi oturuyordu.

Emi bana şaşkın bir bakış attı ve dirseğiyle yan tarafımı dürttü. "Eğleneceksiniz, yemin ederim. Pazar dikkatini dağıtıyor ve

o. Son haftalarda her şeyi sarsıp duruyorsun."

"Yağmacılar saldırdığı için olabilir mi? Prens neredeyse ölüyordu?
Buraya bir lanet getirmişim gibi hissediyorum."

Emi başını öne arkaya eğdi. "Kesinlikle değişiklik getirdin, birden fazla ruhta. Haydi, pazarın tadını çıkaracaksın."

Bir parça hararetle panik, karnımdan boğazıma doğru bir dalga gibi yükseldi. "Hayatımın çoğunu yabancılardan ve tanımadığım insanlardan kaçarak geçirdim."

Emi nazik bir gülümsemeyle elini koluma koydu. "Bugün seninle olacağım. Hiçbir pazar acemisi Margun'la tek başına pazarlık etmemeli, bu oldukça zalimce olur."

"Margun ipek tüccarı mı?"

"Onun kadın bedenine girmiş bir trol olduğundan şüpheleniyorum." Emi bir el sallayarak bu düşüncüyü sildi. "Kurnazdır ve iyi bir entrikayı sever. Kurnaz olduğu kadar, bu kaleye en iyi ipekleri, iplikleri ve yünleri nasıl tedarik edeceğini de biliyor."

Sarayın tüm hanımları giydirilecekti. Bu sabah güneş doğmadan önce gözetleme kuleleri borularını çaldı, bu da Myrdan kraliyet kervanının tepelerin ötesinde görüldüğünün ve akşam karanlığında burada olacağının işaretiydi. Damir'in emriyle yarın, Nöbetçi'nin ve benim onurumuza, gün batımının ilk yıldızında bir kutlama ziyafeti verilecekti.

Kapının yanındaki kancadan bir pelerin alıp omuzlarıma attım ve Emi'ye baktım. "Neden bu kadar neşelisin?"

Emi dudaklarını üfledi. "Asla kötü bir ruh halinde değilim."

"Stav Nightlark," diye alay ettim, "daha bu sabah çorbanın kıvamı yüzünden kudurmuştun. Sanırım aşçının seni zehirlemeye çalıştığında bile ısrar ettin."

Çizmesine ince bir bıçak sıkıştıran Emi bakışlarını kaldırdı. "Seni kandırmasına izin verme. Bana karşı bir şeyler hissediyor. Darkwin'i seviyor ama. Tabağında iki tane daha baharatlı ekmek var."

Kıs kıs güldüm ve odamın oturma odasına adım attım. Doğrusunu söylemek gerekirse, karmakarışık düşünceler içindeydim. Bir an Stonegate'in iç duvarlarını tekrar terk etme düşüncesiyle heyecandan midem düğümlendi. Sonra, bir sonraki anda, kalabalığı, soruları, bakışları istemişiyordum.

Burada haftalar geçirdim ve bazılarını hiç de küçümsemedim. Emi. Prens Thane. Onlardan nefret edeceğimi düşündüğüm yerde, onları arkadaş olarak görmeye cesaret ettim. Stonegate bir güçtü ve korkarım ki gizemi ve cazibesıyla beni daha da derine çekiyordu.

EMI, SÚLKA MARGUN HAKKINDA DOĞRU KONUŞTU. Pazarda çalan bir zil sesi beni bir tabureye tünemiş halde bulurken, kadın avının peşindeki bir kurt gibi etrafımda dönüyordu. Bir çengel parmağını dudağına vurdu.

İpek tüccarı ince yapılıydı, yanakları çöküktü ama kendi dükkânında bir kraliçe gibi hareket ediyordu. Margun utanmadan saçlarımın uzunluğunu, ellerimi, kollarımı, omuzlarımı, dizlerimin doğal kıvrımını incelerken, parmak eklemi dudağına dokunmaya devam etti.

Benim toprak kahverengisi istediğim yerde, Margun yaprak dökmeyen yeşilde ısrar etti. Gümüş süslemenin gölgeye çok yakıştığını söylediğimde, elimi ipliklerden uzaklaştırdı ve bana yıldız ışığını hatırlatan yanardöner bir iplik makarasını uzattı.

Ben yakanın dalgalanması konusunda tartıştım; o ise kolların, etek ucunun ve bedenin kesimi konusunda benimle mücadele etti.

Karşılaşmamızın sonunda Emi'nin yüzü gülmekten kıpkırmızıydı ve Margun elbiseyi bitirmeden önce seçmem için kolumun üzerine farklı ipeklerden oluşan bir rulo örtülmüştü.

Tüm seçimler yapıldıktan sonra, Margun'un ısrarla saçıma örülmesini istediği dantel ve kurdelelerle dolu bir çantayı omzuma atarak ipek mağazasından çıktım ve nihayet yeniden nefes alabilmek için çaresizce pazarın sokaklarına daldım.

Emi kemik, yeşim ve dokuma kolyelerin bulunduğu bir arabayı incelemek için durakladı.

"Sizi taş takan bir kadın olarak görmedim, değil mi?"

Kulaklarının kıvrımları yumuşak bir pembeyle ısındı. "Prenses Yrsa için güzel bir hoş geldin hediyesi olabileceğini düşünüyordum. Ne de olsa bundan sonra Stonegate'te kalacak ve bunun ona yakışacağını düşündüm."

Cömert. Yrsa benim için bir gizemdi. Söylentilere göre Kral Hundur koruyucu bir babaydı ve bazıları kızının Stonegate'teki nişanlısını ziyaret etmemesi için kendi özel bahçelerinin dışına çıkmasına asla izin vermediğini söylüyordu.

Yine de Emi kadına büyük saygı duyuyor gibiydi ve Thane eşinden nefret etmiyordu.

Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Pazarın bir yanından geçip diğer yanına açılan kısa bir tünelin yanındaki taş duvara yaslandım. Gençlerin kahkahaları dikkatimi çekti.

Duvarın arkasından baktım ve yanaklarımda bir sıcaklık hissettim.

Belinde hilal şeklindeki kılıcıyla Nöbetçi tuniğini giymiş olan Roark bana arkasını dönmüştü. Yanında üç Stav vardı ve Ölüm Getiren ellerini bir grup gencin başlarının üzerine kaldırırken sırtıyordu.

Nöbetçi'nin parmaklarının arasında parşömene sarılmış tatlılar vardı - bal ve süttten yapılmış yumuşak kremler ve şekerli sırlı çubuklar.

Roark küçükleri şekerlerle baştan çıkararak onlarla alay eder, sonra onları arkasına gizler, beline bağladığı ve göremedikleri bir keseye koyar ve eli boş dönerdi.

İniltiler tünel boyunca yankılandığında bir kahkaha attım. Ta ki Nöbetçi bir parmağını kaldırıp onlara sabırlı olmalarını söyleyene kadar.

Roark birkaç teatral hareketle, her parmağının arasına bir tane sıkıştırılmış sekiz şekerle yeniden ortaya çıktı. Roark ve Stav şekerleri verirken alkışlar, kıkırdamalar ve mırıldanarak teşekkür etmeler birbirini izledi ve gençler ellerinde ödülleriyle neşeye pazara dağıldılar.

Tünelin kıvrımına yaslandım. "Bir süredir sizden sorumluyum, Nöbetçi Ashwood ve sizden henüz tatlı bir şey almadım."

Arkasındaki üç Stav beni görünce çenelerini eğdiler. Roark etrafında döndü, gözleri solan bir güneş gibi beni parlaklığına çekti.

Tanrım, ne kadar aptalmışım. Evet, yakışıklı, işinin ehli ve sadık biriydi. Belki de çok kötü bir arkadaş değildi ama şimdi biliyordum ki

En masum olana saygı duyuyordu, ama yine de Roark Ashwood'du, beni pozisyonu için bir görev olarak gören bir adamdı.

Biraz daha yakına gelmesini dileycek halim yoktu.

Neden burada yalnızsın? Yüzünde gölgeli bir ifade vardı.

"Emi sadece orada." Kolumdaki çantanın ağırlığını ayarlayarak bir elimle inci arabasını işaret ettim. "Ben aptal değilim ve melder'a bakıcılık görevinden arta kalan zamanını bölmek istemedim."

Roark başını eğdi, sonra parmaklarıyla yanağıma dokunarak cevap verdi. Benim gizli bir zevkim. *Hoşlandığım bir görev.*

Sanki düşünmeden cevap vermiş gibi elini çekti. Nöbetçi bir nefes almak için ensesini ovuşturdu, sonra kurdelelerle dolu deri keseye dikkat etti.

Stav Muhafızlarına bir işaret vererek, eşyalarımı odama götürmeleri talimatını verdi.

Geri dönmek istiyor musunuz? Üç muhafız gittikten sonra sordu.

"Hayır." Gözlerimin dalgalanarak kapanmasına izin verdim. Pişmiş ekmek, pembe deri yağı, deri ve biraz da odun dumanı kokusu. "Emi'ye biraz daha kalması için yalvaracaktım. Aşağı ilçenin tamamını görmek istiyorum."

Roark omzumun üzerinden baktı. *Terk edilmişsin.*

Parmağının işaretini takip ettim. Gerçekten de Emi'nin sıkı, buz gibi saç örgüleri saray arazisine geçmek için köprüye yaklaşıyordu. Kendi alışverişini yapıyordu ama veda ederken çılgınca el sallıyordu. Aramızdaki mesafe yüzünden sinsi sırıtişını göremiyordum ama hissedebiliyordum.

Roark'la tekrar karşılaştığımda içim burkuldu. "Sanırım onu takip etmeliyim."

Nefes almak için ayaklarının üzerinde kaydı. *Seninle kalabilirim.*

Roark Ashwood'un yakınlarında her zaman sefil yerlerde toplanan bu yeni... baskı neydi? Göğsümde, başımda ve karnımın alt kısımlarında bir yerlerde. "O zaman yolu gösterin Lord Sentry."

Ses tonumdaki alaycı edepten rahatsız olmuş gibi yaptı ve yanımdan ayrılmadan pazarın akışına karıştı.

Garip ama pazardaki insanlar Nöbetçi'ye Stav Muhafızı'ndan daha fazla saygı duyuyor gibiydi.

Yaşlı kadınlar ona birden fazla taze otlu rulo veya terbiyeli geyik eti şeridi uzattı. Marangozlar ve sokak süpürücüleri ona el sallayıp iyi günler dilediler. Roark saygıyla ve nazik bir şekilde karşılık veriyordu ama başını her eğişinde, ağzının her seğirişinde bir utangaçlık vardı. Görünüşe göre Nöbetçi başkalarının ilgisini benim kadar önemsiyordu.

Tüccarlardan birinin Roark'ın kemerine tıkkıştırdığı bir paket şekerli fındığı yemek için tahta bir köprünün üzerinde durduğumuzda güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyordu.

Dilimin üzerine bir ceviz attım ve sırtım köprünün korkuluklarına yaslanacak şekilde döndüm. "Bu kadar sevildiğini hiç bilmiyordum, Nöbetçi Ashwood. Tüm o selamlar ve iyi dilekler yüzünden hızımızı yavaşlatan sensin."

Fındıklara baktı, yüzünde biraz sıcaklık vardı. *Gelecekte pazar günlerinizi geciktirmemek için daha acımasız olmaya çalışacağım.*

"Öyle olduğunu görüyorum." Sırıttım ve avucundan bir ceviz daha çaldım. "Dravenmoor da böyle mi? Pazarlar, ticaret, yanından geçerken kıcını çimdiklemeye çalışan yaşlı kadınlar?"

Roark gülümsedi ve boğazının arkasından bir tür homurtu yükseldi - kahkahası - artık gürültülü bir salondan bile seçebildiğim bir ses. *Sürgün edildiğimde küçüktüm ama her Temmuz kasabaya gittiğimi, diğer çocuklarla birlikte sıraya girdiğimi ve uslu durduğum takdirde tatlı bir sopa aldığımı hatırlıyorum.*

Çocukluğundan bahsederken, etine kazınmış acı ve ıstırapın kanıtına rağmen yüz hatlarında bir rahatlık vardı.

"Jarl Jakobson'un evinde aşçı olan Selena, çiçek açtıklarında beni yıldız erik ağaçlarına götürürdü. Yarım günümüzü çiçek taçlarını örerek ve meyveleri yiyerek geçirirdik, sonra bana tüm meyve bahçesinin kraliçesi olduğumu söylerdi." Bir parça hüznle gülümsedim ve aşağıdaki nehre baktım. "Sanırım soylular zalimce konuştuğunda kalbimi neşelendirmek için yapardı bunu."

Küpeştenin üzerinden dirseklerine yaslanan Roark'un omzu benimkine değdi. *O zaman iyi insanlar tanımışsın.*

"Evet. Bazı hizmetkârlar bana ve Kael'e diğerlerinden daha fazla bakmaya başladı. Selena her zaman su nyklerinin ya da huldufólkların istila ettiğine inanır ama çok naziktir. Thorian bir bekçi ve balıkçı. Kael'in babasının onu defalarca görmezden geldiğini görmek zorunda kalacağını biliyordu ama asla Kont Jakobson'dan bahsetmedi. Bunun yerine Kael'e dalgalı denizlerde balık tutmayı öğretti, ona güçlü ve iyi bir adam olduğunu söyledi."

Durakladım ve Roark'a bir bakış attım. Gözleri benden başka hiçbir yere odaklanmamıştı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Oldukça basit görüldüğünden eminim, ama kendimin gerçeğini gösteremediğimde, herhangi bir parçam için kabul edilmek güzel hissettirdi sanırım."

Roark'ın kaşları birbirine çarptı. Yüzünü nehre döndü. Cevabı yavaş ve nazikti. Nöbetçi ne zaman cevap verse -çılgınca, sert ve haşın ya da yavaş ve sakın- onun sesinin nasıl olabileceğini hayal ederdim. Canlı ya da yumuşak. O anda, alçak ve nazik olduğunu hayal ettim.

Bütün parçalarınız o kadar da kötü değil.

"Sanırım neredeyse bana iltifat ediyordun, Sentry."

Sözlerimi kötü okudunuz.

Güldüm. "Onları mükemmel okudum."

Roark köprünün korkuluklarına baktı. Birlikte bir süre sessizliğin tadını çıkardık, ta ki bir elini koluma atıp dikkatimi çekene kadar. *Sen gözlerindeki yaralardan daha fazlasısın.*

Roark içgüdüsel olarak boğazındaki büzülmüş et çizgisini ovuşturdu.

Kanım ısındı. Yanına yaklaştım, böylece bedenlerimiz omuzdan kalçaya ve bacaklara değdi. Bu kadar yakınken, onun güçlü meşe kokusu etrafımı sarmıştı.

"Sen derindeki yara izlerinden daha fazlasısın." Gözleri bana baktığında ürperdim.

utanmadan ağzıma düştü.

Roark başını eğdi. Isı ve arzu bedenimde titreşti. Ağzı dolu ve ayıktı, yaklaştı. Eğilip onu tatma ihtiyacı karnımda zonklamaya başladı. Çenemi yukarı kaldırdım ve burunlarımız fısıltıyla birbirine değdi.

Stonegate'in kulelerinden korkunç bir koç borusu yükseldi. Roark gözlerini kırıştırdı, ağır nefesi dudaklarımı ısıttı, sonra sefilce yavaşladı, çekip gitti. *Myrdan kervanı geldi.*

TKERVAN Jorvandal'ın dört bir yanından gelen asilzadeleri ağırlıyordu, hepsi de yeminlerini kutlamak için buradaydı. Kemik ya da mavi renkli elbiseler Halk aşağı pazaryerinden saray kapılarına uzanan köprüden geçerken çiyle solmakta olan güneşin altında parılıyordu.

Erkeklerin omuzlarına yüksek dağ ayılarının ya da çayır tilkilerinin kürkleri eklenirdi. Yeni kesilmiş sakallar kemik boncuklarla örülürdü. Kadınların bileklerinde ve boyunlarında altın zincirler.

Bölge jarlları ihtişam ve kibirle içeri girdiler. Asilzade ve hükümdar dostlarını selamladılar, ancak kutlamalarının altında ince bir ölçüm vardı - sanki her bir jarl diğerlerinden daha büyük sayılmak istiyormuş gibi.

Jarl Jakobson'u, karısı Mikkal'ı ve etrafına şaşkın bir sevinçle bakan Astra'yı görünce çenemi eğdim.

Jakobson kalabalığı taradı ve umarım Kael'i arıyordu. Umarım oğlunun onu karşılamayacağını biliyordur.

Kael'in Stav ve Nöbetçiler arasında yeterince saygısı vardı. Kan babasından en ufak bir ilgi isteyeceğini düşünmemiştim.

Stav'ın bildirdiğine göre, deniz kıyısı uzun gemilerle doluydu. Hepsi de prene ve nişanına saygılarını sunmak için buradaydı. Bir de, prensi kurtarmak için yan yana çalışmak üzere şiddetle bir araya getirilmiş olan yeni eritici ve Nöbetçi'ye aval aval bakmak için gelmiş olanlar vardı.

Midemdeki hararetli dalgaları yatıştıramadım.

"İşte Myrdan kraliyet arabası." Hilda kolumu okşayarak insanların başlarının üzerinden işaret etti.

Arabaların üzerindeki gölgelikler, siyah ve kırmızı bayraklar kraliyet mensuplarının gelişini işaret ediyordu.

Saray mensupları, soytarılar ve Skald'lar süslenip püslenerek yollarına devam ettiler. Bazıları Stonegate halkını tanrıların seçtiği krallıkların oluşumuyla ilgili büyük destanlarla eğlendiriyordu.

Emi'nin uzun gemide söylediği gezgin ninnisi kervanın farklı grupları arasında yükseldi.

Kveða við min mórðir. Skip búask ok á morgun. Ek sigla til min folqg...

Davullar, uğursuz ve güçlü bir melodiyle yürüyordu. Bu bir ritimden öte, Kral Hundur ve kuvvetlerini hafife almamaları için bir tehditti.

Kral ve yüzünü gün batımının yakıcılığından saklayan kraliçesi, saten minderli bir arabaya binmişlerdi. Hundur'un karşısında prenses oturuyordu. Yrsa çok güzeldi. Sarayın kapısına yaklaştıklarında insanlara utangaçça el sallıyordu. Örümcek ipeği gibi ince, siyah saçları başının etrafında örgülü bir taç şeklinde örülmüştü. Teni koyu kahverengi, gözleri sıcak ve kibardı. Thane bir keresinde Prens Yrsa'nın kan sanatında hafif bir yeteneği olduğunu ama annesi kadar yetenekli olmadığını ima etmişti.

Belki de prensesin kanındaki zanaat dokunuşu, bu nişanı Damir ve onun sihir yakalama eğilimi için daha da avantajlı hale getirmiştir.

Krallık ne kadar küçük olsa da Myrdan savaşçıları heybetliydi. El yapımı kemik kılıçları güçlü bir şekilde kavıyor, burunlarının ortasına piercing takıyor ve boğazlarına rün dövmesi yaptırıyorlardı. Selena bir keresinde bana Myrdan mürekkebinin katlettikleri her Draven savaşçısı için bir işaret olduğunu söylemişti.

Kral Hundur kızından daha açık tenli, iri yarı bir adamdı. Kalabalığı sivri bir cam gibi kesen bakışlarında şüphe vardı. Yanında oturan kraliçe ufak tefekti ve yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Burnuna keten bir bez tutuyordu, sanki onca cesedin kokusu çoktan ekşimiş gibiydi.

Sarayın ön girişindeki kemerin altında, Kral Damir kara tacının ağırlığını, kemikleri sivri uçlu ince bir kılıcı

Kabzasındaki yılanlar belini kaplıyordu. Omuzlarına örttüğü kalın pelerin onu olduğundan daha geniş gösteriyordu.

Kasıtlı olabileceğini düşündüm.

"Hundur, dostum." Adam arabasından kurtulur kurtulmaz Damir avuçlarını Myrdan kralının omuzlarına vurdu. "Hoş geldiniz. Umarım yolculuklarınız olaysız geçmiştir."

Hundur burnunu çekti. "Soğuk ve kayalık."

Damir kıkırdadı ve bir kolunu kral arkadaşının omuzlarına doladı. Saraya doğru sendeleyerek yürüdüler, en eski dostlar gibi birbirleriyle sohbet ederek kıkırdadılar.

"Lyra." Hilda tırnaklarını koluma geçirdi. "Lyra, tanrılar, söyle bana... hayal görmediğimi söyle."

Yüzümü buruşturdum ve kolumu yavaşça tutuşundan kurtardım, onun şaşkın bakışlarını uzun yolcular boyunca takip ettim.

Aynı anda bizi gördüğünde kalbim duracak gibi oldu. "Hil!" Gisli'nin sesi çatladı ve kalabalığın arasından hızla geçti, Karısına ulaşmak için çaresizdi. Yalnız değildi. Üç genç çığlık atıp kıkırdayarak onu yakından takip ediyordu.

Edvin'in çocukları.

Hilda'nın göğsünden bir hıçkırık koptu. Kocasına doğru koştu.

Anlamamıştım. Ziyafet için saraya sadece soylu aileler, onların iç sarayları ve muhafızları davet edilirdi.

Karşımdaki hareket Edvin'in koşarak ilerlediğini gösterdi. Ancak yırtık pırtık bir yün pelerine sarınmış bir kadını kollarına aldığı anda, karısı Freydis'in burada olduğunu anladım, bağlı kürkler ve çantalar ayaklarının dibine saçılmıştı. Kocasının göğsüne yaslanmış hıçkırıyordu.

Üç çocuğu babalarının yanına koştu.

Hilda'nın kolları ve bacakları Gisli'ye dolanmıştı. Gisli'nin alnını, yanağını, boğazını, sanki onun tadını unutmuş gibi tekrar tekrar öptü.

"Onlara burada arazi verildi." Kael yanımda belirlediğinde irkildim. Zanaatkâr dostlarımızın özledikleri ailelerini sevmelerini izleyerek sırtıttı.

"Arazi hibesi de ne demek?"

"Kalmak için buradalar. Hilda ve Edvin yeniden ailelerine kavuşabilir."

Bir elimi kalbime bastırdım, gözyaşlarım boğazımda yükseldi. "Kral Damir'in buna izin vermesine ne sebep oldu?"

"Gardiyanına sor." Kael göz kırptı ve çenesini köprüye doğru uzattı. Kapıda Prens Thane'in yanında duran Roark, tanıştığımız geceki gibi aynı ipeksi karanlıkla kalabalığı izliyordu. Acaba Draven Nöbetçisi'nin yanından fısıldaşarak ve merakla geçenler onu daha mı çok tedirgin ediyordu?

"Ashwood çok korkutucu." Hilda telaşın içinden çıktı, uzun kirpiklerinde gözyaşları vardı, Gisli'nin eli onun kinde kıvrılmıştı. "Ama artık sadece taş ve zalim olduğuna o kadar da ikna olmuş değilim."

Kolunu sıktım ve sanki yeniden yanında olduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini karısından ayıramayan utangaç, nazik Gisli'ye gülümsedim. "Bunu nasıl yaptı?"

Gisli başını kaldırdı. "Nöbetçi mi? Anladığımız kadarıyla Skalfirth'ten kısa bir süre sonra ailelerimizin Stonegate'e taşınması için krala dilekçe vermiş. Prens'e hizmetinizden sonra kralın nihayet kabul ettiğini duyduk."

"Biz buraya geldikten hemen sonra krala dilekçe mi verdi?" Roark neden bundan bahsetmemişti?

Hilda'nın melankolisi azaldı. Edvin ve ailesiyle birlikte, sarayın sivri uçları ve tarzının hoşuna gitmese de yine de oldukça görkemli olduğu hakkında gevezelik etti.

Sadece ufak tefek şeyler duydum, zihnim ve odağım onu bulana kadar kervanın başının üzerinde dolaştı.

Aynı keskin çekim, halattaki bir kanca gibi göğsüme saplandı. Çok geçmeden Roark'ın bakışları kaosun içinden sıyrılıp benimkini buldu.

Sulu bir gülümsemeyle karşılık verdim ve parmaklarımı onun hareketinde hareket ettirdim, *Teşekkür ederim*.

Nöbetçi beni bir süre daha süzdükten sonra başını eğerek bir kez daha uzaklara baktı.

Bunun yerine, suyun kenarında durmuş, fırtınanın beni yutmasını diliyor gibiydim.

Bir sonraki şafağın parıltısından alacakaranlığın pırıltısına kadar, sefahat Stonegate'in bahçelerini, koridorlarını ve salonlarını doldurdu. Kral Damir bir kutlama sözü vermişti ve bunu fazlasıyla yerine getirdi.

Hilda ve Freydis yanımda olduğu halde, saray mensupları ve leydilerle birlikte avluda ilerledik. Kraliçe Ingir, Myrdan kraliçesi Breetha ile birlikte başı çekti.

Hilda gülümsemeyi bırakmıyordu ve bu da gecenin sıkıcılığını azaltıyordu.

Gisli'yle yeniden aynı evi paylaşacağını bildiği için sevincini zor zapt ediyordu. Yetenekli bir ahşap ustasıydı ve kalede bolca iş bulacağından hiç şüphem yoktu.

Kraliçeler taze çiçeklerle kaplı bir çardak altına yerleşirken, diğer hanımlar da güneşin son ışıklarını içlerine çekecek yerler buldular. Kalabalıktan kurtulmak için odama dönmekten başka bir şey istemiyordum.

"Lyra." Freydis elimi tuttu. "Ziyafetten önce kralın bize verdiği kulübelerden birini göreceğiz. Katılmak ister misin? Yoksa burada mı kalmalısın?"

Omuzlarım çöktü. "Refakatçim olmadan kapıların ötesine geçmeme izin verilmiyor. Kayıp olan biri."

Gün boyunca Roark'ı görmemiştim. Adam yüksek sesle konuşmuyordu ama yokluğu gürültülü ve sinir bozucu bir hal almıştı. Nöbetçi'ye karşı beslediğim sevgi ne olursa olsun, kral, Kael ya da daha kötüsü Roark gerçeği öğrenmeden önce onu yok etmek akıllıca olurdu.

"Ne yazık ki katılamıyorsun." Freydis bir elini koluma koydu. Yüz hatlarından mizacına kadar nazik bir kadındı, bu yüzden dudaklarının sinsî bir sırıtışla kıvrılması sinir bozucuydu. "Ama geride kalmanın o kadar da kötü olacağını sanmıyorum. Birinin dikkatini çekmişsiniz."

Tuniğinin üzerindeki renklerden Myrdan olduğunu tahmin ettiğim bir adam ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor, ara sıra bana doğru bakıyordu.

Avuçlarım terlemeye başladı.

"Elbette size saraya kadar eşlik edecektir." Hilda göz kırptı.

Stonegate'ten önce, pazar tezgâhlarında ya da büyük salonda sohbet ederek arkadaş olmanın ötesinde bir şey yapmamıştık. Tüm bunlar boyunca, yeni bir

bağ. Kontun hizmetkârı olmadığım, sadece birbirini kollayan iki kadın olduğumuz bir bağ.

Ama şimdi onu lanetledim.

Güvenebileceğimi düşündüğüm kadın Freydis'in elini tuttu, genç Myrdan bana doğru bir adım attığında sırttı ve beni terk etmek için döndü.

Hilda boğuk bir kısık sesle, "Yakında görüşürüz Lyra," dedi ve baldızıyla birlikte aşağı ilçeye inen taş merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

"Súlka Bien," dedi adam, yumuşak ve hafif bir sesle.

Kalbim durdu. Dişlerimin arasından yumuşak bir nefes alarak onunla yüzleştim.

Hiçbir şey söylemedim, sadece bakışlarını üzerimde tuttum, kendimi aptal gibi hissediyordum. Yabancıların önünde nasıl davranacağımı hiç bilmeyen biri olarak, sessizleşmeye, görünmez olmaya daha alışkındım. Arka plandaki yeşilliklerden başka bir şey yok.

Dilini dudaklarında gezdirdi ve parlak bir şekilde sırttı. "Benim adım Tomas Grisen. Kral Hundur'un ölen seneschal'ının oğlu."

"Başınız sağ olsun."

Tomas çenesini indirdi. "Baskınlar pek çok can aldı."

Lanet olsun. Ayaklarımın dibinde kan dökülen bir ev daha. Yine de bana öfkeyle bakmadı, daha çok ağırbaşlı bir ilgiyle baktı.

"Sizi rahatsız etmek istemem," dedi, "ama yeni eriticiyle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

"Oh?" Kollarımda bir savunma hissi yuvarlandı.

Tomas elini uzattı, belki de benim sert ses tonumdan biraz şaşırmıştı. "Evet. Ben, yani atalarımın biri, krallıklar bu kadar bölünmeden önceki eski savaşlarda bir eriticiydi. Ben bir kemik ustası değilim ama tüm büyülerini büyüleyici buluyorum. Bir kadın eriticinin doğmasının üzerinden yüzyıllar geçtiğini biliyor muydunuz?"

"Bilmiyordum, sadece uzun zaman olduğunu söyledim," dedim, kendime rağmen meraklanmışım.

Tomas şiddetle başını salladı. "Pek çok destanda dişi birleşimcilerin daha güçlü zanaatları olduğuna inanılır. Sanırım daha nazik ruhlarıyla daha derin bir bağ kurma eğilimindedir."

Keşke düşmüşlerin aynalı topraklarına ne zaman girsem bir suikastçının gölgesinin beni içine çektiğini bilseydi.

"Bilemem." Avuçlarımı önümde birleştirdim. "Zanaatımla daha yeni tanıştım."

Tomas biraz utanç içinde kızardı. "Elbette. Saçmaladığım için beni bağışlayın. Ben sadece birleşenlerden çok etkileniyorum."

Bir adım geri attım. "Ziyafet için giyinmeliyim. Çok iyiydi-" "Seninle yürümeme izin ver."

Yalnız kalmak istiyordum. Odama kadar birlikte yürümekten hoşlandığım çok az kişi vardı. Kael, Thane bıyık altından halkla alay ederken, Emi ve Hilda. Ve Roark.

İçim daraldı. Tanrım. Roark hızla sabit, rahatlatıcı bir varlık haline geliyordu.

Reddedecek bir kelime bulamadan Tomas elimi kolunun arasından geçirdi ve benimle birlikte sarayın kapısına doğru yürüdü. Zanaat ve Myrda'dan övgüyle bahsetti, başarılarını övdü, hatta Jorvandal'ın bir prensi olmasaydı, Yrsa'nın eli için bir aday olacağını söyleyecek kadar ileri gitti.

Hoş, ama kendini beğenmiş.

Ön salona geçtik, ben birkaç kelime konuştum ve Tomas çok daha fazlasını söyledi.

"Myrdan Glades'te sana eşlik etmeyi çok isterim, Súlka Bien." Tomas beyaz bir gülümsemeyle parladı. "Grisen toprakları uçsuz bucaksız tepelerle çevrili, oldukça güzel bir kırsal alan."

"Stonegate'ten ayrılmama izin verileceğini sanmıyorum, Sör Grisen." Tomas sözlerimi dikkate almayarak, "Saraydaki konumumuzdan dolayı," dedi, "Size saygısızlık etmeye cüret eden herkes cezalandırılacaktır. Bunu bizzat ben yapacağım. En güzel elbiseleri giymenizi sağlarım."

"Ne kadar düşünceli."

Tomas büyük bir zafer kazanmış gibi gülümsedi, ses tonumdaki ısırtığı tamamen kaçırdı.

"Her hanımefendi Myrda'nın en güçlü ikinci hanesine konuk olmayı bir onur olarak görür." Ses tonunda bir acılık vardı. Bir süre sonra

nefes alırken, Tomas yüz hatlarını yumuşattı ve gülümsedi. "Sanırım bu nişanla birlikte her şey değişecek. Stonegate'teki kraliyet hanesine hizmet ediyorsun ama Myrda yakında o haneye bağlanacak. Zanaatınızın sınırlar arasında paylaşılacağından eminim."

Karnımda bir huzursuzluk vardı. Sadece damarlarımdaki kandan dolayı bir tür sahiplenme olarak görülmeyi umursamıyordum.

Kral Damir beni öyle gördü. Görünüşe göre Myrda da öyle düşünüyordu.

"Benimle yürüdüğün için teşekkür ederim," dedim kolumu çözerek.

"Yapabilirim

buradan yönetin."

"Sorun değil. Yolun geri kalanında size eşlik edebilirim."

Myrda'lı Tomas'ın odamın kapısını bilmesini istemiyordum. "Teşekkür ederim, ama-"

"Lyra!"

Tanrım, göğsümde ikinci bir kalp gibi kabaran bir rahatlama hissi. Prens Thane güzel kıyafetlerini ve cilalı çizmelerini giymiş bir halde koridorda ilerliyordu. Saldırıdan dolayı yüzünde hâlâ morluklar vardı ama artık çok daha kendindeydi.

Tomas belinden eğildi. "Ekselansları."

Thane kaşlarını çatarak adamı selamladı, sonra bana döndü. "Umarım beni bağışlarsın Melder Bien, ama ziyafetten önce başka bir yerde sana ihtiyaç var."

"Elbette." Prese bir adım daha yaklaştım.

"Súlka Bien." Tomas aramızda bir el uzattı. "Umarım benimle oturma onurunu bana bahşedersiniz."

"Korkarım onurlu bir misafir olarak kabul edilecek, efendim." Thane kolumdan tutarak beni kendi tarafına çekti. "Yüksek masada olacak."

"Dans edelim o zaman," dedi Tomas, ses tonunda hafif bir kızgınlık vardı.

"Belki," dedim sert bir nefesle, Prens hemen veda ederken ve bizi döndürdü.

Köşeyi döndüğümüzde, kulağa korkunç gelen bir kahkaha attım ve Thane'in yanına doğru tökezledim.

"Tanrılar, Lyra." Thane omzumu dürttü. "Bu kadar iğrenç bir topluluğu kendinize çekmeyi nasıl başarıyorsunuz? Tomas Grisen buradaki en sert adamlardan biri.

Yrsa'ya göre tüm Myrda."

"Ağırlaştırıcı erkekler sadece beni bulur." Onu geri ittim. "Bazıları beni kurtarır."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Prens Thane çenesiyle beni sarayın kendi kanadına götürecek olan dolambaçlı merdivene doğru yönlendirdi. "Gerçekten çağrıldınız. Ziyafette sıkıcı konuşmalar bizi boğmadan önce gelin biraz eğlenelim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Thane göz kırptı ve odasının kapısını açtı. Rahat bir nefes aldım. Emi, prensesle birlikte uzun, kemerli pencerenin yanında duruyordu.

Burada, ben sadece Lyra'ydım. Eritici olmama gerek yoktu.

"Lyra." Emi el salladı. Omuzlarında bir Stav Muhafızı'nın siyah kürk pelerini vardı ama altında ipek tüccarından satın aldığı allık boyalı güzel bir elbise vardı. Dudakları renkliydi ve kulak memelerindeki deliklere altın külçeler eklemişti. "Zamanınız çalınmadan önce gelin Yrsa'yla tanışın. Thane ikinizin iyi anlaşacağını düşünüyor."

"Elbette içecekler." Prens, ewers ve cilalı ahşap içki boynuzlarının bulunduğu bir masaya doğru yürüdü.

Yrsa'nın kahverengi teni altın parıltılarla boyanmıştı ve elbisesi bana yıldız eriği derisini hatırlattı - deniz mavisini üzerine gümüş ve dar gövdesi üzerinde bal gibi görünmesi için boyanmış kürklerden yapılmış bir pelerin.

"Prenses." Başımı eğdim.

Thane gülerek, "Yrsa bizimle eğlenmek için yalan ve hileyle hanımlarından kaçtı," dedi.

Yrsa ellerini karnının önünde kavuşturdu ve utangaç bir ifadeyle uzaklara baktı. "Yolculuğu ne kadar *yorucu* bulduğumu biliyorsun. İçim hiç de iyi değil. Sanırım biri beni kontrol etmek için tuvalete girmeye çalışmadan önce biraz daha zamanım var."

"Ve o zamana kadar içeceğiz, güleceğiz ve taktığımız maskelerden kaçınacağız." Prens Thane, Yrsa'ya inci gibi şarap dolu bir boynuz uzattı. "Senin için, gelinim. Nightlark, ne alırsın? Lyra mı?"

Bir el salladım. "Bana yok. Bu gece midemin kaldırabileceğinden emin değilim."

"Yine insanlar tarafından huzursuz mu edildin?" Emi koluma dokundu. Ses tonunda yargılama yoktu, daha çok odadakilere beni gözlerinin önünde tutmaları için bir çağrı vardı.

"Tomas Grisen'e rastladı."

Emi'nin burnu kırıştı. "Kibirli göt."

Thane, anladığını belirtmek istercesine ikinci flütle bir tür selam verdiğinde, göğsümde bir sevgi pınarı çiçek açtı. Düşmanım olmaları gerekirdi ama burada, bu odada, bu insanlarla bir tür aidiyet hissettim.

Yrsa başını eğdi ve bana doğru gülümsedi. "Demek eritici sensin."

"Öyleyim."

"Onun hayatını kurtardınız." Yrsa prene şefkatli bir gülümseme verdi. "Beni tanımıyorsunuz ama bunun için size teşekkür ederim."

Anlaşmalı bir eş arasında gerçek bir sevgi olduğunu görmek yüreklendiriciydi. Sevgilerini dokunarak göstermemişlerdi ama gülümsemeleri, birbirlerinin yakınında olmanın verdiği rahatlık, Yrsa ve Thane'in birbirlerine büyük saygı duyduklarını gösteriyordu.

"Yalnız değildim," diye itiraf ettim. "Nöbetçi Ashwood olmasaydı prensin yaralı olduğunu bile bilemezdim."

Thane kıkırdadı ve omzunun üzerinden baktı. "Bunu duydun mu? Kibirlenecek başka bir şey daha. Keşke bunu söylemeseydin Lyra." Göğsümdeki sıcaklık ve garip bir sızı beni ikiye katlamak için savaşıırken Roark prensin yatak odasından çıktı ve deniz baltasını kemerine taktı.

Tanrım, büyüleyiciydi. Sıcak bir anı gibi.

Bu gece gözleri yağmur fırtınasından sonra doğan güneşten daha parlaktı. Saçları yanlardan yeni örülmüştü ve tenindeki meşe yosunu kokusu beni kendine çeken güzel bir bağdı.

Roark'ın ağzı kendini beğenmiş bir sırıtışa bürünmüştü, sanki bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibiydi.

Bir eliyle parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü, sonra diğer eliyle yanağıma hafifçe vurdu. *Kırmızı sana yakışıyor.*

"Ah. Teşekkür ederim." Zengin bir kızıla boyanmış sade yün elbiseyi okşadım. Kalbim kaburgalarımı zedeledi, sanki artık nasıl olacağımı bilmiyordum.

Nöbetçinin etrafında. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi sonunda kısık bir nefesle.

Başını eğdi. *Ne hakkında?*

"Edvin ve Hilda için yaptıklarınız, ailelerini buraya getirdiğiniz için."

Roark kelimeleri kemiriyor gibiydi. *Başkalarının eylemleri yüzünden cezalandırılmamaları gerektiğini söylerken haklıydın. Zanaat seni sevdiğin insanlardan mahrum etmemeli.*

Duygularım boğazımı sıktı. Ağlamaklı olmayı reddediyordum ve Thane de bana katılıyor gibiydi.

"Pekâlâ. Yeter, ikiniz de." Prens kendini kürk kaplı şezlonglardan birine attı ve ayak bileklerini çaprazladı. "Evet, Roark muhteşem biri ama buraya onun dayanılmaz derecede kibirlenmesini izlemeye gelmedik. Bunu zaten yeterince yapıyor."

Roark, Thane'in ayaklarını koltuğunun kenarından kaydırıldı.

Prens yılmadı ve borusunu kaldırdı. "Buraya kendi asiliğimizi ve iki krallığın araçları olarak gösterilmekten duyduğumuz hoşnutsuzluğu kutlamak için geldik."

Prenses Yrsa, Emi'nin söylediği bir şeye güldü. Roark omzumda duruyordu ve daha yakına gelmesine aldırmayacağımı fark ettim.

Hizmetçinin giyinmemiz gerektiğini söylemesiyle bu şamata çok geçmeden sona erdi. İlk yıldız gökyüzünü aydınlatmıştı ve ziyafet yakında başlayacaktı.

Emi beni Yrsa ve onunla birlikte giyinmeye davet etti. Prensesin yatak odasına girdikten sonra gülmeye devam ederek bu tekliften yararlandım.

"Ah, Lyra." Soyunma kalkanının etrafından dolandığımda Yrsa ağzını kapattı. "Göz kamaştırıcısın."

İlk sipariş ettiğim elbisenin kumaşı yeşil bir deniz rengindeydi. Kolları omuzlarımın çoğunu ortaya çıkaracak şekilde ayrılmıştı ve bir tarafında uyluğumun üst kısmına kadar açılan bir yırtmaç vardı. Korse boyunca oyma kemik boncuklar tanrıların ağacı şeklinde dikilmişti. Yrsa örgülerde ustaydı ve saçlarımın yarısını kafa derimin kenarları boyunca sıkı sıralar haline getirmiş, geri kalanını uzun dalgalar halinde sırtımdan aşağı akıtmıştı.

"Sen de öylesin." Bu doğrudu. Hem Emi hem de Yrsa kraliyet ailesi için yaratılmış gibiydi.

Prenses narin altın dantellerden oluşan bir elbise giymiş, dudakları buna uygun olarak boyanmış ve koyu renk gözlerine daha ışıltılı pudralar sürölmüştü.

Emi saçlarını omuzlarının üzerinde uzun tutmuştu. Margun'un siyah satenini seçmişti ama bu bir göz aldatmacasıydı. Her adımda alevli bir lambanın yanından geçiyor ve abanoz eteği gece mavisiyle parlıyordu.

Büyük salonun yanındaki koridora ulaşana kadar Emi prensesin yanında, ben de onların arkasında nöbet tuttuk. Roark bizi çift kapının dışında bekliyordu. Prenses salona girdi, çenesini kaldırdı, Emi arkasındaydı ve ben Nöbetçi ile yalnız girdim.

Roark'ın yemyeşil bakışları elbisemi inceledi, sonra bir sisin içinden yüzüme doğru göz kırptı.

Önce bir, sonra iki nefes için elini sıkıca kavradım, ta ki onun yerine tutmam için bir kolunu uzatana kadar.

"Oraya düşmeme izin verme," diye fısıldadım.

Bu kapının ardında ilk kez durduğumuzda Roark'ın hiçbir şey söylememesinin aksine, elimi tuttu ve arkasını dudaklarına götürdü. Gözümü kırpmadan, ağızı parmak eklemlerimle buluşana kadar izledim.

Geri çekildiğinde, avucumda bir kelimenin izini sürdü. *Asla*.

(Salon sinek kusu kanadı renginde uzun başlıklar ve dublelerle doluydu. Lyra'nın parmakları koluma saplandı.

tek ipucu huzursuz olduğuydu. Yüzü endişesiz bir kayıtsızlık maskesiydi.

Darkwin onu görüş alanında yakaladı ve göz kırptı. Stav Muhafızları ve birden fazla soylu kızıyla birlikte masalardan birine oturmuştu.

Kürsüde kral ve kraliçenin yanında yerimizi aldık, bu onurlu bir pozisyondu.

Lyra'yı yüksek arkalıklı sandalyelerden birine uzattım. Hundur ve sert gözleri onun her hareketini izliyordu ve yalnız değildi. Boncuklu bakışlar onu yutuyordu, saldırmak için bekleyen bir yılan denizi. Melder zanaatı her zaman beraberinde hayranlık ve huşu, ama aynı zamanda korku ve şüphe de getirmiştir.

Tehlikeli bir kombinasyon.

Fadey'i tanıdığım sezonlarda göz ardı ettiğim biri. Hödüğün, züppenin ve zalimin tekiydi.

Lyra hem ürkek hem cesur, hem yumuşak hem de sertti. O sandalyesine yerleşirken ben de aval aval bakanlara baktım. İçimden soğuk, neredeyse karanlık bir şey kırbaç gibi geçti. Onu onların bakışlarından koparmak için sahiplenici bir ihtiyaç.

"Roark. İyi misin?" Siyah kiraz gibi koyu renge boyanmış gözleri daha da büyüdü.

Ne kadar kaskatı kesildiğimi, yüzümü ne kadar küçümsediğimi fark etmemiştim. Yanında yerimi aldım ve uzun bir yudum ekşi bal likörü içtim.

Ziyafet, Damir'in oğlunun kurtarılması hakkında yaptığı uzun bir konuşmayla başladı. Lyra'nın adı saygılı bir sır gibi söyleniyordu. Benimki Stav tarafından zikredildi. Bakışlarımı taş zemine dikmiş, oradan başka bir yerde olmayı diliyordum. Sonra Damir ordusuyla ve Thane'in müstakbel eşinin güvenliğine olan mutlak bağlılığıyla övünmeye başladı, sanki kral günler önce oğlunu aptallığı yüzünden acımasızca azarlamamış gibi.

Bir yanım Damir'in bizi konuşturup konuşturmayacağını merak ediyordu. Kral her zaman benim parmaklarımla konuşmamı ve bir başkasının tercüme etmesine ihtiyaç duymamı eğlenerek izlerdi. Ayağa kalkmaya zorlanmayacağıma dair umudumdan çok, Damir'in Lyra'nın iyiliği için aşağılama eğlencesine devam etmesini umuyordum.

Yanaklarındaki kan uzun zaman önce çekilmişti. Kral konuşmasını sürdürürken kadın zorlukla yerinde durabiliyordu. Masanın altında dizleri zıplıyordu ve elindeki keten bezi öyle şiddetle çekiştiriyordu ki sanki bir güvercinin kafasını koparıyormuş gibi görünüyordu.

Köprüde birbirimize yaklaştığımız andan beri, Thane'in odasında tenini dudaklarıma bastırdığımdan beri ona dokunma arzusu hiç geçmemişti. Bir Draven ve bir Melder'dan hayır gelmezdi. Kesinlikle bir eşleşme değil.

Ama Kral Damir bakışlarını bir kez daha bize çevirdiğinde Lyra'nın nefesi kesildi ve masanın altındaki kalçasına topraklayıcı bir avuç içi yerleştirdim. Hemen kaskatı kesildi.

Benim dokunuşumu isteyeceğini düşünerek aptallık ettim. Bir süre sonra avucumu çekmeye başladım, ta ki Lyra parmaklarımı kavrayana kadar.

Bir kez sıktı, sonra çenesini kaldırdı. "Kal," diye fısıldadı. "Lütfen."

Yutkundum, sonra elimi yavaşça hareket ettirerek parmaklarının benimkilere dolanmasını sağladım ve Damir konuşmasını kesip ziyafetin gerçekten başlamasını isteyene kadar onu tutmaya devam ettim.

Ham deriden davullar gümbürdedi ve tagelharpa telleri koptu. Halk dans etti, tatlı bira ve çilek şarabı içti. Eşler öpüştü ve

duvarlar ve direkler. Kral ve kraliçe, Hundur ve çelimsiz karısıyla birlikte kürsüde oturmuş, ağaç tepelerindeki leş yiyiciler gibi aşağıdaki zayıflara bakıyorlardı.

Baldur çoktan Hundur'un hizmetçi kızlarından birini baştan çıkarmak için harekete geçmişti. Skalfirth kontunun kızı, Baldur'un Skalfirth'te ona gösterdiği ilginin aynısını çekmeye çalıştı ama kaptan onu iterek kalçalarını masanın kenarına çarpmaya zorladı.

Koridorun karşısındaki Darkwin gözlerinde öfkeyle ayağa kalktı. Edvin, Kael'in kolunu çekiştirmek zorunda kaldı ve öfkesini dizginlemesi için bir çağrı olduğunu umduğum bir şeyler mırıldandı.

Eğer yapamazsa, onu uzaklaştırmam gerekecekti.

Baldur bir pislikti ama Kael'in amiriydi.

Emi'ye, kaptan onu salondan çıkarmaya çalışırsa hizmetçi kadına göz kulak olması için işaret ettim.

Tabaklar temizlenip daha fazla şarap ve bira servis edildiğinde, sarhoş Stav'a birden fazla kez müdahale etmem istendi ve Lyra'yı Kral Hundur'a katlanmak zorunda bıraktım. Myrdan kralı birayı fazla kaçırdığında sert ve kötü sözlerle konuşurdu.

Büyük salonun karşısındaki konumumdan, onun yerinde tuttuğu istikrarlı, pratik ifadeleri seçebiliyordum. Kibarca başını sallıyor, ara sıra alaycı bir gülümsemeyle kralı meşgul ediyor ama karşılığında konuşmaya ihtiyaç duymuyordu.

"O her zaman eşsiz olmuştur." Kemik ustası kadın-Hilda, diye düşündüm. -Yanımda durdu. Sırtarak bakışlarımı takip etti. "Lyra'yı kastediyorum. Ona mı yoksa ona baktığı için Myrdan kralına mı saldırmak üzere olduğunu anlayamıyorum."

Kaşlarımı çattım ama cevap vermeye çalışmadım. Şüphesiz, kadın benim jestlerimin çoğunu öğrenmemiştir.

"Ama sanırım bunu biliyorsun," diye devam etti Hilda. "Sessiz bir kızdı. Basit bir hizmetkârdı, ama küçükken bile anneme Lyra'nın gösterdiğinden daha güçlü olduğunu, Skalfirth kıyılarından daha fazlasına bağlı olduğunu hissettiğimi söyledim. Her zaman Lyra'nın düşmanlarından kaçan gizli bir prenses olduğunu düşünmüştümdür. Sanırım bir bakıma haklıydım."

İçimi çektim, kadının parmakla konuşmaya kalkışmak ve öfkelenmek yerine gerçekten ne söylemek istediğini sorduğumu duymasını umuyordum

anlayamadığında hayal kırıklığı içinde uzaklaştı.

Hilda kıkırdadı. "Sanırım Lyra Bien'in çekimine kapıldın."

Sert bir kızgınlık ifadesi olduğunu umduğum bir ifadeyle gözlerimi kaçırdım. Hilda yılmamıştı.

"Seni suçlayamam. Ama şunu söyleyeyim, kral olsan da umurunda olmazdı," dedi birasından zarif bir yudum alırken. "Ona zarar vermeyi seçersen, o omurganı kırılana kadar manipüle edeceğim."

Beni *tehdit* mi ediyordu?

Ona doğru döndüm. Çoğu kişi siner, belki duvara yaslanırdı ama Hilda öyle yapmadı. Bir yudum daha aldı ve boynuzunun kenarından beni bakışlarıyla kısırdı.

"Yalnız olmadım," diye fısıldadı. "Kael sana ve tüm Stav'lara hayranlık duyuyor ama Lyra her açıdan onun kız kardeşi. Edvin için sevgili bir yeğen gibidir. Seni yakından izliyoruz, Nöbetçi Ashwood. Onun kalbini incitme, yoksa seninki de atmayı bırakır."

Bu şekilde konuştuğu için kadının etini kemiklerinden ayırabilir, çıplak bedenini meydanda asıp kasaba halkının alay etmesini ve çürümüş çekirdeklerle çürütmesini sağlayabilirdim.

Hilda aptal değildi; riskleri biliyordu ve sözlerini yine de söyledi.

Bir yanıt kaleme almalıydım -böyle durumlar için her zaman kömür çubukları ve parşömen taşırdım- ona yerini, eriticiye olan ilgimin zorunluluktan başka bir şey olmadığını hatırlatmalıydım.

Hiçbirini yapmadım, sadece başımı hafifçe sallayarak çenemi indirdim.

Hilda sırttı ve kolumu okşadı. "Güzel. Eğlencenin tadını çıkar. Ne de olsa bu senin onuruna. Tehditler bir yana, ailemizin yeniden kurulmasındaki rolünüz için minnettarlığımı ifade edecek kelime bulamıyorum."

O uzaklaşırken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Tek bir konuşmada içten bir teşekkür ve ruhun derinliklerinde ölüm ve kan yemini.

Hundur'un havlayan kahkahası dikkatimi tekrar yüksek masaya çekti. Myrdan kralı, uzun bir çıkırıgın üzerinde tabakları fırlatan soytarılardan birine gülüyordu ama Lyra gitmişti.

Karmaşık örgülerini ve kalçasının soluk tenini görene kadar koridoru tararken bir çılgınlık hissi beni ele geçirdi.

Eteğinde tehlikeli derecede yüksek bir yırtmaç vardı.

Hafta sonuna kadar Súlka Margun'a Lyra'nın kıyafetine katkısı için en iyi ipek ipliklerden oluşan bir sepet göndereceğimden emin olabilirsiniz.

Lyra yerinden kıpırdandı ve Tomas Grisen denen herifin kendisini arka kapının yanında konuşmaya hapsetmesinden vazgeçti. Adam kendini Myrda'da bir prensle eşit gören bir piçti.

Lyra bakışlarımı hissetmiş gibi omzunun üzerinden baktı.

O sıcak gözler benimkilere kilitlendi.

Sadece bir görev, bir amaç.

Olacağı tek şey buydu.

Bu düşünce yeterince güçlüydü, yalanın tadını dilimde aldım.

LYRA'YI GÖRDÜN MÜ? Salondaki kalabalık azaldığında Kael'in omzunu okşadım. Lanet Baldur beni kendisiyle ve Myrdanlı bir adam ve kadınla birlikte bir odaya sürüklemeye çalıştı. Sarhoş ricası sinirimi o kadar uzun süre bozdu ki salona dönüp baktığımda Lyra gitmişti.

Darkwin'in gözleri çok fazla bira içtiği için kırmızıydı. Myrdanlı bir saray mensubu ince kolunu beline dolamış, onu sabit tutuyordu.

"Bir daha söyle?" Gözlerini kısarak ellerime baktı. Sert bir hırıltı çıkardım.

Lyra mı?

Kael bir nefes verdi. "Ah. Sanırım onu gördüm..."

Saray mensubu boynuna sokulduğunda sesi kesildi. Omzuna vurdum, ellerim keskin hareketlerle hareket ediyordu. *Darkwin!*

"Özür dilerim." Kael boğazını temizledi. "Onu şu Myrdan soylusuyla giderken gördüm. Gaga gibi bir burnu olan."

Lanet olsun. Tomas. İçime bir soğukluk çöktü. Yalnız bir asilzadenin eriticiyi sarayın gözünden kaçırmaya hakkı yoktu.

"Ashwood. Yorgundu, eminim odasına gitmiştir." Onu ve saray görevlisini iterek geçtiğimde Kael'in sesi yavaş ve kesik kesikti.

İlk koridoru boş bulduktan sonra görünmeyen ve acımasız bir panik beni arkamdan yakaladı. Bir sonraki koridorda sadece sevgililer vardı.

gece ve boğazımdaki mengene sıkıldı.

Bir elim seax'ımın kabzasında, adımlarımı hızlandırdım ve köşeyi döndüm.

"Çok çabuk reddediyorsun, Súlka Bien. Neden? Sen de benim gibi kraliyet ailesinden sayılıyorsun."

Sert cevabı karşısında kanım dondu. "Kral olsanız da umurumda olmazdı, ser. Bu davranışınızdan sonra sizinle bir maç yapmak yapacağım son şey olurdu."

Üzücü bir duraklama oldu, sonra.

"Seni küçük sürtük." Botlar taşın üzerinde sürtünyordu. "Elinde bir kemik olmadığı sürece hiçbir gücün yok."

"Bunu test etmek ister misin?" Lyra ısırarak karşılık verdi.

"Seni buraya götürebilir, güzel vücudunu mahvedebilir, belki de varisim ile doldurabilirim, böylece kralının başka seçeneği kalmaz. Buna babamı öldüren baskınlardan kalan borçlar diyelim."

Bir merdivenin önünde patinaj yapana kadar neredeyse koşarak ilerledim. Panik, zihni kör eden, ruhun en karanlık yanlarını yüzeye çıkaran türden bir öfkeye dönüştü.

Tomas sarhoş ve arzudan kıpkırmızı kesilmiş bir halde elini Lyra'nın boğazına doladı. Başının arkası duvarın taşına çarptı. Lyra onu itti ama Tomas kalçalarıyla onu sıkıştırdı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, görüşümü karartan bir pus vardı. Acımasız bir şiddet dalgası kanımı ısıttı, boğazımdaki yara izi boyunca çatırdadı. Boynunu kırabilirdim, göğsünü açabilirdim; onu yavaşça, acıyla kanamaya zorlayacak her yerinden kesebilirdim.

Kana ve kana susamış bir halde, Lyra'nın bir dizini nasıl büküğünü, botunun üstünden bir şeyi nasıl çektiğini fark etmedim. Ta ki küçük bıçağı Tomas'ın yanağına saplayana kadar.

Bağırarak geri çekildi ve yüzündeki yarayı tuttu.

Lyra peşini bırakmadı. Dikkati dağılınca onu geriye doğru itti, böylece adam merdivenin korkuluğuna takılıp tökezledi. İki parmağını adamın yüzündeki yaraya bastırdı.

Şaşkınlıktan ama daha çok bu anı hakkıyla takdir etmek için durdum.

Bir güç nabızı vardı, zanaatını her kullandığında göğsüme çarpan aynı dalgalanma, sanki daha derin bir parçama sesleniyordu. Nabzın ruhuma doğru attığını hissettim, başımdan kalbime doğru yavaş bir yuvarlanma.

Tomas önce yüksek sesle bağırdı, ama kısa süre sonra boğuklaştı, sanki kalın bir yorganın içinde çığlık atıyormuş gibiydi.

Dişleri kenetlendi. Gergin çenesinin arasından mırıldandı ve bağırdı.

Ağzım bir karış açıldı. Haftalar önce saygısız Stav Muhafızına yaptığım tehdidin aynısını yaparak ağzını kapatıyordu. Kafatasını ezmesini istedim ama gözlerine baktığımda gümüş yara izleri genişledi ve gözlerinin kahverengisini süt beyazı olana kadar parlattı.

Hemen yanına koştum, bileğinden tuttum ve yaptıklarını geri alamadan onu kendimden uzaklaştırdım. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve başparmaklarımla yanaklarının kenarlarını okşadım. Lyra yavaşça gözlerini kırpıştırarak kendine geldi.

"Roark." Sesi alçaktı, neredeyse korkutucuydu.

Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum -gözlerindeki korku- ama alnına hızlı bir öpücük kondurdum, sonra Tomas'la yüzleştim.

Zavallı adam merdivenlere yığılmış, inliyor ve birleşik yüzünü tutuyordu. Dişlerini bile zorlukla ayırabiliyordu.

Saçlarını kavrayıp onu sabit tuttum ve diğer elimi Lyra'yla konuşmak için kullandım. *Sana dokunduğunda ne olacağını bilmesi gerekiyor.*

Onun kullandığı bıçağın ucunu Tomas'ın küçük parmaklarından birine bastırdım. Et ve kemiği kesen çeliğin iğrenç sesi acı çığlıklarının altında kaldı. Kopan parmak ucunu avuçladım ve hıçkırarak ağlayan adama baktım.

Hiç duraksamadan, avucumu parçalanmış ağzına götürdüm ve kanlı ucu dilinin üzerine ittim.

Lyra avucuyla ağzını kapattı, gözleri irileşmişti, ben ona dönüp baktığımda. Hızlı bir hareketle, *"Başladığın işi bitir"* dedim.

Ben kenara çekildikten sonra Lyra'nın Tomas'a dönmesi birkaç kalp atışı sürdü. Adam boğulmaya ve tükürmeye devam ediyordu.

parmağını ağzından çekti. Lyra'nın gümüş rengi gözlerinde şaşırtıcı derecede vahşi bir sıcaklık parladı. Parmak uçlarını Tomas'ın çığlıklarına aldırmadan ağzının önüne bastırdı, ta ki dişleri kırılıp yer değiştirene ve birleşip kapanana kadar.

Parmak eklemlerimi kolunda gezdirerek onu eriticinin transının sersemliğinden kurtardım. *Onun işini bitireceğim. Sadece istemen yeterli.*

Tomas'ın ilk çığlıklarına cevap veren muhafızların bağırışları koridorda yankılandı.

Lyra'nın nefesi sert ve ağır geliyordu. Başını iki yana salladı. "Hayır. Tanrılar, ben ne yaptım? Hayır, bırak onu. Burada kalamazsın. Myrda seni sadece bir Draven olarak görüyor. Tüm suçu senin üzerine atacaklar. O... bana Hundur'un Damir'i sana karşı kışkırtmak için bir sebep bulmak istediğini söyledi."

Onun kanını ayaklarının dibine dökmek istedim ve o benim için korktu.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Lyra kolumdan tuttu, Tomas'ı merdivende inerken bıraktı ve üst koridorlara gelene kadar koştu. Bir oyuğun içine sıkışmış kemerli bir kapıyı kırarak açtı ve bizi içeri sürükledi. Sadece tek bir sandalyenin sığabileceği küçük bir oturma odası, dar bir pencere, parşömen ve eski kitaplarla dolu bir raf ve diğer duvara dayalı bir bank vardı.

Lyra kapıyı arkamıza çarptı ve kapıya doğru yığıldı.

Çok az yer vardı ama damarlarımda öfke ve kana susamışlık ateşiyle volta attım. "Roark." Onun nefes nefese hıçkırıkları hızımı yavaşlattı.

Yanağına bir damla gözyaşı düştü. Tereddütte onu silmek için uzandım. Geri çekilmedi, dokunuşum altında sızlanmadı.

Lyra avucumu tutup yüzüne götürdü ve fısıldadı, "Ben... Bana ne oldu bilmiyorum. İstedim ki..." Hâlâ Tomas'ın kanıyla lekeli olan ellerini inceledi.

Bir elimle yüzünün sıcaklığına bastırarak konuştum. *Ezilmiş kafatasını duvara çivilemeyi hak ediyor.*

Lyra ellerimden birini kendi elleriyle kapattı ve diğerini konuşmak için serbest bıraktı. Çenesi titriyordu. "Birleşenlerin canavara dönüştüğünü duymuştum."

Payıma düşen canavarları gördüm ve sen onlardan biri değilsin.

Bir gözyaşı daha, bir başparmak darbesi daha.

"Onu öldürmek istedin. Böyle bir şey yaptığın için her şeyini kaybedebilirsin. Benim aptallığım için hayatını riske atmayı aklından bile geçirme."

Aptallığın çok sevimli. Lyra
kaşlarını çattı.

Daha yakına sürüklendim. Göğüslerinin kabarıklığı göğsüme değiyordu. Bedenimi onunkine doğru sıktım, onu duvara hapsedtim ve ellerimi keskin, öfkeli hareketlerle hareket ettirdim. *Sana asla el kaldırmamalıydı.*

"Ve kendini riske atmamalısın." Yanaklarının köprülerine sıcaklık doldu. "Etrafta dolaşıp Emi'ye uygunsuz bir şekilde bakan herkesin işini bitiriyor musun? Ya da Thane hakkında kötü konuşan herkesi?"

Avucumu duvara vurdum. Lyra konuşmayı kesti ama bana meydan okurcasına baktı.

"Öyle mi?"

Başımı eğdim, burnumu yanağına doğru çektim. Keskin bir nefes aldı. Tenine karşı *hayır* kelimesini mırıldandım, başımı salladım ve kelimenin sıcaklığının boynunda ve yanaklarında tüyleri diken diken etmesini izledim.

Lyra'nın ellerinden biri belime dolandı, parmakları yan tarafıma kıvrıldı ve beni daha yakın tuttu. "O zaman neden benim için yapıyorsun?"

Bir elimi kaldırdım, göreceğinden emin olmak için. *Thane ve Emi ruhuma senin gibi bulaşmadı.*

Lyra'nın dudakları cevap verecekmiş gibi aralandı, onu öpmeden önce buna fırsat vermedim. Sertçe.

Bir an için şaşkınlıktan kaskatı kesildi ama bir sonraki nefeste Lyra parmak uçlarını belime daha da sokarak bedenimi onunkine yapıştırdı.

O tatlı dudaklar ayrıldı ve dilim dişlerinin arasından kayarak ihtiyaç ve şehvet çılgınlığı içinde onunkiyle buluştu.

Öpüşürken yumuşaklık yoktu, nazik bir şey yoktu. Ağzını istedim ve aldım. Tadı ormandaki yağmur gibiydi, taze ve vahşi. Bunu istememeliydim. Onun tadı, vücudu, teni, bu kadar zayıf bir şey olmamalıydım ve bunu arzulamamalıydım, ama kandaki bir kıvılcım göğsüme yerleşti. Beni daha yakına çeken, dokunuşuyla beni esir alan bir ısı.

Sanki eve dönüyormuşum, daha önce buraya gelmişim gibi bir duyuydu.

İçimin derinliklerinde bir özlem tuttu, kenarlarda biraz delilik çözüldü ve beni onun yumuşaklığına, öpücüğüne, dokunuşuna daha fazla ihtiyaç duymaya bıraktı. Ondan daha fazlasını.

Yalnız değildim.

Tedirginlik yüz hatlarından daha karanlık, neredeyse vahşi bir şeye dönüştü. Bir eli belimi tutarak kalçalarımı onunkilerle aynı hizada tutarken, diğeri saçlarımı delerek köklerinden çekiştiriyordu. Bana doğru eğildi ve boğazından yumuşak bir inilti süzüldü.

Bir öpücük diğesine kayıyordu, sert, umutsuz. Tüm dişler ve arzu. Çenesinin, boğazının tadına baktım.

"Roark." İsmim böyle bir istek ıgılgıyla söylendiğinde içimde bir şeyler koptu, açgözlü bir şey. Tehlikeli bir şey.

Bir avucu başının yanında düzleştirdi, diğeri uyluğunun uzunluğu boyunca, kaburgalarının çukurlarından göğsünün alt tarafına doğru sürüklendi.

Durakladım ve Lyra tek gözünü kırdı. Bileğimi tuttu, teninde güzel bir pembe çiçek açtı. Elimi göğsüne götürdüğünde gümüş rengi yara izleri sıcaklıkla parladı.

Göğsümden bir inilti kaçtı. Ağzımı tekrar onun üzerine kapattım, şeklini düzeltmeye çalıştım, başparmağımı korsajının altındaki meme ucunun tepesine sürttüm.

Lyra aramıza uzandı ve pantolonumdaki şişkinliği avuçladı. Kan başımı terk etti. Elden bir şey gelmezdi. Bu kadın her dokunuşuyla, kendi sikini kontrol edemeyen bir çocuk gibi bedenimi daha fazlası için azdırıyordu.

Benden uzaklaşması akıllıca olurdu, ben de ona izin vermem akıllıca olurdu. Ama ben bencil bir piçtim ve Lyra'nın bedeninin benimkine sarılmasından, tenimizin tokatlanmasından, gözlerinin bana krallığın Ölüm Getiren'inden daha fazlasıymışım gibi bakmasından başka bir şeyi düşünmeyi midem kaldırmıyordu. Sanki sadece bir çocuk prens kapıdaki düşmana acıdığı için burada olan sessiz bir Stav'dan daha fazlasıydım.

Teninin tadına bakmak için çaresizce elbisesinin yakasını çekiştirdim, ama gizli sığınağımızın ötesinden sesler yükselince sustum.

"Nöbetçi Ashwood! Melder Bien."

Thane'in sesi onu takip etti. "Aramaya devam edin. Bul onları."

Prensin sesi kapının yanındaydı. Göğsüm sıkıştı. Thane muhafızları uzaklaştıracaktı ama tam olarak nerede olduğumu bilmesi gerekiyordu. Parmak ucumdaki kemik parçasını hiç kullanmamıştı ama prene nerede olduğumu hissetme yeteneği vermişti.

Bir korkak gibi saklandığımı biliyordu.

Eğer bunu bilseydi, ölen Myrdan soylusunun benimle bir ilgisi olduğundan şüphelenirdi.

Lyra'nın nefesleri dudaklarımda sıcaktı ama bakışlarını yine o zehirli korku doldurmuştu. Parmak uçlarımı alt dudağının hizasında gezdirdim, oraya yumuşak bir öpücük kondurdum ve geri çekildim.

Bunu benim yaptığımı söyleyeceğim.

Tuniğimi kavradı. "Sakın buna cüret etme. Sen onun ellerini üzerimde istemedin, ben de onların ellerini senin üzerinde istemiyorum."

Kötü, güzel kadın. Avucuna bir öpücük kondurdum. *Thane bilecek.*

Kapıya doğru adım attım ve Lyra itiraz etmeye çalıştı ama kilidi açtığımda durdu. Beklendiği gibi, Thane duvara yaslanmış, küçük bir bıçakla tırnaklarını karıştırıyordu, gözlerinde kızgın bir ifade vardı.

"Normalde bu darmadağın halin bana neşe verebilirdi." Thane bıçağı inleyen Tomas'a doğrulttu. "Ne yazık ki bu gece biraz farklı hissediyorum. Açıklamak ister misin, dostum?"

(Roark'ın arkasındaki küçük odadan çıktığımda HANE'İN AĞZI ŞAŞKINLIKLA YARILDI Cildim hala sıcaktan kızarmıştı.

Öpücüğünün tutkusu ve şüphesiz saçlarım dağınık ve vahşiydi.

Prensi başka bir gece olsa güleceğini bilecek kadar tanıyordum. Bu gece bir avucunu Roark'ın göğsüne dayadı, gözleri hayal kırıklığıyla kararmıştı.

"Böyle boktan hareketler yaparken seni korumamı nasıl beklersin? Tomas bir pislik ama asıl bir pislik ve sen onun lanet çenesini kırdın. Hundur'un kayınbiraderi yüzünden Dravenmoor'u hor gördüğünü biliyorsun."

"Kayınbiraderine ne oldu?" Yumuşak bir sesle sordum. Tanrım, nasıl daha kötü olabilir? Roark bu işe karıştıysa ve Myrdan kralının zaten bir kan davası varsa...

Thane kaşlarını çatarak bakışlarını bana çevirdi. "Merhum Draven kralı bir keresinde kraliçenin erkek kardeşi tarafından küçük kız kardeşinin bir Draven soylusu tarafından kaçırıldığı söylentisi yüzünden mahkemeye verilmişti. Çok geçmeden bir Myrdan daha eksildi diyelim. Hundur bunun cinayet olduğunu sezonlarca iddia etti."

Roark'a baktım, prens konuşurken sert ve katı bir tavırla Nöbetçi'ye dönmüştü.

Thane yine gözlerini kaçırarak muhafızına baktı. "Hundur bunu bir Draven'ın başka bir saldırgan hareketi olarak görecektir. Ya Yrsa'yı alıp götürürse? Onun Myrda'daki hayatının nasıl olduğunu biliyorsun."

Roark hâlâ merdivenlerde inleyen ve ellerini yüzüne kapatmış olan Tomas'a baktı. Nöbetçinin yüzündeki alaycı ifadeye bakılırsa, Roark'ın burada olanlardan dolayı pek de suçluluk duyduğunu sanmıyordum.

Yine de benim adıma suçu üstlenmesini izlemeyi reddettim.

"O değildi." İtiraf yumuşak ama kararlıydı.

Roark hiç duraksamadan elini sallayarak prensin bana değil ona bakmasını işaret etti. *Kılıcım kalbinde olmadığı için şanslı.*

Thane kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne demek istiyorsun Ly?"

"O kırık değil." Roark'ın bakışlarına bilerek sırtımı döndüm. Hareketlerimi kendi hareketleri gibi görmek istiyordu ama bir öpücükten sonra bir daha asla öpüşemeyecek olma düşüncesini hazmedemiyordum. "Sör Tomas birleşti."

Thane'in kaşları kalktı. "Ağzını mı mühürledin?"

Roark yine araya girdi ve Thane ile benim arama girdi. *Ona saldırdı. Canını yaktı. Onu duvara yasladı.*

Thane bana baktı. "Bu doğru mu?"

Gerçeği saklamanın ne anlamı vardı ki? Bir elimi Roark'ın koluna koyarak sabit durması için sessiz bir ricada bulundum ve omuzlarımı prene doğru dikleştirdim. "Tomas, sırf Myrdan sarayındaki mevkii nedeniyle onun olduğuma inanıyor gibiydi. Bana saldırırsa, içime bir çocuk koyarsa, kralların beni mahvolmuş olarak göreceğini ve ona eş olarak vereceğini söyledi."

Thane'in yüzünü bir öfke dalgası kapladı. Nazik ve cana yakındı ama sevdiği birine zarar verirse Thane ruhunun karanlık taraflarını kolaylıkla ortaya çıkarabilirdi. "Öyle mi yaptı?"

"Roark'ın onu öldürme fırsatı vardı," diye devam ettim, "ama yapmadı. Suçu benim üzerime atmaya çalışmakta ısrar etti" -Stry'ye dar bir bakışla döndüm- "ama bunu yapan bendim."

Prens bir düzine kalp atışı boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra Thane birkaç basamak inerek Tomas'ın yanına geldi ve çizmesinin ucuyla piçin kaburgalarını dürttü ve çömeliş dirseklerini dizlerine dayayarak Tomas'ın gözlerini açmasını bekledi.

"Yemek yiyemeyeceksin," dedi, sesi sertti. "İçki de içemeyeceksin. Ölmek için ne korkunç bir yol. Sanırım ellerini ondan uzak tutmalıydın."

Tomas inledi, gözleri yardım için prene yalvarıyordu.

"Yrsa bana senden, ona söylediğin şeylerden bahsetti. Ailenizin bu kadar prestijli olması ve babamın diploması istemesi büyük talihsizlik. Ama beni dinle." Thane Tomas'ın bir tutam saçını kavradı. "Eğer iyileşirsen, tekrar konuşabilirsen, eriticiye ya da Nöbetçi'ye karşı hiçbir şey söylemeyeceksin."

"Reddedersen bir kemik ustasının vücudundaki her kemiği kırmasını sağlarım, sonra Lyra'ya bugün yaptıklarını tekrarlama şansı verilir. Seni Gece Çıkıntıları'na bırakacağım, orada kaderine kargalar ya da Özgür Halk karar verecek."

Thane botunu Tomas'ın kaburgalarına vurarak prensin içinde daha önce görmediğim bir vahşeti ortaya çıkardı. Yine de Gammal'ın bana söylediği gibi, insan içindeki karanlığı görene kadar bir başkasını asla gerçekten tanıyamaz. O zaman tüm pürüzlü, kırık kenarlarını sevip sevmeme seçimini yaptık.

Roark'a bir bakış attım. Nöbetçi'nin içinde hangi karanlık yaşıyordu? Oradaydı, hissedebiliyordum; tehlikeli ve güzeldi. Bu gece ona arzularımın daha keskin bir parçasını göstermiş, Tomas Grisen'i katletmek istediğimi itiraf etmiştim.

Roark benden yüz çevirmedi, hatta tam tersini yaparak beni içine çekti ve hınzır ağzı ve güçlü elleriyle yeni, açgözlü bir ayartmanın kilidini açtı.

O karanlık yanlarından vazgeçerse, benim de aynısını yapacağımı umuyordum. "Roark, Lyra'yı odasına götür," dedi Thane. "Ben bununla ilgileneceğim ama

Her iki kralın da bu konuda konuşmasını bekliyoruz."

Yüzümdeki kan çekildi. Roark elimi tutup beni nazikçe merdivenden yukarı yönlendirdiğinde sarsıldım.

Odamın kapısının dışında, iki Stav Muhafızı gece için konumlanmıştı.

Roark iki adama, omurgaları demir çubuklar gibi sertleşene kadar neredeyse hırladığında gülmek için kendimi zor tuttum. Tahmin etmem gerekirse, Nöbetçi bu gece yanımızda daha fazla ceset bulundurma kararından dolayı pişmanlık duyuyordu.

Roark kapıyı arkamızdan çarptı. Bir adım geri çekildim, sırtım ona dönüktü, kollarım ortama dolanmıştı. "Eğer... eğer bu gece odamı terk etmezsen adamların krala söyleyebilir."

Tanrım, benimle kalmasını istiyor muydum?

Evet. Daha fazlasını istiyordum ve böyle bir arzunun getirebileceklerinden korkuyordum. Damir buna asla göz yummazdı. Doğruyu söylemek gerekirse, eğer bir sevgili isteseydim, kralın beni kendine yakın tutmak için alacağından hiç şüphem yoktu.

Damir'in kaynakçalarına göz koyma şeklinden, dikkatlerinin başka biri tarafından dağıtılmasını istemediği anlaşıyordu.

Roark'ın yavaş adımları arkamdan geldi. Göğsü sırtıma değdi ve beni nazikçe kendisine doğru çevirip avucumu dudaklarına götürerek öptü.

Çok geçmeden Roark uzaklaştı. Belki de küçümsemek istediğim adam hakkındaki düşüncelerimin böylesine küstahça değişmesinden korkmalıyım, ama ona çekildim -ateş gibi altın gözlere hapsolmuş bir pervane gibi.

Hiç tereddüt etmeden boynunun arkasını kavradım ve ağzını benimkine yapıştırdım.

Tatlılık yerini çılgınlığa bırakana kadar onu daha da derinden öptüm. Roark'ın parmakları kalça kemiklerime saplandı, sırtım duvara çarptı. Dili, sıcaklığı, ihtiyacı bana baskı yapıyordu ve ben kendimi kaybetmişim.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, koyu renkli telleri karıştırdım. Geri çekildiğinde dişleri alt dudağıma sürtündü. Uzun, nefessiz anlar boyunca Roark alnını benimkine bastırdı, beni kendine yakın tuttu.

Nazik sözleriyle parmakları yanağıma dokunduğunda çenemi kaldırdım.
Koridorda nöbet tutacağım.

"Zaten kapımda iki adamınız var."

Onlar ben değilim.

Dudaklarım sinsî bir sırıtışla kıvrıldı. "Biraz sahiplenici, sence de öyle değil mi Sentry?"

Roark'ın eli çenemi kavradı, sonra boynuma indi, başparmağı boğazımın pürüzsüz eğimi boyunca ilerledi. *Birazdan da fazla.* Avuçlarından birini *gitmem gerektiğini* söyleyecek kadar geri çekti.

Avuçlarımın sert göğsünden aşağı kaymasına izin verdim. "Lekelenmiş adımları onurlandıracak bir kahraman olmak için kendini Myrdan muhafızlarına teslim etmek gibi aptalca bir şey yapma."

Ben kahraman değilim.

"Muhtemelen en iyisi. Destanlardaki kahramanları hiç sevmem." Roark tuniğini düzelterip parmaklarıyla taradığı saçlarını düzeltirken ben tırnağımı kemiriyordum. Açık kapıda çenemi eğdim. "İyi geceler, Nöbetçi Ashwood."

Odamda yalnız başıma yatağıma uzandım, ancak derin bir uykuya daldım. Çılgınlıklar, duman, dehşet geceyi doldurdu.

"Git, Elskan! Koş, gözlerini aşağıda tut." Kadının sesi keskin bir cam gibi içimi oydu. Annemin. Onun kokusunu alabiliyordum -ekmek, bal ve lavanta sabunu- ve kaçmam için bağıırıyordu.

Rüyalar zamansızdı. Duman ve çelik kılıç şakırtılarının olduğu yerde şimdi sadece karanlık, gecenin soğuğu ve denizden gelen keskin bir tuzlu su tadı vardı.

Başım ileri geri sallanıyordu. İki sağlam ip beni tutuyordu, hayır, kollarımı. Kolların içindeydim.

"Kıpırdanmayı kes, lanet olsun."

Sesi daha yaşlı, daha keskin ve korku doluydu.

Nefes nefese ve telaşlı bir şekilde durakladığında, başımı yana eğdim. Kalbim boğazıma kadar fırladı. Yalnız değildik. Yakınlarda başka biri daha vardı, altın güneş rengine iki parlak göz dışında siyahlara bürünmüş biri.

“
(O BENİM. GÖZLERİMİN ARKASINDA KORKUNÇ BİR GÖZYAŞI SELİ
YANDI. "Hissettim. Onu alamazlar."

Sonunda, vadilerin kara demirinden yapılmış, asil bir kılıç olan kılıcını indirdi ve önümde diz çöktü. "Ne sorduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Beni yakalarlarsa ölürüm."

"Ve bu olamaz." Uzun bir nefes verdi. "Eğer eminsen, sana yardım edeceğim."

Kalbim sanki günlerdir koşuyormuşum gibi çarpıyordu. "Yapacak mısın?"

"Bu tür bağları hafife almam, ama bu onu tutabileceğin anlamına gelmez." Gözleri koyu maviydi, koyların yakınındaki gelgitler gibi. Bu yüzden bir prensti; Dravenmoor'a benziyordu. "Onu almanıza *asla* izin vermezler ama nefes almasını sağlayabiliriz. Başka bir ruhu sahiplenmenin anlamı budur, anlıyor musun? Bazen en iyisi buysa onlardan vazgeçmen gerekir."

Ama gümüş gözlü kızın bende kalmasını istiyordum. İlk dokunuşta, bir kaşık suyu hüpürdeterek içtiğimde attığı ilk kahkahada içimde bir yangın ateşi gibi yanmıştı.

Babam bir keresinde annemi tam olarak böyle tarif etmişti.

Prens yine omzumu hafifçe sarsarak, "Bunu ya benim yöntemimle yaparız ya da yapmayız," dedi.

Çenem düştü. Dudağımın titrediğini görmesine izin vermeyecektim. Bu doğru olmazdı ve eğer ağlak bir herif olursam bir daha onun kılıcı olarak bana güvenmezdi.

"Yemin ederim," diye mırıldandım.

"Güzel." Prens tekrar ayağa kalktı. "O zaman ikimiz de kafayı yemedi önce şu küçük eriticini alalım."

TAVANA BAKTIM. Rüyalar durmak bilmiyordu. Lyra Bien'e ne kadar y a k l a ş ı r s a m , gecelerime o kadar musallat oluyordu.

Gerçek olup olmadıklarını bile bilmiyordum ama her rüyada bir şey gerçekmiş gibi *geliyordu*.

Daha önce olduğu gibi onu görmezden gelerek uzaklaşmam ikimiz için de daha iyi olacaktı. Ödenemeyecek bir borcum vardı ama tıpkı rüyamda olduğu gibi, ona bir bakışla içimde vahşi ve tehlikeli bir şeyin kükremesi uyandı.

Şimdi tadına bakmıştım ve daha fazlasına sahip olmak için daha derin bir ihtiyacın kilidini açmıştım. Hiç şüphesiz, eğer teslim olursam, Lyra Bien beni tüketecekti - kalbimi ve ruhumu.

"Roark."

Bir elim yatağıma yaslanmış olan kılıcımın kabzasına gitti, ancak Emi kapımın gölgeli köşesinden çıkınca geri çekildi. Gecelik giymişti, saçları omuzlarının üzerinde serbestti, iyi yatmış ve kızarmış görünüyordu.

Hala ayakta durabiliyor musun? Uzun zaman oldu

kuzen. Bana ters ters baktı. "Ne olduğunu duydum."

Başka tarafa baktım. *Tomas başına gelen her şeyi hak etmişti*.

"Öyle olduğundan hiç şüphem yok," diye onayladı Emi. "Yrsa Lyra adına konuşuyor. Tomas'ın karakteri hakkında ikna edici bir argüman sundu ama Hundur'u şimdilik uysal tutan tek şey onun sözleri. İki kral bütün akşam boyunca tartıştılar ve korkarım Damir barışı korumak için bazı cezalara razı olabilir."

Bir dahaki karşılaşmamızda prensese teşekkür edeceğime dair bir not aldım ve Myrdan kralı Lyra'dan cezasını talep ederse

şafak söktüğünde başsız kalacaktı.

Emi, "Hundur çok öfkeli ve Lyra'nın Myrda'ya teslim edilmesini talep ediyor," dedi.

Yakamın altında sıcaklık toplandı. *Ona dokunursa Myrda kralsız kalır.*

"Bunu söyleyeceğinden endişeleniyordum." Emi'nin omuzları çöktü. Yatağımın köşesine oturdu. "Bir şeyler değişti, Roark. Anlat bana."

Çenem gerildi. Arkamı döndüm ve kemerimin tokasıyla uğraşırken bıçağımı kınından çıkardım. Silahı bir kenara attıktan sonra kuzenimle yüzleştim. *Hiçbir şey değişmemişti.*

Emi alay etti. "Gerçekten mi? Çünkü eriticiyle ilgili görevinizin şu anda görüldüğünden çok daha farklı olduğunu sanıyordum. Şikayet ettiğimden değil."

Kuzenim aptal değildi ve söz konusu Emi Nightlark olduğunda ben de çok kötü bir yalancıydım. Avuç içlerime baktım ve yavaşça işaret ettim. *Daha fazlasını hatırlıyorum.*

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Gerçeği biliyor muyuz?"

Başımı salladım. *Gerçekler değişti ama bunun Lyra ile ilk karşılaşmam olduğunu sanmıyorum.*

Emi ayağa fırladı. "Biliyordum. Tanrılar seni ona yönlendirdi. Tabii ki motivasyonunu değiştirecekti, nasıl değiştirmesin ki? Eğer daha önce tanıştıysanız, o zaman bu daha önce de olmuştur, ona olan çekim. Bu yüzden onun kan dökülmesinden kurtulmasına yardım etti."

Sen neden bahsediyorsun?

"Aptalı oynama. Bir şeyler hissettiğini biliyorum. Skalfirth'te gördüm.

Tanrım,

hissettim."

Ne?

"Bağlantı. Bir sjeleven bağı."

Sinirlenerek elimi salladım ama sözleri iliklerime kadar işledi. Evlilik yeminlerinde sjeleven -bağlı ruhlar- hikayeleri anlatılırdı. Bir birlikteliğe tatlılık katmak için saçmalıktan başka bir şey olmayan duygusal bir kavram. Yine de, gölgelerin arasından sızan bir geçmişin parıltılarıyla, belki de efsanede kabul etmek istediğimden daha fazla gerçeklik payı vardı. İlk görüşten itibaren

Lyra'yı gördüğümde, sanki ruhumun uyuyan bir parçası uyanmış ve onu gömülü tutan güçleri kırarak onun yanında yeniden yaşamaya başlamıştı.

"Roark, Jakobson Hanesi'nde Lyra'ya çekildin. Hiçbir şey dikkatini dağıtamazdı. Nöbet tutmak için uzun gemimi bile aldın-"

Sözümü kesmek için elimi salladım ama Emi bir bakışıyla beni susturdu.

"Nadiren yaptığınız bir şeyi yaparak ona sözlerinizi açtınız. Kapılardaki savaflara sanki evinize yapılan kişisel bir saldırıymış gibi atlıyorsunuz. O yüzden tekrar soruyorum. Ne yapıyorsun ve nasıl yapıyorsun?"

Ben görevimi yapıyorum. Hızlıca cevap verdim. Her zamanki gibi.

"Ama sen değilsin." Emi omuzlarını dikleştirdi. "Daha özgür görünüyorsun." Tereddüt ettim ama başımı salladım. *Sanırım bir şeyler değişti.*

"Bu fark edilmeyecek bir şey değil, Roark. Beni endişelendiren de bu - bir duvarın her iki tarafında da düşman yaratıyorsun. Senin mirasınla, yürümen gereken çizgi çok dar."

Aynı şey sizin için de söylenebilir.

"Dravenmoor hakkında birkaç hakaret duydum." Emi bir omzunu silkti. "Üzülmeye degecek bir şey değil. Sen daha fazla güce, daha fazla sorumluluğa sahipsin ve kaybedecek daha çok şeyin var. Lyra ile ne yapmayı planlıyorsun?"

Uzun bir aradan sonra gözlerimi kapattım. Emi bana güvenmeye devam edecekti. Güvenimi hiçbir zaman boşa çıkarmadı ve çıkarmayacaktı da. Bir yalan uydurabileceğimden bile emin değildim.

Onu korumak ve ruh kemiklerinden uzak tutmak için her şeyi yapardım.

Emi bir elini omzuma koydu. "Ona bu sadakati verebilir misin?" *Her gün daha kolay.*

Kuzenim iç çekti, kaşlarının arasındaki çatıkta endişe okunuyordu. "O zaman belki de ona söylemelisin, riskleri bilmesine izin vermelisin. Gerçeği."

Biraz daha zamana ihtiyacım var.

"Eğer böyle hissediyorsan, dikkatli ol kuzen. Diğerleri Nöbetçi'nin dikkatini dağıtacak şeylerden arınmasını isteyecektir. Ben olsam fazla beklemezdim."

Emi avucumu son bir kez sıkarak koridorun karanlığına çekildi ve beni işkence dolu düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Lyra zaten zanaatından korkuyordu. Onu bekleyen kaderi, onu bundan kurtaracak bir araç olmadan ona söylemek zalimlik olurdu. Tek seçeneğin bu olduğundan emin değildim.

Emi'nin kastettiği gerçek, ama en önemlisi buydu.

Lyra büyüsünü kralların açgözlü amaçları için kullandıkça, kendi ruhunun iyiliğini daha  o k yiyip bitiriyorlardı.

(Benim için çok büyük bir sorun vardı. Pışmanlık ve yığınla suçluluk duygusu düşüncelerimi rahatsız etmeliydi, ama zihnim

Tomas Grisen'e odaklandım. Bunun yerine, panik ne zaman yükselse, tenimdeki sıcak ellere, dudaklarıma, vücudunun sertliğine sürüklendim.

Gül çayımı yudumlarken bir parmağım dalgınca saçımın bir tutamını döndürdü. Sabah yemeğinin karşısında Edvin, dün gece Baldur'un eğlence sırasında üvey kız kardeşine yaptığı saygısızlıkla yüzleşmek için duyduğu sarhoş ve pervasız arzu yüzünden Kael'le alay etti.

Astra gençti ve muhtemelen Stonegate'e yaptığı ziyaret sırasında savaşçı bir sevgili bulmayı umuyordu.

Bu abartılı hikâyeye kıkırdadım ve bir içki daha aldım. Tilki Baldur muhtemelen bir kadını nasıl öpeceğini bile bilmiyordu. Hiç kuşkusuz, yumuşaklık ve tutkunun hassas dengesini, bir bedene sadece elleriyle nasıl eziyet edileceğini, hiçbir söz söylenmeyeceğini anlayamazdı.

Astra'nın böyle nitelikleri bir erkekte bulabileceğine inanmıyordum, çünkü onların sahibi Roark Ashwood'du.

Dudaklarımda bir sırtış belirdi. Teninin temiz kokusuna, çenesindeki kirli sakalın sıyrıklarına geri döndüm.

Ta ki bir saray görevlisinin tabaklarımızı götürürken getirdiği bir notla huzur bozulana kadar.

"Bu da ne Ly?" Kael seax'ını tutan kemeri bir omzunun üzerinden attı.

Masanın altındaki mektubu okudum. Kraldan, diğer tüm konuklar avludaki oyunlar ve eğlenceler arasında öğle yemeklerini yedikten sonra kendi kanadında ona katılması için bir çağrıydı.

Kalbim ayaklarımın dibine düştü. Uzun bir nefes verdim ve gülümsemeye zorladım. "Yok bir şey. Sizler balta fırlatmada Stav'ı yenmenin tadını çıkarırken benim de Myrdanlar için gösteri yapmam gerekiyor. Kael, eğer kazanamazsan seninle bir daha asla konuşmayacağım."

Alay etti. "Neredeyse elimde bir baltayla doğdum."

Edvin kıkırdadı ve bir elini Kael'in omzuna atarak asıl oyunlar başlamadan önce onu dostça bir rekabete davet etti. Sırıtiyormuş gibi yaptım, Edvin'in kızlarından birini çenesinin altından gıdıkladım ve ortanca kızına masanın altından fazladan bir tatlı çörek verdim.

Huzursuzluğumu sahte sırıtışların ve kahkahaların ardına gizleme konusunda oldukça deneyimliydim.

Bunu yapmazsam, sevdiklerim dış görünüşümdeki çatlakları görecek; her geçen gün taşıdığım korkuyu göreceklerdi, burada Stonegate'te ne kadar derine kök salmışsam, kral onun müttefiki olmadığımı o kadar çabuk anlayacaktı.

Şimdi Roark da aynı şeyi fark ederse ne kaybedeceğimden korkuyordum.

Hantal bir STAV muhafızı beni sarayın kral kanadına götürdü. Açık pencerelerden kahkahalar ve konuşmalar kasvetli koridora süzülüyordu.

Muhafızın yuvarlak bir göğsü ve kafatasında neredeyse boynuza benzeyen çıkıntılar vardı. Ruh kemikleri. Birleştirilmiş bir Berserkir'di ama ilk birleştirdiğim genç muhafızlarda görmediğim bir boşluk vardı onda.

Gözlerinin solgunluğu soğuk ve mesafeliydi ve ağzı sürekli olarak sert bir kaş çatma biçimindeydi.

İlk oturma odasının kapısı açıldığında bana veda etmedi, benimle en ufak bir şekilde ilgilenmedi. Doğrusu, soluduğum havadan ve bakışları her bana yöneldiğinde tamamen sinirlenmiş görünüyordu,

Parmak eklemleri beyazlaşana kadar kılıcının kabzasını sıkıca kavradı.

Ondan kurtulduğuma sevinerek aceleyle açık odaya girdim.

Kraliçe, Kral Damir, Prens Thane, Prenses Yrsa ve ailesi açık ocağın yanında duruyorlardı. Zümrüt rengi zengin bir tunik giymiş, gümüş rengi saçları kafa derisine yakın kesilmiş başka bir adam burnunun çengelinden bana bakıyordu.

Tomas'ı görünce midem bulandı. Birkaç saray şifacısı tarafından diş ağrılarını yatıştırmak için uyuşturucu macun ve yağlarla tedavi edilirken, dün geceden daha şiddetli inliyordu.

Hiç şüphesiz, çektiği acıyı gördüğünden daha kötü hale getirmiştir.

Parmak uçları sırtımın kıvrımlarına değdi. Önce irkildim, sonra rahatlayarak neredeyse yere yığılacaktım. Roark bir hayalet gibi odanın uzak köşesinden - görmediğim bir yerden- adım atıp yanımda durdu.

Elini tutmak, parmak uçları uyuşana kadar avucunun pürüzlü derisini sıkmak istedim.

"Melder Bien." Damir'in sözleri bir kuzey rüzgârı kadar soğuktu. "Kral Hundur ve ben, sadece Taş Geçit'in bir misafirine değil, Myrda'nın bir asilzadesine saldırma nedenlerinizi duymaktan memnuniyet duyarız."

"Sözlerini dikkatli seç kadın," diye homurdandı Hundur. "Kaderini pekâlâ mühürleyebilirler."

Roark sertleşti. Eli sırtıma gitti, tek bir hareketle sahiplenici ve koruyucu bir dokunuş.

"Efendim, Sör Grisen'e ben saldırmadım. Benimle tehditkâr bir şekilde konuştu ve beni kendisine eş olarak vermeniz için... beni zorlayacağı konusunda ısrar etti."

Kral Damir'in gözleri parladı.

"Şüphesiz bir hikâye." Hundur homurdandı. "Bir adam kendi adına bile konuşamazken özenle hazırlanmış bir hikâye."

Roark kürsüye yaklaştı, elleri doğrudan ve sert hareketlerle konuşuyordu. Ses çıkarmasına gerek yoktu. Her hareketinde öfkesini hissedebiliyordum.

"Nöbetçi oradaydı Kral Hundur," diye tercüme etti Prens Thane. "Seneschal'ınızın oğlunu elleri eriticinin üzerindeyken görmüş." Prens durakladı, Roark'ı izliyordu. "Kadın reddettiğini açıkça belirtti ama o bunu görmezden geldi. Ona zarar vermeyi planlamış."

Kral Hundur'un bakışları Roark'a kilitlendi. "İkisinin de yalan söyleyip söylemediğini bilemeyiz. Senin sözde Draven kölen-"

"Ben olsam nasıl konuştuğuna dikkat ederdim, Hundur," diye araya girdi Prens Thane. "Bu odada sadık olduğum kişiler arasında Roark Ashwood zirveye yakın. Ama bir eritici ve Stonegate'in saygın bir savaşçısı olan kendi kızınızın sözlerine kulak asmamakta direnmenizin nedenini merak ediyorum. Sorun çıkaranın Myrda olmasından utanç mı duyuyorsunuz? Baskınlar sırasında seneschal'ınızı kaybetmenizin intikamı mı bu? Nedir bu?"

Kral Hundur'un geniş yüzü, sanki nefesini çok uzun süre tutmuş gibi, kırmızının şiddetli bir tonuna dönüştü. "Ben gerçeği arıyorum. Başka bir şey değil."

"Görünüşe göre sende var." Kral Damir parmaklarını tahtının koluna vurdu. "Benden ne yapmamı istiyorsun, Hundur? Elimizdeki tek eritici o. Onu sakatlamamı, erkeklerin ona dokunmak istememesi için çirkinleştirmemi ister misin?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Roark bana doğru bir adım attı, bir yırtıcı gibi kararlıydı. Kısa bir düşünce, Nöbetçi'nin bu yüzden kendi kralına karşı durup durmayacağını merak etmeme neden oldu.

Bu düşünce içimde bir şeyleri, daha karanlık bir şeyleri harekete geçirdi. Bu odadaki davranışları Roark'ın benim için bir kılıç çekmeye istekli olacağını giderek daha fazla düşündürüyordu.

Gittikçe aynı şeyi yapmak isteyebileceğime ikna oluyordum.

"Kutlamalara geri dönebilmemiz için bir uzlaşma öneriyorum." Damir ellerini birbirine vurdu. "Eriticim Sör Grisen'i iyileştirecek. Fadey zaman zaman onun zanaatını çözebilir. Lyra'nın da aynı şeyi yapacağından eminim."

Roark'ın göğsünden sert bir ses çıktı ama Kral Damir'in duyduğundan emin değildim. Nöbetçinin kralı takip edişinde karanlık vardı. Midemde bir sıcaklık birikti ve ona dokunmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım.

Bu delilikti. Hararetli bir an ve bu adamın beni tüketmesine izin veriyordum.

"Karşılığında," diye devam etti kral, "Kral Hundur'a iyi niyetimin bir göstergesi olarak bir hediye öneriyorum."

Myrdan kralı ofladı. "Ne tür bir hediye?"

"Sen her zaman kendi birleşmeni arzuladın, dostum." Damir'in ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı. "Sen ne arzu edersen, eritici onu yerine koyacaktır."

Bana verilen bir seçenek yoktu.

Birleşmek istemedim. Kral Damir'in gözlerindeki sinsî parıltı umurunda değildi. Bu, aynalı dünyada istediği gücü aramak için başka bir bahaneden başka bir şey değildi.

Kral kurnazdı. Hiç tereddüt etmeden Hundur'un ağzı geniş bir sırtışa dönüştü. Parmaklarını bir, iki kez büktü, sonra çenesini eğdi. "Anlaştık."

Bir Stav kolumu tuttu, ancak Roark'ın öldürücü bakışlarını görünce tutuşunu gevşetti ve beni Tomas'a doğru yönlendirdi.

Benden kurtulmak için çabaladı. Dişlerimi gösterdim ve yakınımaya eğildim, sözlerim sadece onun içindi. "Bunu kralın emriyle yapacağım. Daha önce hiç yapmadım. Senin iyiliğin için, umarım iyi gider."

Tomas'ın bakışlarındaki korku, içimde bir parça tatmin duygusu uyandırdı. Belki de ben bir canavardım. İniltilerine, itirazlarına kapıldım ve yüzünü avuçlarımin arasına hapsettim.

Avuçlarımin altında erimiş kemikten iğrenç bir kayma oldu. Tomas acısını haykırdı, hâlâ birleşmiş dişlerinin ardında boğuk bir sesle.

Kemik çatladığında Kraliçe Ingir'in nefesi kesildi. Tomas'ın ağzını bölen yeni bir yarık oluştu. Keskin bir nefes çekti. Daha fazla dişi kırılıp parçalandığı için çatlamış ve pürüzlenmişti, ama açıklık içebileceği ve içine küçük yiyecek parçaları atabileceği kadar genişti.

Oda döndü ve avuçlarımi çektim. Sadece benim görebildiğim altın iplikler yıpranıp koparak çenesinin birleşmiş parçalarını serbest bıraktı. Tomas parmak ucunun parçalanmış parçasını yere tükürdüğünde safrayı yuttum. Arkamda, Thane'in Roark'a doğru eğildiğini gördüm.

Prensin sesi alçaktı, sanki sadece Nöbetçisinin duymasını istiyormuş gibiydi ama yumuşak kelimeleri yakaladım. "Yutulan parmağın sembolizmini biliyorum, Roark. Bu, zaten başkası tarafından sahiplenilmiş bir kadına zarar verenlere verilen lanet bir Draven cezasıdır. Cesaretini topla, kimse onların ritüellerini incelemekle ilgilenmiyor yoksa tamamen sen suçlanırdın."

Tanrılar adına. Roark, Tomas'ı klanındaki insanların sevgililerine zarar verenleri cezalandırdığı gibi mi cezalandırmıştı? Başımı salladım ve Tomas'ın daha fazla dişini kırdım.

Kralın karşısına çıktığımda, göğsümü kabartan zor nefesler, olmayan ter için alnıma yalandan vuruşlar, sandığım kadar yorucu değildi. "Lordum, yapabileceğim her şeyi yaptım."

"Hayır." Tomas'ın sözleri boğuk ve bulanıktı. Ağzının kenarından bir parça tükürük kaydı. "Ben... benim... yaptığım gibi konuşamam."

Titreyen avuçlarımı kaldırdım ve ayaklarımın üzerinde sallandım. "Eğer Kral Hundur ödülünüzü alacaksa, daha fazlasını yapamam. Korkarım ki... tökezleyebilirim."

Öne doğru eğildim. Kolları beni sardı. Roark beni kaldırdı, göğsüne yasladı, gözlerinde hafif bir parıltı vardı. Gerçeği biliyordu ve yeni bir role bürünmüştü, alnında hastalıklı bir endişe vardı.

Tanrılar, adam ikna ediciydi, Ingir bile baş dönmesi için ot getirmeleri için muhafızlara mırıldandı.

Zalimceydi, biraz da gaddardı ama Tomas'ın kaynaşmış kemiklerinin her bir dikişini sökmeyi reddettim. O bir zavallıydı ve tam olarak açılmayan bir çeneyle hayatta kalacaktı.

"Karar senin, dostum." Damir kral arkadaşına sırttı, gözlerinde karanlık bir zevk vardı, sanki tüm bunlar bir oyundu.

Hundur tereddüt etti. "Sanırım yeterince iyi görünüyor, değil mi?"

Tomas itiraz etmeye başladı ama kralı onu başından savdı ve hizmetkârlarına adamın şenliklerin geri kalanında rahat etmesini sağlamaları talimatını verdi.

"Şimdi." Damir ayağa kalktı, bir kolu kadife kaplı siyah bir kutu tutan Stav'a doğru açıldı. "Parçalarınızı seçin."

(İLKEN KARANLIĞI ETRAFIMI **SARDI** . Ben pürüzlü kemikleri
Myrdan'la birleştirirken Skul Drek'in hayaleti sessiz bir gözlemciydi.
Kral'ın eklemleri.

Aramızdaki ip daha güçlüydü ama ayna diyarının gölgelerinin derinliklerinde bir yere uzanan ilk ip parçalanarak kırılğan ve zayıf bir şeye dönüşmüştü.

Ben çalışırken Skul Drek hiçbir şey söylemedi.

Hundur acımasızdı ve bunun bilinmesini istiyordu. Bir tehdit olarak görülmesini. Gizli ruh kemikleri yerine, bunların sivri uçlu parçalara ayrılmasında ısrar etti. Bir kemik ustası çağrıldı ve ruh kemiği parçasını hızlıca şekillendirerek üst eklemlerine takılacak on kıvrımlı pençeye dönüştürdü.

Suikastçıya baktım. Ağırbaşlı olmak için zaman yoktu. "Damir Gezin'i neden istiyor?"

Skul Drek kımıldadı ve soğuk sesi kulağıma çarptı. "Bir Hırsız Kral'a hizmet ederken neden sana söyleyeyim?"

Damir'in Hırsız Kral olduğu sonucuna zaten varmıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu unvanı uygun bulmuştum. "Ben sadece kralın ordusunu güçlendirmesi için kemikler buluyorum."

"Onu güçlü kılmak."

"İstediğim bu değil." Karanlığın şeritleri soğuk parmaklar gibi yanaklarımı okşadı. "Ne zaman kemikleri birleştiresem aynanın diğer tarafında bizi öldürmeye çalışıyorsun. Ya sana yardım etsem de bizi rahat bıraksan?"

"Sen bir ruhu dinlendiği yerden alırsın, ben de onun yerine bir ruh alırım." Skul Drek'in ince dudakları kıvrıldı.

"Durabilirsin."

Alaycılığı azaldı. "Her şey görüldüğü gibi değil."

"Öyle olmadığına eminim ama ben bir piyon olmak istemiyorum. Bana yardım edin ve başka ruhlar dinlendikleri yerden alınmasın."

"Bana nedenini söyle, Melder."

Temkinli bir adım daha yaklaştım. "Bence isteyebilirsin. Bence... beni öldürmek istemiyorsun. İstiyor musun?"

Skul Drek hiçbir şey söylemedi ama arkasını dönüp hırpalanmış, yarılmış ipinin solduğu karanlığa baktı.

"Arzularımız aynı doğrultuda," dedim. "Birbirimize yardım edebiliriz. Kralın Gezgin'in kemiklerini bulması seni korkutuyor. Neden korkutuyor? Ne olur?"

Sıcak, kıpkırmızı gözler benimkilere kilitlendi. Dişler tıkırdadı. Gölgelerden oluşan pelerinin içinde bir yerlerden alçak bir hırıltı yükseldi. "Her şeyin gücü. Yeni bir Gezgin, toprakların efendisi. Tüm tanrıların gücü bir kez daha tek bir tanrıya ait olacak. Yozlaştırılacak bir ruh, köleleştirilecek bir ruh, herkese hükmedecek bir ruh."

"Çünkü Gezgin'in ruh kemikleri zanaatın her damarına sahip olacaktır. Bu yüzden mi? O üçüne de sahip olan son kişiydi. Ona sadece açgözlülük için kullanılan bir zanaat olan birleştirme gösterilmeliydi."

Skul Drek mırıldanarak onayladı.

Parmaklarımın altın kancayı Hundur'un formunun parıltısıyla birleştirmesini izleyerek başka bir çengelli pençeyle yüzleştim. "Damir'in tüm güce sahip olmasını istemiyorum. Özgür olmak istiyorum. Belki sen de, seni ruh kemikleri uğruna öldürmeye iten lanetten kurtulmak istiyorsundur."

Skul Drek'in yüzünün yarısı bir gece maskesi gibi karanlıkta gizliydi ama gözleri sırtacakmış gibi parlıyordu. "Geceyi aydınlatıyorsun, Melder." Bir gölge sarmalı kalplerimizin arasındaki altın bandı titretti.

Bilmece gibi konuşuyordu ama her şeyin altında bir anlam vardı. Sadece onu keşfetmem gerekiyordu.

Bir adım daha yaklaştım. Karanlığın altındaki teninin tuzunu ve soğukluğunu soluyabiliyordum. "Yardım etmek istiyorum. Daha fazla ölüm istemiyorum. Ölmek istemiyorum."

Gözlerindeki bakır kırmızısı derinleşti. Boğazımı bir karanlık sarmalı sardı, havayı boğacak kadar değil ama hareket edemeyecek kadar. İstedğimden de emin değildim.

"Bir kez öğrendin mi, geri alamazsın. Ben sana gerçeği söylerim, sen de ona ihanet edemezsin." Gölgeli ağzı kulağıma değdi. Nefesimi tuttum. "Yoksa seni bulurum; seni bitiririm. Durmam mümkün olmaz."

"Bilmek istiyorum."

Skul Drek tek kelime etmeden geri çekildi ve aynalı bir sandalye ya da pencere kenarı olabilecek karanlık bir yığının üzerine oturdu.

"İlk kral görünmeyen yerlerde yatar."

"Yerler mi?"

"Dört." Skul Drek daha net, daha sert konuştu. Sanki bir katilin hayaletiyle değil de basit bir adamla konuşuyormuşum gibi. "Taşıyanı tanrıların zanaatlarının hükümdarı yapmak için dört parça. Kol, ilk kral gibi kılıç sallamak için. Kaburgalar, zırhını giymek için. Göğüs, onun savaşçı kalbine sahip olmak için. Ve kafatası, onun bilgeliğine sahip olmak için."

Hundur'un son iki parmağını görmezden gelerek bir elimi karnıma bastırdım ve Skul Drek'in önünde diz çöktüm. "Gezgin'in *kemiklerinin* hepsi burada, Taş Geçit'te mi?"

Skul Drek dilini iki kez şaklattı. "Bilmiyorum ama... bazıları yakın hissetti."

Yakın demek, duvarın ötesindeki lanet fiyort demek de olabilirdi. "İşte bu yüzden yağmacılarınız Stav'ı avlıyor. Kimse Gezgin'in kemiklerine rastlamadan önce onları katletmek için."

"Ve Hırsız Kral'a daha az savaşçı bırakmak için."

"Ya yanılıyorsan?" Dedim ki. "Ya Jorvan kralı ordusunu kurmak için sadece ruh kemikleri avlıyorsa? Onları nadiren kendisi için saklar. İnsanları bir hiç uğruna katlediyor olabilirsin."

"O kadar emin misin?"

Hundur'un ellerinin ışıltısına bir kemik daha ekledim. "Hayır, emin değilim ve sana sormamın nedeni de bu."

"Hırsız Kral aradığı gücü bulursa, yeni ruhlara bağladığı kişiler ilk krallarına diz çökeceklerdir."

"Anlamıyorum."

Skul Drek onu kızdırmışım gibi tısladı. "Gezgin'in ruhu tüm zanaatı yönetir ve ona boyun eğer. Ruh kemikleri işlenmiştir, değil mi? Manipüle edilir ve bir eritcinin dokunuşuyla doldurulur." Skul Drek'in gözleri zehirli bir kırmızıya döndü. "Hiçbir işlenmiş ruh kralından özgür olmayacak ve hepsi yeni Gezgin'e diz çökecek."

Kahretsin. Kral Damir sadece Berserkir üretmiyordu.

Kimsenin karşısında duramayacağı yıkılmaz bir imparatorluk kuruyordu.

"Kemikleri bulmak istiyorum." Bakışlarımı Skul Drek'e kaldırdım. "Onları bulmak istiyorum, böylece o asla bulamayacak."

Başını eğdi. "Kemikleri avlamak için onları almalısınız. Sırayla avlanacaksınız."

"O zaman dur." Sesim keskin ve buz gibi çıkmıştı. "Bizi avlayan ve bize saldıran sensin. Bunu yapmayı bırak ve bana yardım etmem için zaman ver."

Sisler dalgalanarak bir nefesliğine gözlerini gizledi, sonra Skul Drek bir adım ötede durdu. "Her şey görüldüğü gibi değil."

Tanrım, bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Kemikleri bulmak için karanlık ayna diyarına bağlanmam gerekiyordu. Birleşmem gerekiyordu. Birleşirsem, Skul Drek kefaret olarak saldırmaya devam etmekten memnun görünüyordu.

"Zaman azalıyor." Suikastçı bir adım uzaklaştı. Karanlıktan bir çile aramızdaki garip bağı tekrar titreştirdi. "Kılıcımı tutmanın yollarını bulabilirim. Sözünü tutacak mısın?"

Hiç tereddüt etmedim. "Evet."

Soğuk sırtışı gölgeleri yararak geçti. "Sanırım göreceğiz."

Son ipler kancalı pençeyi Hundur'un eklemlerine geçirdi ve sanki ortama bir ip bağlanmış gibi çekildim.

Keskin çaydan bir yudum daha aldım. Tadı büyük ölçüde özsu ve ağaç kabuğu gibiydi ama Roark'ın kaşlarının çatılmasını yumuşattı ve bankta geriye yaslandı. Eğer Nöbetçi ısrar etmeseydi, kendimi çok yormuş olacaktım.

Zanaatımı kullansaydım, Damir'in beni ögle yemeklerinde ve oyun bahçesinde geçit töreni yapmaya zorlayacağından emindim.

Ne de olsa Hundur'un yeni korkunç pençelerini göstermesi gerekiyordu.

Jorvan kralının bir silahı olduğunu hatırlatan biri haline geliyordum.

Ölüm Getiren'in yeterince zayıf gördüğü bir silahla, ölüm döşegindeki bir tonik gibi kokuşmuş otları boğazından zorla geçirdi.

"Ben iyiyim, Roark," dedim, masanın kenarına tekrar vurduğunda zayıf bir sırtışa zorladım, bu daha fazla içmem gerektiğinin bir işaretiydi.

Çok uzun süre büyüledin.

Etkilenmiş. Bunu ifade etmenin iyi bir yoluydu. Emi gözlerimi hep cam gibi bir göl olarak tanımlardı. Kıramadıkları bir parlaklıkla sırlanmış. Ta ki ben dışarı fırlayana kadar.

Bir yudum daha içerken yüzümü buruşturdum. Bir yanım Roark'a gerçeği, Skul Drek'in bir hayaleti ile yaptığım konuşmayı anlatmak istiyordu. Bir tür karanlık büyü sanatı iş başındaydı.

Bu, hayaletin hem aynada hem de uyanık dünyada tam olarak nerede olduğumu bildiği anlamına geliyordu.

Ama bildiklerimden vazgeçme tehdidi beni terk etmeyecekti. Şüphesiz Skul Drek, ona ihanet edersem beni bulma ve sonumu getirme tehdidini yerine getirecekti. Elbette önce o bana ihanet edebilirdi çünkü özünde bir katildi.

Gezgin'i bulmak için beni kullanıyor olabilir.

Ağzımın bir yarısı sırtarak bükülmüş halde teneke bardağı masaya geri koydum. Roark'ın gözleri parladı, ben masanın etrafından dolaşp bankta onun yanında yerimi alırken beni izliyordu.

Avucum kalçasına indiğinde çenesindeki bir kas sıçradı. "Benim için endişeleniyor musun, Sentry?" Tüm vücudum bir anda canlandı. arzu. Cesur ya da açık saçık biri değildim. Hayat beni ağırbaşlı ve görünmez olmak için iyi eğitmişti. Ne yaptığımı fark ettiğimde, yavaşça elimi geri çektim.

Roark bileğimi yakaladı. Parmakları çeneme geldi ve başımı eğerek karanlık, altın rengi gözleriyle buluşmamı sağladı. Saçlarıma değen nefesinin derin çekişlerini hissedebileceğim kadar yakındı.

Başparmağının sert ucu yanağımı okşadı. Roark el kol hareketi yapmadı ya da bir cevap yazmadı, sadece başını salladı ve bir kolunu belime dolayarak bedenimi daha da yaklaştırdı.

Yeterince yaklaşınca bacaklarımı kalçalarının iki yanına koyarak üzerine çıktım.

Alnımı onunkine bastırdım. Roark parmak uçlarını kalçalarımın geçirdi, dudaklarını ayırdı. Karanlık bir inilti bedenimde gürledi ve o anda benden ne isterse yapardım. Bana emretmesi, her şeyimi alması için ona bağırarak istedim.

Bunalmıştım, kafam karışmıştı. İsyan etmesi gereken, düşman olması gereken bir adamın etrafında dönen dönüşü nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Artık ona doyamıyordum.

Roark bakışlarımı tuttu. Bir avucu belimin yan tarafında geziniyor, uzun parmakları kaburgalarımın her bir çukuruna dokunuyordu. Diğer eli ise aşağı doğru kayarak bükülmüş bacaklarımın etrafında toplanan eteğimin firfırlı etek ucuna ulaştı.

Kolumu boynuna doladım, parmaklarım saçlarının uçlarıyla oynadı ve ellerinin eteğimin kıvrımlarının altında kayboluşunu izledim.

Her şey yavaşladı. Çıplak kalçamdaki avuç içi yavaşladı, yükseldi. Kanım erimişti. Düşünemiyordum.

Karanlığa bürünmüş bir adama göre, yakıcı bir nezaketle dokunduğu için kesik kesik nefesler alıyor ve istesem de durduramayacağım utanç verici inlemeler çıkarıyordu.

Roark çenemi avucunun içinde kavrayarak gözlerimi tekrar ona çevirdi. Beni sadece "*Durmamı söyle*" diyecek kadar bıraktı.

"Yapmalıyız."

Başını salladı ama eli eteğimin altında kaldı, başparmağı iç uyluğumun hassas derisinde küçük daireler çiziyordu. Bu kabul edilmeyecekti. Kral Damir'in prensin özel muhafızıyla birlikte aldığı ödül, kralın izin vermeyeceği bir dikkat dağıtma olarak görülecekti.

"Durmalıyız." Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindi. Kucağındaki pozisyonumu ayarladım ve göbeğimi onun sertliğinin üzerine yerleştirdim. Roark dişlerinin arasından tısladı,

Parmakları bacağımın etine saplandı. Başıımı eğdim, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve "Ama sakın buna cüret etme" diye fısıldadım.

Roark beni öpmeden önce nefes nefese bir inilti duydum. Dokunuşunun nazık olduğu yerde, öpücüğü çaresizdi. Parmakları saçlarıma dolanarak beni kendine çekti. Omuzlarını tırmaladım, tuniğini avuçlarımla kavradım, sert vücudunun hissinde kendimi kaybetmeme izin vermek için boynunun etrafında döndüm.

Otoriter ağız dudaklarımı ayırdı ve bana dilinin sıcaklığını verdi. Tadı nane ve sıcaklık gibiydi. Altımdaki zemini eğen şiddetli bir çarpışma.

Roark'ın parmakları ince iç çamaşırının göbeğimin üzerindeki çizgisine dokunduğunda ağızından bir soluk titremesi döküldü. Gözleri binlerce kelime söylüyordu, onu durdurmak için karanlık bir bildiri vardı, ama altında bir umut, yapmayacağıma dair bir yalvarış vardı.

Bir elimi bileğine doladım ve avucunu merkezimin kaygan sıcaklığına doğru yönlendirdim.

Roark tenime doğru ağır ağır nefes aldı, bir parmağı bana dokundu, benimle alay etti, sonra içime kaydı.

Boğazımı açtım, keşke o utanç verici sesleri ısırarak bastırabilseydim. Kalçaları hafifçe kıpırdandı ve Nöbetçi ikinci bir parmak ekledi.

Onu öptüm. Ağızının hareketi, hınzır parmaklarının kıvrımı kadar başımı döndürdü. Roark'ın ağızı çenemi, boğazımı kavradı, dişleri tenimi sıyırdı. Diğer eliyle elbisemin kolunu omzumdan çekip çıkardı ve beni oradan öptü.

Başının arkasını tenime yasladım, bedenim onun dokunuşuna, diline, öpücüğüne doğru eğildi.

Onun beni mahvettiğı gibi ben de onu mahvetmek istiyordum.

Bir elimle pantolonunun mandallarını toplamak için aramıza uzandım ama Roark elimi çekip başını salladı. Avucunu kalbimin üzerine açıp orayı üç kez okşadığında gözleri erimiş bir alevle yanıyordu.

Bu anın sadece bana ait olduğuna dair nazık bir beyan.

Yakam göğsümün üzerinden aşağıya kaymış, bir meme ucumun tepesini zar zor koruyordu. Roark parmaklarını daha derine kaydırđı ve başparmağı uyluklarımın arasındaki hassas tepe noktasında gezindi, aynı anda ağzı göğsümün kabarıklığını buldu.

Dokunuşu çok fazlaydı, kısıtlamamı çaldı ve elinin her hareketiyle kalçalarımı salladım.

İnlediğimde Roark tenime bakarak sırttı. Karnımın alt kısmındaki sıcaklık gerildi. Kalçalarım sıkıştı. Roark sanki oluşumu hissetmiş gibi başını kaldırdı, ensemini tuttu ve ağzımı onunkine çarptı.

Kırıldım.

Roark salıverilmemin dalgaları arasında beni öptü. Adı dilimin üzerinde yuvarlandı. Beni daha yakın tuttu, güzel ve acımasız parmaklarını içime sokup çıkarıyor ve aynı nefeste nabzım tekrar yavaşlayana kadar beni sabitliyordu.

Bir avucum kızarmış yüzünü okşadı. Dudaklarının kıvrımını izledim. Beni inceledi, yüzü okunmuyordu.

Ne yapıyorduk biz?

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadım, utanç yanaklarımı ısıtıyordu.

Roark'ın gözleri karanlık bir ihtiyaçla parlıyordu. Kelimeleri düşünüyor gibiydi, şüphesiz bunun risklerini ve değerini tartıyordu, sonra bana yavaşça başını salladı.

Benim ona yaptığım gibi, Roark da avucumu pantolonunun ön tarafına, arzusunun bağcıklara dayandığı yere götürdü. Bir süre pantolonunun üzerinden onu okşadım, sonra kemerine uzandım. Avuçlarım uyluklarına yerleşti. "Bunu daha önce hiç yapmadım ama... seni tatmama izin verir misin?"

Roark'ın çenesi büküldü. Bileğimi tuttu ve avucumu düzleştirerek tenimin üzerinden konuşmaya başladı. *Bunu beklemiyordum.*

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ben de istiyorum."

Gözleri ısındı. Ağzının kenarından küçük bir sırıtma geçti. Roark bir eliyle çenemi kavrayıp ağzımı kapatırken diğer eliyle her emrini anladığımdan emin oldu. *Dizlerinin üzerine çök.*

Tüm tanrılar.

Kucağından kalktım ve bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm.

Parmak uçlarım pantolonunun bel kısmının altına kayd. Boyunun gergin tepesine dokunduğumda karnımda bir sıcaklık hissettim. Çenemi kaldırdım ve parmaklarım hafifçe ileri geri okşarken Roark'ın yumruğunun nasıl sıkıldığına dikkat ettim.

Bir nefes, bir nefes daha ve Roark kanepeye yeniden yerleşerek pantolonunu indirmeme yardım etti. Aletinin kırmızı uzunluğu serbest kaldı. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim, yeterince cesur olup olmadığından emin değildim.

Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı ucun etrafına mühürledim.

Roark'ın göğsünden bir tür kaba öksürük koptu. Kalçaları içgüdüsel olarak kasıldı. Başka bir iniltiyle başını geriye attı, parmakları saçlarıma dolandı ve ben onu daha derine çekerken beni yerimde tuttu.

Kapüşonlu gözlerle bana bakana kadar dilimi uzunluğunun alt tarafında gezdirdim. Roark'ın dudakları ayrılmıştı; hafifçe nefes alıyordu. Kelimelerle söylemediğini dokunarak söylüyordu. Her yalayışında, her öpüşünde Roark parmaklarını saçlarımda sıkıyor, başparmağını yanağımda, boğazımda gezdiriyordu.

Omzuma üç kez hafifçe dokunduğunda, sonra tekrar, duygular boğazımda düğümlendi. *Benim duygularım*. Bana sahip çıkmaya devam etti -Lyla'ya- eriticiye değil, bana.

Ve onu sahiplenmek istedim. Nöbetçi değil, acımasız Draven değil, Roark Ashwood.

Tenin ve miskin tadı uyluklarımda arasında sıcaklık biriktirdi. Dilim uzun aletinin ucunda kıvrıldı. İçime alamadıklarımı elimle kapattım, ağzımla birlikte okşadım.

Yüzündeki kızarıklığa, vücudunun zevkle sallanışına bir bakış attım ve yüzüne yazılan arzuyu izlerken içim zonkladı. Ciğerlerinden o nefesleri benim getirdiğimi, dokunduğu kişinin ben olduğumu bilmekten gelen harikulade bir güç vardı.

Roark ağzımın içine, boğuk bir öksürük çıkarmamı sağlayacak kadar derin bir şekilde soktu. Sustu, ama ben başımı salladım, kalçalarını kavradım, asla durmaması için sözsüz bir emir verdim.

Bir an daha geçti ve Roark çılgınca yüzüme dokundu, geri çekilmeye çalıştı.

Nefesleri keskin ve pürüzlü olduğunda bile durmadım. İnlediğinde ve yumruklarını gözlerine bastırdığında değil, onun hepsini istedim ve sıcak salınımı dilimde harcanana kadar durmadım.

Bittiğinde geri çekildim, gülümsedim ve dudaklarımı sildim. Roark avuçlarının yüzünde kaymasına izin verdi, tenine bir sıcaklık yayıldı. Boynumun arkasını kavradı ve beni açıkta kalan kucağına çekerek sert ve derin bir şekilde öptü.

"İstiyorum-" Sözler kapının dışındaki sesler, kahkahalar ve ayak sesleriyle kesildi.

Yarım nefes donup kaldık, sonra hızla birbirimizden ayrılmaya çalıştık. Ayağa fırladım. Roark kemerini ve pantolonunu yeniden bağladı, tuniğini düzeltti ve elbisemin kolunu düzeltmeme yardım etti.

Kapı sertçe vurulduğunda ve Kael davet edilmeden içeri girdiğinde benden dört adım uzaklaşmıştı.

"Oh, güzel. Geri dönmüşsün." Kael benimle Roark'ın arasına baktı, yüz hatlarında bir şüphe pırıltısı vardı. "Ben de seni bekleyecektim. Emi benden pazarda prensese göz kulak olmama yardım etmemi istedi. Senin de katılmak isteyebileceğini düşündü. Tabii Nöbetçi de kabul ederse."

Roark bir kez daha tamamen savaşçı, tamamen kasvetli bir gölgeydi. "Prenses Yrsa... beni mi istiyor?"

Kael ellerini arkasında kavuşturdu. "Görünüşe göre kadınların çoğu bugün yemin ziyafeti için elbise almak üzere pazara gidiyor."

"Kısa bir süre önce önlük siparişi verdik."

"Görünüşe göre her durum için bir elbisen var. O piç Grisen'le uğraştıktan sonra senin de katılmak isteyebileceğini düşünmesi dışında pek bir şey bilmiyorum. Sert sözlerim için özür dilerim, Nöbetçi Ashwood. Ama bu doğru."

"Ah." Yutkundum, yüzümdeki kızarıklığı görmemesi için dua ederek gülümsemeye zorladım. "Ben, şey, eğer sorun değilse."

Roark'a baktım, gerçekten izin istemedim, daha çok burada her ne oluyorsa devam etmenin bir yolunu bulabileceğimizi umuyordum.

Kael'in gülümsemesi soldu. "Evet, muhtemelen hepimizin etleri kemiklerimizden sıyrılanaya kadar hizmet edeceğin bir prensesin sözlerinden geliyor."

Onunla erkenden arkadaş olmak akıllıca olabilir."

Kael Darkwin'in sesindeki tonu biliyordum. Geçmişte ne zaman sabit eller yüz hatlarım hakkında yorum yapsa ya da köyün çocukları beni yalnız yakalamaya çalışsa sık sık kullandığı bir tonda bu. Kael her zaman gözlerinde bir uyarı ve en ufak bir uygunsuz davranışta bulunmaları halinde hazırda bekleyen tehditlerle oradaydı.

Bizden şüpheleniyordu, beni koruyordu ve şimdi her zaman saygı duyduğu bir adama karşı temkinliydi.

Roark da aynı şeyi duymuş olmalı ki kapıya doğru ilerledi. *Myrdan muhafızları ve Emi sizinle olacak, siz hanımlara biraz zaman verip prensi görmeye gideceğim.*

Ona gitmemesini söylemek istiyordum ama bir yandan da kalırsa, ona bakmaktan kendimi alamayışımın burada ne yaptığımızı tüm saraya açıkça göstereceğinden korkuyordum.

Roark, Kael'e hafifçe başını sallayarak odadan çıktı.

Yanağımın içini ısırdım ve elbisemi düzelttim. "İzin ver... sadece bir pelerin alayım."

"Doğru." Kael kollarını göğsünde kavuşturmuş, yatak odasında kayboluşumu izliyordu.

Döndüğümde çoktan açık kapı aralığında duruyordu. Gülümsemeye zorladım ve iyi bir önlem için kolunun arkasını çimdikledim. "Gidelim mi?"

"Önden buyurun," dedi Kael koridora çıktığımızda. "Ama saçlarını açmak isteyebilirsin."

Saç örgümü omzuma attım. "Neden?"

Kael sesini alçalttı. "Nöbetçi ısırığını geride bıraktı."

MYRDAN MUHAFAIZLARI Stonegate sokaklarından geçen iç avlu alayının her tarafında Stav'la boğuşuyordu.

Tıpkı Emi'yle kasabaya adım attığım zamanki gibi, işportacılar kraliyet satışı umuduyla fiyatları bağırıyorlardı. Margun, bir sonraki dona kadar dükkânını finanse etmek için dantelli, ipekli ve saten kurdeleli özel elbise siparişleri aldı.

Kael mesafesini koruyarak Yrsa'yı takip eden saray mensuplarıyla birlikte sürüklenmeme izin verdi.

Prenses ve Emi önden gitmeye devam etti ama çok geçmeden kalabalığın çoğu kendi ilgi alanlarına giren dükkânlara dağıldı ve ben de tekrar kalabalığın arasına itildim. Eritici olarak Thane'in yemin töreni için güzel bir elbise ısmarlamam beklenirdi ama bugün kalabalığın içinde pek ilgi çekici bir şey bulamadım.

Aslında tek istediğim Draven muhafızımı bulmaktı.

Tanrım, temkinli davranmam gerekiyordu. Hem Roark hem de ben Damir'in aramızdaki herhangi bir yakınlaşmayı asla onaylamayacağını biliyorduk. Eğer Roark'ın bir sevgilisi olursa, kralın bunu stratejik olarak kullanacağından hiç şüphem yoktu. Draven kanı taşıyan yüksek rütbeli bir Stav, soylu bir Jorvan kadınına gider, Dravenmoor'u ya da barışın bir dalını küçümserdi.

Roark'ın memleketindeki halkı hakkında çok az şey biliyordum ama belki de krallıklar arasında bir köprü olabilirdi. Yüreğim ağzıma geldi. Eğer Damir Gezin'in kemiklerini bulursa, hiçbirimizin ona karşı konuşmak için bir seçeneği ya da gücü olmayacaktı.

Krallıkların karşı karşıya olduğu gerçek ve tehlikeli bir sorun vardı ama ben bir zavallıydım. Düşüncelerim Nöbetçi'ye gitmeyi bırakmıyordu.

Öpüşmüştük, dokunmuştuk ama bunların hiçbirisi Roark'ın beni eş olarak isteyeceği anlamına gelmiyordu. Hata yok, kral zaten buna asla izin vermezdi.

Parmaklarım kemikten ve ısıtılı ipliklerden yapılmış bantlar, mavi incilerden ve altından kolyeler ve her türden broşlarla dolu ahşap bir masanın üzerinde gezindi. Gümüş ve bronzdan yapılmış ilginç bir yüzük seçtim. İki yılan birbirine dolanmış, çenelerini açmış, sanki diğerini yutmaya hazırlanıyorlardı.

"Güzel şey, değil mi?" Standın arkasındaki kadın sırtarak kalın keten bir bezle bir pelerin iğnesini parlattı. Yüzüğe doğru başını salladı. "Sembol, su perisi ve onun gece gündüz aşıklarının şiirinden geliyor."

Yüzüğü orta parmağıma geçirdim ve kadına baktım. "Bu masalı bilmiyorum."

"Ah. Tanrıların ormanından güzel bir perinin hikayesi. Önce kalbini cesur, nazik ve iyi bir adama vermiş. Ama bir gece eve dönerken başka bir adamla karşılaşmış. O ilk adam gibi değilmiş. Güçlü, kurnaz ve kötüymüş."

Kadın göz kırptı ve cilalı iğneyi masanın üzerine koyup avuçlarına yaslandı. "Su perisinin kalbi her ikisine de çekildi. Ne yapacağını bilemeyince aşk tanrıçasına dua etmiş. Onun yakarışından etkilenen tanrıça, iki erkeği tek bir erkek olarak birleştirmiş. Ve derler ki, bir kalbi sevmenin anlamı budur - en aydınlık ve en karanlık parçaları."

Gerçek aşk. Başka bir ruhu -iyi ya da kötü- kabul etmek ve onu her şeyiyle sevmek.

Yüzüğü parmağımdan çıkardım ve masaya geri koydum. "Sanırım çoğumuzun istediği de bu, değil mi?"

"Efsaneye göre bu sembol kalpleri parçalanmış olanları çağırır." Kadın tekrar göz kırptı. "Umarım kalbinin istediğini yakında bulursun."

Kalbim ne istiyordu? Bir zamanlar bu duvarlardan kurtulmayı özlediğini sanıyordum. Ama şimdi Roark'ın tenimdeki hınzır ellerini, sinsi sırıtışını, yumuşak kahkahalarını daha çok arzuluyordum.

İçim sıkıştı. Bir başka nefeste, ayna ülkesindeki bir hayaletin buz gibi dokunuşunu hatırladım. Onun yakınlığı nabzımı hızlandırdı. A

Zalim ruh, yine de geri çekilmedim. İçimden bir parça, derinlerde bir yerde, kral zanaatımı her kullandığında onu görmeyi neredeyse bekliyordu.

Tanrım, ben bir aptaldım. Bir adamın bana dokunmasına izin vermiştim, hem de bu kadar yakından, ama bir katille konuşarak ve planlar yaparak herkese ihanet ediyordum.

Sıcaklık başıma hücum etti ve midemi bulandırdı. Bu kalabalıktan kurtulmam gerekiyordu.

Kael dönmüş, nöbet tutan başka bir Stav'la konuşurken, yüksek apartmanların ve kemerli köprülerin güneşin yakıcılığından sokakları gölgelediğı köşeden sıvıştım.

Bir dizi dar basamağı takip ederek alt sokaklardan birine indim. Pazardan gelen gürültü azaldı. Sadece basit konuşmalar ve birkaç ses duyuldu.

Etrafta birkaç Myrdan muhafızı vardı ve sanki birini bekliyorlarmış gibi birbirleriyle gülüşüyorlardı. Garip.

Diğerk yöne geri döndüm ama pencereleri tahtayla kapatılmış ve çatısı bir tarafa doğru eğilmiş küçük bir kulübenin içinden gelen nefes nefese iç çekiş sesleriyle durdum. Bunu inlemeler ve daha kadınsı iç çekişler izledi. Yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış attım ve pencerenin üzerindeki tahtalardan birindeki çatlaktan içeri baktım.

Nefesim göğsümde sıkıştı.

Emi içerideydi. Yalnız değildi. İnce parmakları Prenses Yrsa'nın saçlarının koyu dalgaları arasından geçiyordu. Yrsa'nın ağzını aldı, prensesi nasıl bırakacağını bilmiyormuş gibi öptü.

Yrsa Emi'nin beline sarılarak onu kendine yakın tuttu, sırtı çarpık duvara dönüktü.

Gözlerimi kırpıştırdım, bir elimi göğsüme götürdüm. Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu ve her an ikiye bölünebileceğinden korkuyordum.

Prens Thane yıkılırdı. Prens ve prenses arasında ne kadar tutku yaşandığını bilmiyordum ama Thane'in ona gerçekten değerk verdiğini yeterince biliyordum. Yeminlerini dört gözle bekliyordu.

Öfke Emi'ye karşı daha da arttı. O sadece bir Stav değilk, aynı zamanda Thane'in arkadaşıydı.

Duvardan sıyrıldım, kafam karışmıştı. Prens Thane acımasız bir adam değildi. Bu konuda konuşsam ikisini de cezalandırmayacağından emindim.

Ama bir nefes sonra konuşmanın bana düşmediğine ikna oldum. Sarayın kulelerinden birinden bir çan sesi çarşığı çınlattı.

Akşam kapılar yakında kilitlenecek ve daha fazla ziyafet verilecekti. Eteğimi topladım ve gördüklerimi unutmak için çaresizce ana meydana geri döndüm.

"Lyra." Kael birkaç adamı itip kaktı. "Tanrılar aşkına, neredeydin?" Sesini alçalttı. "Onunla birlikte miydin?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Eğer öyle olsaydı, bu konuda ne yapardın sence, Kael Darkwin?"

Çenesi çalışıyordu. "Lyra, bu bir oyun değil."

"Biliyorum," diye tersledim. "Lütfen, sadece... Biliyorum. O benim için bir oyun değil." "Peki o ne? Buna izin verileceğini mi sanıyorsun? Sence ne zaman

Ashwood bir eşle evlenirse bu sen mi olacaksın? Kral, Thane'e Ashwood'u gelecek donlara kadar soylu bir Jorvan kadını almaya zorlayacağını söyledi bile. Bunu biliyor muydun? Sizi temin ederim ki kızlarını geleceğin kralının en güvendiği savaşçıyla eşleştirmek isteyecek hırslı babaların sayısı hiç de az değil. Peki ya sen?"

Gözlerimden utanç verici yaşlar aktı. Nedenini bilmiyordum; Kael'in söylediği hiçbir şey benim de düşünmediğim bir şey değildi. Suç, Yrsa ve Emi'yle yaşadıklarım ve Nöbetçi için akıllıca olandan daha fazlasını hissetmeme izin verdiğim gerçeğindeydi.

Kael'in yüz hatları yumuşadı. Elimi tuttu ve avuçlarının arasında tuttu. "Lyra, özür dilerim. Bu çok sertti."

Başımı salladım. "Hayır. Bu doğrudu. Ben iyiyim, Kael."

"O"-Kael boğazını temizledi- "Ashwood seni bir şey yapmaya zorlamadı, değil mi?"

"Hayır. Tanrılar, hayır. Biz bile..." Ayrıntıları aceleyle geçiştirdim. "O da benim kadar bu tür sınırların aşılmasını gerektiğini biliyor."

Kael yatışmış görünmüyordu ama başını salladı. "Unutma, Jorvandal'a sadığım ama sana daha çok sadığım. Suç ortakları?"

Gülümsedim ve bir elimi koluna geçirdim. "Her zaman."

BENİM YERİM DEĞİLDİ.

Ziyafet için giyindiğim süre boyunca bu sözleri tekrarlayıp durdum.

Kael'in uyarılarına rağmen, Roark'ı muhtemelen birkaç sezon içinde anlaşmalı bir maçta kaybedeceğimi bilmeme rağmen, şimdi onun kararlılığını arzuluyordum. Soğukkanlıydı ama Nöbetçi yaklaştığında sinirlerimi yatıştıran bir sakinlik hissi vardı.

Muhtemelen prensle birlikteydi.

Ben kuzeniyle kaldım.

Emi giyinirken gevezelik etmeye devam etti. Mesafeli, basit yanıtlar verdim, birbirimize yakın olduğumuz süre uzadıkça onun aldatmacasına duyduğum acı artıyordu.

Neden önemli olsun ki? Kraliyet mensupları arasında sadakat pek yaygın değildi. Kral Damir ve Kraliçe Ingir birbirlerine bir bakış bile atmazlardı. Kralın sevgilileri sarayda açıkça teşhir edilirdi ve Ingir'in de kendi sevgilisini aldığına dair çok az şüphem vardı.

Thane anne ve babasından farklıydı. Roark'ı kurtardı, hatta Emi'yi bile kurtardı. Belki de mesele buydu. Prens farklı olmak, başkalarına barış ve güvenlik getirmek için o kadar çok şey yapmıştı ki, bu ona sanki omurgasına bir bıçak saplamış gibi geldi.

"Seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bana söyleyecek misin?" Emi oldukça teatral bir iç çekti ve bir kalçasını makyaj masasının kenarına dayadı, ben de kirpiklerimin altına sürme çekmeyi bitirdim.

"Ben ekşi değilim."

Dudaklarını şişirdi. "O zaman kelimenin anlamını bildiğinden emin değilim."

"Önemli bir şey değil."

"Demek bir şey var." Omzumu dürttü ve ben de yumruğumu sıktım. "Markette bir şey mi oldu? Biri seni rahatsız mı etti? Söyle bana, ve-"

"Hayır." Ayağa kalktım ve ona sırtımı döndüm.

"Lyra. Neymiş o? Bir daha saygısızlık yaparsan
-"

"Seni gördüm!" *Lanet* olsun. Gözlerimi kapattım, kelimelerin geri gelmesini diledim. Dilimi. Sert bir nefes verdim. "Seni gördüm ve... nasıl yapabildin?"

Emi'nin yüzü soldu. "Yani, beni gördün ve-"

"Prenses. Evet." Kanım ısındı. "O senin arkadaşın. Onun arkadaşı. Ne kadar zamandır? Ne zamandır bu işin içindesin?"

"Lyra." Emi yaklaştı. "Anlamıyorsun."

"Korunaklı bir hayat yaşamış olabilirim ama aşıkların neye benzediğini bilirim, Stav Nightlark."

Emi'nin omuzları çöktü. "Açıklamama izin verin."

Böyle bir şansı olmayacaktı. Kapı çalındı ve içeri davet edilmeden kapı açıldı.

"Hepimiz o kadar iyi arkadaşız ki, sizi ne durumda olursanız olun görmemde bir sakınca görmeyeceğinizi düşündüm." Prens -sanki onun için tartıştığımızı biliyormuş gibi- sırtı bize dönük bir şekilde içeri girdi. "Ama yine de, isterseniz giyinmeniz için size zaman tanıyacağım. Uygun olduğunuzda bana söyleyin."

Onun yanında Yrsa kıs kıs güldü. "Giyinmişler. Gerçi ikisi de oldukça kasvetli görünüyor."

Roark arkalarından geldi. Beklediğim gibi, ipeksi bir sakinlik göğsümdeki öfkeyi örttü. Odanın diğer ucundan bakışlarımla karşılaştı. Dudaklarının bir köşesi sırtarak seğirdi.

Ta ki kuzeninin durumunu görene kadar.

Thane Emi'ye döndü. "Neyin var senin, Emi?"

"Hiçbir şey," diye ısrar ettim ve prene doğru bir adım attım. Bu yüzleşmek istediğim türden bir şey değildi. Şimdi değil.

Prens Thane'in gülümsemesi soldu. "Ne oldu?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak başka tarafa baktım.

"Eğer Lyra'nın sizin tarafınızda olup olmayacağını merak ediyorsanız, Thane, merak etmenize gerek yok. O duracak." Emi benim duruşumu taklit etti ve bakışlarımı üzerinde tuttu. "Sana büyük ihanet ettiğimi düşünüyor."

"Ne yapıyorsun?" Kelimeler dişlerimin arasından tıslayarak çıktı. Roark yanıma geldi, tek kaşını sessiz bir sorguyla kaldırdı.

Emi kollarını açtı. "Beni ve Yrsa'yı gördü ve beni bıçaklamayı düşündüğüne ikna oldum-"

"Değilim."

"Bence olabilir. Hepsi sizin duygularınızı korumak için, prensim."

"Ah." Prens, Roark'ın arkasını döndüğü anda benimle yüzleşti.

Gülümsüyor muydu?

"Bir şey söylemek gibi bir planım yoktu. Bana düşmezdi. Bekle." Başımı eğdim. "Zaten biliyor muydun?"

"Biliyorum." Thane başını salladı. "Yrsa ve Emi'nin birbirleri hakkında neler hissettiklerini sezonlardır biliyorum."

Roark'a baktım. Piç kurusu gülümsüyordu.

"Lyra." Thane yanıma geldi ve iki avucunu omuzlarıma koydu. "Sana söyledim, Yrsa ve ben bebekliğimizden beri evleneceğimizi biliyorduk. Arkadaş olduk ama bu her zaman romantik bir kalbin devreye gireceği anlamına gelmez. O ve Emi için öyle oldu. Ben kimim ki onların yoluna çıkayım?"

"Neden evlendiniz o zaman?"

Prens Thane alay etti. "Eğer reddetseydim, Kral Hundur'un sırf Emi'nin kadınları tercih ettiğini öğrendiği için kızının onunla birlikte olmasına izin vereceğini mi sanıyorsun? Hayır. Myrda'nın başka bir soylusuyla evlendirilir, onun çocuklarını doğurmaya zorlanır ve Taş Geçit'ten men edilirdi."

Tanrılar adına, onu koruyordu. Özgür kalması için onunla evleniyordu.

Kolumun arkasına nazik bir dokunuş geldi. Roark yakınıma eğildi ve yumuşak hareketlerle konuştu. *Birbirlerini koruyorlar. Neden çok az kişinin bilebildiğini anlıyor musun?*

Başımı salladım, kendimi tamamen aptal gibi hissediyordum.

"Thane'i seviyorum," dedi Yrsa. "Ama birbirimize asla *aşık* olamayacağımızı biliyorduk. O nasıl benim kalbimin sesini dinlememe izin verdiyse, ben de onun için her zaman aynısını yapacağım."

Başkalarına aşık olabilirler, ancak kalplerindekileri gerçekten sahiplenmelerine asla izin verilmez. "Özür dilerim."

"Olma." Thane çapkınca sırıttı. "Biz mutluyuz, ki bu birçok görücü usulü evlilik için söyleyebileceğimden çok daha fazla. Bu duvarlar arasında gerçekten mutsuz görünen bazılarını görmüş olabilirsiniz."

Yrsa kıkırdadı ve kaburgalarını dürttü.

"Peki ya varisler?" Bir kraliyet gelini ilk üç tam mevsim içinde çocuk doğurmazsa, kocasına bir

yeni gelin. "Yakında o da aynı sorunla karşılaşacak."

Thane boğazını temizledi. "Bunu birçok kez konuştuk. Yapmamız gerekeni yapacağız."

"Prens Thane benim için bir emanettir, Melder Bien," dedi Yrsa. "Bedenimle bile olsa her zaman güveneceğim bir dosttur."

"Ben de iyi bir baba olacağımı düşünmek istiyorum."

"Yapacaksın." Yrsa kıs kıs güldü ama bana dönüp baktığında ayıldı. "Onun karısı olmaktan onur duyacağım. Onun da benim gibi bir başkasına aşık olmasını izlemekten onur duyacağım. Umarım o da bizim durumumuza Emi kadar anlayış gösterir."

Prens, Yrsa'nın parmak eklemlerini öptü.

"Tüm bunlar açıklığa kavuştuğuna göre artık ziyafete devam edebilir miyiz?" Emi'nin yüzü yumuşadı.

Yere bir göz attım. "Varsaydığım için beni bağışlayın."

"Affedilecek bir şey yok. Prensini önemseyişinizi bilmek güven verici."

"Öyle." Prens Thane, Yrsa hâlâ koluna bağlı bir şekilde yanından geçip gitti. Giderken Roark'ın yüzünü okşadı. "Onu kazandığımı bilmek nasıl hissettiriyor?"

Roark'ın kaba hareketlerini yeterince öğrenmişim, prene karşı en az üç hareket yaptığını biliyordum.

Thane sadece güldü ve hem Emi'ye hem de Yrsa'ya odadan çıkarken eşlik etti.

Nöbetçiye baktım. "Bir dahaki sefere kuzenin bir prensesin sevgilisi olduğunda bana söyle."

Roark elimi tuttu ve iki kez sıktı. *Bunu gerekli görecektir kadar meraklı olacağını düşünmemiştim.*

"Ben meraklı değilim. Onlara tesadüfen rastladım ve bütün öğleden sonra ne yapacağımı şaşırdım, haberiniz olsun."

Roark bir sonraki nefeste sırtımı duvara dayadığında kısa bir nefes aldım. Diğerleri köşeyi dönmüştü ama koridorda tek başına kalan Nöbetçi üzerime sert bir kafes yaptı.

Sözlerini oluşturmada önce parmakları çenemin çizgisinde gezindi. *Sıkıntıya yardımcı olabilirim.*

Kael'in uyarılarına kulak vermem, kalbimi bu kadar kolay bırakmamam akıllıca olurdu. Tüm bunları Roark'ın lanet parmak uçları elbisemin yakasında gezinmeden önce yapmalıydım. Roark avucunu bir göğsümün kabarıklığı üzerinde gezdirdiğinde göğsümde bir sızı birikti ve karnıma doğru yayıldı.

"Bunu nasıl yapacaksın?"

Gözlerinin altın renginde kötülük yanıyordu. *Bir öpücükle dizlerimin üzerine çöktü.* Avuç içi kalçamın üzerinde kayıyordu.

Ellerimi duvara gömdüm, kayıtsızmış gibi davrandım. "Öpücüğünü aldım. Yeterli olacağından emin değilim."

Burada değil. Roark kendi eliyle dudaklarıma dokundu. Diğer eli uyluğumdan aşağı, iç bacağıma doğru kaydı. Uyluklarımın arasındaki tepe noktasında durakladığında sarsıldım. İçgüdüsel olarak, bana daha derinden dokunmasını isteyerek duruşumu genişlettim. Roark'ın parmakları eteğimin üzerinden geçerek göbeğime baskı uyguladı. Aşağı baktığımda onun tek bir kelime oluşturduğunu görünce nefesim kesildi.

İşte.

Tanrılara lanet olsun. Nefeslerim çok hızlı, çok ağır geliyordu. Sessiz sözleri, ağrıyı karnımın en alt kısmına kadar çekene kadar gözeneklerime kanadı.

Roark sırttı, sanki gevşek ipliği ne kadar kolay bulduğunu, çekiştirdiğini ve beni çözdüğünü çok iyi biliyormuş gibi.

Geri çekildi, bir eli önümüzdeydi. *Sonra tabii ki. Ziyafette bize ihtiyaç var.*

Ziyafet. Daha fazla kalabalık. Daha basit konuşmalar. Hundur gibi pençeler isteyen daha fazla insan.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Şu anda tek istediğim Nöbetçi ve onun h ı n z ı r , sessiz ağzıydı.

WHEN THE GÜNEŞ SÖNDÜ, AY IŞIĞI bir ruhun karanlık parçalarını ortaya çıkardı. Kaos ve kan her zaman bir birleşmeyi takip eder. Hayır.

Kral ruh kemiklerinin eritilmesini ne kadar gizli tutarsa tutsun, zanaat kullanıldıktan sonra sanki bir sorun çıkacağını tahmin ediyormuş gibi duvarlara daha fazla Stav ekledi.

Bu gece de farklı değildi.

Myrdan muhafızları salondaki bıçakların ezici çoğunluğunu oluşturuyordu. Kulelerde, yaya olarak ve kasabada daha fazla Stav vardı. Ama Lyra Tomas'ın çenesini birleştirip tekrar açtığından ve Hundur'un pençelerini eklediğinden beri ne yağmacılardan ne de Karanlık Nöbetçilerden eser kalmıştı.

Piç Tomas yüzünü göstermemişti ve Thane'in düğün gününe kadar onu pek göreceğimizden şüpheliydim. Şansımız yaver giderse belki o zaman bile göremeyecektik. Lyra'ya öyle küçümseyerek, öyle karanlık bir öfkeyle bakmıştı ki, o zavallı kıcını geceleyin bir avcı gibi Myrda'ya geri götürse bile umurunda olmazdı.

Sessizlik, büyük salonda bir şeylerin yolunda gitmediğine dair rahatsız edici hissi daha da artırdı. Omuzlarımdan bacaklarıma kadar her kasımda gerginlik vardı ama gözetleme kulelerinden boru sesleri, sınır duvarlarından çağrılar gelmiyordu.

Ve Lyra zarar görmemişti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onu başını arkaya atmış, gözlerinin kenarlarında birkaç kristal yaşla gülerken gördüğüm birkaç geceden biriydi. Lyra'nın

büyük salona katıldı, gümüş yara izleri boyalarla beneklendi. Talihsiz Tomas hakkında birkaç fısıltı yayılmıştı bile. Damir, Myrda'nın iç odaları ve iç muhafızları dışındaki misafirlerin Lyra'yı eritici olarak tanımasını istemiyordu.

Thane'in sağ tarafına oturdu ama Darkwin ve Skalfirth'ten gelen adamları onun diğer tarafını tuttu.

Lyra'yı bütün gece gülerken izleyebilirim.

Bir avucum kılıcımın hilal şeklindeki kabzasını kavradı ve ters yöne döndüm. Stonegate sessiz olabilirdi ama gece bitmemişti ve endişemin acısını dindiremiyordum.

Kralların ve kraliçelerin bulunduğu yüksek masayı ve Lyra'ya birden fazla kez bakarak duvarlarda gezindim. Kimse benimle konuşmadı, kimse orada olduğumu fark etmedi bile.

Nöbetçi olmak, bir anda kayda değer bir adam, bir sonraki anda ise önemsiz bir gölge olmak anlamına geliyordu.

Bir köşede farklı boyutlarda davullara vuran bir grup adam vardı. Diğerleri telleri koparıyor ya da panpipe ve lurlara üflüyordu.

Ortadaki masanın üzerinde, saçları kafa derisine kadar kırpılmış ve sakalları sıkı bir düğüm halinde bükülmüş, konuşurken kemik boncukları şingırdayan bir adam duruyordu. Skald, salonun yarısını Gezgin'in yeni bir hikâyesiyle ve Jotunn'un ayısını, yaratık çocuklarından birini yemeden önce nasıl yendiğiyle mest etmişti.

Büyük Kızıl Dere'nin, Gezgin'in kemik tuzağından kurtulan canavarın dev pençeleriyle toprağa nasıl oyulduğuna dair bir hikâye.

Elim kılıcımda, başım içime dönük, bir tehdit, ruhumun kemikleri için en ufak bir misilleme tadı arayarak, arayarak ve arayarak yürüdüm.

Kimse hoşnutsuzluğumu paylaşmadı.

Damir, Myrda'dan bir adam ve aşağı jarldomlardan birinden bir kadın tarafından büyülenmişti. Yakında ikisini de odasına götürmesini bekliyordum. Ingir, Myrdan kraliçesiyle sohbet ediyordu ve Hundur yeni kemiklerine doyamıyordu.

Salonun diğerk tarafına geçtim ve Baldur'un uzun bir içki borusuyla ayakta durduğu yere vardım.

"Ashwood." Uzun bir yudum aldı. "Neden bu kadar sert? Duvarlara çifte nöbetçi yerleştirildi."

Onu görmezden geldim ve boş üst saçaklara baktım.

Baldur homurdandı ve bir yudum daha içti; birasının son damlası çenesinden aşağı süzüldü. "Tanrılar adına, dostum. Git sakin için lanet olası bir delik bul. Gerginlik için harikalar yaratır."

Gerçek Stav kardeşlermişiz gibi omzuma vurmaya çalıştığında elini savuşturdum. Değildik. Baldur ıslak bir kıkırdama çıkardı ve sendeleyerek uzaklaştı.

Ondan ne kadar nefret etsem de Baldur'un tamamen haksız olmadığını biliyordum. Aradığım bela henüz baş göstermemişken burada yapacak pek bir şey yoktu. Çekime teslim oldum.

Her seferinde bir adım atarak Thane ve Lyra'nın arasındaki banka doğru ilerledim. Avucumla Thane'i ittim ve ben onun yerini alırken onu yeni bir pozisyona geçmeye zorladım.

"Elbette, Nöbetçi Ashwood, lütfen bizimle oturun." Thane tabağını kaldırdı ve yeni koltuğunun önüne koydu.

Onu görmezden geldim ve Lyra'ya doğru döndüm. *Sálka Bien.*

Lyra'nın yanaklarında bir parça pembe toz oluştu. "Nöbetçi Ashwood. O kadar gizlendikten sonra bize katılmaya mı karar verdin?"

Beni fark ettin, değil mi? Bir tek sen vardın.

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Odanın içinde sizi takip eden birçok meraklı bayan gördüm. Şimdi sizi buraya getiren nedir?"

"Belki de senin yanına oturmak istemiştir, Ly," diye mırıldandı Hilda, bizden başka kimsenin duymayacağını düşündüğüm kadar alçak sesle. Lyra başını öne eğdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki kadına gizlediği bir şeyi sessizce iletliyordu.

Masaya vurarak dikkatini tekrar elime çektim. *Belki de ben Yaptım.*

Thane eğildi, ağzı kulağıma çok yakındı, tam da nefret ettiğim gibi. O da bunu biliyordu. "Bundan daha iyisini yapabilirsin, seni göt. Senin adına utanıyorum."

Göğsüne bir dirsek atarak onu geri ittim. Prens öksürdü ve güldü, dikişli atletindeki ağrıyı ovuşturdu.

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. Lyra çabucak gümüş bir tabak hazırladı ve üzerine kızarmış sülün şeritleri, haşlanmış baharatlı kökler ve yıldız eriklerinden yapılmış bir puding koydu. Tabak önüme konduğunda bana bir boynuz uzattı ve ibriğin ucunu kaldırdı. "Bana ne zaman duracağımı söyle, Nöbetçi."

Asla yapmam.

Thane inledi. "Tanrım, kelimelerini bulmana yardım etmemeliydim, çok utanç verici."

Lyra içki borusunu doldurdu, sonra bacaklarımız birbirine değecek kadar yaklaştı. "Bunu sık sık söylüyorsunuz Prens. Kelimeleri bulmasına yardım ettim de ne demek?"

"Sana söylemedi mi? Dehşete düştüm. Bu benim en büyük başarılarımdan biri."

Başımı salladım. Bu prensin en sevdiği övünmeydi.

"Roark'ın sakatlığı sesini kaybetmesine neden oldu ama birkaç hareketle iletişim kurmaya başladık. Bu, ilk sezonlarda birlikte ezberlediğimiz sayfalarca işaret ve kelimeye ilham verdi. İstedığımız zaman eklemeler ya da değişiklikler yapıyorduk."

"Thane," dedi Yrsa küçük bir sırıtışla. "Bana şifacılaran gelen tomarların olduğunu söylemiştin ve sen de oradan almıştın."

Yeni bir dil icat etmiş gibi davranmayı seviyor, diye ekledim.

"Yalvarıyorum tüm sizin sefil aflar"-Thane sahte tiksinti
- "O önceki yazılar benim zekâm için sadece ilham kaynağıydı. Benim ve Roark'ın bu duvarlarda büyük bir kargaşaya neden olmamız için gizli sinyallerden oluşması gerekiyordu. Çoğunlukla başarılı olduk ama sen, Lyra Bien, bunu oldukça çabuk anladın. Nasıl olduğunu merak ediyorum. Çoğu Stav Muhafızı'nın öğrenmesi aylar sürer ve yine de sizin kadar akıcı değildir."

"Buraya geldiğimden beri kendi kendime öğrendim ama birkaç gün sonra her bir hareketin neredeyse hafızama kazındığını fark ettim. Kulağa imkansız geldiğini biliyorum ama onları bir kez gördüğümde, kelimeler anlaşılmaktan çok hissediliyor. Onları basitçe biliyorum. Mantıklı gelmiyor, biliyorum."

"Sanki bir şey onu duymanı istiyor. Ne kadar büyüleyici." Emi tek kaşını kaldırdı ve boynuzunun kenarından bana baktı.

Kaşlarımı çatarak cevap verdim ve masanın altından bacağına tekme atma isteğimi bastırdım.

"Bu ilginç," dedi Thane. "Belki de bir eriticiye özgü bir özelliktir. Ama Fadey'in aynı olduğunu hatırlamıyorum."

Fadey benden nefret ediyordu ve onları dinlemektense ellerimi kesmeyi tercih ederdi, diye ısrar ettim.

Thane içki boynuzunu bana doğru eğdi. "Fadey'den nefret ederdin." "Son eriticiden neden bu kadar nefret ediyordun?" Lyra'nın gözleri parladı.

Kendini beğenmişin tekiydi.

Bu geceden sonra kimin sevgili olacağına dair tahminler, Ingir'in Damir'in düğündeki varlığından kaç kez şikâyet edeceği ve Lyra'nın prensin Jarl Jakobson'u hiçbir şey göremeyecek şekilde salonun arka tarafına yerleştirmesini istemesi gibi başka konulara kaydı sohbet.

Yemekler midelerde ağırlaştı ve bazı insanlar odalara kaçmak için salonu terk etti. Damir iki yeni ilgi alanını odasına götürmüştü. Ingir de sefahati bir kenara bırakmıştı. Hundur tahtında uyukluyordu ve tabağındaki fazladan birkaç lokmayı karıştıran karısı ilk kez rahat görünüyordu.

Thane ve Emi, kimin daha iyi bıçak dövüşçüsü olduğuna dair bir tartışmaya girdiler ve hatta göğsümden soluk soluğa bir kahkaha çıkardılar.

"Ly." Darkwin onun omzunu dürttü. "Bu gece mideme indirebileceğim kadar bira içtim."

Kadın gözlerini devirince göz kırptı. Darkwin'in koluna koyu renk bukleleri olan bir kadın dolanmıştı.

Lyra hızlıca veda ettikten sonra yanımdaki yerine döndü, kalçasını sıkıca benimkine bastırdı.

"Ne kadar ilginç bir halk olduğunu iddia ediyorsun, Melder Bien." Koyu renk saçları karmaşık örgülerden oluşan bir halkayla biçimlendirilmiş ve her parmağı gümüş halkalarla süslenmiş Myrdanlı bir kadın masanın üzerine eğildi. "Bağışlayın beni, prensin eski eriticiden bahsederken sizin de onun gibi olabileceğinizi söylediğini duydum. Ben de bir

Tahmin et. Ben Leydi Solveig ve genç eritici ile tanışmak istiyordum."

Lyra yanımda ürperdi. Cevap vermedi.

Yrsa çenesini kaldırdı. "Leydi Solvig, eriticiye ne ihtiyacınız var?"

"Demek haklıymışım." Kadın Lyra'ya kurt gibi sırtarak karşılık verdi. "Gerek yok leydim. Sadece merak."

"Neyle ilgili?" Lyra masanın altında bir parmağını kırdı.

Kimsenin göremeyeceği bir yerde, avucunu tuttum ve aynı parmağı ovuşturdum, sanki patlamadan kaynaklanan eklemi yatıştırıyormuş gibi.

Solveig sırttı, otların arasındaki bir engerek yılanı kadar masumdu. "Ben sadece Jorvan kralının seni salonunda tutmasını büyüleyici buluyorum."

Thane, "O babamın tazılarından biri değil, Leydi," diye homurdandı.

"Elbette." Solveig kıs kıs güldü. "Demek istediğim, ortadan kayboluşunuzun geçmiş ve düşmanlarımızın hissetmesi gereken intikam duygusu, hepimizin başını bir şekilde bıçağın altına koyuyor."

Lyra gözlerini kırptırdı. "Ben asla kasıtlı olarak kimseye zarar vermem." "Tomas Grisen'in aynı fikirde olacağından emin değilim."

"Leydi Solvig." Yrsa içki borusunu masaya vurdu. "Tehlikeli bir çizgiyi aşıyorsunuz."

Kadın şaşırmış gibi yaptı. "Bağışlayın beni, Majesteleri. Tek kelime etmemeliydim." Solveig çenesini eğdi ama bakışlarını Lyra'ya dikti. "Prensini ve prensesimi önemsiyorsan Melder, umarım gözlerden uzak durmayı düşünürsün. Ne de olsa Dravenler senin kanına önceki Melder'lerden daha çok önem veriyor çünkü prensleri seni saklamaya çalışırken öldü."

Şiddet yabancı değildi ve şimdi de boğazımı sıkıyordu. Hakaret ettiği için hiçbir kadını katletmemiştim ama bu gece bir ilk için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

Solveig not aldı ve kıkırdadı. "Ama zaten kendi Draven bekçi köpeğiniz var."

Yrsa ayağa fırladı. "Gerta Solveig, bu salonu terk et. Kraliyet yemin törenine adım atmayacaksın. Dışarı çıkmanı engellemek için bizzat kan büyüğü yapacağım. Buna teşebbüs edersen, babamın seni zincirler içinde Myrda'ya geri göndereceğinden emin olacağım.

Solveig'in yüzü ilk kez soldu. Myrda'nın hiçbir leydisi kraliyet düğününden dışlanmak istemezdi. Kadın bir süre tereddüt etti, sonra başını eğdi ve koşarak uzaklaştı.

İçimde akılsızca ve beklenmedik bir öfke vardı. Lyra'nın omuzları kıvrıldı ve az önce gözlerinde olan ışık söndü.

Thane, "Hiçbir şey düşünme Lyra," diye ısrar etti.

"Gerçekten." Yrsa borusunu kaldırdı. "Solveig, soyluluk çalışmalarımızdan beri Grisen Hanesi'nin gözüne girmeyi arzuluyor. Olanları duymuş olmalı."

"Hundur'un bu konuda sessiz kaldığı falan yok," diye tersledi

Thane. Yrsa'nın ağzı gerildi ama başını sallayarak onayladı.

Lyra ikisine de belli belirsiz bir gülümseme verdi ama bu bir maskeydi. Gözlerindeki benekli boyaların ardında acı vardı.

Avucumu bacağının üzerinde daha yukarı kaldırdım ve daha sıkı, neredeyse sahiplenici bir tutuşa geçtim. Keskin bir nefes aldı ve daha da yaklaştı. Lyra açık avucumu bacağının üzerinde tuttu, asla bırakmamam için sessiz bir teşvikti bu.

Ben konuşmadım. Daha fazla sarhoş aptal onunla konuşmaya çalışana kadar değil, bazıları Hundur'un ki gibi kendi pençeleri için yalvarıyor.

Koridorlar boyunca, odasının kapısına ulaşana kadar bir elimi sırtının küçük kısmında tuttum.

"Bu doğru mu?" Lyra bana döndü. "Solveig'in söyledikleri? Dravenmoor'un varisi beni baskından kurtarmaya çalışırken mi öldü?"

Yüzümü buruşturdum.

"Cevabım bu o zaman." Sesi soğuklaştı.

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirene kadar bekledim. *O geceyle ilgili her şeyi hatırlamıyorum. Ama prensin seni saklamasına yardım ettiğini biliyorum.*

"Neden?"

Ne söyleyeceğimi, kendimin de tam olarak anlamadığım bir şeyi nasıl aıklayacağımı bilmiyordum.

Lyra bir nefes için ellerini inceledi. "Sürekli böyle rüyalar görüyorum. Biri beni tutuyor ve ormanın içinde koşuyor. Arkamızda sadece duman ve çığlıklar var." Parmaklarıyla kaşlarını ovuşturdu. "Bana gözlerimi kapalı tutmamı söylüyor. Ya bu bir rüya değilse? Ya bir anıysa?"

Lanet olsun. Onun rüyaları benimkilerle aynı hizadaydı ve ben bunların hiçbirini açıklayamıyordum.

Bilmiyorum. Koyu renk saçlarının bir tutamını alnından kaldırdım. Kraliçe Elisabet, Damir'in ruh kemiklerini kullanmasından nefret ediyor. Ama oğlu bir çocuğa merhamet etti.

Gülümsemesinde yeni bir kasvet vardı. "O zaman her zaman ödeyemeyeceğim bir borcum olacak."

Benim de öyle yaptığımı bilmiyordu.

Başparmağımı alt dudağına dokundurup hafifçe çekiştirdim. *Yağmacılar kemiklerin ne zaman kaynaştığını bilirler. Önümüzdeki günlerde tetikte ol. Kraliyet yeminleri tehditleri daha da kötüleştirir.*

"Sayende hiçbir yere yalnız gitmiyorum."

Bazen yeterli olmuyordu. Güvenmediğim yağmacılar değildi; onlar yeterince tahmin edilebilirdi. Onları yöneten kişiydi.

Lyra bana döndü. "Eğer bu doğruysa. Eğer bir düşman benim hayatım için kendi hayatını verdiyse, Damir'in arzuladığı eritici olamam-olmayacağım Roark. Stonegate için birleşmek istemiyorum ve bunu haince ve korkakça bulabileceğini biliyorum ama-"

Sözlerini sert ve derin bir öpücükle kestim. Lyra dudaklarıma karşı inledi, kolları boynuma dolandı.

Ağzını ne kadar süreyle aldığımı bilmiyordum ama geri çektiğimde dudakları dolgun ve şişmişti, gözle görülür gümüş rengi yara izleri ay ışığının parçalarıydı.

Bir avucumu yanağına bastırdım ve diğer elimle şöyle dedim: "*Sen korkak değilsin Lyra. Sen canavar değilsin. Ruhun çok parlak.*"

Lyra usulca güldü. "Ruhumun parlaklığından bahseden ilk kişi sen değilsin." Başımı öne eğdim ama o bu düşüncüyü elinin tersiyle itti. "Boş ver."

Omuzlarım kalçalarımaya değdi, onu kendime çektim. *Seni daha güvenli bir evden aldığım için pişmanım ama ben iyi bir adam değilim. Burada olduğun için hiç pişman değilim.*

Dolgun alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi. Parmak uçları gambesonumun üzerine dikilmiş kurt başının izini sürdü. "Beklenmedik birisin, Roark Ashwood."

Mesafeyi koruman akıllıca olur. İyi bir adam olmadığımı söylerken yalan söylemedim.

Bir adım daha yaklaştı, boynunu eğerek burunlarımızın neredeyse birbirine değmesini sağladı. "İçindeki karanlığı görene kadar bir kalbi asla gerçekten tanıyamazsın. Seninkini görmek isteyebilirim."

Çenesini eğdim, burunlarımız birbirine sürtündü. Parmaklarım yanağında dans etti. Lyra gözlerini kapadı, dinliyor, kelimeleri hissediyordu. *Bu bir hata olurdu.*

Yanakları bir sırtışıla kalktı. "Beni korkutmuyorsun, Nöbetçi Ashwood."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve beni tatlı tatlı öptü. Daha fazlasını arzuluyordum, onu yutmak isteyen bir canavar gibiydim. Ayrılmadan önce parmaklarım beline gömüldü, alnım onunkine bastırdı. *Bu gece burada nöbette olacağım.*

Lyra bir adım geri çekildi ve odasının kapısını açtı. "O zaman iyi bir uyku çekeceğim."

Kapı kapandığında ve kilit yerine oturduğunda avucumu kapısına dayadım. Basit bir beyan -burada olduğumu bilerek rahat uyumak için- ama kaburgalarımın altını kesti, kalbime erimiş bir bıçak gibi saplandı.

Yaşadığım hayattan sonra Lyra Bien bana güvenmemekle akıllıca davranmış olurdu. Onu kendi haline bırakırsam, dikkatli bir mesafe koyarsam yarı iyi olurum.

Kapının önüne yerleştim, elim bıçağında, hislerim tetikteydi. Sorun şuydu ki, içimde fazla dürüstlük kaldığından emin değildim.

NEFES ALAMIYORDUM. ORADA BASINÇ VARDI ağzımın üzerinde, benim Vücut.

Biri üstümdeydi.

Gözlerim birden açıldı ve göğsümden boğuk bir çığlık yükseldi. Bakır ve kandan bir bakış üzerimde geziniyordu. Odanın karanlığı başındaki örtüyü, ağzını kapatan maskeyi, teninin soluk gri parlaklığını gölgeliyordu ama beni yerdeki kürklere kimin çivilediğini anlamak için çok az ışığa ihtiyacım vardı.

Skul Drek parmağını maskeli dudaklarının üzerine kaldırarak sessiz olmamı istedi.

Deri kaplı parmaklarının arasından bir inilti geçti. Avucu hâlâ ağzımı kapatıyordu ama yüzümü yana doğru itmeye çalıştım.

Suikastçı sadece daha fazla baskı uygulayarak beni hareketsiz tuttu.

Tuhaf bir şekilde katı ve ağırdı, kas ve güçten oluşan bir vücudu vardı ama aynı zamanda soğuk gölgelerdi. Beni aptal yerine koymuş, yanında garip bir rahatlığa sürüklemişti ve şimdi gecenin içinde beni buldu ve sonumu getirecekti.

Dışarıdaki ışık açık pencereden kasvetli bir fener gibi parlıyordu. Duvarlar çatlayıp kararmış çürümeyle soyulduğunda başım döndü. Soğuk, kükreyen bir dalga halinde üzerime çöktü ve bir anda odamın sıcaklığı nemli, aynalı bir odaya dönüştü.

Tanrılar, tüm tanrılar, Skul Drek beni kaynaşmadan sefil ayna dünyasının transına sürükleyebilirdi. Neydi o? Kan işleyicisi mi? A

Cehennemden gelen iblis mi?

Tekmeledim ve çırpındım, çığlık atmak için çaresizce çırpındım, sesimin bir ipucunun transı kırması için çaresizce çırpındım. Roark nöbetteydi; eğer beni duyabilseydi, Nöbetçi suikastçının kellesini alırdı.

İçim içimi yiyordu, yoksa Skul Drek Roark'ı
Ben.

"Kaçmak zorundaydık. Sesinizi duyuramazsınız." Kavurucu bir sıcaklık içinde kaynadı Kafatasım ve Skul Drek'in sesinin sert, kalın törpüsü.

Yine de avucunun altında boğuk bir çığlık attım. Skul Drek tısladı ve bir parmağını yanağımda gezdirdi. "Uyarılman gerekiyordu."

Mürekkepli pelerininin sarmalları arasından gözlerimi kırptırdım, bedenim hareketsizleşti. Diğer elimle, ağırlığının sinir bozucu baskısını ağzımdan hafifletene kadar kolunu okşadım.

Ona ters ters bakarak çenemi ovuşturdum. "Ne için uyarıldım? Bunu nasıl yaptın? Beni buraya nasıl getirdin?"

Skul Drek öne doğru eğildi, yüzündeki yarı katı, yarı karanlık soğuk yünün çiziklerini hissedebileceğim kadar yaklaştı. "Kapılar kırıldı. Gözden uzak durun."

Hafifçe kalktı, nefes almama izin
verdi. "Buraya nasıl geldim?"

"Seni çağırdım." Skul Drek kalbimin üzerinde, aramızdaki altın ipin parlak ve ağır bir şekilde yandığı yeri işaret etti.

"Bırakın beni! Çağırarak, zincirlemek ya da-"

Hayalet daha önce de yaptığı gibi üzerime geldiğinde haykırdım, parlayan, acımasız gözleri benimkilerden kıl payı uzaktaydı. "Ruhtan ruha, seni ben çağırdım. Ölmek istiyorsan, öl."

Ruh ruha mı?

Tanrılar adına. Dudaklarım aralandı. "Sen erkek değil misin?"

Zalim, kalın, ağır bir kahkaha kollarımda bir ürpertiyle dans etti. "Ben oyum, biz de biziz." Skul Drek açık avucunu kalbimin üzerine koydu. Dokunuşunun soğukluğu altında ürperdim. "Ama sen karanlığı aydınlatıyorsun."

Yutkundum ve bakışlarımı göğsüme yasladığı uzun parmaklarından süzülen karanlığın puslu salkımlarına bıraktım. "Ruhum... seni mi çağırıyor?"

"Evet."

Tüm tanrılar. "Olan bu mu? Seninle konuşuyorum, seni *görüyorum*, ruhumda?"

Tek tepkisi alçak sesle, bitkin bir mırıltı oldu. Uzun bir duraksamadan sonra suikastçı elini bırakarak geri çekildi. "Uyarıyı ben getirdim. Uzak durun."

İlk kez, kendi dehşetimin parçalarını ayıran çatlakların arasından, gözlerinde bir şeyin parladığını gördüm, kendi endişesine benzer bir şeyin. Bir nefes, iki, üç, sonra hızlıca başımı salladım.

Avucu acı verici bir yavaşlıkla kaydı. Skul Drek dirseğine dayanmış, sadece pelerininin altından beni inceliyordu.

Yutkundum. "Neden buradasın?" *O nasıl buradaydı?*

Skul Drek'in başı bir yana eğildi, sonra geri döndü. Beni inceliyor, bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi beni içine çekiyordu. "Sen karanlığı aydınlatıyorsun ve ben bunun durmasını istemiyorum. Ne duyarsan duy, peşinden gitme. Sessiz kal. Geri çekil."

Suikastçı çeneme dokundu. Tenim garip bir sıcaklıkla uğuldadı. Beni savunmasız yakalamıştı, görünüşe göre kontrolüm olmadan beni aynanın içine çekebiliyordu ve yine de dokunuşu kanımda yasak arzu gibi bir şey uyandırdı.

Tanrım, benim sorunum neydi? O bir düzenbazdı, Prens Thane'i neredeyse Salur'a gönderecek olan bir katildi ve beni tuzağına düşürmüştü.

Bu kadar yakından, gözlerinin kızılına gömülmüş öfkeyi, siyah ve bakırın akıldan çıkmayan beneklerini görebiliyordum. Başka kelimelerle dolu gözler.

Onun ne olduğunu bilmiyordum; bir iblis, bir insan, bir rüya.

O her neyse, beni bir katile bağlayan rahatsız edici bir çekim vardı ve bunu nasıl kıracağımı bilmiyordum.

"Saldırmaya gelmişsiniz," dedim, farkına vardığımda bile sesim sabitti. Skul Drek'in burada olmasının tek nedeni kan dökmektir ve benim bunun ortasında olmamı istemiyordu. "Bunu yapmana gerek yok. Biz... biz birlikte çalışıyorduk, sanıyordum. Gezin'in dağılmış kemiklerini bulacaktık."

"Her şey görüldüğü gibi değil." Ses tonunda bir ısırık vardı, zalim suikastçı, olduğu kasvetli, meraklı yaratıktan kanıyordu.

"Sevdiğim insanlar bu duvarların içinde," diye karşılık verdim. "İyi insanlar. Onları benden alırsan sana asla yardım etmem. Stonegate seni avlayana kadar durmayacağım."

Skul Drek kaş kaşayana kadar yaklaştı. Teni buz tutmuş bir gölde yıkanmak gibi soğuktu ama nefesi giysilerindeki koku gibi sıcaktı; karanfil, çam ve sönmekte olan köz. "Son kez söylüyorum, gözden uzak dur."

Sanki bir kazma kilide vuruluyormuş gibi odada bir tıkırtı yankılandı. Bir yumruk kapıya vurdu.

Skul Drek geri çekildi. Tam boyunda devasa bir şeydi, ışığı yok edene kadar içine çeken bir gölgeydi.

Uzaktaki kulelerden bir koç boynuzunun üzücü sesi duyuldu. Ses ilk başta boğuktu ama her nefeste daha da netleşti. Aynanın gölgeleri odanın içinde kayboldu ama Skul Drek ilk kez onlarla birlikte gitmedi. Karanlık ve ürkütücü, öncekinden daha katı bir şekilde kaldı.

Karanlık diyar yok olduysa o nasıl buradaydı?

Aceleyle pencereye doğru ilerlerken aynı anda kapı çarparak açıldı.

Roark nefes nefese odaya girdi ve suikastçıyı gördüğünde gözlerinde karanlık bir nefret belirdi. Nefes alıp almadığımdan emin olmak için bana bir bakış attı, sonra bir alev kıvılcımından daha hızlı bir şekilde, Roark kalçasındaki kınlarından iki ikiz hançerden birini çıkardı.

"Roark, hayır!" Skul Drek'in acımasızlığına ve kötülüğüne ilgi duymak ne kadar tuhaf olsa da, Roark'ın zarar göreceği düşüncesini hazmedemiyordum.

Hançer fırladı, acı dolu bir çığlık attı ve dişleri takırdadı. Bıçak kabzasına kadar Skul Drek'in böğrüne gömüldü. Roark bir nefes daha alarak suikastçının üzerine atıldı.

Skul Drek elini salladı ve Roark onu ikinci bıçakla karşıladığında hançer döşeme tahtalarına çarptı.

"Hayır!" Kömürlüğün yanındaki ateşçiyi tuttum.

Çığlığım Skul Drek'i sersemletti. Gecenin içindeki bir hayalet gibi, hiç ses çıkarmadan açık pencereden içeri süzüldü ve karanlığın içinde kayboldu.

Roark yan tarafını tutarak pencereye doğru tökezledi, alnında ter vardı. Tanrım, vurulmuştu.

Sadece bir an orada kaldı, sonra dönüp odaya girdi. Yüzünü buruşturarak beş uzun adım attı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Yarasına bastırıldığı ellerinden birini sıcak, yapışkan kan kaplamıştı.

Avuçlarını kapattığımda ellerim titredi. "Yaralısın. Roark, bir bakayım."

Beni görmezden geldi ve onun yerine yüz hatlarımı tarayarak bir yara olup olmadığını araştırdı. "Roark." Yüzümdeki kanlı elini okşadım. "Ben iyiyim. Sen değil."

Başını salladı ve bir elini salladı, yaranın önemsiz olduğuna dair basit bir işaretledi bu.

Gecenin içinde daha fazla korna sesi yükseldi. Bağırışlar. Dışarıdan pencereye doğru süzülüyorlardı. Kaleye karşı bir saldırı çağrısı.

Beni dinleyin. Roark beni bıraktı ve pozisyonunun vahşiliği beni ele geçirdi. Tuvalet git. Kapıyı kilitle. Barikat kur. Ben seni almaya gelene kadar oradan ayrılma.

"Hayır. Sen ve Kael orada olacaksınız, ben-"

Roark avucuyla dudaklarımı hafifçe kapatarak beni susturdu. Başını salladı, gözlerinde çaresiz bir yakarış vardı. Yanağıma doğru konuştu: "Gözden *uzak dur Lyra*."

Onun ricası Skul Drek'in emrini yansıtıyordu. Bir savaşın iki tarafında duran iki ölümcül güç, yine de ikisi de benden aynı talebi paylaşıyordu.

Lyra. Roark çeneme dokundu. Şimdi git.

Tereddüt ettim. Roark'ın Skul Drek'e ve surları aşan yağmacılara karşı birliklere liderlik edeceğini bilmek acı verici bir korkuya neden oldu. Roark hepsinin önünde duracaktı. En çok risk altında olan o olacaktı.

Roark ince hançerlerden birini yerden kaldırdı. Kabzası kemikten yapılmıştı ve alev şeklinde oyulmuştu. Avucuma yerleştirdi, parmaklarımı kabzanın etrafına doladı, sonra yavaşça başını salladı.

Elini sıktım, teninin sıcaklığını, bıçak nasırlarından kaynaklanan pürüzleri ezberledim ve çok erken bitti. Elini çekti ve koşarak

Kapıya yöneldi ve koridorlarda kayboldu. Ancak o gittikten sonra her adımının ardından gelen kan izlerini fark ettim.

Yaralıydı ve Draven suikastçısına karşı geliyordu.

Gözlerimi kırıştıtararak tekrar odaklandım, başım dönüyordu. Beni güvende görme arzusunu anlıyordum ama ben de aynı arzuyu paylaşıyordum. Gitmek bir riskti. Stav savaşçısı değildim, Berserkir de değildim ama çeliği yeterince iyi kullanabilirdim. Belki Thane yine oklarıyla saklanmıştı ve ben de ona yardım edebilirim. Doğruyu söylemek gerekirse, bunu yapmak zorunda hissediyordum çünkü bu savaşa benim sebep olduğum hissinden kurtulamıyordum. Skul Drek hakkında hiç konuşmamıştım ama şimdi beni kalenin duvarları arasında bulmuştu. Şimdi de sevdiklerimi buldu.

Roark'ın avucuma yerleştirdiği hançer kanla lekelenmişti. Şüphesiz gece bitmeden daha fazlası dökülecekti. Kabzayı sıkıca kavradım ve gecenin içinde yükselen savaş sesleri eşliğinde odamdan çıktım.

UÜST KORİDORLAR VE MERDİVENLER Stav Muhafızları tarafından korunuyordu. Bu gece Stonegate'te iki krallık tehlikeyle karşı karşıyaydı ve risk almadım. Çok sayıda Stav Muhafızı olması büyük bir şanstı, böylece görünmeden kaosun içinde kaybolabilirdim.

Koridorlarda olduğum haberi Kral Damir'e ulaşacak ve beni duvarlara zincirleyecekti.

Hançeri sıkıca tuttukça avuçlarımda ter birikti. Bu gece Stonegate için savaştım, oysa bir zamanlar kalbim onun düşüşünü izlemeyi arzuluyordu.

Hayır. Sevmem yasak olan bir adam için savaştım. Benim kanımdan olmayan bir kardeş için savaştım. Emi için savaştım, hiç beklemediğim bir arkadaş için. Bir gün bu sefil kaleyi korunmaya değer bir şeye dönüştürebilecek iyi kalpli bir prens için savaştım.

Ön kapıdan sıvıştım. Duvarlar Stav Muhafızları ile doluydu, kara tunikleri kavrulmuş buğday sapları gibiydi, hepsi de Salur'daki tanrılara katılmaya hazırды. Gecenin içinde bir boru daha çaldı. Ağır bir kapı açıldığında sırtımı duvara dayadım. Karanlık bir kulenin derinliklerinden sıra sıra yeni Stav Muhafızları ilerliyordu.

Ağzım kurudu. Bu savaşçılar bir kurdun başını değil, çapraz kesilmiş seax kılıçlarının sorguçlarını taşıyorlardı. Saçları, kalınlığı ya da gölgesi ne olursa olsun aynı şekilde örülmüştü; kafatasının ortasından aşağı doğru inen bir sırt ve yanları kafa derisine yakın kesilmişti.

Omuzları çok kalın, çok hantaldı. Bazılarının çeneleri o kadar köşeliydi ki fazladan bir çift dişleri varmış gibi görünüyordu.

Berserkirler. Bu adamlar -yüzden az değillerdi- defalarca birleştirilmiş, ruh kemikleri derilerinin altında hantal bir zırh gibi bedenlerine işlenmişti.

Gözleri ruhsuzdu, kararmıştı. Tuniklerine ilıştırılmış renkli deri püsküller vahşetlerinin, Salur'a kaç can gönderdiklerinin sembolleriydi. Sayıları tam olarak seçemeyeceğim kadar uzaktaydılar ama Berserkir Stav'ın çoğu öldürme işaretlerini omuzlarında bir pelerin gibi taşıyordu.

Ağır adımları, kapılara ulaşana kadar köprüleri ve Arnavut kaldırımly yolları çığnedi. Bir köprünün ucuna doğru koştum, kenarından eğildim.

Dış kapılar boyunca, sıra sıra dizilmiş savaşçılar -Myrdan ve Jorvan gibikılıçlarını ve hançerlerini bir istilacı denizinin bronz kenarlarına çarpıyordu.

Yağmacılar. Yüzlerindeki kıpkırmızı boya kanla yıkanmış gibi görünüyordu. Fara kurtları uluyarak Stav'ın ayak bileklerine saldırıyor, sivri kulakları efendilerinin ısıklıklarına ve komutlarına göre hareket ediyordu. Güney duvarına yakın bir kapının menteşeleri eğri büğrü duruyordu. Ahşap kirişler bir kenara fırlatıldı. Dört Stav Muhafızı kapının yanındaki çimenlerin üzerine yayılmıştı.

açılıyor, ölü.

Bu onların giriş noktasıydı.

Bu noktadan, Stav Muhafızları'na karışmış Myrdan savaşçılarının canlı tunik ve pelerinlerini seçebiliyordum. Başım hezeyan içinde dönüyormuş gibi hissediyordum. O kadar çok aç, o kadar çok kan vardı ki, havanın tadı bile sıcaktı. Her yerde olmak istiyordum ama ayaklarımı hareket ettiremiyordum.

"Lyra, tanrılar aşkına burada ne işin var?" Kael'in keskin sesi sersemliğimi bozdu.

Saçları ter ve çamurdan alnına yapışmıştı ve Stav bıçağının kenarı boyunca kumaş parçaları ve yoğun kan vardı. Yalnız değildi. Mikkal Jakobson onun yanında duruyordu, nefes nefese ve aynı şekilde kirliydi.

"Saraya geri dön." Kael kolumu kavradı. "Ashwood seni bıraktı mı?"

Onu salladım. "Ben kendi seçimimi yaptım. Orada oturup hiçbir şey yapmadan duramazdım. Duvar savaşına yardım ettim."

Kael tartışmaya hazır görünüyordu, sonra bakışları genişledi. "Gizli okçular mı?"

"Thane size söyleyecektir."

"Tanrılar." Kael omzunun üzerinden Mikkal'a baktı. Küçük üvey kardeşi kılıcının bir anlığına yanına düşmesine izin verdi. "Yağmacıların surları nasıl aştığını bilmiyoruz ama en çok senden nefret ediyorlar. Ne kadar yetenekli olursan ol, burada bize saraydakinden daha fazla risk getiriyorsun."

Göğsüme indirilmiş bir darbeydi ama yalan değildi. Yağmacılardan herhangi biri gümüş yara izlerini görürse, Stav'ı hareket etmeye zorlayacak ve beni güvende tutmak için pozisyonlarından sapacaklardı.

"Hiçbir şey yapmadan oturamam." Kael'in bakışlarını üzerimde tuttum. "Skul Drek benimle yüzleşti."

Beni ve Roark'u biliyor... Onun peşinden gitti."

Kael başımın arkasını avuçladı. "Peki sence Ashwood senin tek bir hançerle kılıçlara saldırdığını görürse hayatta kalmaya odaklanabilir mi Lyra? Düşün. Bu gece ne kendi hayatını ne de onunkini riske atma. Saray-"

"Mikkal sözünü kesti ve kılıcının kabzasını kullanarak her bir kapının üzerindeki kapı tıngırtılarının yerine oturmasını işaret etti."

"Kahretsin." Kael bir sonraki hamleyi düşünerek etrafına bakındı, sonra bana döndü. "Beni dinle Ly. Yağmacılar seni dışarıda avlayacaklar ama sen burada, kasabada hayatları koruyabilirsin. Mikkal yaralı. Edvin'in yeni evi saten dükkanının yanında. Oraya git. İçerideki evlerin çoğu yeterince iyi korunuyor ama Freydis ve Edvin'in çocuklarıyla birlikte fazladan birkaç bıçağı reddedeceklerini sanmıyorum. Aptal enfeksiyon kapmadan ya da daha kötüsü Salur'da uyanmadan önce yarasıyla ilgilenebilirler."

Kael kendisine tanıma fırsatı verilmeyen kardeşine ters ters baktı. Mikkal Jakobson, Kael'in evlatlıktan reddedilmesinden sonra Henrik tarafından geleceğin kontu olması için eğitilmişti ama nefret dolu bir ruha sahip değildi. Bir parçam onun Kael'i hâlâ ağabeyi, bir lider olarak gördüğüne inanıyordu.

"Git." Kael beni Mikkal'ın göğsüne doğru itti.

"Kael Darkwin." Çenemdeki titremeyle savaştım. Kael bize dönüp bakacak kadar durakladı. "Sakın ölmeye cüret etme."

Yorgun yüzünün bir köşesi kıvrıldı. "Aynı, Ly."

Pazar boyunca yollar açıktı. Kapılar mühürlendi. Işıklar söndürüldü.

Skalfirth zanaatkârlarının yeni evine vardığımızda Mikkal biraz tökezledi, nefesi daha çok hırıltılı bir hırıltı gibiydi.

"Şuraya otur." Onu, sırtı serin toprak ve ahşap duvara dönük bir şekilde sahanlıkta yer almaya çağırdım.

"Súlka Bien," dedi Mikkal, sesi sertti. "Eğer Salur'la karşılaşsam-

"Sus, Mikkal."

"Eğer Salur'la karşılaşsam," diye devam etti, "ona söyle... kardeşime söyle, onu önemsemekten asla vazgeçmedim. O yapılanları hak etmedi."

Gözlerimi kapattım ve parmak uçlarımla cama vurdum. "O yapmadı." Tekrar vurdum ve kısık bir sesle Edvin'e seslendim.

"Ona söylersin, değil mi?"

"Hayır. Salur'a gitmiyorsun, seni aptal. Edvin, aç şu lanet kapıyı!"

Mikkal başını geriye attı. Ağzına zayıf bir gülümseme yayıldı. Biraz Kael'e benziyordu. Aynı gözler, aynı güçlü çene ve dolgun dudaklar. Mikkal'ın saçları buz gibi ve düzken, Kael'inkiler altın sarısı ve dağınıktı.

Jarl Jakobson'dan daha çok oğullarını birlikte bir hayattan mahrum bıraktığı için nefret ediyordum.

Kapı kırıldı. Gisli onu geri çekmeden önce birkaç kalp atışı boyunca bir balta bıçağının parıltısıyla karşılaştık. "Lyra."

"Bana yardım edin. Mikkal Jakobson ağır yaralı."

Hilda'nın kocası yumuşak dilli ama taş gibi güçlü bir adamdı. Ağaç işleri ve kütük taşımak onu kılıç kullanmayan bir savaşçı haline getirmişti.

Gisli onu sırt üstü yatırdıktan sonra Mikkal'ı uzun eve sürüklemek için ayak bileklerini orta odadaki masanın üzerine koymaktan başka bir şey yapmadım.

Hilda arka odadan çıktı, Freydis de arkasındaydı.

"Ly." Hilda nazikçe Mikkal'ın omzuna dokundu. "Tanrılar, orada neler oluyor?"

"Yağmacılar kapıları kırdı."

"Demek ki güçleniyorlar." Hilda'nın yüzü soldu. "Duvarlar on yıllardır hiç aşılmadı."

Beni Skul Drek'e zincirleyen korkunç bağın bu saldırıyı getirdiğine olan inancımı itiraf edemeyerek gerçeği görmezden geldim. Yara kısa sürede tedavi edilmezse Mikkal ölecekti. "Hilda, Mikkal için bir kemik toniği yapabilir misin?"

Ruh kemikleri olmadan, bir zanaatkârın ezilmiş iliğe dokunması belirli hastalıklara karşı gücü ve sağlığı artırabilirdi. Yüzlerini bizden çevirmiş gibi görünen tanrılara Mikkal'ın yarasını kapatmaya yetecek bir tonik için dua ettim.

Hilda'nın kaşları çatıldı. "Tavuk kemikleri yeterli olacaktır."

Arka kapıyı açık bırakarak odadan kaçtı.

Tepemdeki iniltiler bakışlarımı çatı katına çekti. Edvin'in çocuklarının meraklı, gözyaşı dolu gözlerine gülümsemeye zorladım.

"Tamam, aşkım." Bir elim basamakta, merdivene doğru gittim. "Uyumaya çalışın ve belki de fylgja rehberiniz rüyalarınızı ziyaret eder ve sizi bekleyen iyi talihi size gösterir."

Freydis bana nazik bir gülümseme verdi ve Mikkal'ın tuniğini soymaya başladı.

"Edvin gitti," diye mırıldandı bakışlarımı kaçırmak için. "Yine yardıma gitti."

"Son seferinde hayatta kalmayı başardı, yine başaracaktır." Yüzümü düzelttim.

düz bir şey. Edvin ailesini korumazsa bunu bir onursuzluk olarak görecekti ama onları daha yeni geri kazanmıştı. Şimdi her şey yeniden risk altındaydı.

Ona bir şey olursa Skul Drek'le karşılaşana kadar bir düzine kemiği birleştirirdim. Tomas'a yaptığımı suikastçıya da yapmanın bir yolunu bulacaktım.

Hilda avuçlarında ince, kanlı kemiklerle döndü.

Zanaatının kemikleri ezmesi, onları küçük toz parçalarına ve dar parçalara dönüştürmesi çok az zaman aldı. Kemik zanaatını kullanmanın verdiği acıyla yüz hatları buruştu ama Hilda durmadı, birkaç bitki ve yağın toplanıp kemik tozuna katılması için bağırdı.

Gisli ve Freydis onun dediğini yaptılar ve kemik toniğinin yakıcılığı kaburgalarına derinlemesine oyulmuş yarık boyunca tıslayıp çatırdarken Mikkal'ı tuttular.

"Rahat olduğunu hiç söylemedim." Hilda alnındaki bir damla teri sildi, parmakları şiddetle çalışmaktan kızarmış ve hırpalanmıştı.

Elimi çekiştiren biri beni yanımdaki küçük yüze götürdü. Edvin'in en küçüğü keten bir bez bebeğe sarılmış, kızıl saçlarının arkasından kristal gözlerle bana bakıyordu. "Kris gitti."

"Ne?" Çömelmek için eğildim.

Kız açık olan arka kapıyı işaret etti. "Kris babamı bulmaya gitti."

Tanrılar. Hayır. Üçünün en büyüğü olan Krisjan, babası gibi olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Roark'ın hançerini aldım, kıza olduğu yerde kalmasını söyledim ve arkamdaki diğerlerinin şaşkın bağırırları arasında dışarı fırladım.

"Krisjan!" Arnavut kaldırımlı sokaklarda hızla ilerlerken onun adını haykırdım.

Savaş çılgınlıkları çok yaklaşmıştı. Ciğerlerim yandı, vücudum ağrıdı ve açılan kapıların yakınındaki bir köşeyi döndüğümde rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağladım. Orada, tahta bir fiçinin arkasına çömelmiş, taşıdığı seax için çok küçük bir çocuk çömelmiş, sınır duvarlarının yakınındaki yıkımı izliyordu.

Fiçisinin arkasına saklandım. "Krisjan. Burada olamazsın." Büyük, ıslak gözleri korku dolu bir şekilde kalktı. Bir kolumu küçük omuzlarına doladım. "Gel. Geri dönmeliyiz."

Çocuk itiraz etmedi. Küçük parmaklarını kabzadan çekip seax'ı tuttuğumda neredeyse hiç ses çıkarmadı. Küçük eline yapıştım, omzumun üzerinden kapılara bakmak için durakladım, aradım, korktum.

Kael dışarıdaydı. Edvin. Onları bulamadım ama görünmeyen bir kanca, inkar edilemez bir çekim, beni hemen Roark'a çekti.

Ondan kaçmak imkânsızdı, bir yırtıcıydı.

Kan Roark'ın yanaklarına, dudaklarına yapışmış, gözlerinin ışıltısı bir parça delilikle dönüyordu. Bir eli bir deniz baltasını, diğer eli ise karanlık savaş baltasını kavramıştı. Kabzasından ucuna kadar her iki kılıç da kana bulanmıştı.

Yağmacılar Nöbetçi'ye saldırmaya çalıştı. Çömeldi, sonra ikinci bıçağı boynlara, kalplere, karınlara sapladı.

Roark büyüleyici bir şiddetle hareket ediyordu. Bir partnerin ayakta kaldığı, diğerinin ise parçalara ayrıldığı kanlı bir dans.

Ona koşma isteğimi bastırdım ve çocuğa döndüm. "Acele et. İçeri girmemiz gerek."

Birlikte uzun eve doğru koştuk ama virajı döndüğümüzde kalbim durdu.

Hantal bir savaşçı yolumuzu kesti. Kafatası şekilsizdi, boynuz gibi yuvarlak noktaları vardı. Kral Damir'in huzuruna ıkarıldığım gün orada olan Stav Muhafızı. O ne yapıyordu?

Muhafızın gözleri vahşiydi, rüzgârın yakaladığı bir alev gibi. Elindeki kısa bıçağı yuvarladı, dişlerini gösterdi. Krisjan'a bakışında bir açlık vardı, sanki ocuk kesilip açılacak, atan bir kalpten başka bir şey değildi.

Kana susamışlığın nasıl ortaya çıkabileceğini şimdiye kadar hiç merak etmemiştim. Vahş ve sefil bir şeydi, Berserkir'in kaçamadığı kötücül bir trans.

Bu, berserksgangur zehrinin kontrolden çıkmış şiddetiydi.

Hata yok, Berserkir'in zihni birçok ruh kemiğinin vahşiliği tarafından ele geçirildi. Geçilemez, kırılmaz. Savaşmak için can atıyordu ve kan dökerek geçireceği bir anın bile boşa gitmesine izin vermeyecekti.

Ancak şimdi katliam arzusu bir çocuğun başına konmuştu.

Berserkir, sanki ölüm onu iliklerine kadar heyecanlandırmış gibi, çarpık bir neşeyle yüklü bir çığlık attı.

Krisjan'ın önüne kaydım, kollarım titreyen bedenini sardı, etten bir kalkandan başka bir şey değildi. Gözlerimi sıktım, öldürücü darbeyi bekliyordum.

Hiç gelmedi.

Kollarım hâlâ Krisjan'ın başını kucaklarken omzumun üzerinden baktım.

Kalbim tekledi.

Pasajların ve yarıkların gölgelerinden, karanlığın dalgaları geniş omuzların üzerine döküldü. Skul Drek, Berserkir'in yanında cisimleşti. Kırmızı, vahş gözler savaşının donuk boşluğuyla buluştu.

Savaşçı gırtlaktan gelen bir çığlıkla kılıcını Skul Drek'e doğru savurdu.

Suikastçı bir gölgeden diğerine adım atar gibi bir tarafa sürüklendi. Mürekkep gibi karanlık ipler Berserkir'in kollarına, ayak bileklerine dolandı. Çileler savaşçının burnuna saplandı ve gözlerinin akını sildi.

Savaşçı kesip saplayarak karanlık gölgeleri, kirişlerdeki örümcek ağlarını keser gibi kesti.

Damir'in manipüle ettiği Stav'ın ölü bakışlarında öfke alev alev yanıyordu. Zırhının kemiklerinden ruhuna işleyen vahşet, şimdi yüz hatlarını şeytani bir alay gibi korkutucu bir şeye dönüştürüyordu. Skul Drek omuzlarını yuvarlayarak saldırmaya hazırlandı. Dövüşme şekli doğal değildi. Çeliğin çeliğe çarpması gibi bir şey yoktu. Skul Drek saldırdığında, daha çok başka bir şeye saldırıyormuş gibiydi.

Berserkir'in eti.

Suikastçı vücuduna karanlıktan bir şerit daha keserek savaşçıyı durmaya zorladığında Berserkir hırladı. Tuzağa düşmüş kuduz bir ayı.

Skul Drek döndü ve bir elini salladı. Bağırmadı. Kafamın içinde onun hışırtılı, ağır sesinin cızırtısı yoktu.

Gözlerimi kırptırdım ve çocuğa doğru döndüm. "Koş, Krisjan." Uzun evinin çatısını görebiliyordum. "Git! Arkana bakma."

O da itaat etti. Başını eğen çocuk sokakta hızla ilerledi ve bir kez bile savunucusu haline gelen hayalete bakmadı.

Odamdaki kemik hançeri elime aldım ve gölgelerin bir Stav kılıcıyla çarpışmasını izledim. Berserkirler durdurulamazdı. Demir ve çelik bıçaklar onları yaralayabilir ama nadiren öldürebilirdi. Ama Skul Drek'in büyüleyici karanlığından gelen darbeler savaşçıyı dizlerinin üzerine çökertti, yine de bir damla kan göremedim.

Karanlık iplerden oluşan sarmallar savaşçının kalın boynunu boğuyordu. Berserkir'in arkasında konumlanmış olan Skul Drek ateş saçan gözlerini beni bulmak için hareket ettirdi.

Konuşmadı. Bana kaçmamı söylemedi. Kanım ısındı ve kalbim hızlandı.

"Benimle mi konuşuyorsun?"

Teni soğuk bir arduvazdı ama dudakları kıvrıldığında keskin dişleri başını çevreleyen karanlığa karşı parlıyordu.

Bir anda vücudum ileri doğru savruldu. Buz gibi rüzgâr yanaklarımı tıpkı yatak odamdaki gibi dövdü. Tuz ve duman her nefeste ciğerlerime doluyordu. Uzun evler, çimen çatılar ve taş döşeli yollar damlayan karanlığa yansıyor.

Bir kez daha beni -belki de ruhumu- aynalı alana çekmişti.

"Git buradan." Skul Drek'in gergin sesi sersemliğimi dağıttı.

Karanlığı devam ediyordu ama şimdi altının farklı tonlarından oluşan bir çarpışmanın etrafına sarılmıştı. Burada, Berserkir'in parlayan bedeni farklı şekil ve açılardan oluşuyordu. Her bir ruh kemiğinin farklı tonlarını açıkça görebiliyordum.

Kalın bir zırh levhasıydı. Kafatasındaki şişkin parçalardan, yanaklarındaki çıkıntılardan, çenesinden, kalbini ve kaburgalarını koruyan manipüle edilmiş bir göğüs zırhına kadar. Savaşçı neredeyse hiç kendinde değildi.

"Çocuğa ve bana kilitlendi. Kan arzusu bizi avlayacak." "Onu tutacağım," diye tersledi Skul Drek.

"Ama sen... onu öldüremezsin, değil mi?" Kemiklerin üzerindeki, şüphesiz gölgeler tarafından yapılmış kırbaçları seçebiliyordum. Kemiklerdeki hapsolmuş ruhlara karşı bıçak gibi hareket ediyorlardı. Ama hiçbir Berserkir'in kalbine, ciğerlerine ya da gerçek kafatasına ulaşmadı.

Avuçlarımı önümde tuttum. Büyünün kükremesi göğsümü yaktı, buzun, tuzun ve dumanın tadı dilime yerleşti.

Skul Drek ne düşündüğümü zaten biliyormuş gibi, "Zaman yok," diye uyardı.

Onu görmezden geldim ve her iki avucumu da Berserkir'in kaburgalarına kaynaşmış kalın, sivri bir ruh kemiği parçasına bastırdım.

Tomas'ın yersiz merhameti sayesinde, birleştirilmiş kemiği çözmenin kendi bedenimde acı verdiğini ve yaktığını biliyordum. Kemik Berserkir'in derisinin altında yer değiştirene kadar düzinelerce batma derime battı.

Ruh kemiklerinin üzerine tutturulmuş olan dar iplikler hâlâ oradaydı, başka bir eriticinin zanaatıyla dikilmişlerdi. Bir eteğin kenarı gibi.

ipleri çekiştirerek her birini çözdü.

Berserkir'in parlak formu değiştiğinde Skul Drek homurdandı. O da karşılık veriyordu.

"Onu savunmasız bırakabilirim."

Suikastçı dişlerini tekrar sıktı. "Acı istiyorsun."

"Acı verici olduğunu biliyorum ama yozlaşmış kemiklerin şiddetine yenik düştü. O kadar zırhlılar ki kafasını bile alamıyoruz. Bana onu öldürmenin başka bir yolunu söyleyin, yoksa tanrılar müdahale edene kadar onunla savaşmayı mı planlıyorsunuz?"

Skul Drek arkasından hiçliğe baktı. "Acele edin."

Avuçlarımı Berserkir'in boynunu koruyan ruh kemiği üzerindeki yaldızlı diķilere çevirdim. Teker teker, eski kaynaşmayı çözdüm. Kemik koptu ve savaşçının formu sarsıldı. Skul Drek gölgelerini sıkılaştırarak adamı yerinde tuttu.

Kırılmamış zanaatın acısı midemi yaktığında iki büküm olarak haykırdım.

"*Melder.*" Skul Drek sanki nasıl davranacağı konusunda kararsız kalmış gibiydi - Berserkir'i elinde tutmak mı? Yoksa yanıma mı gelsin?

Elimi kaldırdım, dilimde safra vardı. "Ben iyiyim. Biraz daha."

Savaşçı çırpındı. ığlık attığını duymadım, aynada duymadım.

Altın kemik parlayan küllere dönüşüp buzlu rüzgârda sürüklenene kadar rün işaretli kemiğin parçaları titreyip dağıldı.

Dişlerimi sıkarak, bıçağı kalbine saplamak için yeterli boşluğu açacak son bir parça buldum. Vücudumdaki acı, sıcak kömür yatağına düşmek gibiydi.

Bağırdım ve tökezledim.

Soğuk bir el uzandı ve beni kolumun altından yakaladı. Skul Drek son ip kopana kadar beni bırakmadı.

Eğildim ve acıdan öğürerek kustum.

"Git." Skul Drek sesten çok hırıltıyla konuştu. "Burada görünme."

"Yağmacıları geri çekin," dedim zayıfça. "Seni takip ediyorlar. Onları geri ekin."

Tereddüt etti. "Dediğiniz gibi."

Alev alev yanan gözleri aramıza baktı. İp, bir zamanlar onu uzaktaki gölgelere bağlayan ip kadar kalındı. Sırtında hiçbir şey yoktu, sisler arasında kaybolan bir zincir de. Şimdi rotasını değiştirmiş ve suikastçıyı bana bağlamış gibi görünüyordu. Bunu anlamamıştım ama üzölmek için çok az zamanım vardı.

Skul Drek bir adım daha yaklaştı. "Sen geceyi aydınlatıyorsun, ben de onu korumak için savaşıcağım."

Bir soğuk rüzgâr aynanın mürekkep gibi gölgelerini kovaladı. Nemli kaldırım taşlarının üzerine yan üstü düştüm.

Taşların üzerinden gelen çelik şakırtısı dikkatimi çekti. Skul Drek aynadaki duruşunun aynısıyla Berserkir'i mürekkepten bağlarıyla tutuyordu ama şimdi savaşı kanlar içinde ve şekilsizdi. Derisi, pençelerin derisini kazması gibi parçalanmıştı.

Tüm tanrılar. Onu parçalara ayırmıştım. Aynada çözülen yaldızlı iplikler gibi görünen şey gerçekte katliamdı.

Stav'ın dudaklarından kan fıskırdı. "Lütfen." Buğulu gözleri elimdeki bıçağa baktı.

Hançeri kalbime dayadım ve Berserkir'in bakışlarını üzerimde tuttum. "Bu gece Salur'da yemek yiyin."

Bir sonraki kalp atışında, ucu kalbine sapladım.

Eti, kemiği oyma hissi, vücudunun titremesi, düşerken çıkardığı ıslak nefesler, hepsi mide bulandırıcıydı. Merhametliydi. Benim sebep olduğum bir ölümdü.

Hançer göğsüne saplandı ve Berserkir yana devrildiğinde beni ileri götürdü. Soğuk, sert eller beni tekrar yakaladı.

Skul Drek'e baktım, nabızı çıldırmıştı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra bir anda beni Krisjan'ın kaçtığı yöne doğru itti. Bir ayağım yüksek bir kaldırım taşına takıldı ve beni dizlerimin üzerine fırlattı.

Etrafımda döndüm ama arkama baktığımda Skul Drek çoktan gitmişti.

WHEN THE HORNS SOUNDED WITH yağmacıların geri çekilişı, Mikkal -Hilda'nın kemik tonığı sayesinde- bana eşlik etmekte ısrar etti. kimse yokluğumu fark etmeden saraya döndüm.

Şifacı kanadının kapısının dışına düzgün bir şekilde yerleştirildikten sonra onu ileri doğru ittim. "Yarana bakmalarına izin vermelisin."

"Oldukça iyiyim," dedi.

"O zaman en kötüsünden korkmadan önce annene ve babana dön."

Mikkal tereddüt etti. "Teşekkür ederim." Dişlerini sıktı ve botlarının altındaki dokuma halıya baktı. "Teşekkür ederim Lyra. Evimizde hizmet ettiğin süre boyunca sana karşı zalim mi yoksa nazik mi olduğumu bile bilmediğim için utanç duyuyorum."

Alay ettim, bitkin ve korkmuştum, ellerim hâlâ kan içindeydi. "Kimsenin beni fark etmesini istemedim Mikkal. Eğer beni görmezden geldiysen, bu benim arzumdu."

"Çünkü biliyordun, değil mi? Bir melder olduğunu biliyordun." Başımı salladım.

"Kardeşim de öyle mi?" Mikkal yaralarının üzerindeki bandaj sıkışınca yüzünü buruşturdu. "Umarım ben de Kael kadar onurluyumdur. Senin yanıdayım Lyra. Onu ve şimdi de beni savunduğun için, ihtiyacın olduğunda ben de senin yanında olacağım."

Çok sevimliydi. O kadar gençti ki, çenesindeki bıyık bile zor çıkıyordu ama Mikkal göğsünü kabartarak bağlılığını öyle bir şekilde ifade ediyordu ki, Kael'in daha genç bir versiyonu gibi görünüyordu.

Kolunu sıkan çocuk sonunda kanadı terk etti.

Kapıları iterek geçtim, kaos yüzünden cesaretim kırılmıştı. Çok fazla yaralı vardı. Panik boğazımda düğümlendi, uzak duvara yığılmış ölümler arasında kimi bulabileceğim korkusu.

Uzun siyah saçlar yanımdan geçti. "Yrsa? Prenses yani."

Yrsa arkasını döndü, üzerinde hâlâ ince bir gece kıyafeti vardı, yanaklarında gözyaşları vardı. Omuzları rahatlamış bir dokunuşla çöktü ve bir sonraki nefeste prenses kollarını boynuma doladı.

"Lyra, tanrılar. Odan boşken seni bulmalarından çok korktum."

Sırtını sıvazladım, o sırada hıçkırarak titredi, hıçkırığını bastırmak için büyük bir mücadele verdi.

"Sevdiğim herkes oradaydı," diye fısıldadı Yrsa. "Lanet olası Thane yine kaçtı. Bu adamın nesi var böyle?"

"Prens orada mıydı?"

Yrsa'nın çenesi titredi. "Sanki arkasına yaslanıp savaşmamaya dayanamıyor. Beceriksiz, cesur, aptal budala."

Bir gülümseme kendi korkularımı kırmak istedi. Geride bırakılma hissini anlıyordum ve prensin Cesur Thane adını nasıl kazandığını anlamaya başlamıştım.

"Onlardan herhangi birini gördün mü?"

Prenses elinin tersiyle yanaklarını silerek geri çekildi ve başını salladı. "Müstakbel aptal kocamın hayatta olduğunu biliyorum. Kralın şifacısının yanında yatıyor. Piç kurusu sanki bir şey değişecekmiş gibi gülümseyip sadece birkaç yüzeysel yara aldığını söyleme cüretini gösterdi!" Yrsa'nın yanakları kızardı. "Emi... Emi yaşıyor, tanrılara şükürler olsun. Konuşuyordu ama kaburgalarında derin bir kesik vardı ve ben... ben..." Prenses sözünü bitirmedi.

Ona tekrar sarıldım. "O iyi olacak. Gerekirse kalbinin üzerine bir ruh kemiği yerleştireceğim."

Yrsa'nın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Bunun yardımı olur, Lyra. Teşekkür ederim. Kardeşini orada gördüm. İyi görünüyordu."

Önce Kael'i aramadığım için duyduğum suçluluk duygusunu bastırmak için bir nefes verdim. Başka birini arıyordum.

Kael'in ayakta durup silah kemerini topladığını gördüğümde, onu kucaklayarak neredeyse yere seriyordum.

Homurdandı. "Aman Tanrım, Ly. İyi ki hiçbir şey yarılma riskiyle karşı karşıya değildi."

Başımı arkaya yatırdım. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Mikkal iyi biri. Sana çok benziyor ve sanırım sen onun kahramanı oldun."

Kael soğukkanlılığını korumaya çalıştı ama gülümsemesine engel olamadı.

"Edvin'i gördün mü?" Oğlunun aramaya nasıl gittiğini kısaca paylaştım ama daha fazlasını söylemedim. Saldırıyı düzenleyen suikastçıyla olan kısa ittifak hakkında hiçbir şey söylemedim.

Kael, Edvin'in evde olduğuna dair beni temin etti. Yüzüne bir darbe almıştı ama iz kalmayacağından ve Freydis'in kocasının yeni sertliğinden gözlerini alamayacağından emindi.

Bir an sonra yüz hatları düştü. "Oraya hiç gitmemeliydin." "Pervasızca olduğunu biliyorum-"

"Aptalcaydı."

Kaşlarımı çattım. "Ne kadar *pervasızca* olsa da, hiçbir şey yapmadan duramazdım, zanaatım faydalı olabilecekken."

Skul Drek için seçim yapmadım ama onunla gizlice konuştum. Önce o bana geldi. Bir şekilde ürkütücü bir bağ kurmuştuk ve bu sevdiğim hayatları riske atıyordu.

Bitki şifacıları ve Stonegate kemik ustaları yaralılar için kemik tonikleri, bitki macunları ve içkiler hazırlarken derin bir sessizliğe gömüldük.

Fosforlu bir kadın Kael'in omzundaki yarayla ilgilenirken ben de yakınlardaki kuytuları taradım. Görmediğim bir yüz vardı.

"Kael-"

"Ne soracağını biliyorum." Kaşlarını çattı. "Nöbetçi Ashwood'u son gördüğümde bir şifacının dokunuşunu reddetmiş ve salonu terk etmişti. "Nöbetçi Ashwood'un

Kral onun prensle birlikte içeri girmesine izin verecek, yani o *sizin muhafızınız* olduğuna göre, pekâlâ sizi arıyor olabilir."

Ses tonunda bir suçlama vardı ama bu gece sır verecek ne gücüm ne de isteğim vardı.

"Saray yeni bir aramayla kuşatma altına alınmadan önce ona hayatta olduğumu bildirmeliyim."

Kael'in ağzı gerildi. "Doğru. Öyle olsa iyi olur."

"Sen... sen iyi olacak mısın?"

"Ben iyiyim." Beni kızdırmak için gençken yaptığı gibi yanağımı çimdikledi. "Git."

Başının yan tarafını öptüm ama şifacının kanadından attığım her adımda bakışlarını boynumda hissettim.

ODAMDA nöbetçi yoktu ama kapının dışında birden fazla Stav Muhafızı nöbet tutuyordu. Alçaktan uçtum, boş bir odayı koruduklarından asla vazgeçmedim.

Büyük salonu, bahçeleri ve dövüş alanını aradıktan sonra Roark Ashwood'u ilk kez odasının balkonunda gördüm. Ay ışığı çıplak omuzlarını öpüyordu ve belindeki bir şeyi inceliyordu.

Orada olduğumu belli etmeden Stav Kanadı'na girdim.

Odalar bomboştu. Çok az muhafız yataklarındaydı, çoğu hâlâ şifacıların bakımı altındaydı ya da kalenin diğer odalarında içkiyi fazla kaçırmışlardı. Subayların ve Nöbetçi'nin kişisel odalarını tuttukları üst katlara ulaşana kadar kulenin etrafında dolanan merdiven boşluğuna süzüldüm.

Roark'ın kapısı kilitli değildi. Homurdandım. En ufak bir tehditte bıçak çekmenin eşiğine gelen bir adam için, kendi güvenliğiyle oldukça ilgisizdi.

Nöbetçi olarak ocak, masa ve kürk kaplı banklardan oluşan küçük bir oturma odası vardı. Masanın başında durdum ve üzerindeki kitaplara baktım. Efsaneler, efsaneler ve sayfaları boyanmış birkaç çocuk masalı.

Dudaklarım kıvrıldı. Tüm şiddeti ve Roark kahramanların, kötü adamların ve tanrıların arayışlarının hikayelerini okudu.

Yatak odasına girdiğimde bir elimle ağzımı kapattım.

Yatak dağınıktı ve taze yağmur ile teninin meşe yosunu kokuyordu. Bir gardırop açılmıştı ve içinde üniformaları, tunikleri ve pelerinleri düzgünce dizilmişti ama hepsi bu kadardı. Bir köşede bir çift sıyrılmış çizme ve birkaç kınından çıkarılmış kılıç vardı.

Roark toparlanmış ve herkesin karşısında gerilmişti ama burada sadece olabiliyordu; dağınık ve rahat olmakta özgürdü.

Güzel bir bilmeceydi.

Balkonun kapısına yaslandım. Yan tarafındaki bir yarayla ilgileniyordu. Rengi solmuş, kenarları neredeyse ölü gibi görünen bir yaraydı ama çok fazla kan akmışsa bile akması durmuştu.

Saçları parlıyordu ve nemliydi. Cildinde birden fazla çürük vardı ama yeni temizlenmiş gibi görünüyordu. Pantolonu kemersizdi ve kalçalarından baştan çıkarıcı bir şekilde aşağı sarkıyor, sırtının alt kısmındaki iki gamzeyi ortaya çıkarıyordu.

Adam, ihtiyaç duymayı hiç beklemediğim bir manzaraydı.

Kapının kenarına vurdum. Bir sıçrayışla arkasını döndü. "Seni hayatta görmek güzel, Sentry." Sesim gergin ve ağırdı.

Duygu.

Roark bir nefeste yüzümü avuçlarının arasına hapsetti ve bir sonraki nefeste ağzı benimkinin üzerindeydi.

Beklenmedik ama hoş bir şey. Bir an için savaşı, kanı ve suikastçıları unuttum.

Elimi saçlarına daldırdım ve köklerini çekiştirdiğimde yıkamadan gelen su parmaklarımı kayganlaştırdı. Alçak bir inilti öpücüğüne karıştı. Açgözlü ve sahiplenici diliyle dudaklarımı ayırdı. Beni sahiplendi, ağzıyla, dişleriyle, elleriyle işaretledi.

Öpüşmeyi kesmek için çenesini eğdiğinde, alnını benimkine bastırdı, nefeslerimiz birbirine karıştı.

Roark elini kaldırdı. *Sen kayıptın.*

"Ben de seni arıyordum." Dudağının kenarında gezindim. *"Sen kayıptın."*

Gözleri aynı anda hem korkutucu hem de sarhoş edici olan yeni bir sıcaklıkla parladı.

Şehre gittin Lyra.

"Gördün mü?"

Bana söylendi. Sonra seni bulamadım. Roark başını salladı ve elini yanına bıraktı.

Gözyaşları yaktı. Onları göz kırparak uzaklaştırdım. "Kalamazdım. Olanlardan sonra olmaz. Senin gidişini, herkesin gidişini izlerken kalamazdım çünkü..."

Bunları nasıl açıklayacaktım? Roark beni deli mi sanacaktı? İlk karşılaşmamızda nefret doluydu; kayıtsızlığa ve göreve geri dönmek riske atmak istemediğim sıkıcı bir başarı gibi geliyordu.

Çenemi eğerek beni ona bakmaya zorladı. *Gözyaşları mı? Onları gözlerine geri döndürmek için ne yapmalıyım?*

Duygularım, korkularım ve saklı tuttuğum bilinmeyenlerim açığa çıktı. Alnım göğsüne düştü, kalbinin düzenli atışına karşı. Sessiz hıçkırıklar omurgamı titretti. Roark kucaklamasını sıkılaştırdı, beni bedenine yakın tuttu.

Konuşmaya çalışmadı. Tökezlememe izin verdi ve sonunda beni yakaladı. "Bunların hiçbirini nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Roark parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve beni dağınık odasına götürdü. Eğer utandıysa bile belli etmedi, sadece beni yatağının kenarına oturttu ve önümde çömeldi. Elini açarak konuşmam için işaret etti.

Bir damla gözyaşı yanağıma düştü. Başparmağıyla sildi. "Skul Drek'in odamda olmasının bir nedeni vardı. Bu bizim ilk etkileşimimiz değildi."

Kelimelerimi dikkatle seçtim ve ne zaman birleşsem neler olduğunu, Gezgin'in kemiklerinin peşine düştüğümü anlattım. Ona suikastçının zırhın dört parçasının bu topraklarda gömülü olduğu konusunda nasıl ısrar ettiğini anlattım. Belki biri buradaydı. Roark, ben bir sadakat parçasını birleştirirken bile zanaatın gürültüsünü anlatırken beni dinledi. Ona çürümüş ayna diyarını, soğuğu ve gölgeleri, Skul Drek'in hayaletinin belirlediği anları anlattım.

Bir başka haydut gözyaşını silmek için elimin topuğunu kullandım. "İnsan mı yoksa illüzyon mu bilmiyorum ama gücü var. Bu gece olanların suçunu üstlenmekten başka bir şey yapamam. Skul Drek ile bir adam öldürdüm, Roark. Tanrılar, benim hakkımda ne düşünüyor olmalısın."

Roark başını salladı, elimi kaldırdı ve cevap vermeden önce avucumun ortasına bir öpücük kondurdu. *Hayatta kaldın. Başka bir şey değil.*

Alay ettim. "Roark, onun saldıracak olduğunu biliyordum. Ne zaman bir ruh kemiği alınsa, onun yerine bir ruh alacaktır. Öldürecek. Bu tehdidi daha dikkatli karşılamalıyım."

Roark her iki avucunu da kalçalarıma koyarak hafifçe ovuşturdu ve ben de Berserkir'in ölümündeki rolümü anlattım.

"Onu parçaladım." Sesim titredi ama daha fazla gözyaşı dökmek için kendimi zor tuttum. "Skul Drek'le savaşmak yerine, bizden birini öldürmesine yardım ettim."

Roark ayağa kalktı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Başını iki yana salladı. *Ruh kemiklerini küçümsüyorum.*

Beklediğim tepki bu değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, Nöbetçi olarak görevine olan bağlılığının bana karşı geliştirdiği duyguları gölgede bırakmış olabileceğini düşündüm. Beni kralın önünde günah çıkarmaya sürükleyip sürüklemeyeceğini merak ediyordum.

Parmaklarımı kucağımda dolaştırdım. "Bu yüzden mi birleşmeyi reddediyorsun?"

Güç, yaşayan bir ruhu değiştirir. Roark gardırobun ayağını tekmeleyerek volta atmaya devam etti, el kol hareketleri öfkeden çılgına dönmüştü. *Onlar yozlaştırır, Lyra. Düşen ruh güçlü bir onura sahipse bazen iyiliği artırır, ama ruh karanlıkta yaşıyorsa yeni ruh nefretle büyür. Kral Damir'in canavarları olurlar.*

Berserkir bir çocuğu katletmeye hazır. Çaresiz ve savunmasız küçük Krisjan'ı gördüğünde neredeyse gözleri parlamıştı.

"Ama Prens Thane o kadar da değişmedi."

Nefretin ağırlığını hissettirmeyen bir kemik seçmeye çalıştım. Ama yine de riskliydi. Darkwin için de aynı şey geçerli. Dikkatli seçtim.

"Bir ruhu hissedebiliyor musun?"

Gözlerini kapattı. *İçimdeki Draven olmalı. İçimdeki gücü dinlemeyi öğrendim.* Roark yumruğunu duvara vurdu ve benim

Bakış. *O çocuğu kurtardın.*

"Ama ben bir katile çekildim, Roark." Avuçlarımla yüzümü kapattım. "Ondan korkmam gerektiği kadar korkmuyorum. Bizi birbirimize bağlayan bir şey var. Onda güvendiğim bir şey var."

Tanrım, gerçeği yüksek sesle söylemek dehşet vericiydi.

Roark'ın ellerinin sert sıcaklığı avuç içlerimi geri çekerek düşmelerine izin verdi, böylece konuşabilecekti. *Bu gece suç senin omuzlarında değil.*

"Beni şımartmana gerek yok-"

Roark elimi iki kez sıkarak sözümü kesti. *Kapılar içeriden açılmıştı.*

Kalbim tekledi. "Ne?"

Roark başını salladı ve yatakta yanıma oturdu. *Yağmacılar krallıklar birliğini yok etmek ya da seni almak için içeri alındılar. Muhtemelen ikisi de. İhanete uğradık. Lanet odanı terk ettiğin için sana öfkelenmek istememin bir başka nedeni.*

Kapılardan içeri buyur edildiler. Tanrılar tarafından. Duvarlarımızın içinde hainler vardı. "Stonegate artık güvenli değil."

Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim. Boynumun arkasını kavradı ve başparmağı boğazımın ön kısmında gezindi. Roark'ın bakışları içime işledi, beni göğsümdeki yanıktan daha derin bir şekilde dağladı. Parmakları yanağıma süründü ve artık sadece dokunarak anlayabildiğim kelimeler söyledi. *Kal.*

Her şey yavaşladı ve bedenim sıcaktan sıvı hale geldi. "Ya odama dönmediğimde biri kaybolduğumu düşünürse?"

Onlara bu gece benim gözetimim altında olduğunu söyleyeceğim. "Yalanlarla dolu, Nöbetçi Ashwood."

Sırtışı hınzırca bir tondaydı. *Kal.*

Dilimi alt dudağımın kenarında gezdirdim. "Pekâlâ."

Bir süreliğine odadan çıktı ve emrindeki adamlardan birine eriticinin Nöbetçi'nin yanında güvende olduğu haberini ilettili. Döndüğünde Roark ön odanın kapısını kapattı ve kilidi yerine oturttu.

Roark'ın parmak uçları kollarımın kenarlarında gezindiğinde karnımda sinirlerim gerildi. Vücudu beni sıkıştırdı; ona doğru eğildim ve başımın omzuna yaslanmasına izin verdim.

Roark bir eliyle korsajımın bağcıklarını çözdü. Elbisemin omuzlarını kenara itti ve göğüslerim neredeyse ortaya çıkana kadar uygunsuz bir şekilde düşmesine izin verdi. Dişleri boynumun yamacını sıyırdığında ürperdim.

Kalbimin üzerinden eliyle işaret etti. *Durayım mı?*

Dudakları çıplak omzumu okşarken parmak uçlarının yavaş kıvrımları göğüslerimin kabarıklığını okşadı.

"Hayır," dedim, nefes nefese ve muhtaç bir halde. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Durma. Asla durma."

Ellerim karnının düz düzlemlerinde gezinirken Roark sert bir nefes verdi, çukurları ve kas kıvrımlarını ezberliyordu.

Böğründeki yaraya bakarak durakladım. "İyi misin yoksa durayım mı Sentry?" Çenemi kavradı ve morartıcı bir öpücükle cevap verdi.

Roark çılgınca elbisemi aşağı kaydırıp kalçalarımın oturttuğunda inledim.

Kalbimin üzerinden, bir göğsümün yanından, göbeğimden öptü, ta ki dizlerinin üzerine çöküp eteğimi dizlerimin üzerine itene kadar. Roark dişlerini iç baldırımında gezdirirken gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdı.

Beni dizlerimin üzerine çöktürdün, bu konuda ne yapmalıyız?

Göbeğim ağrıyordu. "Sözünü tut Roark Ashwood ve beni öp."

Roark güzel ve vahşi bir sırıtışla bir elini ortama bastırdı ve masanın kenarına oturmam için beni yönlendirdi. Ateşli bir bakışla dizlerimi omuzlarına aldı ve dilini kalçalarımın arasında gezdirdi. Nefes alamıyordum. Temkinli yaşam, her zaman arzuladığım güvenlik, öpücüğünün altında paramparça oldu, ellerinin uyluklarımdaki sert tutuşu.

Şu anda ihtiyatlı olmak istemiyordum. Tutku, çılgınlık ve sadece onun elleriyle, öpücüğüyle dindirilebilecek bir arzu istiyordum. Dizlerimin açılmasına izin verdim, topuklarım sırtının üst kısmına saplandı. Roark dilini parmaklarıyla takip ederek beni çok geçmeden sivri uca çekti.

Saçlarını kavradım, başım geriye düştü. "Roark."

Adını duymak onu daha da teşvik etti. Kalçalarımı kavradı, öpücüğünü derinleştirirken ve göbeğimin hassas etini ısırırken beni sabit tuttu.

Roark dilini düzleştirip daha derine çektiğinde keskin bir nefes aldım; kalçalarım başının etrafında titredi. Duramayarak ağzına doğru eğildim, çılgın bir sisin içinde kayboldum.

Dokun, dokun, dokun. Nazik iddiası uyluğuma çarptı.

Kalçalarım onun vahşi öpücüğü altında kıvrandı. İhtiyaç ve arzu karnımda aşağıya doğru kıvrılıyor, yeni bir açığa ulaşmak için yüzünü her kaydırışında, sırsıklam çekirdeğimin üzerinde soluduğu her iniltide içime doğru yayılıyordu.

Parmaklarını ekledi, onları kıvırdı, başparmağını kalçalarımın arasındaki hassas tepe noktasına bastırdı.

"Durma." Roark başparmağını yeni bir yöne çevirdiğinde boğuk bir ses çıkardım.

Adının hıçkırıkları sert pantolonlardan çıktı. Roark kalçalarımı kavradı, parmak uçları etime batıyordu. Tanrılar adına, bırakmasını hiç istemedim.

Daha sert emdiğinde başım geriye düştü. Bir başka keskin soluk, bir başka ürperti ve gergin baskı kırılırken bedenim kaskatı kesildi.

Onun adı göğsümün derinliklerinden boğuk bir çığlıkla çıktı.

Roark karnımdan yukarı doğru öptü, dudaklarımı bulduğunda ağzı şişmiş ve parlıyordu. Bacaklarımı beline doladı ve beni yatağına taşıdı. Tenim aşırı ısınmış, kafam sis gibi olmuştu. Hızlıca elbisemi kalçalarımın altına sığırıp bir kenara fırlattı.

Sonra Roark pantolonunu çıkarana kadar kemerini karıştırdı. Aleti serbest kaldı, kalın ve gergindi.

Nefes alamıyordum. Gözlerindeki arzu ateşi her şeyimi ortaya koymamı, her parçamı sahiplenene kadar bu yataktan ayrılmamamı istiyordu. Roark üzerime çıktı, avuçlarını başımın yanında birleştirdi. Burunlarımız sürtündü, dudaklarımız ayrıldı ve bir an için birbirimize yakın durduk, nefeslerimizi paylaştık.

"Ben hiç..." Kelimeler tükendi ve başka tarafa baktım.

Roark çenemi eğerek bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdi. Başını salladı, kaşları soru sorar gibi kalkıktı.

Parmak eklemlerimi yanağında gezdirdim. "Ama buradan başka olmak istediğim bir yer yok."

Seni incitmek istemiyorum.

"İncitmeyeceksin."

Avuçlarından biri göğüslerimin arasına kaydı. Roark bakışlarımı tuttu ve avucuna üç kez vurdu, sonra dikkatle elimi alıp kendi göğsünün üzerine koydu.

Duygular boğazımda düğümlendi. Onun. Benimkini. Kalbime sahip çıkıyor ve bana kendi kalbini veriyordu.

Parmaklarımı yanağında gezdirdim. "Seni istiyorum."

Yutkundu ve ben de boğazından aşağı inişini takip ettim. Bir elini yüzümün üzerinde tuttu. *Her yerimi mi?*

Kırılganlık yüzünü kaplamıştı. Bir an için soğukkanlı Nöbetçi, kabul edilmek ya da mahvolmak için göğsünü açmış bir adamdı.

Yüzüne sarıldım ve başımı salladım. "Hepiniz."

Ağzını kendime çektim ve onu daha derin, daha sıkı öptüm. Sanki kalbimin her bir parçasını bir şekilde nasıl tükettiğini kanıtlamak istercesine.

Roark bir göğsümü avuçladı. Ağzının içine doğru inledim ve dokunuşuna karşı eğildim. Sertleşmiş meme ucumu sıktı, çekiştirdi ve büktü. Omuzlarını pençeledim ve kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde dizlerimin ayrılmasına izin verdim.

Roark'ın dili zirvede dolaştı. Dişleri, dudakları, ağzı boğazımdan soluksuz nefesler çekiyordu ve henüz beni doldurmamıştı. Avuçlarımı sırtındaki kaslara, omurgasındaki her bir kemik parçasına doğru kaydurdım. Kıçının kıvrımlarına daldım, kalçalarını bacaklarımın arasında zonklayan sıcaklığa doğru çektim.

Sesi yumuşak, nefes nefese geliyordu ama tenime karşı çıkardığı homurtularda bir sertlik vardı.

Başını kaldırdı, gözleri arzuyla kararmıştı. *Nazik olmayı zorlaştırıyorsun.*

Alt dudağını ısırdım. "O zaman olma."

Sözüne sadık kalan Roark ağzını tekrar benimkine yapıştırdı, sert, muhtaç ve çaresiz. Nöbetçi ağzıma tapınmaya niyetliydi, elleri vücudumda hak iddia ediyordu ve sikiinin sert uzunluğu yarığımı sürtünüyordu.

Tanrım, beni yutmasını istiyordum.

Elimi karnından aşağı kaydurdım ve avucumu sert ve sıcak olan boyunun etrafına sardım.

Başparmağım alt taraftaki nabız gibi atan damar boyunca ilerledi. Roark'ın kaşları zevkle çatıldı. Başını omzuma doğru eğdi ve ben ona dokunurken boynumun kıvrımını öptü. Nöbetçi, kurtarılmış Draven, Ölüm Getiren unvanlarından kurtulmuştu. Şu anda ona bir erkek olarak, bir sevgili olarak tapılabiliirdi.

Biriyle bileğimi tutup diğeriyle konuşurken elleri titriyordu. *Senin eline geleceğim.*

"O zaman bırak Roark," dedim nefes nefese.

Başını salladı ve elimi çekti, dudaklarında yeni ve güzel bir kara sırtış vardı. *Senin içinde.*

Tanrılar. Sesini duymuyordum ama yine de şimdiye kadar bildiğim en şehvetli, en emredici sözleri söylemeyi başarmıştı. Aletinin ucu içime girmeden önce hazırlanmam için bana hiç zaman vermedi.

Acıya rağmen beni sıkıca tuttu, doğrulduğumda bir avucu başımın etrafında kıvrıldı. Parmaklarım tenine saplandı, iz bırakacak kadar derine. Roark bir nefes boyunca kıpırdamadı, sonra dizlerimi hafifçe araladı, ta ki ucundan kabzasına kadar içimde olana dek.

Birlikte inledik, hem zevkten hem de acıdan. Uzun bir süre öylece kaldık, birbirimizi sonuna kadar doldurduk, sonra yavaşça kalçalarını salladı. O hareket ettikçe acı başka bir şeye dönüştü.

Bedenim karşılık verdi ve onun hızına ayak uydurdu. Hareketlerini derinleştirerek beni nefessiz bıraktı. Roark'ın ağzı boğazıma gitti. Bir elini benimkiyle birleştirdi, diğeri aramıza girdi ve başparmağıyla kalçalarımın arasında nabız gibi atan noktayı buldu.

Tutarlı bir düşünce oluşturmamdan onun adını inledim.

Vücudum gerildi. Ayak parmaklarımdan başlayan kan ve ısı dalgası yukarı doğru akararak başımı lezzetli bir sisle doldurdu. Serbest bırakılmam damarlarımı sular altında bırakırken haykırdım. Hiç durmadı.

"Roark..." Tek yapabildiğim sırtını deşmek, vücudum ondan daha fazlasını almak için yanarken bir şeyler bulmaya çalışmaktı.

Kalçalarını döndürdü ve bacaklarımdan birini beline dolayarak açısını derinleştirdi. Bir nefes sonra Roark üzerimde hareketsiz kaldı. Nefesleri hızlı ve sıcak bir şekilde boynuma çarpıyordu. Aleti seğirdi ve salıverilmesinin sıcaklığı nabız gibi içime yayıldı.

Bittiğinde Roark boğazıma yavaş öpücükler kondurdu. Ter alnını ıslatmıştı. Elini kaldırdı ama konuşmadı, burnumun ve dudaklarımdan çizgilerini izledi. Her dokunuşunu şefkatli öpücüklerle takip etti.

Bir süre sonra tualete gitti ve temiz bir çarşafı geri döndü. Roark benimle ilgilendi, bacaklarımdan arasını yıkayıp yatıştırırken beni tatlı tatlı öptü.

İşini bitirdiğinde Roark sırt üstü yattı ve beni kendine çekti.

Bir bacağımı beline doladım. Roark başımı göğsüne yasladı, yavaş parmak uçları omuzlarımda ve sırtımda daireler çizerek gözlerimin ağırlaşmasını sağladı.

Stonegate'e geldiğimden beri ilk kez saf, katıksız bir memnuniyet içinde nefes aldım. Kirpiklerimin titreyerek kapanmasına izin verdim. Roark alnıma bir öpücük kondurdu ve ben uykunun huzuruna dalmadan önce ağzından yakalayamadığım kelimeler döküldü.

YAKALANDI LYRA RIFFLING GEÇİŞ THE Güneş doğmadan önce atılmış kıyafetlerimizin yığını. Gri sabahın sisleri çıplak tenini yumuşak ışık. Büyüleyiciydi ve gözlerimi ondan alamıyordum. Parmak eklemlerimi yatağımın direğine vurarak onun hareketlerini durdurdum.

Alnına dökülen saçları yanaklarındaki güzel kızarıklığı gizliyordu.

Ne yapıyorsun?

Lyra atılmış elbisesini göğüslerine sardı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Namuslu itibarınızı korumak."

Homurdandım. *Seni yatağıma geri getirecekse konuşalım.*

Lyra elbisesinin yere düşmesine izin verdi. Kürklerin ve yorganların üzerinden sürünerek çıplak kalçalarını kalçalarımın üzerine doğru kaldırdı. İçgüdüsel olarak avuçlarım beline gitti, sanki ona dokunmamak fiziksel acı verecekmiş gibi.

Hiç canın yanıyor mu?

Gülümsedi. "Birazcık. Yine de buna değer."

Saçının ucunu bir parmağımın etrafında kıvırdım ve diğer elimle konuştum. *Tek kelime etmeden gitmeyi mi planladın?*

Lyra'nın gülümsemesi soldu. "Savaşta yaralandın. Dinlenmeni istedim."

Mevsimlerdir uyumadığım kadar iyi uyudum. Dinlenmek bekleyebilir.

"Bu kabul edilmeyecek, Roark. Bunu sen de biliyorsun. Damir bunu senin prensi korumandan ve benim onun eriticisi olarak görevimden uzaklaşmak olarak değerlendirecektir."

Bir kralın sözü seni istememe engel olamaz.

Dişleri alt dudağını çekiştirdi, köşeleri küçük bir sırtıyla eğildi. "Haince konuşuyorsun, Nöbetçi Ashwood."

Onu öptüm, parmaklarım başının dibindeki saçlarına dolandı. Dudaklarına fısıldamak istediğim bir düzine kelime zihnimde dans etti - kalbimi, lanet olası ruhumu aydınlattı. Artık onun tadına baktığım için ondan başka kimsenin beni tatmin edemeyeceğini bilmesini istiyordum. Dokunuşu hâlâ tenime işlemiş ve asla çıkmayacakmış gibi içimi yakıyordu.

Ben istemedim.

"Gerçekten gitmeliyim," diye fısıldadı Lyra ağzıma karşı. "Ama ben gerçekten kalmak istiyorum."

Bu acımasız bir gerçektir. Görevlerimiz vardı ve ben buradaki amacımın sapmışım. Geri dönüşü olmayacaktı. Kontun evinde Lyra'nın ateşli bakışlarıyla karşılaştığım andan itibaren hayatıma, varlığıma dair bildiğimi sandığım her şey çözülmüştü.

Her seferinde bir iplik.

LYRA GİTTİKTEN SONRA, GENÇ STAV'IN EŞLİĞİNDE SARAYA GİTTİKTEN SONRA, kapım sert bir şekilde çalınıp büyük salona çağrılana kadar üzerime temiz bir tunik geçirmeyi başardım.

Beklenenden daha küçük bir kalabalık toplanmıştı. Prens gelini olmadan. Edvin, elleri küçük, ürkek bir çocuğun omuzlarında. Kemik ustasının neden salonda olduğunu bilmiyordum; kral için pek bir önemi yoktu.

Damir ve Ingir kürsüde oturuyordu, Hundur da onun yerini almıştı ama Yrsa'nın annesi yoktu.

Myrdan kralı, bakışlarında vahşi bir parıltıyla birleşmiş pençelerini ovuşturmaya devam etti. Baldur salonun ortasında durmuş, birliğin dün geceki eylemleri hakkında rapor veriyordu. Gerginlik aşıkardı ve dilinde ekşi bir tat vardı.

Yağmacıları kapılarımızda kimin karşıladığını kimse bilmiyordu. Ben de aynı şeyi hissediyordum ama kralinkinden farklı nedenlerle. O neslinin ve gücünün korunmasını istiyordu. Bana gelince, Lyra'nın başına koydukları risk için hainin kemiklerini sıızlatmak istedim.

"Günaydın. Keyifli bir akşam mıydı?" Emi'nin sesi arkadan geldi.

Etrafımda döndüm. Köşedeki iki hortlak Emi ve Darkwin yan yana duruyordu. İkisi de ütülenmiş ve Stav üniformalarını giymişlerdi. Kael beyaz kurt başlı siyah tuniğini, Emi ise Skalfirth'te giydiği kıpkırmızı pelerinini giymişti.

Kuzenim kurnazca bir sırıtış takınmıştı. Kael taştan yapılmış gibiydi; sadece gölgeli bakışları beni takip ediyordu.

Bir an fark edilmeden Emi'nin yanına yerleştim. *Yaralandın mı?*

"Darkwin yüzeysel kesiklerle kurtuldu ama ben neredeyse Salur'la karşılaşıyordum. İyi kemik tonikleri zanaatkâr kanını tercih eder ve hızlıca işe yarar."

Tanrılara lanet olsun. Tam bir pisliktim. Dün gece o acı çekerken, ben onun için neredeyse hiç korkmamıştım. Kendi isteklerimi, kalbimi, Lyra'yı düşündüm, başka kimseyi düşünmedim. *İyi misin?*

Emi yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ben iyiyim." Kuzenim beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve dikkatini boynumun yan tarafına verdi. "Peki ya sen? Yağmacılar kovalandıktan sonra keyifli bir gece geçirmişe benziyorsun."

Darkwin öne doğru baktı, boynundaki kaslar nabız gibi atıyordu.

Gece iyiydi. Yüz ifademi düz bir hale getirdim.

Emi dilini şaklattı. "Hayal kırıklığı. Kulağa son derece yeterli ve sıkıcı geliyor. Daha fazlasını beklerdim."

Kuzenime keskin bir bakış fırlattıktan sonra Baldur, Edvin ve oğlu için kenara çekilirken kürsüye yöneldim.

"Darkwin." Kral Damir parmaklarını sallayarak Kael'i öne çağırdı. "Anladığım kadarıyla pazardaymışsınız."

Kael çenesini eğdi. "Dağınık birkaç yağmacı hattı geçmeyi başardı. Saraya girmeyi planlıyorlardı. Dostum Stav, ben ve Mikkal Jakobson onları yakaladık."

"Evet. Jakobson'un varisinin yaralandığını duydum." Damir çenesini ovuşturdu ve Edvin'in oğluna baktı. "Ve sen, evlat. Anladığım kadarıyla Berserkir'im katledilirken sen de oradaymışsın."

Edvin nazik bir dürtmeyle oğlunu öne doğru itti. Damir'in yanında çocuk zayıf ve kırılgan görünüyordu. "Canavarlar vardı."

"Çocuğun gerçek bir savaşçıyla ilk karşılaşması." Damir kıkırdadı ve öne doğru eğildi. "Bazen, savaşın sancıları içindeyken, bir savaşçı canavar gibi görünebilir."

"O Súlka Bien için gitti ve diğer canavar da onu kurtarmaya yardım etti." Kral Damir açıklık getirmesi için Edvin'e baktı.

"Oğlum, yağmacılara liderlik eden Draven suikastçısını gördüğüne inanıyor, efendim."

"Skul Drek. Dravenmoor'un Wraith'i." Kürsünün basamaklarından inerken Damir'in hareketleri sertti. "Peki benim eriticim tam olarak neden bir Draven suikastçısının yanındaydı?"

"Kötü tohum bu," diye homurdandı Kral Hundur. "Yetenekli ama kötü tohum, Damir."

Kılıcımın kabzasına bir yumruk attım.

"Sakin ol kuzen." Emi ağzının kenarından konuştu. "Herkesin senin sadakatini sorgulamasına gerek yok."

"Melderimi akrabam olarak görüyorsun, Darkwin." Kral ellerini arkasında kavuşturdu ve omuzlarını Kael'e doğru dikleştirdi. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Lyra ile şifacı kanadında konuştum," dedi Kael. "Lyra zarar görmemiş ama anladığım kadarıyla Berserkir Ake berserks gangur'a yenik düşmüş. Ancak, birleşmiş kemiklerinin gücü onu yağmacılara doğru yönlendirmek yerine, kana susamışlık çocuğu ve birleşeni hedef alıyordu."

Kral mırıldandı, ağzında zalim bir alay vardı. "Peki benim eriticim neden saray kapılarının ötesindeydi?"

Kael tereddüt etti. "Bunun aptalca olduğunu kabul etti. Nöbetçi onu odasında güvende görmüş ama kısa bir süre sonra oradan ayrılmış. Bana... değer verdiği kişilerin risk altında olduğu düşüncesinin onu harekete geçirdiğini söyledi kralım."

Kral Damir ofladı. "Gerçekten de aptalca. Suikastçıyla olan etkileşimleri hakkında ne biliyorsun?"

Kraliçe Ingir bir parça hayal kırıklığıyla, "Canlı çıkmasına hayret ediyorum," diye mırıldandı.

Belki de kraliçe iyi bir masal için yaşıyordu; belki de ruh kemiklerini yağmacılar kadar hor görüyordu.

"Pek bir şey bilmiyorum efendim," dedi Kael. "Genç Krisjan'ın söylediklerine bakılırsa, Berserkir suikastçıya dolanmış ve hem çocuk hem de melder bunu kaçmak için bir fırsat olarak kullanmış."

"Baba." Thane, Kael'in yanına geldi. Topallayarak yürüyordu ama derisinde gözle görülür bir yara yoktu. "Bu, eriticinin güdülerini sorgulayacak bir konsey değil. Değer verdiği her ruh savaşıyordu ve o da onları koruyabileceğine inanıyordu. Bu kadar basit. Sormamız gereken soru şu: Kim bize ihanet etti ve yağmacılar için kapıları açtı?"

"Berserkir'in artık eritilmiş kemiği yoktu," dedi Hundur. "Böyle bir şeyin bir eritiden başkası tarafından yapılabileceğini mi sanıyorsun? Ona güvenilmez."

Emi'nin dokunuşu yer değiştirdiğine dair tek ipucuydu. Kürsüye doğru bir adım atmıştı. Tanrım, ne yapmayı planlıyordum? Bir krala mı saldıracaktım?

Emi dişlerinin arasından, "Başını dik tut," dedi.

Thane, Myrdan kralına, "Ölen seneschal'ının oğlu Hundur için hâlâ kızgınsın," diye karşılık verdi. "Ama suçlamalara devam edeceksek, tamam, suçlamalar yapalım. Siz geldikten sonra kapıların açılması çok garip. Kızınızın nişanlanmasından hoşnut olmamış olabilir misiniz?"

"Yeter." Damir bir elini kaldırarak tartışmayı durdurdu. "Myrda ve Jorvandal er ya da geç müttefik olarak birleşecek. Yarınki aya kadar prensesle evleneceksin Thane."

Thane tedirgin bir şekilde kıpırdandı ama başını salladı.

"Ama"-Damir'in dudağı kısır bir şekilde kıvrıldı- "törenin güvenli bir şekilde sonuçlandığını görmek için, sabahleyin zorunlu rütbe kaynaşmasını başlatıyorum. Her Stav için."

Kanım dondu. Baldur'un gözleri zevkle parlıyordu ama Emi geri çekildi.

Kral Damir bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Sen de dahilsin,

Nöbetçi." "Baba. Ashwood bana hesap verir."

"Ve *sen* bana hesap vereceksin!" Kral Damir kükredi. "Eğer Jorvandal'a hizmet ediyorsa, bana hizmet ediyor demektir. Stav Muhafızlarım son ruh kemiğine kadar birleştirilecek. Draven'lara, azılı savaşçıların daha da azılı hale getirildiklerinde neye dönüştüklerini göstereceğiz. Dravenmoor'un vadileri kanla dolana kadar tanrıların gücünü alacağız."

"Ruh kemiği depolarınızı boşaltmayı mı planlıyorsunuz?" Ingir sesinde bir titreme olduğunu söyledi.

Damir ona baktı. "Yeminlerden önce tüm yemlerimiz birleştirilecek. Tek bir Stav Muhafızı bile yoksun kalmayacak."

"Bu Lyra'yı öldürebilir," diye bağırdı Thane. "Bir birleşme onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyor."

"O zaman onun iyice dinlenmesini sağlayacağım." Damir masadan bir ballı bira kapağını aldı ve özensizce içtikten sonra bir takırtıyla kenara fırlattı.

"Onun bu kadar güçlü olduğuna inanıyor musun?"

Ingir sordu. "Fadey'in bile erişemeyeceği yeteneklere sahip."

Kraliçe yüzüklerinden birindeki yeşil inciye ovuşturdu. "Ben senin seçiminin arkasındayım kocacığım. Tanrılar bize krallıkları eski haline getirmenin bir yolunu sundu."

Damir kollarını açarak arkasına döndü. "Tanrıların lütfu gerçekten üzerimizde olmalı, karım ve ben aynı fikirdeyiz."

Kıkırdamalar koridorda süzülüyordu. Kafatasımda çarpan kandan başka bir şey duymuyordum.

Ruh kemiği depoları koruma altında tutuluyordu ve yıllar içinde kaç tane toplandığını ben bile bilmiyordum. Lyra bundan sağ çıkamazdı. Zanaat onu yutacak ve tanıdığım her Stav, her iyi ruh bozulacaktı.

"Şimdi, kapılarımızı kimin açtığı konusuna gelem," diye devam etti Damir. "Kaptan Baldur, araştıracaksınız. Oğlumun yaklaşan yeminlerinden ya da yeni eriticimizden hoşlanmamış olabilecek herkesten başlayın."

Baldur bir yumruğunu tuniğinin üzerindeki kurt amblemine bastırdı.

"Eriticinin tetikte olmasını istiyorum." Kral Kael'i tersledi, "Darkwin, onun kardeşi olarak bariz bir seçim, Nöbetçiye yardım edeceksin

kadının asla yalnız olmamasını sağlamak. O içerken seyretmeniz umurunda değil, siz oradasınız."

Kael de Baldur gibi göğsünü yumrukladı. Ben ve Darkwin yeterince iyi anlaşmıştık ama yanıma döndüğünde hiçbir şey söylemedi. Bana doğru bakmadı bile.

Kral bizi gönderdiğinde, üçümüz Thane'i takip ettik. Prens, Emi'den gelinine yeminlerindeki değişikliği bildiren kişi olmasını istedi, gizli nedenlerinden kimsenin haberi yoktu. Gerçekte, hayat sonsuza dek değişmeden önce iki kalp arasında son bir akşam teklif ediyordu.

Thane benden daha büyük bir adamdı. Özverisi sınır tanımazdı, başkaları için fedakârlıkta bulunur ve krallık için en iyisini yapardı.

Bir kalbin atmaya devam etmesi için bu toprakların tamamını yakabilirim.

"Nöbetçi Ashwood." Kael bakışlarını yere dikti. "Bir kelime."

Zaman yoktu. Lyra'yı görmem gerekiyordu. Onu o lanet ruh kemiklerinden uzak tutmanın bir yolunu bulmalıydım. Zamanım yoktu ama adamın gözlerinin içine bakacak kadar haysiyetliydim.

Thane eliyle salona döneceğini işaret etti. Umarım adaşı gibi cesur olur ve güç delisi kral Lyra'yı öldürmeden önce babasını öldürürdü.

Kael bir elini kılıcının kabzasında tuttu. "Lyra'nın senin için bir fetih olmadığını bilmem gerek. Ben Stav Kanadı'nda yaşıyorum. Nasıl bir yer olduğunu bilirim."

Tanrılar. Lyra'nın onuru hakkındaki yersiz konuşmalarına ayıracak vaktim yoktu. Ağzımı zalim bir sırıtış kapladı. Kael el konuşmalarımın bir kısmını anlıyordu ama yeterli değildi. Bir parşömen şeridi çıkardım ve cevabımı yazdım.

Lyra bunu yaşayan kişi. Bu benim tek zaferim.

Onu hayatta tutuyorum.

Bana tekrar baktığında gözleri daha az sertleşmişti. "Bunu yap Ashwood," dedi sert bir sesle. "Ve aramızda hiçbir sorun kalmayacak."

Lyra'ya karşı savunmacı tavrından dolayı adama saygı duyabilirdim. Buna şimdi ihtiyacımız olacaktı.

Rahatsız edici bir gerilimle tenimizde dans eden bir sessizlik içinde merdivenlerden üst katlara çıktık.

Emi parmaklarını gergin bir şekilde bükerek bizi orada bekledi.

Yrsa'ya gitmelisin, diye hızlıca işaret ettim.

"Yapacağım. Ama önce, onu kemiklerden nasıl uzak tutmayı planlıyorsun?" Başımı salladım. Bir şeyler düşünecektim. Başka seçenek yoktu. "Sen neden bahsediyorsun?" Kael'in yüzü tekrar gerildi.

Emi bana baktı. Elimi salladım, tembel bir hareketle ona dilediğini söyleme özgürlüğü verdim.

"Thane'i duydun. Lyra bu kadar çok kemiğin birleşmesinden sağ çıkamaz, Kael."

"Ama Kral Damir-"

"Güç takıntısı var." Emi her seferinde iki merdiven çıkarak hızımızı korudu. "Kullandığı kemik sayısı arttıkça kudreti ve acımasızlığı da artıyor. Bu saldırı kalesine yapılmış bir hakaretti, o yüzden bunu yaptığında Lyra'ya ne olacağını düşünmeden gücünü kanıtlayacak."

Elimle çılgınca işaret ettim. *Ruh kemikleri Dravenler'i her zaman harekete geçirir. Karanlık Gözcüleri ile Stonegate'e karşı gelecekler. Sadece yağmacılar değil.*

"Neden?" Kael adımlarını benim hızıma yetişmek için hızlandırdı. "Damir gibi kemikleri orduları için kullanmak mı istiyorlar?"

Başımı salladım. Lyra kralın Gezgin'in kemiklerini aradığını biliyordu. Lyra gerçeği daha yeni öğrenmişti ama ben bunu hayatım boyunca biliyordum.

Bir zamanlar tüm zanaatlara hükmeden adamın ruhu Jorvandal'ın ödülüydü ve Damir'in büyükbabası babasının kemiğini göğsünde birleştirdiğinden beri hep öyle olmuştu. Gerçeği Darkwin'e anlatmak akıllıca olurdu. Riskler hakkında ne kadar çok şey bilirse, Lyra'nın güvenliği için duyduğu bağlılık da o kadar artacaktı.

Emi'ye baktım. *Söyle ona.*

Gezgin'in ordularının mezarlıklarını aramakla ilgili hızlı bir açıklama yaptı. Eskinin düşmüş zanaatkârları. Ama gerisini anlattığında Kael durdu.

"Gezgin... gerçek miydi?"

Emi, sanki sinirleri gerilmiş gibi ellerini sıktı. "Öyle olduğuna inanıyoruz. Damir Gezgin'in ruhunu kendi ruhuyla birleştirmek istiyor ama kemikler dağılmış durumda. Ruh kemikleri bir bedeni güçlendirmekle kalmaz Kael, bir ruhu ölümsüzlüğe çok yaklaştırır. Ama aynı zamanda

Yozlaşmış. Bu yüzden Ake ölüm arzusundan kaçamıyordu. Önceden acımasız bir adamdı ve kemikleri onu daha da acımasız yaptı."

"Ruh kemiğini aldıktan sonra büyük bir değişiklik hissetmedim."

"Az önce neredeyse Nöbetçi'yi tehdit ediyordun," dedi Emi sırıtarak. "Donma eğitimleri sırasında tanıştığım adam, Roark'ın bakışlarıyla sırası gelmeden karşılaşmaya cesaret edemezdi."

"Yani bir vahşi olmak için lanetlendim mi?"

"Hayır." Emi usulca kıs kıs güldü. "Bunun gerçekten Lyra'ya olan sevginden kaynaklandığını düşünüyorum. Göğsündeki kemik karanlığa sarılmış bir kemik olsaydı çok daha acımasız olurdun. Roark bunu dikkatle seçti."

"Krala karşı komplo kuruyorsun." Kael parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Öyle değil mi?"

Ne dedim ben? Onu tehdit ederlerse hepsinin canı cehenneme, dedim başımı çevirmeden.

"Lyra hayatta kalamayacak, Kael," dedi Emi. "Ama bundan da öte, Damir bu kadar çok ruh kemiği kullanırsa, Dravenmoor da en az Stonegate kadar savaşa hazır olacak."

"Allah kahretsin. O zaman ne yapacağız?" Kael sonunda cevabını bilmediğim o soruyu sordu.

Başımı salladım ve Lyra'nın odasına giden koridorun köşesini döndüm.

Kanımda bir çılgınlık vardı, umutsuz ve kaotik bir şey. Hayatım boyunca kontrollü ve derli toplu olmuştum. Şimdi Lyra'yı bu duvarlardan kurtarmanın bir yolunu bulmanın ötesinde bir düşünceyi zar zor oluşturabiliyordum.

Her şeyden özgür.

Emi acı dolu bir ses tonuyla devam etti. "Biri yağmacıların içeri girmesine izin verdi ve bunun yeminleri bozmaktan çok Lyra için olduğuna dair hayatım üzerine kumar oynarım."

"Öyleyse düşmanlar zaten burada," diye ısrar etti Kael.

"Düşündüğünden daha yakın," diye cevap verdi başka bir ses. Yrsa, başı koyu renk bir pelerinle örtülü halde, oyuk pencerelerden birinden çıktı.

Emi hemen onun yanına koştu ve elini tuttu. "Ben de senin için geliyordum. Onlar... Baban ve Damir yeminlerinizi yarına ertelediler."

Yrsa bakışlarını birbirine dolanmış ellerine indirdi. "Annem bana bunun bir olasılık olduğunu söylemişti."

Bu gecenin onlar için, Thane için, Stonegate'teki çoğu kişi için zor olduğunu biliyordum ama zaman kaybedemezdim.

Bir yumruğumu duvara vurarak prensesin dikkatini çektim. *Ne öğrendin?*

Prensес ailevi bağımızı biliyordu. Emi'ye baktı ve karşılığında, kendi krallığında geçirdiği yalnız aylar boyunca, el konuşmamı neredeyse akıcı hale getirecek kadar pratik yaptı.

"Emin değilim. Sadece kapılardaki düşmanlardan bahsediliyor," dedi Yrsa, sesi alçaktı. Elimi tuttu. "Hepimiz dikkatli olmalıyız."

Geri adım attığında prenses bakışlarıma nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Darkwin ve Emi prensesin muhafızlarının korumasına dönmesi için ısrar ettiler. Döndüm ve Yrsa'nın ustalıkla elime tutuşturduğu ezilmiş parşömen şeridini çözdüm.

Ortasına yazdığı ismi okudum. Kapıların açılmasından sorumlu olduğuna inandığı kişinin adını. Bu, açıkça yapmak istemediği bir suçlamaydı ama bana söylerse Ölüm Getiren'in böyle bir ünün hakkını vereceğini biliyordu.

Kanım damarlarımda yandı. Ruhumun karanlık tarafları sivri taş parçaları gibi yüzeye çıktı. Korkunç şeyler yapacaktım.

Kötü şeyler.

Beklemeye zor dayanıyordum.

CORRIDORLAR SESSİZDİ VE şafak söktüğünden beri bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Kralla görüşmeyi bekliyordum. Belki de kellem için bir idam emri.

Roark'la paylaşmadığım korkularım. Onun kollarında, huzurlu bir gecede, korkmayı unutmuştum.

Tuvaletimdeki lavabonun üzerine eğilmiş, yaldızlı aynada yüz hatlarımı inceliyordum.

Ahşap kapaklarla kapatılmış cam kavanozlar geniş leğenin üzerindeki rafta sıralanmıştı. Kavanozlardan biri, altın kenarı bulanık siyahla kanlandığında, güneş ışığı pencereden soğuk, mavi çileler halinde yandığında neredeyse ellerimden kayıyordu.

Keskin bir nefes aldım, çığlık atmaya hazırlanıyordum ki onun karanlık, kabarık yansıması arkamda durdu.

Ben daha sesimi çıkaramadan Skul Drek beni bedenine doğru büktü, soğuk ve puslu eli -ya da karanlığından bir parça- ağzımı kapattı.

"Gün doğumuyla birlikte kemikleri de götürme." Sesinin kalın tınısı farklıydı, neredeyse çaresizdi. "Düşmanlar her iki tarafta da duruyor. Seni bulacaklar, avlayacaklar." Kukuletalı başını yanağıma yaklaştırdığında tenimdeki buz gibi nefese karşı ürperdim. "Kemikleri alma."

Uzaklaştığında gecenin şeritleri tenimden sıyrıldı, arkalarında hayali ürpertiler bıraktı. "Ne... ne kemikleri?"

"Herhangi biri. Hırsız Kral'ın bulduğu her kemik."

"Damir'in ruh kemikleri mi?"

Skul Drek tuvaletin köşesine doğru adım attı. Soluyor, sürükleniyordu. Güneş ışığı sıcaklığa dönüyordu.

Onu burada tutan şey her ne ise, onun kendisini çekip götürmesine izin veriyordu.

Onu durdurmak için elimi uzattım. "Sen ne biliyorsun ki? Beni neden uyarıyorsun?"

Karanlık beni kuşattı. Soğuk nefesler tenimi sardı ve gölgelerin kucaklaması gibi daha derine çekildim. Sanki hayalet beni kendine çekmişti. Yakıcı bakışları beni sabitledi. "Senin ruhun benim. Onu kaybetmeyeceğim."

Nefes almadım. Ona ait olduğuma mı inanıyordu?

Sıcaklık geri döndüğünde, karanlık geri çekildiğinde, havzanın kenarına yığıldım, zorlukla nefes alabildim. Skul Drek gitmişti.

Tuvaletin kapısı sert bir şekilde çalındı.

Aceleyle gözlerimi sildim ve kendimi gerçekliğe yeniden yönelttim. Ayna âlemine düşebilmem dehşet vericiydi ve bunu anlamıyordum.

Kapıyı açtığımda gözlerim Nöbetçi'ye takıldı.

"Roark." Keskin gözleri beni bulduğunda, dokunuşunun, öpüşünün, tenime doğru soluduğu sert, alçak nefeslerin anıları çarpıştı.

Roark bir elini kaldırdı, sonra oda kapısına gitti, pirinç anahtarı kilit tıklayana kadar çevirdi. Üç uzun adımda beni kollarına aldı. Beline sarıldım, korkumu bastırmak için alt dudağımı ısırdım.

"Orada neler oluyor?" Alnımı göğsüne bastırdım. Roark'ın avuçları başımın arkasını kavradı ve uzun bir sessizlik boyunca beni kalbine bastırdı. Beni şezlonga götürdü ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. konuştu.

Evlilik yeminleri yarın akşam için ayarlandı.

Yanağımın iç tarafını ısırdım. "Thane ve Yrsa nasıl?"

Hazırlıklı. Roark'un dizi zıplamaya başladı. Lyra, daha fazla koruma için Damir sana ben de dahil olmak üzere tüm Stav'ları ruh kemiği deposunun çoğuyla birleştirmeni emretti. Her kemiği.

Kemikleri almayın. "Biliyordu." Gözlerimi kapattım, Roark'ın elini sıkıca kavradım. "Skul Drek buradaydı."

Bana şaşkın şaşkın baktı.

"O... o bir erkek olamaz. Oradaydı ve gitti, lanet bir hayalet gibi." Dizlerimin üzerine eğildim ve yüzümü avuçlarıma gömdüm. "Bana kemikleri almamamı söyledi. O biliyor. Demek ki yağmacılar biliyor."

Roark çenemi eğmek için bir eklemine kullandı. *Tehdit yağmacılar değil. Kemikler. Bu kadarı seni öldürür.*

Kanım dondu. Roark korkularımı bağışlamadı. Tatlandırılmış ihmaller yerine acımasız gerçeklerle güvenilmek korkutucu ve ferahlatıcıydı. Dravenmoor'un misillemesinden korktuğunu, birleşmenin ne yapacağından korktuğunu itiraf etti.

Bu olmayacak, Lyra. Bir avuç yanağıma bastırdı.

"Bundan kaçış yok," dedim sesim kısık bir şekilde. "Nereye gideceğim?"

Roark'ın çenesi gergin bir şekilde çalıştı. Başını salladı, başparmağı dudağımı çekiştiriyordu. *Henüz bilmiyorum. Ama sana dokunmasına izin vermeyeceğim.*

Sözleri bıçak gibi keskin bir şekilde içime işledi. Stonegate'in varisine sadakatle bağlı olan Nöbetçi, firardan, ihanetten bahsediyordu. Bir Draven olarak, Stonegate'e karşı böyle suçlar işlemek Roark Ashwood için kesinlikle acımasız bir ölüm anlamına gelirdi.

Onu öptüm. Onu vahşi ve kontrol dışı hissettiren bir çılgınlık ve tutkuyla öptüm. Roark beni geri almak için hiç vakit kaybetmedi. Belimden çekiştirerek beni üzerine çekti, böylece kalçalarım kucağına yapıştı. Nöbetçi kılıcının hilali tenime saplandı. Ağır metalin ahşap zeminde çıkardığı çınlamalar eşliğinde sakallı b a l t a d a n ve seax'tan kurtulma işini çabucak halletti.

Çılgına dönmüştüm. O çaresizdi.

Boyu içime girene kadar ellerim kıyafetlerimi, bağcıklarını ve kemerlerimi çekiştirdi. Ellerimi omuzlarına dayadım, hafifçe kaldırırken onu bir denge unsuru olarak kullandım, sonra sikinin üzerine oturdum. Roark'ın nefesi sıcak bir şekilde boynuma çarpıyordu. Avuç içleriyle kalçalarımı yönlendirdi ve bana karşı sallandı.

Onu vücudumla şezlonga sabitledim, hareketlerimi, dokunuşumu ve öpücüğümü Nöbetçi'ye kontrolünü devretmesi için bir tür komut olarak kullandım, endişeler omurgasını eziyordu. Kaşları gerilmişti ama Roark bana izin verdi.

Başını şezlongun arkasına yasladı ve kan çanağına dönmüş gözleriyle ben onun üzerinde kıvranıp dururken beni izledi.

Acele etmedim, onun doluluğuna alışmaya çalıştım.

O erimiş gözler benimkilerle kilitlendi. Nasırlı avuç içi belimin kıvrımlarından, kaburgalarımın çukurlarından yukarı doğru kayarak bir göğsümün tamamını avuçlayana kadar ilerledi.

Omurgamı eğerek avucunun içine doğru ittim. Roark meme ucumu çimdikledi ve çekiştirdi, sonra kanepeye uzandı ve diğer tarafı dudaklarının arasına aldı, tepe sertleşene kadar emdi ve yaladı.

Parmakları diğerini çalıştırırken ucunu dişlerinin arasında yuvarladığında adını haykırdım. Ona karşı sallandım, yeni bir derinliğe ulaştığında nefes nefese kaldım.

Karnımda ısı birikti.

Başım geriye düştü, adı dilimin üzerinde tekrar tekrar çağıladı; vücudum serbest bırakılmamla titredi.

Roark çenemi kavrayarak beni tekrar ona bakmaya zorladı. Aldığım zevkin sıcaklığı hâlâ içimde zonkluyordu ama bakışlarını aşağıya doğru takip ettiğimde, birbirimize kenetlenmiş halimize baktığımda, boyunun hâlâ girip çıkmasını izlediğimde, kendimi tekrar kaybedebileceğimi düşündüm.

Kollarımı omuzlarına dayadım ama kanepenin arkasını kavradım ve bir an bile kaçırmamak için başımı eğdim.

Roark'ın nefesleri boynuma sıcak bir şekilde vuruyordu. Bir eli belimi kavradı, itişlerini derinleştirirken beni yerimde tuttu. Her hareket kanepenin tahta ayaklarını biraz daha kaydırıyor, tahta tahtaya sürtünüyordu. Durmadık, yavaşlamadık.

Roark sert bir inilti çıkardı ve gerildi. Aleti seğirdi ve salıverilmesinin sıcaklığı içime yayıldı.

Bitkin ve nefessiz kalan Roark bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırarak bakışlarımla buluştu.

Başımı eğdim ve onu nazıkçe öptüm. Uzun bir süre kucağından inmedim. Orada öylece kaldık, bir süre birbirimize kenetlendik. Roark başımı kalbine doğru tuttu ve bazen dudakları saçlarıma değiyordu.

Çıplak omurgamın üzerinde parmakları kasıtlı bir şekilde hareket ediyordu ve aynı şeyi tekrar tekrar yaptığını fark etmem bir anımı aldı.

Senin, bedeninin ve ruhunun.

KAEL kapıya vardığında Roark yine Nöbetçi'ydi ve pencerenin yanında sabit bir şekilde nöbet tutuyordu.

Kael başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve yanıma oturdu. "Kral Damir'in planları hakkında bilgilendirildiğini varsayıyorum."

"Ben onun kurbanı olacağım."

Kael bir yumruğunu dizimin üzerinde sıktı. "Bunun olmamasını sağlamanın bir yolunu bulacağız."

"Evet." Roark'a bir bakış attım. "Ben de öyle duydum. Sorun şu ki, Damir'e hizmet etmekle yükümlüyken ikinizin de bana sadakatinizi nasıl ilan edebileceğinizden emin değilim."

"Ben Stonegate'e hizmet ediyorum," diye tersledi Kael. "Jorvans'a hizmet ediyorum. Sadece bir krala değil. Siz Jorvan'sınız, ailesiniz, Stonegate'lisiniz. Size hizmet edeceğim ve sizi savunacağım."

Aptal, umursamaz, cesur Kael. Elini tuttum ve sıktım.

Roark döndü. Bana hitap etmedi; onun yerine Kael'le konuştu. *Ben dönene kadar nöbet tut.*

"Nereye gidiyorsunuz?" Kael ve ben hep bir ağızdan sorduk.

Roark kapıda durakladı. *Darkwin. Onu yüzüstü bırakırsan dalağını sökerim.*

Kael bu tehditten pek rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Bekle, Roark. Nereye gidiyorsun?"

Roark bana baktı. *Kaçırmamam gereken bir toplantım var. Yakında döneceğim.*

Arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gitmeden önce Nöbetçi'ye basacak vaktim olmadı. Piç kurusu. Kasıtlıydı. Tek bir bakışla Roark onu oyalayacağımı, sorgulayacağımı ve kalması için kışkırtacağımı anlayacaktı.

Nabzım hızlandı. Nereye gidebilirdi ki? "Seni neden tehdit etti?"

Kael alay etti ve bacaklarını açarak bileklerini çaprazladı. "Tahmin etmem gerekirse? Çünkü o sana tamamen aşık. Adam bunu açıkça söylüyor.

garip yollarla."

MON IŞIĞI KARA GÖKYÜZÜNÜ gümüşe boyadı ama bahçenin uzak köşelerindeki eski odunlukların köşelerine asla ulaşamadı.

Hiç kıpırdamadan bekledim, başımı kalın, yün bir örtüyle örtmüştüm. Stav devriyeleri dar bahçe patikalarında bir o yana bir bu yana gidiyor, devriye arkadaşlarına önemli bir şey söylemiyorlardı -ziyafetlerden arta kalanlar, üstlerinden gelen azarlar, birinin sikinde onu endişelendiren tuhaf bir çıban çıkmıştı.

Tüm bu süre boyunca kimse kulübenin yanındaki gölgelerde çömeldiğimi bilmiyordu. Görülmek isteyene kadar görünmezdim.

Arkamdaki çardaklardan birinden ayak sesleri geldi. Arkamı dönmedim, yanıma çömeldiğinde bile. "Metres olmadan önceki son gecede beni Yrsa'dan koparmanın ne kadar önemli olduğunu söyleyecek misin?"

Thane Emi'ye asla kötü davranmazdı ama prensin bu anlaşmayla ilgili düşünceleri ne olursa olsun, gerçek şuydu ki Emi her zaman bir kraliyet metresi olacaktı.

Kapının ötesinde bir buluşmamız var. Sözlerine ihtiyacım olacak. Kulübenin kapısında durakladım. Gece yeterince sessizdi, yanlış sesleri duymak kolay olurdu ve eski kapı menteşeleri gıcırdatacak türdendi.

İçinden geçebileceğimiz kadar geniş bir aralık açmayı başardım ve küçük bir iniltiden fazlasını çıkarmadan kapıyı kapattım. Emi sözümü beklemedi ve uzak köşeye ulaşana kadar eski kök kasaları ve bayat fiçılardan oluşan labirente yanlamasına yürüdü.

Birlikte kalın dokuma hasırı sıyırdık ve zemine yerleştirilmiş dar kapağı kaldırdık.

Sırık gibi gençken tünelden geçmek daha kolaydı, ama karın üstü sürünerek geçmeyi yeterince başarmıştık. Emi, amcam neredeyse boynunu kırdıktan sonra kurtarılmam için bana yalvardığında, tüneli açık tuttuk ve bir tehdit olursa diye saklandık.

Bir melder'ı korumak için gizli, yasak tünellerde sinsice dolaşmayı hiç beklemiyordum.

Yine de bir eriticinin kalbimi çalmasını hiç beklemiyordum.

Önce kendimi kurtardım, sonra Emi'nin elini tuttum ve onu dışarı çektim. Ağız, kara söğütlerin altında açıldı. Gümüşi tomurcuklar sarkık dalları ve yaprakları süslüyor, ağaçların mevsimler boyunca donmuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Kaleden uzaklaşıp deniz yoluna doğru giden patikayı doğrudan gören kayalık bir tepeliğin arkasına saklandım.

"Roark." Emi kıpkırmızı kapüşonunu yukarı çekti. "Ne yapıyoruz biz? Senin Lyra'yı koruman gerekmiyor mu?"

Öyleyim.

Hiç kuşkusuz, gecenin bu bölümünü bitirmek için sabırsızlanıyordum. Bu anlarda öğrendiğim her şey, Lyra'yı o lanet ruh kemiklerinden nasıl uzaklaştıracağıma dair adımlarımızı planlamamıza yardımcı olacaktı.

Hiçbir çan uyarı için çalmadı. Saraydan gelen tek ses davullar ve kopan tellerdi. Daha fazla şenlik, daha fazla ziyafet. Thane'in yaklaşan yeminlerine giden kutlamalar saldırıya rağmen durmamıştı. Damir, krallığını koruma konusundaki yeteneklerinin sorgulanmasına neden olacak hiçbir şeye izin vermek istemiyordu. Buna karşılık kral da hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Damir'in Lyra'yı korumam için verdiği yeni emirle kimse nereye gittiğimi merak etmeyecekti. Thane tedirgin olacaktı ama bunu babasının yanında sırtarak saklayacaktı. Aramızdaki sadakat bağı sayesinde, kemik parçasından yararlanmak için zaman ayırırsa huzursuzluğumu hissedebilir.

Yakında, kardeşim olarak gördüğüm bir adama acı gerçekleri itiraf etmem gerekecekti.

Bir gün, yapmam gereken şey için beni affedebileceğini umuyordum.

"Kim geliyor, Roark?" Emi kalın ağaç gövdesinin etrafından bakarak gece yolunu taradı.

Eğer haklıysak, Yrsa kapıları açan kişiye çoktan bir çağrı gönderdi.

Emi bir nefes verdi. "Senin adınla mı?"

Sevgilini aptal yerine mi koyuyorsun, kuzen? Bir hainden şüphelendi ve imzasız bir buluşma yeri çağrısı göndererek sadece içgüdüünü takip etti. Eğer yeterince zekiysen, doğru soruları sorarak tüm cevapları bulabiliriz.

Yrsa'nın açıklamasını ve şüphelendiği ismi içeren notu uzattım. Emi loş ışıktaki notu taradı ve hızlıca bir "Piç" diye mırıldandı ama yoldan gelen toynakların taş üzerindeki çıtırtı ve tıkırtısına kadar başka bir şey söylemedi.

Başlığımı alnımdan daha fazla çektim ve Emi arkamda, orman yoluna adım attım.

Tomas Grisen saray atlarından birinin koşumunu geriye doğru çekti. Kuzenim nefesinin altında bir küfür tısladı.

"Sonunda verdiğin sözü yerine getirmeye geldin." Tomas, çenesinin bazı bölgeleri hâlâ kaynamış olduğu için güçlükle konuştu. Sesi gergin ve bulamaç gibiydi.

Yakında bunun bir önemi kalmayacaktı.

Emi'yi dürttüm. *Benim adıma konuş ama sözlerin benden çıkmasına izin verme.*

Bir adım öne çıktı, karanlıkta hareketlerimi izleyebileceği ve Tomas'la konuşabileceği bir şekilde durdu.

Emi kıkırdadı. "Bizden ne hak ettiğini düşünüyorsun? Ve gerçekten, neden senin için bir şey yapalım ki?"

Tomas'ın şekilsiz ağzı iki yana açılmış, sivri dişlerini gıcırdatıyordu. "Eğer dikkati dağıtırsam, o fahişenin bana yaptıklarını düzelterek yemin etmiştin."

İşte motivasyonu. Yrsa'nın notu Tomas'ın saldırıyla bir ilgisi olduğundan şüphelendiğini gösteriyordu ama nedenini değil.

Emi sırtıttı, kapüşonunun gölgeleri yüz hatlarına müthiş bir karanlık katıyordu. "Ve sen yaptığın şeye dikkat dağıtma mı diyorsun?"

Tomas bir bacağını atın üzerine attı, yumrukları öfkeyle sıkılmıştı. "Karanlık Nöbet'i çağırarak hayatımı riske attım."

Emi kayıtsız rolünü oynayarak ona sorularımı takip etmesi için zaman tanıdı. "Yine de istediğimi alamadım."

"Kadını öldürmediysen bu benim suçum değil." "Eritici mi?"

"Başka kim var?" Tomas bir adım geri çekildi. Sesini korku sarmıştı.

Arkama uzandım ve baltanın sapını tuttum, onu kılıfından çıkarmaya hazırdım. Boynumdaki yara izi boyunca bir sıcaklık hissettim.

Diğer elimle Emi'yi yönlendirdim. *Kraliçe Elisabet'le ne kadar zamandır birlikte olduğunu öğren.*

"Rolünü oynadın. Ama sormak zorundayım. Sör Grisen, her zaman kralınıza karşı bir hain miydiniz?" Emi kapüşonunu geriye atarak yüz hatlarını ortaya çıkardı. "Dravenmoor'la ittifak kurmak-"

"Sen mi?" Tomas kaskatı kesildi. Ağaçlara baktı, yüzünün rengi solmuştu. "Kapılarla ilgili mektubu sen mi yazdın? Ama... sen Draven mısın?"

Karanlık Gözcüleri çağırdı ama... Draven kraliçesinin talepleri altında çalışmıyor muydu? Emi'nin mirasından duyduğu rahatsızlık rahatsız ediciydi ve bunu anlayamadım. Kraliçelerinden başka kim Dravenmoor'u Lyra'nın katliamına dahil etmek ister ki?

Tomas kalın kalın yutkundu. "Ama sen onun kemiklerini alıp melder'ına yer açmak için ölmesini istedin. Draven halkı neden bir melder beslesin ki?"

Yere vurdum. Emi ellerimi okumak için başını hafifçe eğerek aşağı baktı. *Bu sefer Lyra'yı isteyen Dravens değildi.*

Midem sıkışmıştı. Başka bir eritici mi?

Tomas'ın sersemletmesi samimiydi. Kapıları açmak için ona komplo kuran her kimse, çenesindeki yarayı iyileştirmek için ellerinde birleştirme becerisi olduğuna inanıyordu. Ama şaşkınlığı bize mektubun kale *içindeki* bir hainden geldiğini ima etti. Vadinin ötesinden değil.

O piç iyileşmek için o kadar çaresizdi ki masumların katledilmesine izin verdi ve neredeyse Lyra'nın ölümüne neden oluyordu.

Onun da aynısına katlanmasını sağladım.

Ses boğazımda düğümlenene kadar göğsümde yavaş bir kahkaha gümbürtüsü yükseldi.

Baltayı tuttum ve kafasını bir, iki kez çevirdim. Tenim aşırı ısındı, öfke ve şiddet bilinçli düşünceyi bulanıklaştırdı. Hareketlerimi fark etmesine fırsat kalmadan, baltanın keskin sakalı omzunun arkasına saplandı.

Haykırdı ve öne doğru tökezledi. At kişnedi ve yolun aşağısına, ahırına doğru koşmaya başladı.

Stav yakında canavarı görecektik ve alarmlar çalacaktı. İlk sinyalden önce Lyra'nın bedenine kıvrılmış olmayı planlıyordum.

Tomas toprakta inledi. Fool sırtından kanlar fişkırlarak yüzüstü düşse kalka kaçmaya çalıştı. Yavaş adımlar attım, kasıtlıydım ve her adımımı duymasını istiyordum. Kürek kemiklerinin arasına girip onu toprağa sabitlediğimde ve balta başını kemiklerinden kurtardığımda tanrılara haykırdı.

Bir dizimin üzerine çöktüm, saçlarını kavradım ve başını geriye doğru çektim. Gece etrafımızda karardıkça adama duyduğum nefret kanımda daha da kaynadı.

Bir elimle manipüle edilmiş çenesini kavradım. Başlığımı geriye attım ve korku dolu bir şaşkınlıkla ıslanan iri gözlerinden büyük bir zevk aldım.

Tanrım, Lyra Bien'e o lanet ellerini sürdüğü andan beri bunu bekliyordum.

Göğsümden yumuşak, boğuk bir ses daha yuvarlandı. Ses daha derin, daha ağır bir şeye dönüştü. Ta ki Tomas'ın dehşet çığlıklarıyla karışana ve ben de hamle yapana kadar.

"BULUŞMANIZI BİTİRDİNİZ Mİ?" KAEL'İN ÇENESİ, şöminenin önünde oturduğu yerde elinin pençesine dayanmıştı.

Lyra'nın oda kapısını arkamdan kilitledim ve çenemi indirerek başımı salladım, tuvalete girmeden önce başka bir şey söylemedim. Elimi

Leğendeki kanlı balta, ensemdeki tüylerin kalkması, başımın arkasındaki gözlerin yanması.

"Sorma hakkım var mı?" Kael kapı aralığını doldurdu. Başımı salladım ve tuniğimi yırttım.

Darkwin tartışmak ister gibi göründü ama vazgeçti. "Bir çan sesinden daha uzun bir süredir uyuyor."

Omzuna vurduğum, odasında nöbet tutacağımı işaret ettim, gözlerini devirmesini görmezden geldim ve yatak odasına girdim.

Lyra yatağın bir kenarına sarıldı. Uyku onu endişeli bir kaşla ele geçirmişti. Botlarımı tekmeledim ve onu uyandırmamaya dikkat ederek diğer taraftaki kürklerin altına girdim. Kolumu beline dolayıp vücudumu onunkinin etrafında kıvırdığımda iç çekti.

Vücudu bedenime yaslanana ve nefesleri derin ve sabit, huzurlu olana kadar saçlarının şekerli kokusunu içime çektim.

Şimdilik.

(Solgun sabah ısığı beni uykumdan uyandırdığında yatakta yalnızdım. Yine de Roark'ın yafınımda uyuduğunu biliyordum. Yatağın diğer yarısı yatak onun kokuyordu. İkinci yastığa sarıldım ve günle yüzleşmeye cesaret edemeden önce onun nemli orman kokusunu içime çektim.

Ne olursa olsun, bugünden sonraki hayatımın aynı olmayacağı tedirginliğini üzerimden atamıyordum.

İki sessiz gölgemle yediğim kasvetli sabah yemeğinde bile önsezilerim ortadan kalkmadı. Kael'in söyleyecek gürültülü bir şeyi yoktu, birkaç gülümseme, tembel örgüm hakkında birkaç yorum. Roark koridorlardaki kargaşa merakımızı çekene kadar bakışlarımla neredeyse hiç karşılaşmadı.

"Ne oldu?"

Roark bir elini kaldırarak koridorun sonundaki geniş pencereye doğru koşuşturan soyluların ve saray mensuplarının geveze izdihamını denetledi. Birkaç kadın dehşet içinde nefes nefese kalarak ağızlarını kapattı. Bir ya da iki adam bile burnunu kırıstırarak tanrılara lanet okudu.

Roark elini uzatarak tutmamı bekledi, sonra bizi kalabalıktan uzak, daha dar bir pencereye götürdü ve aşağıdaki avlulara baktı.

"Aman Tanrım." Kael'in yumuşak laneti başımın üzerinden bakarken saçlarıma çarptı.

Midemde mide bulantısı dalgaları çalkalandı. Saldırı sırasında açık bırakılan kapıların üzerinde Tomas Grisen'in kafası çivili bir şekilde gösteriliyordu.

Üstte. Kol ve bacaklar duvarlara asılmıştı; kaburgalar ve omurgaya benzeyen bir şey kapıya yaslanmıştı.

Korkunç, dehşet verici ve öfke doluydu. Ve kalbim biliyordu.

Diğerleri bu manzara karşısında kusup soluk soluğa kalırken, içlerinden biri sııttı.

Roark'ın ağzı memnuniyet dolu bir ifadeye bürünmüştü.

Yeni fırçalanmış avuçlarına, nemli saçlarına baktım ve teninin temiz kokusunu fark ettim. Arkamdan bana doğru adım attığında kollarımda bir ürperti dans etti. Parmakları sırtımda yavaşça hareket etti ve bana sözlerini derinden *hissetmem* için zaman verdi.

Sana dokunduktan sonra bir kez yaşadı. Karanlık Nöbetçilerin senin için geleceğine inanarak kapıları açtı. Bu hakareti ikinci kez görmezden gelemedim. Seni korkutuyor muyum?

Roark'ın vücudu benimkine doldu. Nefes alamıyordum, gözümü aşağıdaki katliamdan ayıramıyordum. Korkmalıyım, Ölüm Getiren'in gerçek doğasından korkmalıyım. Korkmuyordum ve bunun beni ne tür bir kadın yaptığını bilmiyordum.

Başımı salladım ve avucunu üç kez sıktım. Keskin bir nefes aldı ve kalbimi kapatıp tenimi nazikçe okşadı, bir, iki, üç kez.

O benimdi.

Ben de onun.

"Lyra'yı ruh kemiklerinden uzak tutmanın bir yoluna YAKIN DEĞİLİZ." Kael oturma odasını boydan boya arşınladı. "Yaratıcılığını alkışlasam da Sentry, Tomas'ın anlaşmayı yapanlardan vazgeçmediğini kabul ettin. Bence Lyra'yı kapılardan çıkarmanın zamanı geldi."

Tomas'ın parçalanmış halinin görüntüsünden kurtulamıyordum.

Aşkın, biri için ölmeye hazır olmak anlamına geldiğini düşünürdüm hep. Bunun doğru olduğunu sanıyordum. Ama kimsenin genç, kız gibi kalplere söylemediği şey şuydu

Bazen de kendileri için *öldüren* bir adama aşık oldular.

"Kael, kapılar Stav ve Myrdan muhafızlarıyla dolu. Eğer gitmeye çalışırsak, savaşıp çıkamamız gerekecek."

Roark'ın önerdiği *bir seçenek*.

"Hayır." Ona dar bir bakış attım. "Öyle değil."

Roark şöminenin yanındaki duvara yaslandı. *Thane'le konuşmalıyım. Muhafızların dikkatini dağıtır, yalan söyler, her şeyi yapar. Bunu bizden daha fazla istemiyor.*

"Bugün çok meşgul."

O zaman kralla senin adına konuşabilir.

Başımı öne eğdim. "Kral Damir'in buna boyun eğeceğine inanıyor musun? O savaşıyor, misafir ağırlamıyor."

Roark bir nefes almak için gözlerini kapadı, sonra aceleci hareketlerle konuştu. *Ertelemesini sağlayabilir, düğünü bir neden olarak kullanabilirdi. En azından daha fazla zamanımız olurdu.*

Kael gözlerini kıstı, belli ki takip etmek için elinden geleni yapıyordu ve sonunda başını salladı. "Prensin gecikme yaratmamıza yardım etme ihtimali varsa, ona söylememiz gerektiğine katılıyorum. Bir gece bile yardımcı olabilir Ly."

Roark kapıya doğru bir hamle yaptı.

"Bekle." Ayağa fırladım. "Karar bu mu? Başka seçenek yok mu? Ya Prens Thane kralla görüşemezse ya da Damir dinlemezse? O zaman ne olacak? Başka planımız yok ve eğer başka planımız yoksa, her şey ters giderse ne yapacağız?"

Kelimeler nefes nefese yuvarlandı. Roark rotasını değiştirip yüzümü avuçlarının arasına aldı ve başparmaklarını yanaklarıma birkaç kez vurarak paniği yatıştırdı.

Bir an için yalnızdık ve Kael sessiz bir gözlemci değildi. Sadece biz vardık.

Roark konuşmak için elini çekti. *Başka planlar için vaktimiz yok. Eğer işe yaramazsa, sizi bu duvarlardan kurtarmak için gerekirse kılıç kullanacağım.*

Bileklerini kavradım. "Beni endişelendiren de bu. Bütün bir Stav birliğini alt edip yaşayamazsın."

Roark parmaklarını nazikçe yüzüme yaklaştırmadan önce başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. *Bana inancı yok.*

"Piç kurusu." Belini çimdikledim. "Ben öyle demiyorum."

Geri adım atıp kapıya döndüğünde tenim daha da soğudu. *Bir zil sesi. Ver şunu bana. İşe yaramazsa, kaçınız. Ne olursa olsun.*

"Birleşmeyi deneyebilirim. O kadar yorucu olmayabilir. Damir kemiklerle Fadey'den bile daha fazla bağlantım olduğunu söylememiş miydi?"

"Hayır," diye ısrar etti Kael, aynı anda Roark başını salladı. "Risk almaya bile değmez."

Roark Kael'i işaret ederek onayladı, sonra bana döndü. *Bir zil.* Kapı arkasından tıklandığında göğsüm sinirden gerildi.

"Ona inanıyorum," dedi Kael kapıyı inceleyerek. "Tomas'a yaptıklarını gördükten sonra, senin güvende olman anlamına gelse Stonegate'i yerle bir ederdi."

"Kan dökülmesini önlemek istiyorum." Kıpırdamadan duramayarak pencereye doğru gittim.

Dışarıda, ince kürk pelerinler, jerkinler ve altın süslemeli elbiseler giymiş halk düğün ziyafeti için iç kapılara doğru ilerliyordu.

Kral Hundur ve kraliçesi aralarında yürüyor, jarl'larını ve soylularını küçümsüyorlardı. Hundur hâlâ yeni birleştirilmiş pençeleriyle övünüyor, Sör Grisen'in ölümüyle pek ilgilenmiyordu. Hundur, Tomas'ın çenesinin manipüle edilmiş olmasını asla umursamadı; tek umursadığı genç eritici tarafından aptal yerine konmaktı. Halkı ve Jorvan'ın, kızının evliliğinin şanlı soyunu devam ettirmesi için iyi dileklerle evlerine nimetler sunduğu bugün onun için şan ve güç zamanıydı.

Tomas Grisen artık Myrdan kralı için unutulmuş bir isimden başka bir şey değildi.

Damir ve Ingir'i henüz görememiştim.

"Seninle birlikte koşmalıydım." Kael bir elini seax kabzasına dayadı. "Bencillik ettim Ly."

"Bencil mi? Kael, sen bencil değilsin."

Başını iki yana salladı. "Jakobson'a beni kovduğu için haksız olduğunu kanıtlamak istedim. Tanrım, Stav saflarında yükselmeyi o kadar çok istiyordum ki. Asla eğitime gitmemeliydim."

"Bu her evlat için gereklidir."

"Umurumda bile değil." Kael ensesini ovuşturdu. "Lyra, ailemi kaybettim ama seni buldum. Sen benim kız kardeşimsin ve ben... seninle birlikte kaçmalıydım. Seni saklamalıydım."

Yüzüm buruştu. Kollarımı beline doladım. "Bu senin suçun değil, aptal."

Kael beni kendine doğru çekti. "Hala suçu üstleniyorum, haşere."

"Belki de en iyisi kaderimle yüzleşmektir. Burada ya da dışarıda, beni hor görenleri ya da beni kullananları her zaman bulacağım."

"Yapma," diye uyardı Kael. "Bir kralın güç tutkusu uğruna canını vermek, tanrıların sana büyülerini bahşetme sebebi değil Ly."

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyordum ama sert bir vuruş bizi ayırdı. Kael elini kaldırarak geride durmamı istedi ve ihtiyatlı bir şekilde kapıyı açtı.

"Kaptan Baldur." Baldur ite kaka odaya girerken doğruldu.

Altı Stav koridorda kaldı, koyu mavi giyinmişlerdi, üniformalarının daha ince iplikleri kraliyet düğünü gibi büyük festivaller için ayrılmıştı.

"Geri çekil, Stav Darkwin." Baldur Kael'e bakmadı bile. Biraz isteksizce başını eğerek beni selamladı. "Melder Bien. Size eşlik etmek için gönderildim."

"O Nöbetçi'nin sorumluluğu altında." Kael aramıza girdi. "Dün duyduğunuz gibi ikimiz de kral tarafından görevlendirildik Kaptan."

Baldur'un gözleri karardı. "Adamlarım ve ben ek olarak gönderildik, Darkwin. Buraya senin görevini çalmaya gelmedim. Konu açılmışken, Nöbetçi nerede?"

Kael tereddüt etti. "Prens tarafından çağrıldı."

Baldur kıkırdadı. "Ashwood için hangi görevin daha önemli olduğu açıkça görülüyor. Melder Bien, eğer isterseniz." Kaptan kapıya doğru bir kolunu açtı, ben kıpırdamayınca kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"Ben... bu kadar çok sayıda kemiği birleştirmeye hazır olduğumdan emin değilim. Sabahtan beri kendimi oldukça hasta

hissediyorum." Baldur'un dudağı seğirdi.

"Tıpkı kral gibi." "Ne?"

"Kral oldukça rahatsız. Kaynaşmayı geciktirip geciktirmediği hakkında bir bilgim yok. Sizi krala götürmek için burada değilim. İç soylu evler -Kraliçemiz ve müstakbel kraliçemiz seni de bir parçası olarak görüyor ve onun kanadında toplanıyorlar. Senin de onlara katılmanı istiyorlar."

Kraliçe ve onun lanet öğle yemekleri. "Prenses de katılıyor mu?" Baldur başını salladı. "Bir süreliğine. Sanırım yemin töreni için giyinecek."

Bir parmak eklemimi kırdım. "Nöbetçi döndüğünde nereye gittiğimiz konusunda bilgilendirilmesi gerekecek."

Baldur hayal kırıklığıyla homurdanarak adamlarından birine Nöbetçi'yi bulmasını işaret etti. "Artık gidebilir miyiz?"

Başka nasıl oyalanacağımı bilmiyordum. Yrsa'nın orada olacağını bilmek, tanrıların bize acımış olabileceğini ve Damir'in sağlığının rütbe birleşmelerini geciktirebileceğini bilmek gerginliği biraz azalttı.

Kael hiç tereddüt etmeden yanıma yaklaştı ve Baldur ile adamlarını kraliçenin kanadının dışında inşa edilmiş bahçelere kadar takip ettik.

Stonegate'teki pencerelerin çoğu güneş ışığını içeri almak için Kraliçe Ingir'in kanadına yerleştirilmişti. Kilimlerin ve duvar halılarının donuk tonlarını dengelemek için kraliçenin koridorlarına eşit aralıklarla yerleştirilmiş küçük masaların üzerine, renk katmak için yüzen çiçeklerin bulunduğu cam kaseler yerleştirilmişti.

Ne kadar aydınlık olursa olsun, sarayın bu tarafına geçmeye cesaret edemedim. Ayna dünyasında karanlık her zaman en yoğun burada olurdu.

Baldur bizi kanadın arka tarafına yakın açık bir odaya götürdü. Nemli hava yanaklarımı okşadı; ipeksi çiçek kokuları, nemli toprak ve yağmur her nefesi dolduruyordu. Cam kapılar bir duvarın tamamını kaplıyordu ve boyalı saksılardan duvarlara nemli çiçekleri ve otları olan yüksek iç mekan sarmaşıkları tırmanıyordu. Narin ahşap masalar çok sayıda misafiri ağırlayacak şekilde yerleştirilmişti.

Bütün masalar boştu.

Kraliçe Ingir bitki kaplarından birinin üzerine eğildi ve küçük bir ibrikten bir damla su döktü.

"Ah. Melder Bien. Güvendesiniz. Bunu gördüğüme ne kadar sevindim."

Kalbim kaburgalarımı zedeledi. "Olmamam için bir sebep var mı, Majesteleri?"

Ingir'in kırmızı lekeli dudakları kıvrıldı. Hiçbir şey söylemedi ama Baldur Kael'in üzerine döndü, dar hançerini çenesinin altına dayamıştı.

"Sen ne-" Kael'in sözleri, Baldur bıçağın ucunu daha derine saplayıp kan akıtınca kesildi.

"Stav Darkwin, Myrda'nın soylularından Sör Tomas Grisen'i öldürmekten yargılanacaksın."

"Ne!" Kael'e uzanmaya çalıştım ama Baldur'un muhafızlarından biri beni geri çekti. "O yapmadı. Hayır, dur. Tomas'ın ölümüyle hiçbir ilgisi yok."

Tanrım, Roark neredeydi?

Ingir'in nazik elleri omuzlarıma dolandı ve beni kendine çekti. "Biliyorum kızım. Bunu duymak rahatsız edici, şüphesiz."

"Hayır!" Elllerinden kurtulmaya çalıştım ama kraliçe sadece ellerini daha da sıkı. "O yapmadı. Bütün gece benimleydi. Dur." Bir Stav Kael'in bacağına arkasına tekme atıp onu dizlerinin üzerine düşürdüğünde sesim tizleşti ve çaresizleşti.

Bir sonraki nefeste onu kılıcından ve silahlarından kurtardılar. "Onu ben öldürmedim," diye homurdandı Kael.

Baldur kıkırdadı. "Sen bilinen bir yalancısın, eriticiyi sakladığı için vatana ihanetten yargılanması gereken bir adamsın. Sana neden inanayım ki?" Yüzbaşı bana doğru döndü, yüzünde zalim bir sırıtiş vardı. "Başka birinin ona farklı bir kader için şans tanıyıp tanımayacağını görene kadar onu zincire vurun."

Kalan beş Stav Kael'in etrafını sardı. Biri bileklerine bir dizi kelepçe t a k t ı . İtti. "Lyra! Git. Yakala onu. Yakala onu."

Bana kaçmamı, Roark'ı bulmamı söylüyordu. Burada korkunç bir yanlışlık vardı.

Muhafızlar kaptanlarının emriyle onu sürükleyerek götürdüklerinde Kael'in adını haykırdım. Kıvrandım, çekiştirdim ve pençeledim.

Tırnaklarımdan biri elini çizdiğinde Kraliçe Ingir tısladı. Beni kenara itti ama Baldur beni yakalamak için oradaydı.

Sırıtışı kötücül ve acımasızdı. En az adaşı kadar kurnazdı. Tilki.

Gözlerim kısıldı. "O hiçbir şey yapmadı."

"Eminim yapmamıştır." Baldur bir elini çeneme dolayarak sıktı. "Ama kraliçe Stonegate'in otoritesidir ve onun yaşaması ya da ölmesi artık senin omuzlarında."

Titredim. "Kral nerede?"

"Bunu da halledeceğiz." Baldur elini indirdi ama kolumu sıkıca tutmaya devam etti. "Bir süredir seninle *gerçekten* tanışmak istiyordum, Súlka Bien. Konuşmak için çok geç kaldık. Şimdi iyi dinle, hayatlar buna bağlı olabilir."

Kraliçe Ingir'in gözleri nefret dolu ve sert bir hal almıştı. Baldur beni odasının derinliklerine, uzaktaki masalardan birine doğru sürüklediğinde, daha çok en ufak bir harekette saldırmaya hazır vahşi bir kediye benziyordu.

Sandıklar yanına yığılmıştı. Kapaklardan biri kırık ve içinde ruh kemikleri vardı. İşaretlenmiş ve birleştirilmeye hazırlanmış yüzlerce kemik her bir kutunun içinde yığınlar halinde duruyordu.

Baldur beni sarmaşıklarla kaplı uzun bir kirişin etrafından dolaştırdı. Göğsümden bir çığlık koptu. Dizlerimin bağı çözüldü.

Gözlerimi onun parçalanmış yüzünden alamıyordum. Kral Damir taş zemine yayılmıştı, kıpırdamadan duruyordu, üzerinde en güzel giysileri vardı. Parmakları birleştirilmiş, kafatası düzleştirilmiş, böylece çenesi göğüs kemiğine lehimlenmişti. Açık yaralar, sanki düzinelerce kez iğnelenmiş ve çizilmiş gibi gambesonundaki kesiklerden kanıyordu.

Vücudum titreyecek kadar kanım dondu. Kral ölmüştü.

(YÜZÜM GÖZYAŞLARIYLA ISLANMIŞTI ama kendimi soğuk ve uyusmuş hissediyordum. Gözyaşlarımı durdurmaya çalışmadım; düştüğünü bile hissedemiyordum.

Baldur masanın karşısındaki sandalyelerden birine oturmuş, Kraliçe Ingir de onun yanında, önünde birkaç seidr rünü, kurumuş siyah yapraklar ve küçük bir soyma bıçağı duruyordu.

"Eminim kafanız karışmıştır." Baldur kendini beğenmişlik kokuyordu. "İzin verin açıklayayım. Kraliçenin kraldan hiç hoşlanmadığı bir sır değil, ama ben, tanrılar, sonunda onun gözlerindeki ışığın gidişini izleyebileceğim günün hayalini kurdum. Onca yıl dizlerimin üzerinde, bedenim bana ait değilken, hepsi hak etmediği bir ödül içindi."

Baldur'un sesi keskindi ve her kelime çürümüş gibi dilinden dökülüyordu.

Çenemi kaldırdım, yumruklarım kucağımda sıkıca kıvrılmıştı. "Ne ödülü?"

"Aptalı oynama. Gezin. Kemikleri arıyorsun." İnkâr etmedim. Ne anlamı olabilirdi ki?

Baldur parmaklarını masaya vurdu. "Kendi ölümümü sahnelemek için onca zahmete girdim, sadece zanaatının gerçek gücünü anlamayan basit bir kadın tarafından geri çekilmek için."

Dilimi dudaklarımda gezdirdim, tuz ve kan tadı aldım. "Kimsin sen?"

Bir elini açarak Kral Damir'in bedenini işaret etti. "Bu haliyle oldukça açık olacağını düşünmüştüm. Hayır mı? P e k â l â , beni

Tilki Baldur, ama bana verilen isim Fadey'di." Panik

göğsümde yükseldi. "Fadey."

Baldur-Fadey-kollarını iki yana açarak kıkırdadı. "Büyüleyici, değil mi?

Bu mu?"

"Ama nasıl... Prens, Baldur'un yüzünü çocukluğundan beri tanıyor." "Oh evet. Baldur neredeyse burada büyüdü."

"Ama o olmasaydınız Prens Thane bunu bilirdi."

"Yeni biri olursam olmaz, Melder Bien." Fadey durakladı

Sanki nasıl devam edeceğini düşünüyormuş gibi bir nefes aldı. "Şimdi, gölgelerden onun tavırlarını incelemek biraz zaman aldı. Ashwood'un keskin gözleri her zaman onu izlerken, Tilki'nin ses tonunu nasıl değiştirdiğini, sikini nasıl kaşındığını büyük bir dikkatle öğrenmem gerekti."

Ciğerlerimi dolduracak kadar hava çekemiyordum. Sadece kısa, bitkin nefesler. Gerçek Kaptan Baldur'u takip etmiş, incelemiş, sonra da katletmişti.

Fadey, "Kemik zanaatkârları daha düşük bir büyüdür, ancak şans verildiğinde oldukça parlak olabilirler," dedi. "Ölümünden sonra Baldur'un gerçek kemikleriyle, Stav Uther için onun benzerini üzerimde yeniden inşa etmek o kadar da zor olmadı. Vücudu ve yüzü. Acı verici ama oldukça etkileyici."

"Aptal çocuk." Ingir başını salladı ve önündeki rün çiplerini hizaladı.

Fadey başını salladı. "Uther siz gelmeden hemen önce ölü bulunan bir Stav Muhafızıydı. Zanaatında oldukça yetenekliydi."

"Çocuk açgözlülük yapana kadar." Ingir kaşlarını çattı.

"Yazık." Fadey çenesini ovuşturdu. "Kendisine ödenen harçlığın yeterli olmadığını düşünmeye başladığında, asılsız tehditlerine başladı. Krala ihanetimizi söyleyecekmiş gibi konuşuyordu. İyi bir zanaatı boşa harcadı ama ortadan kaldırılması gerekiyordu."

Titrememi durduramıyordum. "Ama Fadey'in cesedi... bulundu. İşkence görmüştü."

"Baldur'un cesedi." Fadey elini yüzünde gezdirdi. "Az önce yetenekli bir kemik ustasının neler yapabileceğini açıkladığımı sanıyordum. Acı verici bir süreçti ama eski özelliklerimden birkaç parça zavallı Baldur'un yeni, işkence görmüş yüzünü oluşturdu."

"Kral onu benim kanadımın hemen dışına gömdü," dedi Kraliçe Ingir. "Fadey'i küçümsemediğimi düşündü, o yüzden bunu küçümsemek için yaptı. O aptalın bundan pek haberi yoktu."

Ayna diyarındaki ve ötesindeki odasının karanlığını hissetmiştim. Baldur'un bedeni huzursuzluk içindeydi, bunda hata yoktu. Öfkeli ruhundan zifiri karanlık gölgeler yayılıyordu.

"Melder çocuğunun öldüğüne hiçbir zaman tam olarak ikna olmadım. Baskınlardan kaçırıldığına dair söylentilere inanma eğilimindeydim." Fadey'in gözleri karardı. "Mevsimler boyunca bağnazlarla, Özgür Halk'la, hatta birkaç açgözlü yağmacıyla birlikte çalışarak bir melder söylentisinin peşine düştüm. Umutsuzca özgürlüğü arzuluyordum ve sen benim çıkış yolundun. Yerime da ha genç bir melder koysalar Damir talihsiz ölümümün yasını zor tutardı."

Sert bir nefes üfledim. "O zaman neden hâlâ buradasın?"

Fadey gülümsedi ama gülümsemesinde parlak bir şey yoktu. "Gücünün tek bir damlasını bile hissetmediğim mevsimlerin ardından, Gezgin'in kemiklerinin efsaneler ve söylenceler arasında kaybolduğuna inandım. Sonra küçük köyünüze atadığımız kan işleyicisi, basit bir hizmetçi kızda gümüş yara izleri olduğunu haber verdi."

Tanrılar. Vella'nın ihanetinin arkasındaki adam Fadey'di; yazdığı mektuplar ona gönderilmişti.

"Burada olmamın ne önemi vardı ki?"

Fadey alay etti. "Kendin hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun. Neden varlığın krallıklar arasında kan dökülmesine neden oldu, hepsi seni bulmak için mi?"

Ellerimi yumruk haline getirdim. "İçimde bana söyleyeceğin bir his var."

"*Gezgin Masalları*'nda, ilk zanaat kralını öğreten kimdi? nasıl birleşilir?"

Dişlerim birbirine çarptı. Tek kelime etmek istemiyordum ama Ingir küçük bir bıçağı kaburgalarımın yan tarafına saplayarak derimi deldi. Fadey'e ters ters baktım. "Tanrı-Kraliçe. Kendi kocasının açgözlülüğünü durdurmak için çaresizlikten!"

Fadey acı acı güldü. "Haklısın Lyra. Tanrı-Kraliçe yüksek doğumlu kanı sayesinde el sanatları konusunda yetenekliydi. Yüzyıllar boyunca onun gücüne, onun kudretine sahip bir ruh çıkmayacaktı. Eski destanlar ve bilginlerin şiirleri tanrıların kehanetlerini ve yeminlerini tercüme ediyordu ve çoğu tanrı-kraliçenin gücünün bir başkasında yeniden doğacağına inanıyordu." Fadey eğildi

avuçlarını masanın üzerine koydu. "Yüzyıllardır ilk kadın eritici sensin Lyra Bien. Herkesin neye inanacağını sanıyorsun?"

Nefesim göğsümde sıkıştı. Hayır. Bu delilikti. "Ben tanrı kraliçe değilim."

"Elbette değilsin," diye alay etti Fadey. "Bu reenkarne olmuş bir ruh değil, krallıkların arzuladığı onun gücü. Önceleri her şeyin boktan olduğunu düşünüyordum, sonra senin birleştini gördüm. Ne bulunmaz bir şeysin sen. Tek bir dokunuşla bir ruh kemiğine yeterince derinden bağlandın ve eriticinin transına girdin. İşte o zaman daha fazla kemik hissedilir ve bulunur. Transın beni ele geçirmesi için beş kış boyunca birleşmem gerekti ve hiçbir zaman seninki kadar güçlü olmadı."

Fadey kendi gözlerini ovuşturdu. Mavi gözyaşları yanaklarına döküldü ve ince bir renk pırıltısının altında, siyah merkezi bozan bir gümüş parıltısı vardı.

Çenemi kaldırdım. "Madem beni burada istiyordun, neden ölümünü sahneledin?"

Fadey soruyu duymazdan geldi ve kendi sorusunu sordu. "Kan zanaatı hakkında ne biliyorsun Melder Bien?"

Kraliçeye hızlı bir bakış attım. "İyileştirir, çağırır, korur."

"Bu biraz, evet." Fadey masanın kenarında volta attı. "oğu kişi kan zanaatının en zayıf zanaat olduğunu düşünür, ama iki kişi arasında kan bağı oluşturabileceğini biliyor muydunuz?"

Nabzım hızlandı. Hiçbir şey söylemedim.

"Kan zanaatkârları genellikle evlilik yeminleri sırasında bağlılıklarını göstermek için birbirlerini bağlarlardı." Fadey tuniğinin altından iki sarmal yılan şeklinde ahşap bir tılsım çıkardı. "Bu hafife alınacak bir şey değildir, çünkü kan bağı bir kişinin diğerinin düşüncelerine ve zihnine girmesine, hatta bir süreliğine bağ aracılığıyla gç dnç almasına izin verir."

Kıpırdamadan durdum. "Ne diyorsun sen?"

"Seni bulduktan sonra kanının bir kısmını almak gerçekten de o kadar zor olmadı." Fadey kraliçeyle hınzırca bir sırtış paylaştı. "Skalfirth'te o bıçağı kendi boğazına dayarken bu kadar pervasız olmamalıydın."

Tılsımı yüzümün önüne örttü. Ahşabın taneleri kızıla boyandı.

"Bununla," diye devam etti, "kraliçe seni trans halinde takip etmem için bir yol sağladı." Dişleri parladı. "Düşmüşlerin ruhlarına tamamen çekildiğini biliyorum ve orada, ne sırlar saklıyorsun."

Kraliçe Ingir oturduğu yerden kalktı. "Ne zamandır Dravenmoor'a bağlısın? Suikastçılara? Oğlumu katletmeye çalıştın!"

Ben kaçmaya fırsat bulamadan avucu yüzüme çarptı. Yüzümü tutarak sandalyede sendeledim. "Hayır. Saldırıların hiçbirini ben göndermedim."

Fadey, "Sonunda düşüncelerinizi gördüğümde, aranızdaki ruh bağına gördüm," diye tersledi.

"Ruh... ruh bağı mı?" Skul Drek ile benim aramdaki yaldızlı ipi mi kastediyordu? "Eğer her şeyi görseydin, ne benim ne de onun neler olduğunu anlamadığını bilirdin."

Fadey sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturdu. "Her şeyi göremedim, orada geçirdiğin zamanın daha fazla parçasını. Ama kemikleri hissetmek için yeterliydi. Daha önce hiçbir eriticinin yapamadığı bir şeyi yaptın. Benim asla yapamadığım gibi, düşmüşlerin arasında yürümenin, onların dinlenme yerlerini hissetmenin bir yolunu buldun. Benim göremediklerimi sen görebileceksin."

"Kemikler mi?"

Fadey alay etti. "Damir'in neyin peşinde olduğunu öğrendiğimden beri Gezgin'den başka bir şey düşünmedim. Kemiklerin dağınık olduğunu biliyorum ama bir tane bulduk ve senin suikastçıyla olan tuhaf bağına onu ele geçirmenin anahtarı olacak." Tekrar Ingir'e baktı. "Korumaları geçemiyoruz ve ben de onları göremiyorum, sadece eşsiz bir güç hissediyorum. Ama seninle birlikte artık her şey değişecek."

"Gezgin'i kendin için mi istiyorsun?" Sesim kuru bir törpüyle çıktı.

"İstiyorum."

"Var." Ingir bitkilerini düzenlerken durakladı, sesi ani çıkıyordu.

Fadey bir elini göğsüne bastırdı. "Biliyoruz. Ingir'in büyüsü yeni bir güç, güçlü bir güç hissettirdiğinde merak ettik. Bir eriticinin transına girmeye çalıştığımda, ancak yeni bir tür büyü tarafından mezar alanına karşı korunduğumda, eşsiz bir zanaata sahip bir şey bulduğumuzu biliyordum."

Çenemi kaldırdım, aynı anda hem dehşete kapılmış hem de öfkelenmiştim. "Onları senin için asla birleştirmeyeceğim."

Fadey bir kahkaha attı. "Oh, bundan sonra bize asla yardım etmeyecek kadar ihanete uğramış hissedeceğini zaten biliyordum. Ama gücün ve zanaatın yeterince işe yarayacaktır."

"Onu alamazsın."

"Hangi kemikleri alacağımı seçme şansın olmayacak. Ölmüş olacaksın, Melder Bien."

Donup kaldım. Kemiklerim.

Fadey başını öne eğdi. "Anlıyorsun, değil mi? Bunun doğal olmadığını ve senin bir savaşçı olmadığını biliyorum ama kemiklerini benimkilerle birleştirmek bana senin ruhunun gücünü verecek. Gezgin'in kemiklerini görmek ve bulmak için senin yardımına ihtiyacım olmayacak, çünkü onları kendim hissedebilecek kadar güçlü olacağım. Belki suikastçı evcil hayvanını bile elimde tutabilirim."

"Cinayet işleyemezsiniz, yoksa ruhunuz bozulur."

"Tüm zanaatların ve krallıkların gücünü kazanmak için risk almaya değer, canım." Ingir rün taşlarıyla bir daire çizerken mırıldandı.

Tanrım, beni parçalara ayıracaklardı.

"Bunun korkutucu olduğunu biliyorum," dedi Fadey, neredeyse nazikçe. "Ama Gezgin'i bir araya getirdiğimde hiçbir zanaatkâr zalim anlaşmalardan korkmayacak. Bir zamanlar olduğu gibi tek bir kral, tek bir ses altında yaşayacaklar. Senin fedakârlığın halkımızı nesiller boyu koruyacak, Lyra."

"Sen delisin." Adamdan uzaklaşabildiğim kadar geriye oturdum.

"Hayır." Fadey kıkırdadı. "Kızgın değil. Kararlı."

"Kaçabileceğini düşünebilirsin," dedi Ingir son rün parçasını düzelterek, "ama unutma kardeşin elimizde. Onu bozguna uğratacağız."

Gözlerimde taze yaşlar yandı. Sevdiklerim için canımı verirdim. Ruhum bunu biliyordu.

"Kemik ustası öldürdün," dedim, oyalanmak için bir şeylere uzanarak. "Kemiklerimi ruh kalıbıyla işaretleyemeyeceksin."

Ingir rün çemberini işaret etti. "Kemik zanaatkârlarını bile ikna etmenin yolları vardır. Belki de getirdiğin güzel zanaatkârı ziyaret ederiz.

seninle. Ya da kardeşiyle. İkiſi de olur."

Nefret gözyaşları yaktı. Edwin'i ya da Hilda'yı aileleriyle birlikte yeni bir başlangıç yapmak üzereyken hapse atmaya zorluyor ve tehdit ediyorlardı.

"Sana acısız otlar vereceğim." Ingir ayağa kalktı ve odanın içinde bir sıra saksı bitkisine doğru yürüdü. Omzunun üzerinden baktı. "Bıçağı hissetmeyeceksin."

Kael'in gerçeği öğrendiğinde hissedeceği acıyı düşününce kalbim sızladı.

Roark'ın hissedebileceği acı.

Dudaklarım titredi. Roark, beni güvende görmek için ihaneti göze almıştı. Beni kaybetmenin yasını tutacak mıydı? Halkın korktuğu ya da kızdığı o soğukkanlı Nöbetçi'ye döner miydi?

Ingir'in rn çiplerinin yanında masanın üzerine bıraktığı bıçağa baktım. Kadın tam bir aptaldı. Roark'ın bana daha bu sabah öğrettiği bir ders vardı: Sevdiklerimiz için ölmek onurlu bir şeydi ama onlar için öldürmek çok korkunçtu.

Hiç düşünmeden bıçağının kabzasını kavradım ve Fadey ayağa fırlarken masanın diğer tarafına doğru hamle yaptım. Ingir şaşırmış bir halde arkasını döndü. Eteğini topladı ve durmam için bana bağırarak bitkilerden uzaklaştı.

Çok geç kalmış olacaktı.

Fadey bir Stav'ın yüzünü taşıyordu ama savaşçı değildi. Yavaş tepki veriyor, sersemliğinin içgüdülerini kreltmesine izin veriyordu. Bıçağın ucunu elinin üst kısmına saplamak için zamanım vardı.

Zayıf bir darbe. Yine de acı içinde haykırdı. Bıçak etini yırttı. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Avucum açık eti kapladı. Burnumda, ciğerlerimde, dilimde, denizdeki bir fırtınada zanaat kabardı.

Fadey'in bağırışları ne yaptığımı anladığında yeni bir korkuyla çatladı. Kemik kırıldı, ısındı.

Elini masadan çekmeye çalıştı.

Parmaklarındaki, avuç içindeki küçük kemiklerin çoğu erimiş maddeye dönüşmüş, tahtanın üzerine dökülmüştü bile. Hızla bacağında bir yara daha açtım. Fadey bana küfrediyor, tıslıyor ve tükürüyordu ama bükülmüş elinin acısıyla zayıf düşmüştü.

Bileğini, avucundan fırlayan altın zanaat ipliklerine dokunabilecek kadar çekerek, etinin altındaki kemiklerinden yeni altın ipliklerin kanadığı uyluğundaki açık yaraya götürdüm.

Karşı yumruğu kafatasıma çarpıp beni geriye savurmadan önce tek yapabildiğim bir, iki dikişti.

Yine de Fadey'in elinden kopan kemik parçaları dizinin üstündeki yere yapışmış ve onu kambur durmaya zorlamıştı.

Teni nefretle kıpkırmızı oldu. Elini çekip dik durmaya çalıştığında gözleri erimiş cehennem ateşi gibi parladı.

"Seni *kaltak*." Dudaklarından tükürükler fışkırdı. "Öldür onu. Ingir, öldür onu!"

Kalenin arka kapılarının yakınındaki tepelere açılan cam kapılara doğru koştum. Ingir çığlık attı ve peşimden koştı. Durmadım, arkama bakmadım.

Dışarıda güneş gözlerimi yakıyordu. Meraklı bakışlardan ve gezinen misafirlerden kaçarak koşmaya devam ettim.

"Durdurun onu!" Ingir'in sesi kırık bir hıçkırığa dönüştü. "Eriticiyi durdurun! O... o kralı *öldürdü*."

Kusacağımı sandım. Kraliçe suçlarımı haykırdıkça kornalar çalıyordu. İyi bir önlem için dizlerinin üzerine çöktü. Geniş çimenlik alanın her tarafı, leydilerinin emirlerine cevap veren Stav Muhafızlarıyla doluydu.

Bir ileri bir geri döndüm. Hiçbir yön beyaz kurt sembolünün parıltısından kurtulamıyordu.

Kapana kısılmıştım.

(BİR ŞEYLER DOĞRU DEĞİLDİ.

Korkunç bir şey görmeyi umarak omzumun üzerinden baktım. Açık bir kapıdan başka bir şey yoktu ve kuzenim Yrsa'ya usulca fısıldayarak son örgülerini yerine oturtmasına yardım ediyordu.

Kanım kaynamaya başladı, sanki daha derinlerdeki bir parçam tedirginlik bulutundan kurtulamıyordu. Sönmüş bir ateşten çıkan duman gibi toplanmaya devam etti.

"Tek söylemek istediğim, bir uyarı kelimesi takdir ederdim." Thane bileğine gümüş bir kol yüzüğü taktı, iki ucunda birbirine hırlayan iki kurt başı vardı. "O piçi katletmek için seninle bile gelebilirdim."

Tomas artık önemli değil. Thane'i yatağının ucuna kadar takip ettim, prens ayakucuna oturup cilalı siyah botlarını çekiştirene kadar konuştuk. *Lyra birleşemez, o kadar çok değil. Ertelemeliyiz ya da Damir'i bu fikirden tamamen kurtarmalıyız.*

"Roark." Bir elini kaldırdı. "Sabahtan beri babamdan haber alamadım. Annem iyi olmadığını söyledi. Bir gecikmemiz var." Prens ayağa kalktı ve elini omzuma vurdu. "Düğünden sonra, böyle bir kutlamadan sonra savaşın uygunsuz olduğu konusunda ısrar edeceğim. Eğer yeterince kurnaz olursam, bize bir hafta daha kazandırabilirim."

Onu burada ölüme terk etmeyeceğim, Thane.

Prens başını eğdi, tek kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Çenem gerildi. *Sanırım biliyorsun.*

Cesur Thane çok konuştu, alay etti ve şakalaştı ama uzun bir süre kasvetli ve sessiz kaldı. "Onu ne zamandır seviyorsun?"

Lyra'ya yaklaştıkça kafamda çözölen gerçekleri nasıl açıklayabilirdim ki? Başımı salladım. *Önemli değil. Onun ölümünü izlemeyeceğim.*

Stonegate'te görev her şeyin üstündeydi. Thane'in krallığına karşı evlenmek, üremek ve atalarının her zaman yaptığı gibi yönetmek gibi bir görevi vardı. Her ne kadar iyi kalpli olsa da, kalbimin arzusu için onurundan vazgeçeceğini tahmin etmemiştim.

Stonegate'e ve kraliyet evine ne kadar yakın olursak olalım, ben hâlâ onlara hizmet etmek için burada bulunan bir Draven çocuğuydum. Onlar bana hizmet etmek için burada değillerdi.

"Seni Dravenmoor'a almazlar." Prense baktım, biraz afallamıştım.

Çenesini ovuşturarak volta attı. "Onu yine küçük bir köyde saklayabiliriz, buna alışkındır. Ama babam onu tekrar bulmak için aramaktan asla vazgeçmez. Onu Gece Geçitleri'nden kaçırmayı ve Özgür Olmayan Halk'ın yanına bırakmayı planlamıyorsan başka bir yer yok. Belki onu yemezler."

Kaşlarımı çattım.

"Ne?" Thane bir elini havaya kaldırdı. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz? Ben burada kral değilim ve sen de..." Prens durakladı. "Roark, varlığının onun için bir risk oluşturacağının farkındasın. Lyra'yı başka bir yere götürürsek, onunla birlikte gidemezsin. Bir Jorvan kadınının bir Draven'la birlikte olması çok fazla dikkat çekecektir."

Bu onu tutabileceğiniz anlamına gelmez. Bazen en iyisi buysa onlardan vazgeçmeniz gerekir.

Daha önce bir kez Lyra Bien'i tutamayacağım söylenmişti. O zaman da doğruydı, muhtemelen şimdi de doğrudur. Bakışlarımı indirdim. Eğer bu onu hayatta tutacaksa, belki de ondan tekrar uzaklaşabilirdim. Bu düşünce içimi hasta dalgalarla çalkaladı.

Thane elini omzuma attı. "Zamanımız var dostum. Onu güvende tutmak için bize en az bir hafta vermek için elimden geleni yapacağım. Artık onu önemseyen tek kişi sen değilsin."

Onu kurtarmak için başka bir yol düşünmemiz gereken süre bir haftaydı.

Bir boğaz temizlendi. Kapı aralığında genç bir Stav vardı. "Bağışlayın beni, prensim. Nöbetçiye Stav Darkwin ve Melder Bien'in buluşacağını bildirmek için gönderildim..." Bakışları Yrsa'nın üzerine düştü. "Kraliçe ve prensesle görüşüyorlardı ama prensesin burada olduğunu görebiliyorum."

Lyra, Yrsa ile görüşmemiştii.

Kael, Lyra'yı sebepsiz yere, daha yüksek bir emir olmadan odasından çıkarmazdı.

Benden, Thane'den ya da belki kraldan başka bunu emredecek kimse yoktu.

"Melder Bien'i hiç çağırmadım," diye fısıldadı Yrsa, bakışları

Ben.

"Roark-" Thane kolumu tutmaya çalıştı.

Onu atlattım ve Stav'ı tuttum.

Tökezledi. Ne söylediğimi bilmiyordum ama hareketlerim çok çılgıncaydı ve genç muhafız Thane'e yalvaran bir bakış attı.

"Melder Bien'i almaya kim geldi?" Thane'in avucu göğsüme vurarak beni kapı aralığından dışarı itti.

"Kaptan Baldur, Majesteleri."

"Ve ona annem ve gelinimle buluşacağı mı söylendi?" "Evet, Majesteleri."

Bedenim bir nefes için durdu, sonra harekete geçti. Stav Muhafızını iterek geçtim ve koridora doğru fırladım.

Thane'in karışık adımları ona yetişmek için acele ediyordu. "Roark, aklını başına topla, seni inatçı piç kurusu."

Arkamızdan Thane'inkinden daha hafif adımlar geliyordu. Şüphesiz Emi'ydi. Arkama bakmadım. Bir el omzumu kavradı ve beni döndürdü. Thane'i geri ittim, karanlık ve acımasız bir şey yüzeye doğru tırmalıyordu.

Burnumdan derin bir nefes çektim, ta ki kanımdaki sıcaklık hissi yatışana kadar. *Beni bir daha durdurma.*

"Düşün." Thane başının yan tarafına vurdu. "Baldur kendini beğenmişin teki ama babamın değerli eriticisine zarar vermek için hiçbir sebebi yok. Annem onu çağırmış olabilir-"

Ve baban onu birleşmeye zorlayabilir. Ellerimi çılgınca salladım.

Thane içini çekti. "Pekâlâ. Onu bulacağız. Eğer Baldur onu kraliçeyle görüşmeye götürdüyse, o zaman annemin kanadına gideriz."

Emi bir elini koluma koydu ve sıktı. "Thane haklı. Oraya gidiyoruz. Her şey yoluna girecek."

Yrsa da onu takip etti, gözlerinde endişeli bir ifade vardı.

Seax'ımı çektim, başımla dış çimenleri işaret ettim ve prensesle vedalaşmayı beklemeden merdivenleri ikişer ikişer inerek alt kata çıktım.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Duman ve tuzlu suyun tadı dilimi safra gibi yaktı. Ruhumun en keskin kenarlarından, nefret, öfke ve açgözlülükten başka bir şeye düşmeyene kadar saldırma, dumanlı gölgelere yenik düşme dürtüsü hissettim.

Rüzgâr çimenleri kırbaçlıyordu. Dış avlularda dolaşan kalabalığın arasından geçtim, onların soluk soluğa kalmalarına ve bağırmalarına aldırmadım; bazı erkeklerin kaba saba tavırları vardı.

Emi ve prens yetişti, Thane kısa kılıcını hâlâ kemerine bağlıyordu.

Bahçelerdeki patikalardan gitmek yerine, kemerlerden birinden geçip, bizi kalenin kraliçe köşesinin arkasına yakın bir yere çıkaracak olan bir dizi basamaktan aşağı indim.

Daha son merdivene adımımı atmıştım ki koç boynuzlarının böğürtüsü durgun sabahı yırttı. Botlar yosunlu kaldırım taşlarına basıyor ve Stav kaptanları gözetleme kulelerinden bağırarak emirler yağırdırıyordu.

"Git." Thane beni omuzlarımın arasından itti. "Haklısın, sen her zaman haklısın. Git."

Köşeyi hızla döndük. Hafif eğim, kraliçenin cam kapı duvarının yanına dikilmiş özel bahçesine bakıyordu. Açık çimler tepelere ve son duvarlara doğru yayılıyordu.

Orada, Stonegate'in kenarlarına doğru tırmanan Lyra'ydı.

Her taraftan Stav Muhafızları onu avlıyordu. Kraliçe Ingir dizlerinin üzerinde çığlık atıyor, duyamadığım bir şey için feryat ediyordu. Zaten seslerin çoğu boğuktu. Gemilerin gürültüsü kulaklarımı doldurdu. Çok uzun zamandır evcilleşmemişti.

benim emrimde. Artık değil. Kanımdaki gücü çağırmak bana aitti.

-Korkutmak,  ld rmek.

"Roark?" Yanımda durmasına rağmen Thane'in sesi mesafeliydi. "Yara izinde ne var? Kanıyor mu?"

"Thane." Emi'nin sesi titredi. "Geri  ekil."

 ki parçaya bölünmek son haftalara kadar hiç benim kontrol mde olmamıştı. Lyra'ya kadar.

Yavaş yavaş, gücü kontrolüm dışında tutan zincirler geri dönmüştü. Ruhum onunkine bağlıydı ve bunu kırmaya çalışan herkesi katledecektim.

Lyra tökezledi. Tekrar koşamadan bir Stav Muhafızı bileğini yakaladı.

Karanlık, yakacak kadar soğuk, her gözeneği parçaladı. Ruhundan korku akıyordu. Onun tarafından t ketildim ve kontrolü elimde tutma isteğimi bağlayan son ipi de kopardı.

Adımı sert ve ürpertici bir şekilde haykırarak karanlığın k rbacını serbest bıraktım.

DÜMDÜZ KOŞTU. Ben gerçeği bilirdim, ama başkası için ortaya çıktı olarak Stav. Yine de kaptan Ben olsam yanlışlıkla saldırıya uğradı a Jorvan kralını katletti.

Duvar benim son çarem. Beni Roark'tan, Kael'den çok uzağa götürdü. Beni ticaret yollarını açmaya ve ormandaki yağmacılara götürdü.

Koşmaya devam ettim.

Korna sesleri tekrar duyuldu. Titreşimleri iliklerime kadar işledi. Eteğimi daha sıkı tuttum ve adımlarımı hızlandırdım, ancak ayak parmağım bir toprak çukuruna takıldı.

Yanağım toprağa çarptı, otlar dilimi kapladı. Tekrar ayağa kalkmak için çaresizce dizlerimin üzerine çöktüm.

Güçlü, eldivenli bir el bileğimin etrafında kıvrıldı. "Melder Bien, dur. Sana ne oldu böyle?"

Stav Muhafızı beni geri çektiğinde çığlık attım. Tekmeledim ve çırpındım. Muhafız sırtıma tırmanırken bir kolum arkamda sıkıştı. Çok güçlü, çok uzun boyluydu. Hıçkırıklarım toprağa çarptı.

Saçıma uzandı. Dirseğim çenesine çarptı. "Lanet olsun sana."

Stav nazik olma çabalarından vazgeçti.

Yüzümü avluya dönerek kalçamın üzerine yuvarlandım ve kalbim küt küt atmaya başladı. Elinde kılıcı, bir karganın parlaklığını andıran siyah saçlarıyla Roark, Thane ve Emi'nin yanında duruyordu.

"Roark!" Adını haykırdım, sesi çatlaktı. "Ben Fadey!"

Duyup duymadığından bile emin değildim. Ama orada olduğunu bilmek garip bir rahatlama sağlıyordu. Eller hâlâ beni pençeliyordu, hâlâ tehlikedeydim ama onu görmek fırtınanın içinde bir sükûnet gibiydi. Nöbetçi beni görmüştü ve öfkesinin neler yapabileceğine tanık olmuştum.

Roark darbe almış gibi öne doğru eğildi. Birkaç kalp atışı boyunca omuzları çöktü. Düşeceğini sandığım anda Roark doğruldu.

"*Lyra!*" Adım ağzından döküldü ama bir yankı gibi uzayıp gitti.

Pürüzlü ses Roark'tan uzaklaşırken aynı anda boynunun yanından, omuzlarından, kaburgalarından siyah kana benzer karanlık bir şey döküldü. Korkunç, sarmal bir gölge, geniş, geniş omuzları, sisli gölgelerle sarılmış uzun, güçlü bacaklarıyla şekil alana kadar dalgalandı. Gerçek çelik gibi parlayan bir bıçağı olan bir hayalet adımı haykıran kişiydi.

Rüzgâr ve nefes yavaşladı. Bedenimi kavrayan muhafız hareketsiz kaldı.

Tanrılar adına. Roark, güvenliğim, sakinliğim... O Skul Drek'ti.

Ya da gölgelerdeki suikastçının bir parçasıydı.

Anlamamıştım ve Roark tekrar doğrulurken donmuş gibi aptalca bakakaldım. Kılıcını bir elinde döndürdü, sonra yamaçtan aşağıya doğru koştu, karanlık ve puslu gölgeler onun yanındaydı.

Skul Drek, kraliçenin kanadına en yakın birkaç Stav'a saldırdı. Asla kan akıtmadı, sadece zihinlerini, lanet olası ruhlarını ele geçirdi, ta ki muhafızlar ayaklarının üzerinde sendeleyip yönlerini şaşırana kadar.

Bir sonraki nefeste, suikastçının mürekkepli ipliklerinin soğuk sarmalları beni ve Stav Muhafızlarını sardı. Savaşçı kaçmaya çalıştı ama omzunun üzerinden döndüğü anda Skul Drek'in kapüşonlu yüzüyle aynı hizaya geldi. Renksiz et, bakır alevi gözler, kalbi kesip atabilecek bir alay.

Stav Muhafızı, gölgelerden oluşan hançerler göğsünü delip geçmeden, damarlarından etinin üzerine etli, şişmiş dallar gibi dökülmeden önce hareket edecek zaman bulamadı. Stav'ın gözlerinden mürekkep siyahı damlayarak

Kemiklerinin iliklerinde ne yaşıyorsa, adamın kalbinde ne yaşıyorsa onu.

Eti kesip biçmekten daha acı vericiydi.

Karanlık geri çekildiğinde, Stav Muhafızı öne doğru yığıldı, gözleri donuklaştı. Adam sanki gelişme arzusunu kaybetmiş gibi, neredeyse cansız bir şekilde çimlerin üzerine yığıldı.

Tanrılar adına, Skul Drek'in yaptığı şey bu muydu? Ruhlarla bağlantılı bir hayaletti o. Gölgeleeri bir kalbin içindeki yaşamı mı çalıyordu? Ölü değil, ama neredeyse canlı.

Karanlığın hengamesinde bir yerlerde çılgılık atmış olabileceğimi düşündüm. Skul Drek sadece benim korkum üzerine saldırısını durdurdu. Sanki kendi vahşiliğinde kaybolmuş, neden geldiğini unutmuş gibiydi.

Avuçlarımı nemli çimenlerin üzerine koyup çenemi kaldırdım. Suikastçi bakışlarımı tuttu, ateş ve yıldız ışığı. Roark. Karanlığı, acımasızlığı ve korkuyu soyarsam, kalbimi çalan adamın yüzünü neredeyse seçebilirdim.

"Nasıl-" Ellerim kollarımın altına dolandığında kelimeler kesildi.

Roark -benim Roark'ım, katı ve sıcak- beni ayağa kaldırdı. Onu ittim ama belime sarıldı.

"Hayır. Hayır." Düşüncelerim dönüyordu. Gördüklerimle başa çıkamıyordum. Daha fazla Stav yaklaştı ama Skul Drek aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyordu. Karanlık muhafızları kör etti, sonra gölgeleeri kalplerine vurdu, asla kan akıtmadı, sadece özlerini, içlerinde eşsiz bir şekilde yanan ruhlarını aldı.

Roark bana sıkıca sarıldı. Yuvamdaydı, sıcak ve sağlamdı ama zihnim gerçekte dönüyordu, artık bildiklerimle uzlaşmak için çaresizce çırpınıyordum.

Bunca zamandır, Roark Ashwood kapıdaki iblis olmuştu. Beni manipüle etti, bana saldırdı, o karanlıktan yapılmıştı.

Tutuşunu kırmaya çalıştım. Beni göğsüne bastırdı ve başını salladı, gözleri çılgına dönmüştü. Kan boynunu ıslatmıştı ve nefesleri ağırlaşmıştı.

"Lyra." Emi bize doğru koştu. Beni sırtımdan itti. "Şimdi olmaz. Git hadi. Senin için geliyorlar!"

Davullar ve korna sesleri bir saldırının habercisiydi.

"Acele edin. Bir at alabiliriz," diye bağırdı Emi. "Ahırlara ulaşana kadar dikkatlerini dağıt. Bağlantıyı koparma kuzen. Biraz daha dayan."

Roark'ın yüzü acıyla buruştu ama elimi tuttu ve Emi'nin peşinden koşarak bizi çimenlerin üzerinden kraliyet atlarının otlaması için çitlerle çevrili avlulardan birine doğru çekti. Dış kapılara yakın olan Stav, çimenliklerde ne olup bittiğinden emin olamadan koşuşturuyordu.

Skul Drek'le birlikte gelen salgın her neyse, sarayın çimenlerini kasvetli sisler kaplamıştı, sanki kraliyet evinin etrafına bir fırtına çökmüş gibiydi. Pusun içinden görmek zordu.

Roark tökezledi. İçgüdüsel olarak, ona destek olmak için uzandım.

Gözlerimiz kilitlendi. Orada, vahşi altının içine gömülmüş acı ve korku vardı. Bana daha önce hiç görmediğim bir çaresizlikle baktı.

Ellerimi çektim, geri adım attım, acı ve ihanet kanımda zehir gibi dolaşıyordu.

"Sarayda saldırı var," diye bağırdı Emi, arazinin dış kenarlarında devriye gezen üç Stav arkadaşına. "Nöbetçi Ashwood yaralandı. Melder'ı tahliye etmeliyiz."

Dehşete düşmüş muhafızları tekmeledi. Roark'ın boynu kan içindeydi ve nefes alışları ağırlaşmıştı. Çaba sarf ederek adamlarına Emi'nin emrini yerine getirmelerini ve kraliyet evini savunmalarını işaret etti.

Beni götürüyorlardı. Hayır. Gidemezdim. "Bekle, hayır!"

"Lyra, bin şu lanet ata." Emi omuzlarımın arasından iterek beni uzun, siyah bir kısrğa doğru itti. "Sen eriticisin ve korunmalısın. Kral'ın emri."

Tanrılar aşkına, böyle bir rol oynuyordu. Herhangi bir Stav'ın duyabileceği kadar yüksek sesle bağırıyor ve onunkine kulak verirken benim çılgınlığımı görmezden geliyordu.

İhanet acıttı.

Roark bir kolunu belime dolayarak beni ata doğru sürüklediğinde, "Kael ellerinde," diye hıçkırdım. "Kael ellerinde!"

Roark'ın boğazından sert bir nefes sesi geldi, sanki boynunu kaplayan kanda boğuluyormuş ya da Kael'in benden alındığını düşündüğü için kızgınmış gibiydi. Omuzları ağır nefeslerle sarsıldı.

"Roark. Seçimini yap," diye tersledi Emi. "Zamanımız kalmadı."

Duvarlara baktı, sonra ayna dünyasını fazlasıyla andıran sislere döndü. Ter alnını ıslatıyordu. Teni solgundu. Kolları bedenimi sardığında kalbim sıkışmıştı.

"Hayır." Başımı salladım, yumruklarım tuniğinin etrafında kıvrıldı.

Sen her şeyin üstündesin. Sözleri yüzüme çarptı. Eğer hala yaşayacaksan hepsini yak.

Roark beni atın yanlarına doğru eğerken hiç de nazik değildi. Emi daha da hızlı hareket etti. Etrafımda dönerek beni atın sırtında dik bir pozisyona zorladı.

"Emi, tanrılar, dur!" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken onu geri itmeye çalıştım.

"Aç gözlerini, Lyra! Burada sana yer yok, bildiğin her ne ise anlatacak kadar uzun süre hayatta kalabileceğin bir yer yok."

Roark bir bacağını atın üzerinden atarak arkama yerleşti. Yarı onun kollarına sarılmış, yarı atın yelesine tutunmuştum.

"Git." Emi canavarın böğrüne bir şaplak attı. "Seninle söğütte buluşuruz!"

Roark tek kelime etmeden kapılara doğru kaçtı. Stav Muhafızları çılgına dönmüştü; çoğu saraya doğru koşuyor, diğerleri ise kapıları mühürlemeye hazırlanıyordu.

Sert ve güçlü bir şekilde oturuyordu. Nöbetçi'nin eriticiyle kaçışını izleyenlere, hiç kuşkusuz, kralın ödülünü korumak için onaylanmış bir kaçış gibi görünecekti. Benim içinse nefeslerinin tıkırtısını duydum, tenindeki kanın sıcaklığını hissettim, ortama bastırıldığı elinin titremesini içime çektim.

Gözlerimden yaşlar akıyor, toz ve toprak zerreciklerini yakalıyordum, ta ki bir şey görmek zorlaşana kadar.

Kapıya on adım kala kırık, zehirli bir çığlık kalbimi parçaladı.

"Roark."

Roark'ı duraklatabilen tek ses buydu. At homurdandı ve Roark arkasına dönerek Skul Drek'in gölgesinin karıştırmaya devam ettiği sislerin arasından baktı.

Terden sıırıslam olmuş ve yorgun düşmüş Thane kılıcını elinden bıraktı.

Roark yüzünü buruşturdu ve elini göğsüne bastırdı, basit bir jestti, af dilemek içindi.

Prensin yüzü acıyla buruştu ve Roark Ashwood Stonegate'e sırtını dönerek bizi kapıların ötesindeki ormana doğru koşturdu.

S Roark atı yavaşlattığında ışık, tepedeki dalların kanopisini parçaladı.

Ürperdi ve iki büklüm oldu, beni omuzlarımdan öne doğru savurdu.

"Roark." Bağırmaktan boğazım sertleşmiş ve kurumuştur. Yan tarafa devrilmeden önce onu yakalamak için çabaladım ama sadece onunla birlikte düşmeyi başardım.

At kişneyerek koşmaya başladı ve bir parça uzun ot bulana kadar çalılıkların etrafında dönüp durdu. Kaburgalarım sert bir yere çarptığım için ağrıyordu. Roark omzunun üzerine düşmüştü ve vücudu titriyordu.

Karanlık ağaçların gövdelerinden sıyrılıyor, ormanın kenarlarından, her köşesinden toplanıyordu. Kalın ve soğuk bir şekil, zift dalgalarının arasına karışmıştı: Skul Drek. Canlı gözlerinin gölgesi inkâr edilemezdi ve karanlık Roark'ı örtmeden önce sadece bir an için oradaydı.

Kasları sıkıştı ve nabız gibi attı ama gölgelerden oluşan cübbe onu ele geçirir geçirmez sabah sisleri gibi soldu.

Vücudu kasılırken Roark'ın dişleri takırdadı, kasları kilitlendi. Gözlerini kırptırdı ve bir elini sallayarak konuşmaya çalıştı.

"Ne?" Bir elimi göğsüne koydum ve parmaklarını izledim.

Defalarca tek bir kelimeyi tekrarlardı. *Sadakat*. Sonra karşı parmağını kaldırdı.

Thane ile olan sadakat bağı. Prens beni Roark aracılığıyla bulabilir.

Bir dokunuş bileğimi buldu. Roark'ın sıcak, şok edici gözleri benimkilerle kilitlendi. Parmaklarını avucumda gezdirdi. *Al şunu.*

Başımı salladım. "Hayır. Sen... sen bir hainsin."

Roark ürperdi, çenesi gerildi. *Sana değil.*

"Bu onu yok edecek, Lyra."

Sarsıldım ve ağaçlara doğru döndüm. Emi, üstü başı dağılmış, kül ve kir lekelerine bulanmış bir halde iki ağacın arasına girdi. Gözlerini kırptırdı, bir damla gözyaşı yanağına düştü. Gözyaşını sildiğinde yüzüne bir çamur izi bulaştı.

Emi kalçasındaki kılıftan bir bıçak çıkardı. "Sadakat parçasının alındığı yer çıkarılmalı yoksa yemini bağlayan zanaat onu öldürecek. Eğer onu biraz olsun önemsiyorsan, sadece cevaplar istiyor olsan bile, parçayı kopar."

"Sen yap." Roark'ın kemiklerini kesme düşüncesi mide bulandırıcıydı.

"Thane'in bağlantısı, Roark'ın daha fazla sadakat duyduğu bir kişi olmadığı sürece, herhangi bir zorunlu ayrılıktan daha güçlü olacaktır. Onun sadakatinin yattığı yer sizsiniz."

Nabzım durmak bilmiyordu. Emi bıçağı uzattı. Roark'ın vücudu nemliydi ve kızarmıştı. Dişlerini sıkıyor, her hareketimi izliyordu. Hiç kuşkusuz, söylediğinden çok daha fazla acı çekiyordu.

Eğer söyledikleri doğruysa, Thane'e yemin ettiği sadakat benim için daha güçlüydü. Çimenlerin üzerinde de aynı şeyi söylemişti. Nefes almaya devam edersem hepsini yakacaktı.

Bıçağı Roark'ın parmağının ucuna dayadığımda kaşlarımın arasında bir çatık oluştu. Emi nemli bir dalı dişlerinin arasından geçirip eti ve bıçağı birayla ıslattı.

Derisini omuz silkerek kapattı. "Şu anda yapabileceğimin en iyisi."

Roark'a baktım. Gözleri sevdiğim altın ateşiyle yanıyordu.

Adam kalbimi çaldı ve şimdi de gerçeği kalbimi ikiye böldü.

Yutkundum, ellerim titriyordu. "Cevap istiyorum."

Tereddüt etti ama bir an sonra başını salladı. Bıçağın sapına bastırdım.

Roark'ın boynu gerilmişti, çenesi o kadar gergindi ki dalı ısırabileceğini düşündüm. Emi hızlı bir şekilde

kanlı ucu.

"Kahretsin." Emi kuzeniyle yüzleşti ve ellerini yarasına bastırdı. Roark'ın yüzü solgunlaşmıştı ve yaradan göğsüne doğru daha fazla kan akıyordu. "Lyra, çantamda kemik toniklerim var. Getir onları. Hemen!"

Parmaklarım sinir spazmları içinde kilitlenmişti ama bir elim kavanozun soğuk camına dolanana kadar Emi'nin çantasını karıştırdım. Sürünerek yanına gittim ve kapağı açtım. Sedir ağacı ve toz burnuma çarptı.

"Bundan korkuyordum. Kahretsin." Emi hiç vakit kaybetmeden parmaklarını arduvaz macununun içine daldırdı. "Roark, nefes almaya devam et. Sakın durayım deme."

"Neler oluyor?"

"Birileri karanlık yarının kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyor. Eğer başarılı olurlarsa ve Roark kendi kontrolünü elinde tutmaya çalışırken bölünmeyi zorlarsa, bu onu öldürebilir. Yarayı yatıştırmalı ve acımasız kenarı sakinleştirmeliyiz."

Emi'nin bunun Roark'ı öldüreceğini düşünmesi dışında pek bir şey anlamadım. Gözleri kapalıydı, çenesi gergindi ama vücudu şiddetle çırpınmıyordu.

Emi kanayan yarayı macunla kapladı ve daha fazla kan akınca küfretti. "Tanrım. Çok fazla hareket ediyor; deriyi yarmaya devam ediyor."

Ne yapacağımı bilemedim. Yaralanmasına neyin sebep olduğunu bile uzun uzun düşünemedim. Tek düşünebildiğim onun ölmesini nasıl istemediğimdi. Parmaklarım terli avucunun etrafında kıvrıldı ve diğer elim kalbinin üzerinde durdu.

Roark'ın omzu seğirdi ama eli benimkinin etrafında sıkılaştı, neredeyse kontrollü ve sakindi.

Emi'nin elleri durdu. Dokunuşuma gözlerini kırıştırdı, sonra sırtıttı. "Bunu yapmaya devam et. Belki onunla konuşurum."

Yüzüne baktım. Kan ve terin altında Roark oradaydı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Uyan, Roark Ashwood." Kaşlarımın göğsüne düşmesine izin verdim. Tuniğindeki kan tenimi ısıttı. Geri çekilmedim. "Uyan ki tüm bunlar için seni öldürdüğümde gözlerini görebileyim."

En azından o zaman hayatta olduğunu bileceğim.

ROARK'IN VÜCUDU ÇARPINMAYI BIRAKTI VE daha çok uyuyor gibi görünüyordu. Emi onun üzerine eğilmiş, macunlarını kontrol ediyordu. Elbisemin yırtık parçalarını dalların etrafına sabitlemeyi bitirdim. Yakındaki yollardan gizlenmemizi sağlayacak derme çatma bir çardak yapmıştık.

Emi pelerinini Roark'ın omuzlarına örttükten sonra gelip yanıma oturdu. Dizlerimi göğsüme yasladım ve tepemdeki birkaç yıldız pırıltısına baktım.

"Lyra."

"Yapma." Gözlerimi kapattım.

"İsterseniz kızın ama en azından bir şeyi açıklamama izin verin."

Onu konuşmaya teşvik etmedim ama durmasını da söylemedim. Emi'nin gözleri parlıyordu. Gözyaşlarını silmek için elinin tersini kullandı. "Önce Darkwin'e dönmenin bir yolunu bulacağız."

Bir yumruğumu ağzıma bastırdım. Fadey ve Ingir'in ona yönelttiği tehditler karşısında ne yapabileceklerini düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"O kapılardaki insanları da seviyoruz," dedi Emi, yumuşak bir sesle. "Kendilerini tamamen ihanete uğramış hissedecek insanlar-"

"Çünkü onlara ihanet ettin." Yanağım dizlerimin üstüne gelecek şekilde başımı eğdim. "Bunu herkesten, benden sakladın. Skul Drek'in bana eziyet ettiğini söyledim ama bunca zaman *o yaptı*."

"Eziyet." Emi alay etti ve gökyüzüne baktı. "Roark'ın ruhu sana eziyet etseydi bilirdin."

"Onun... ruhu?" Ruh zanaatı.

"Size kendi hikayesini anlatmalı, çünkü bu onun hikayesi. Benim değil." Emi tereddüt etti. "Kızgınsın ve ihanete uğramış gibi hissediyorsan üzgünüm ama bilmediğin bir şey var ki Roark'ın kendi varlığı üzerinde çok az kontrolü vardı."

"Anlamı?"

"Yani Skul Drek -kuzenimin ruhunun bir parçası olarak bile- ona cevap vermedi. Onun kontrolü dışında, asla kaçamayacağı bir görev için kan döküldü."

"Stav'a karşı yeterince iyi komuta ediyor gibiydi."

"Senin yüzünden." Emi ses tonunu sakinleştirerek başını salladı. "Roark bölünmüş bir ruh. En karanlık arzuları ile kalbindeki adam arasında bölünmüş. Skul Drek onun en acımasız, en zalim, en insanlık dışı özelliklerinin bir göstergesi. Ruhunu bölen kişi tarafından çağrılacak lanet bir silah. Yıllarca da öyleydi. Sana kadar."

"Anlamıyorum."

Emi bacaklarını altına katladı ve ellerini avuç içleri birbirine bakacak şekilde tuttu. "İkiye bölündüğünüzü ve bir tarafın kendi başına düşünüp hareket edebildiğini hayal edin. Diğeri ise başka bir zihne ve amaca bağlı. Yarım bir mahkûm."

Emi yavaş hareketlerle avuçlarını birbirine yaklaştırmaya başladı. "Şimdi yeni, daha güçlü iplerin iki yarıyı tekrar bir araya getirmeye başladığını hayal edin. Eski bağlar birer birer kopmaya başlıyor ve taraflar arasındaki ayırım küçülüyor. Hizalanmaya ve yeniden bir bütün olarak hareket etmeye başlıyorlar. Çok geçmeden bu yeni halat her iki yarıya da dolanır ve eski bağlar kopar. İki yarım yeniden bir araya gelir ve yeniden bir bütün olarak çalışabilir."

Aynadaki yaldızlı ipler. Skul Drek'le her konuştuğumda bir ip daha fazla yıpranıyor, diğeri güçleniyordu.

Yanımdaki uzun otlardan birini kopardım. "Ruhunun iki parçasını tekrar bir araya getirdiğini mi söylüyorsun?"

"Senin ruhunun yeni ip olduğunu söylüyorum Lyra. Onunla sarmaş dolaşsın -onun her iki tarafıyla da- ve onu yarı tutsak tutan zanaat lanetini kırdın." Emi saçlarının uçlarıyla oynadı. "Roark ilk Skul Drek değil. Bu, ilk Jorvan kralı düşmüşlerin ruhlarını kemik yoluyla çalabileceğini fark ettiğinden beri talihsiz bir Draven ruhuna yüklenen bir lanet. Ama o, bir eriticiye aşık olduğu için iki tarafını da geri kazanan bildiğim ilk Skul Drek."

"Roark... bunun olduğunu biliyor muydu?" Bakışlarımı kaldırdım. "Odamda Skul Drek'le savaştı."

"İlk başta değil," dedi Emi. "Her zaman bir değişim hissedebiliyordu ama karanlık ruhunun eylemlerini veya düşüncelerini bilecek kadar bağlantılı değildi. Sadece bir ruh alındığında Skul Drek'in katletmek için çağrılacağını biliyordu."

herhangi bir Jorvan ya da Myrdan'ın çalınan ruhun yerine geçmesini sağladı. Ama sana ne kadar yakın olursa, o kadar çok kontrol kazandı. O gece Skul Drek'i vurdu, değil mi?"

Başımı salladım. "Bıçağını fırlattı."

"İkisinin de bir yara oluşmasını beklediğini sanmıyorum. Ayrı olduklarından çok birleşmeye daha yakın olduklarının ilk işaretiydi bu. Ruhta ortaya çıkması gereken yara Roark'ta ortaya çıktı."

"Ona zarar verecekse neden yapıyorsun?"

Emi gülümsedi. "Hâlâ anlamıyor musun? Aralarında çok az bağlantı olduğu için Roark'ın kendi bölünmüş ruhuna güveni yoktu. Seni korumak için grev yaptı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Skul Drek tarafından kesildiğini sanmıştım ama Roark kendini yaralamıştı... beni kendinin en karanlık parçasından koruyordu.

Başım dönüyordu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Oluşan her düşünce, zihnimdeki kaosu sürdürmek için aynı hızla bir sonrakine dönüşüyordu.

"Kendi lanetiyle bağlanmıştı ve her bir ruh kemiği için misilleme yapmaktan başka seçeneği yoktu." Emi dizime vurdu ve ayağa kalktı. "İç içe geçmiş ruhlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama senin onun sjeleven'ı olduğuna inanıyorum. Onun sözlerini hissedebildiğini itiraf ettiğinden beri bunu düşünüyorum."

Nefesim kesildi. Sjeleven efsanesi romantik bir efsaneydi, iki aşığın birbirlerine o kadar bağlıydı ki sanki tek bir ruhu paylaşıyorlardı.

"Ne kadar derin olduğunu söyleyemem," diye devam etti Emi. "Ama onu tüketen karanlığı herkesten daha fazla aydınlatıldığını biliyorum."

Emi uyuyacak bir yer bulmam için beni bıraktı. Roark'ın uyuyan formuna baktım ve tek duyduğum Skul Drek'in soğuk törpüsüydü. *Geceyi aydınlatıyorsun.*

Ayaklarının altındaki dalların şıptısıyla uyandı. Sisler küçük çardak kulübesinin ve çevresindeki ormanın içinden yılanlar gibi kıvrılıyordu. Kulübenin kenarında

Roark kampta ağaçların karanlığına bakarak duruyordu. Hâlâ Nöbetçi siyahını giymişti ama silahları dökülmüş ve tuniği yarıya kadar açılmıştı.

Bir an için onu eskisi gibi görebildim, Nöbetçi, yakışıklı ve gizemli, sessiz ve tutkulu.

O eller nazikçe dokundu ve acımasızca öldürdü.

Sonra ikinci kez baktığımda, karanlık bir ruhun ürkütücü gözlerini, soğuk dokunuşunu ve törpünün tıslamasını gördüm. O Skul Drek'ti, birçok kişiyi katletmiş bir suikastçı, Stonegate'in duvarları arasında yaşayan bir düşman.

Ama eğer fark etmediyse.

Yerden doğruldum ve tenimdeki soğukluğu ovuşturdum. Kollarımı ortama dolayarak ona doğru gittim.

Bir adım ötede Roark başını çevirdi ama ancak ben yanına geldiğimde bana baktı. Nefes nefese kaldığımız bir an boyunca, sanki konuşmayı unutmuşuz gibi birbirimizi inceledik.

Harekete geçmek için hiçbir hamle yapmayınca ilk ben konuştum. "Formunuzun parıltısını hiç görmedim."

Kaşlarının arasında bir oluk oluştu.

Dudaklarımın bir köşesi zayıf bir gülümsemeye dönüştü. "Birleştiğimde, ben trans halindeyken odadaki herkes parlardı. Ama sen değil. Ben yapmadım.

şimdiye kadar fark etmemiştim."

Roark bana doğru döndü. Macunlar kurumuş ve yara izini parçalamıştı. Şimdi her zamanki gibi görünüyordu. Çenesinden göğsünün karşı tarafına kadar kabarık, kırmızı bir deri.

"Ne zaman aynaya baksam," diye tekrarladım, "ruhunun ışığını görmedim çünkü sen yanımdaydın."

Elini uzattı ama ben irkilince geri çekildi.

Roark çenesini düşürdü. *Işığı görmediniz çünkü o benim içimde mevcut değil ve karanlık parçalarımı asla görmemeniz gerekiyordu.*

"Yani bana yalan söylemeye devam edecek, seni sevmeme izin verecek miydin?" Sesim çatallaştı. Roark başını kaldırdı ama kelimeler durmadı. "Sana gölgelerden nasıl korktuğumu, ondan nasıl korktuğumu, ona nasıl *çekildiğimi* anlattım ve sen hiçbir şey söylemedin.

Bunun hiçbir anlamı olmamalıydı. Roark bir adım daha yaklaştı. *Senden nefret etmem, seni avlamam gerekiyordu. Bunun yerine, beni dizlerimin üstüne çöktürdün, daha fazlası için yalvarttın.*

Üzerimde yükseldi, göğüslerimiz birbirine değdi ve ben geri adım atmadım. Birbirimizle yüzleştik, bir meydan okuma, bir arzu.

Roark'ın gözleri yumuşadı ve yüzüme yakın konuştu. *Kır beni, artık umurunda değil, yeter ki yıkımı gerçekleştiren sen ol.*

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Emi bana kontrol edemediğini söylemişti ama şimdi edebiliyorsun." Düşüncelerimdeki gürültüyü yavaşlatmaya çalışarak bir kalp atışı için gözlerimi kapattım. "Tüm bu olanlardan sonra, herkesin söylediği tüm yalanlardan sonra, sadece biraz gerçek istiyorum."

Roark yutkundu ve ben devrilmiş bir kütüğün üzerine oturduğumda o da yanıma oturdu.

Dün ilk kez içimdeki bölünmeye hükmettim. Hareketleri yavaş ve kasıtlıydı. Tek bir kelimeyi bile yanlış anlamamı istemiyordu. *Sanırım bu yüzden bu kadar şiddetle patlak verdi.*

Roark yara izini işaret etti.

Bir elimi kaldırdım ve titreyen parmak uçlarımı boğazındaki sivri yara izinin üzerinde gezdirdim. "Bana bunun sana yapıldığını söylemiştin."

Başını salladı. *Bu bir ceza olarak yapıldı, seni bulmaya zorlanan kişi olmam için beni lanetledi.*

Gözlerimi kırptım. "Ama neden?"

Roark bana baktı, gözleri gölgeliydi. *Baskınları şimdi hatırlıyorum.*

Her şeyi.

"O geceyi hatırlıyor musun?" Yutkundum. "Beni alıp götüreren sendin... denize, değil mi? Bir uzun gemiye bindirildim."

Ben de oradaydım.

Yumruklarımı alnıma bastırdım, anlar dönüyordu, bazıları rüya gibi geliyordu, bazıları ise ter kokusunu, denizin spreyni alabileceğim kadar gerçektir. "Bir gelgit gezgini beni Gammal'a getirdi. Ben... Sanırım bir pazarda karşılaştık ve beni gençlerin evine götürdü."

Roark başıyla onayladı. *Kadın Gece Çıkıntıları'nın karşısındaki Sınırsız klanlardan birinden geliyordu ve zanaatla pek ilgilenmiyordu. Seni ele vermeyecektir.*

"Neden oradaydın, Roark?"

Dizlerini büktü ve ön kollarının üst kısımlardan sarkmasına izin verdi. *Karanlık Nöbetçilerden biri olmak istedim. Prensın akıncılarını takip ettim, ormanda geri döndüm ve bir tepeden aşağıya, küçük bir evin keçi ağılına doğru tökezledim.*

Gözlerimi kapattım. "Hatırlıyorum. Annem beni keçi ağıllarını kilitlemem için göndermişti. Ne olacağını bilmiyorduk." Gözlerimi kırıştırarak tekrar ona baktım. "Yara izlerini gördüğünde beni neden öldürmedin?"

Roark bir elini göğsüne bastırdı, sonra biraz tereddütle uzandı ve kalbimin üzerindeki yere dokundu. *Ruhumu aydınlattın ve biliyordum.*

Kan kulaklarımın arasında gümbürdedi. "Neyi biliyordun?" Uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu.

Sen benimdin.

Benim ruhum. Skul Drek ruhumun ona ait olduğunu söyledi; Roark geri kalanını talep etti. Elimin topuğuyla bir damla gözyaşını sildim. "Nereden bilebilirsin ki?"

Ruh zanaatı damarlarımda, Lyra. Bu yüzden ruh bağları inkâr edilemeyecek kadar şiddetli hissedilir. Dravenmoor'da kutsaldırlar. O gece bana dokunduğun an bunu hissettim.

"Ama Skalfirth'te benden nefret ediyordun."

Roark çenesini indirdi ve yara izinin uzun izini takip etti. *Bağ gölgelenmişti. Bir an için. Kafama fırlattığın o ilk yıldız eriği sana karşı olan kalkanları kırdı. Gözlerimi senden alamıyordum. Eğer senden nefret ettiysem, bu seni neden istediğimi anlayamadığım içindi.*

Roark'ın Skalfirth'teki büyük salonda beni kendisine bağlayışından, uzun gemideki anlara kadar benim için de hemen hemen aynısı olmuştu. Ondan nefret etmek için yanıp tutuşuyordum ama aynı zamanda onun etrafında sakinleşiyordum.

"Sana yalan söyledim," dedim yavaşça. "Sözlerini öğrenmek konusunda. Onları en başından beri hissediyordum."

Roark'ın çenesi bir nefes kadar çalıştıktan sonra ne diyeceğini bilemiyormuş gibi toprağa baktı.

Boğazımı temizledim. "Prensi öldürttüğünüz için cezalandırıldığınızı söylüyorsunuz. Bu doğru mu?"

Avuç içi boynunun yan tarafını ovuşturdu. *Prens Nivek seninle konuştuğumu gördü. Beni ormanda köşeye sıkıştırdığında ona gerçeği söyledim. Melder'in bir canavar olması gerekiyordu, öldürmekten zevk almamız gereken bir vahşi. İçimi yakan bir kız değil. Prens bana inandığında, seni saklamaya yardım etmeyi kabul etti.*

"Rüyalarımındaki kollar," diye fısıldadım Roark'tan çok kendime. "Neden hatırlamıyorum?"

Prese ruh gölgeleyici denirdi. Roark'ın gözleri pişmanlıkla yanıyordu. *Zanaatı, bir ruhun katlandığı deneyimleri karartmasına yardımcı oldu.*

"Ve bunu yapmak hafızayı mı alıyor?"

Gölgeler.

Bir tutam saçı parmağıma doladım. "Sana kadar. Senin yanında olduğum sürece anılarım geri geldi."

Belki de bir ruhu aydınlatan tek kişi ben değildim.

"Prens beni denize götürdü. Beni kurtardı." Soruyu sormak istemedim. "Nasıl öldü?"

Roark parmaklarını saçlarında gezdirdi. *Amcam ne yaptığımızı öğrendi. Halkımız prensin bir hain olduğuna karar verdi ve... daha mahkemeye bile çıkamadan boğazını kesti.*

Tüm tanrılar. Dilim yandı. Düşman bir prens beni kurtardı, sonra da bu uğurda hayatını kaybetti. "Peki ya sen? Bunu sana onlar mı yaptı?"

Parmaklarım nazikçe lanetli yara izine dokundu.

Annem beni başka bir şekilde cezalandırmak için konseye yalvardı. Gençliğimi pazarlık kozu olarak kullandı. Ruhumu bölmeyi kabul ettiler, kayıp eritici tekrar bulunana kadar beni öldürmeye zorladılar. Hâlâ hayatta olduğunu biliyorlardı. Klanımla birlikte beklemem hoş karşılanmadı ve düşmanların kapısına bırakıldım. Hayatta kalırsam, kendimi kanıtlarsam, o zaman klanda tekrar bir yer kazanacaktım.

"Peki kendini nasıl kanıtlayacaktın? Seni birçok Draven öldürürken gördüm."

Roark nefesini bıraktı. *Kayıp melder bulunduğu onu öldürecektim.*

Sanki bir yumruk boğazıma çarptı ve nefesimi kesti. Bir an için hareketsiz, sessiz kaldık.

"Ama sen yapmadın."

Roark başını salladı. *Sen Stonegate'e ulaşmadan önce seni öldürmeyi planlıyordum ama zaten sana çekilmiştim. Fara kurdu gönderildiğinde, ölmene izin veremezdim.*

"Gönderildi mi?" Sesim çatallaştı. "Kurt beni öldürmek için mi gönderildi?"

Evet. Roark avuçlarını inceledi. Halkıma yine ihanet ettiğim için saldırılar duvarlara geldi.

Çünkü beni öldürmedi. Tıpkı çocukken yaptığı gibi.

"Neden Fadey'i öldürmemen gerekiyordu?" Ben sordum. Fadey hâlâ eritici olarak görev yaparken Roark'ın ruhu bölünmüştü.

Savaşmayı öğrenmek zorundaydım. Bir Stav olarak ne kadar çok kan dökersem, ruhum o kadar kararıyordu. Fadey'in birleşmesine izin verildi, böylece bana kan dökme şansı vermek için saldırılar Stonegate'e yönelecekti.

"Ama sen kendi insanlarını öldürdün."

Roark'ın yüzü acıyla çarpılmıştı. *Yağmacılar harcanabilir. Hırsızlar, tecavüzcüler, hainler. Stav'a karşı savaşmak onların imtihanıdır. Hayatta kalırlarsa geri dönebilirler. Ölürlerse, kefaretleri ödenir. Onları öldürmeyi umursamadım.*

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedim, sesim yumuşaktı. "Karanlık ruhun eritici transında benimle konuştuğunu biliyor muydun?"

Hayır. İlk başta sadece bir his. Zaman geçtikçe seni daha çok hatırladım ve sana çekildim.

"Ruh kemikleri alındıktan sonra saldırılar üzerinde gerçekten hiçbir kontrolünüz olmadı mı?"

Parmakları yavaşça hareket etti. Kontrol başkasına aitti. Zaman geçtikçe daha çok şey kazandım ama buna kadar hep bir ayırım vardı.

Ağaçlara doğru bir el salladı.

Kader ya da daha acımasız bir şey hep oradaydı, Roark Ashwood ile yolumu örüyordu.

"Skul Drek, ruhun karanlık bir parçasıysa nasıl öldürüyor?"

Roark beni inceledi, gözlerinde pişmanlık vardı. *Bir ruhu öldürerek.* Tanrılar tarafından. "Nasıl?"

Bir ruhun ışığı sönene ve bıçakların bitirmesi için geride bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar parça parça saldırabilirim.

"Ruh kemikleri buna karşı kalkan oluşturuyor, değil mi?" Berserkir ile olan bitmek bilmeyen savaşımı düşündüm. Ancak ruh kemiklerinin kalkanı yarıldıktan sonra onu yok etmek mümkün oldu.

Roark sert bir şekilde başını salladı.

Kafamda sonu gelmeyen sorular dönüp duruyordu. "Karanlık ruhunu kontrol edenler seni kaybettiklerini bildikleri için misilleme yapacaklar mı?"

Roark omzunun üzerinden kuzeydeki kayalıklara doğru baktı. *Bunu öğrenmeden önce Gece Çıkıntıları'na gitmeliyiz.*

"Kael'i Stonegate'te bırakamam, Fadey ve Ingir'le olmaz. Ona zarar verirler. Herkese zarar verebilirler."

Roark'ın yumruğu dizinin üzerinde kıvrıldı. Diğer eliyle hızlı hızlı konuştu. *Dönmeden önce plan yapmalıyız.*

"Onun için geri dönecek misin?"

Roark'ın bakışları benimkilerle buluştuğunda alev alev yandı, yüz hatlarında Nöbetçi'nin aynı tanıdık acımasızlığı vardı. *Yemin ederim.*

Beyan basitti, ama her bir işaret kelimesi iliklerime kadar işledi, kandan daha derin bir yemin.

Onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bir yalancı mı? Bir koruyucu mu? Bir sevgili mi? Ellerime baktım, parmaklarım uzun bir ot parçasına dolanmıştı. "Thane'in Skul Drek'ten haberi yoktu, değil mi?"

Roark'ın yüz hatlarındaki öfke kayboldu ve acı doldu. Başını iki yana salladı.

"Ve ona değer veriyormuş gibi yapmıyordunuz?"

Bakışlarını kısmıştı. *Thane beklemediğim bir kardeşti. Ona ihanet ettim ve nefretini hak edeceğim. Halkım sesimi yırtıp ruhumu böldükten sonra sadakatimi istedi ama Thane'e olan sadakatim yalan değildi. Sonunda sana daha çok sadakat duydum.*

Avucumu onun bacağına dayadım. "Skul Drek nasıl konuşabiliyor?"

Başını salladı. Roark biraz tereddütle bir eliyle kalbimin üzerindeki yere dokundu ve diğer eliyle konuştu. *Ruh ruha.*

Nefesim kesildi. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar doğru olduğunu anladım. Skul Drek ayna diyarındayken benimle sadece kaba, gergin sesiyle konuşuyordu. "Ruh benimkiyle mi konuşuyordu?"

Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum. Ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi. Sargılı parmağının ucuna baktı. Prensi annesi hakkında uyarmanın bir yolunu bulmamız gerekecek. Tabii beni dinlerse.

"Thane anlayacaktır."

Ya sen?

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

Çok uzun sürdüğünde, Roark başka tarafa baktı. *Görevim, Thane'e zarar vermek anlamına gelse bile, birleştircileri yok etmektir. Ve yaptım, hatırladın mı?*

"Prensin Skul Drek tarafından saldırıya uğradığını hatırlıyorum." Sesim sabit ve nazikti. "Ve iyileşene kadar başucunda oturan umutsuz Nöbetçi'yi hatırlıyorum. Şimdi fark ediyorum ki, muhtemelen kontrolü dışındaki bir şey için kendini suçlayan bir adam."

Roark bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı. *Sana karşı hissettiklerim hakkında asla yalan söylemedim Lyra. Bunu biliyor musun?*

Belki de doğrudu, ama kaderinde beni yakalamak, yok etmek olan adam oydu. Yine de beni bir kızken kurtarmış ve bir kadın olarak sevmişti.

Hem Roark hem de Skul Drek beni hayatta tutmak için birleşik bir güç haline gelmişti.

Roark başparmağını elimin arkasına sürttü. *Benim hakkımda bilmen gereken bir şey daha var-*

"Yalnız değiliz." Emi elinde bıçakla çardaktan içeri girdi. Solgun saçları dağınık ve karışık, fırtınalı gözleri kızarmış ve şişmişti. Yrsa için mi ağlıyordu? Thane için mi? Kuzeni için mi? Muhtemelen hepsi için. Ama ağaç tepelerini tararken gözlerinde bir savaşçı parıltısı vardı şimdi. "İzleniyoruz."

Roark ayağa kalktı, bir eli kolumdaydı. Beni arkasına çağırdı. Emi ona sakallı baltasını fırlattı. Sapını yakaladı ve avucunun içinde bir kez döndürdü.

Bir dal kırılana kadar hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım. Ta ki karanlık figürler sisleri yarana kadar. Kürkler ve pelerinlerle genişlemiş omuzlar saklandığımız yere adım attı. Bazılarının elinde siyah deri kaplı kabzaları olan bıçaklar vardı. Diğerleri ise kuzgun tüyü yivli tahtadan yapılmış oklarını kalplerimize doğrultmuştu.

Yarım düzine fara kurdu açıklığa girdiğinde kalbim durdu, başlarını eğmiş, sivri dişlerini göstermişlerdi. Her bir kurdun kürkünde rünler ve boyunlarında deri bantlar vardı, sanki sıradan tazıarmış gibi.

"Seni ağaçların arasında gördüm." Adam kapüşonunu geriye atarak alnındaki benzer mürekkepli rünleri ve uzun bir örgü halinde örülmüş, saçlarının yanları kafa derisine yakın kesilmiş, sık siyah saçlarını ortaya çıkardı. "Seni görmeyeli epey zaman oldu. Sonunda yapıldığını gördün demek?"

Roark kaskatı kesildi ve midemde bulantı yükseldi. Stav değillerdi ama yağmacılar gibi yırtık pırtık giyinmemişlerdi.

İki okçu birbirinden ayrılıp aralarına bir kadın girdiğinde Emi keskin bir nefes verdi.

Çok güzel ve korkutucuydu. Keskin yüz hatları, koyu renk dudakları ve başının etrafına sıkı örgülerle sarılmış kehribar rengi saçları vardı. Mavi gözleri her birimizi içine çekerken, deniz mavisini bir gelgit gibi dönüp duruyordu. Parmaklarını birbirine geçirdi, keskin tırnaklarındaki kan kırmızısı boya koyu renk elbisesi ve omuzlarındaki ayı kürkü mantosuyla bir tezat oluştuyordu.

Başının üzerinde siyah sarmaşık şeklinde bir halka vardı.

Onu tanımak için en yakınındaki savaşçıların saygıyla eğildiğini görmeme gerek yoktu- Elisabet. Dravenmoor'un kraliçesi.

"Bu günü çok uzun zamandır bekliyordum," dedi kraliçe, sırtışını Roark'a sabitleyerek. "Sanırım bu eritici?"

Roark önüne geçti, baltanın sapını sıkıca kavradı.

Elisabet'in yüz hatları sertleşti. "Onu hâlâ koruyor musun? Seni hayatta tutmak için yaptığım onca şeyden sonra."

Roark'ı hayatta tutmaya mı çalıştı?

Cevap olarak baltayı elinde tekrar döndürdü.

Kraliçe omuzlarını geriye attı. Adamlarına bir bakış attıktan sonra elini bana doğru salladı. "Yakalayın onu."

Elisabet'in Karanlık Nöbeti'yle çalışanlar hareket ettiği anda gölgeler etrafımı sardı ve Roark'ın eli bileğimi tuttu ama dahası da vardı.

Skul Drek'in tehditkâr varlığı beni sardığında Draven savaşçıları geri çekildi; benimle onlar arasında karanlık bir kalkan vardı.

Roark'a doğru eğildim, sabit duruyordum, iş o noktaya gelirse kalçama saplı hançere uzanmaya hazırdım.

Bir iç çekiş daha ve kraliçe muhafızına el salladı. "Yeter."

Bölünmüş ruhunun karanlığı yavaş yavaş kaybolursa da, kraliçeye hızlı ve tehditkâr hareketler yapan Roark'ın yüzünde Skul Drek'in vahşiliği okunmaya devam ediyordu.

"Melder'a adamlarınızla birlikte güvenli geçiş izni verilmezse geri çekilmeyiz," diye tercüme etti Emi, ses tonunda hafif bir titreme vardı.

Kraliçeden korkuyordu.

Haklı olarak. Elisabet ona doğru baktığında, boyalı dudaklarını bir hırıltı kapladı. "Baban seni görmeyi dört gözle bekliyor olacak yeğenim."

Yeğen mi? İçim daraldı.

Roark bana doğru bir bakış attı. *Sana anlatmaya çalışıyordum.*

Elisabet elini kaldırmadan önce devam edecek zamanı olmamıştı. "Kılıçlarınızı indirin. Biz akrabayız. Eğer kadın için istediğin şey eve güvenli bir geçişse, o zaman bunu alacaksın."

Yemin et, Roark istedi.

Emi'nin sesi komutu iletirken o kadar da keskin değildi.

Kraliçenin huzurlu görüntüsü sadece bir anlığına kırıldı ve ilk konuşan adama parmaklarını şıklattı. "Fillip, ağaçlardaki diğerlerine söyle, eritici zarar görmeden kapılarımıza ulaşacak."

Her iki kulağının kıvrımları boyunca altın halkalar delinmiş bir adam çenesini eğdi ve diğerlerine emirler yağdırdı. Kampımızı basmak için hiç vakit kaybetmediler.

Elisabet tekrar Roark'a baktı. "Ne de olsa savaşmak için burada değiliz. Sadece kutlama için bir sebebimiz var. İkinci oğlum, prensimiz, sonunda eve döndü."

SÖZLÜK

Berserkir (bare-ser-kerr): Stonegate'in seçkin savaşçıları.

berserksgangur (bur-serks-gahn-gr): Berserkirlerin evcilleşmemiş öfkesi ve kana susamışlığı.

Kan zanaatı: Rünler ve kanla büyü yapma büyülü yeteneği. **kemik zanaatı:** Kemikleri manipüle etmek, zayıflatmak ve kırmak için büyülü yetenek.

zanaat: Büyü.

Bölücü Savaşlar: Diyarları üç krallığa bölen savaşlar. **Dravenmoor:** Kraliçe Elisabet'in krallığı. Ruh zanaatkârlarının evi. **elskan:** "Sevgilim" ya da "canım" gibi bir sevgi sözcüğü.

fara kurdu: Dravenmoor tarafından kullanılan eğitilmiş ve bağlanmış kurtlar.

Florin: Para birimi.

fossegrim: İskandinav folklorunda insanları cezbetmek için keman/viyolin kullanan bir su ruhu.

Tanrı-Kraliçe: Gezgin Kral'ın karısı.

jarl/jarldom: Bir lorda benzer şekilde, jarl bir krallık içinde kendi bölgesini yönetir ve selamlar.

Jorvandal: Kral Damir'in krallığı. Genellikle kemik zanaatkârlarının evi.

Temmuz: Bir kış tatili.

Melder: Bir nesilde bir kez doğan, ölmüş bir ruhun gücünü canlıya çağırmak için ölü kemiği kemiğe birleştirme gücüne sahip nadir büyülü bir kişi.

Myrda: Kral Hundur'un krallığı. Jorvandal ile ittifak halindedir ve genellikle kan zanaatkârlarının yuvasıdır.

Gece Çıkıntıları: Stigandr diyarlarını açık bölgeden ayıran dağ silsilesi.

Stigandr Diyarı (Stee-Gander): Üç krallığın kıtası.

Salur: Diğer dünya, Valhalla gibi.

mevsimler: Yılları veya geçen zamanı ifade etmek için kullanılan terim.

Seax: Bir tür kılıç.

Ser: Efendim, bayım.

Ruh kemikleri: Berserkir savaşçıları yaratmak için kullanılan ölülerin işaretli kemikleri.

Ruh zanaatı: Yaşayanların ve ölülerin ruhlarını manipüle etme, ayırma ve kontrol etme büyülü yeteneği.

Stav Muhafızları: Stonegate'in savaşçıları.

Stonegate: Kral Damir'in kraliyet kalesi.

súlka: Hanımefendi.

tagelharpa: Telli bir çalgı.

Diken çiçekleri: Gözlerdeki gümüş izlerini gizlemek için boya yapımında kullanılır.

Sınırsız Halk: Gece Çıkıntıları'nda yaşayan ve hiçbir krallığa hizmet etmeyen klan.

Gezgin Kral: Diyarların ilk kralı, büyülü zanaatın babası olduğuna inanılır.

TEŞEKKÜRLER

Bu teşekkür yazılarından çok yazdım ama bu seferki özel. Benimle birlikte bu yolculuğa adım atan harika bir yayıncıya ilk kez teşekkür ediyorum. Öncelikle, her zaman olduğu gibi, eşim Derek'e ve dört çocuğumuza teşekkür etmeliyim. Başından beri benimle birlikte çamurda, gece geç saatlerde ve Viking metal müziğinde yürüdünüz. Hepiniz kelimenin tam anlamıyla bu kitabın yazar ismindesiniz. Hepinizi çok ama çok seviyorum.

Menajerim Katie Shea Boutillier'e. İlk iletişim kurduğumuz anı asla unutmayacağım. Yazarlık kariyerimde yükselmeme yardımcı olduğun yer için sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim. Senin tek boynuzlu at menajeri olduğun tepede öleceğim. Bu konuda fikrimi değiştirmek yok.

Hem kan bağımlı olan hem de olmayan aileme... Bunu siz olmadan yapamazdım. Annem ve babam, bana her konuda destek oldukları ve hikaye anlatma sevgimi aşıladıkları için. İkiniz de iyi bir hikayenin geçip gitmesine asla izin vermediniz, ister pelin (gerçekten trol saçıydı) ister geceleri bize kitap okumak olsun. Kız kardeşlerim Katie, Aubrey ve Shalee'ye. İmza günlerine ve her şeyden çok saçmaladığımız rastgele "personel" toplantılarımıza benimle birlikte ülkeyi dolaştığınız için ne kadar şanslıyım. Siz olmadan bunu yapamazdım. Sara'ya, yazdığım her kelimeyi her zaman okuduğu ve olayları farklı bir ışıktaki görmeme yardımcı olduğu için.

Kaylee ve Jasmine'e. Tanrım, ikinizi de seviyorum. Hikayelerimdeki rehberliğiniz ve kendi olay örgümü göremediğimi hissettiğimde yardımınız için çok minnettarım. Daha nice kitaplara.

Editörüm Kristine Swartz'a. Destansı bir şey oldu demekle yetinemeyeceğimi, bunun nasıl bir olasılık olduğunu da açıklamam gerektiğini anlamama yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Sizin anlayışınızla bu kitap, bu fikri ilk geliştirmeye başladığımızda benim bile göremediğim bir şeye dönüştü. Öğrendim ki

Sizden çok şey öğrendim ve daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Roark ve Lyra'nın bulunmasına yardımcı olduğunuz ve onlara hak ettikleri hikayeyi verdiğiniz için teşekkür ederiz.

Güzel okuyucularıma teşekkür ederim. Sizi düşündükçe duygulanıyorum, Hınzır Sevgililer. Beni desteklediniz, kitap topluluğunun gerçekten ne kadar güçlü olabileceğini anlamama yardımcı oldunuz ve en sevdiğim insanlardan bazıları oldunuz. Size çok şey borçluyum ve siz her zaman benim "halkım" olacaksınız.

Cennetteki babama beni bu yolculuğa yönlendirdiği için teşekkür ederim. Hayatımı değiştirdi.

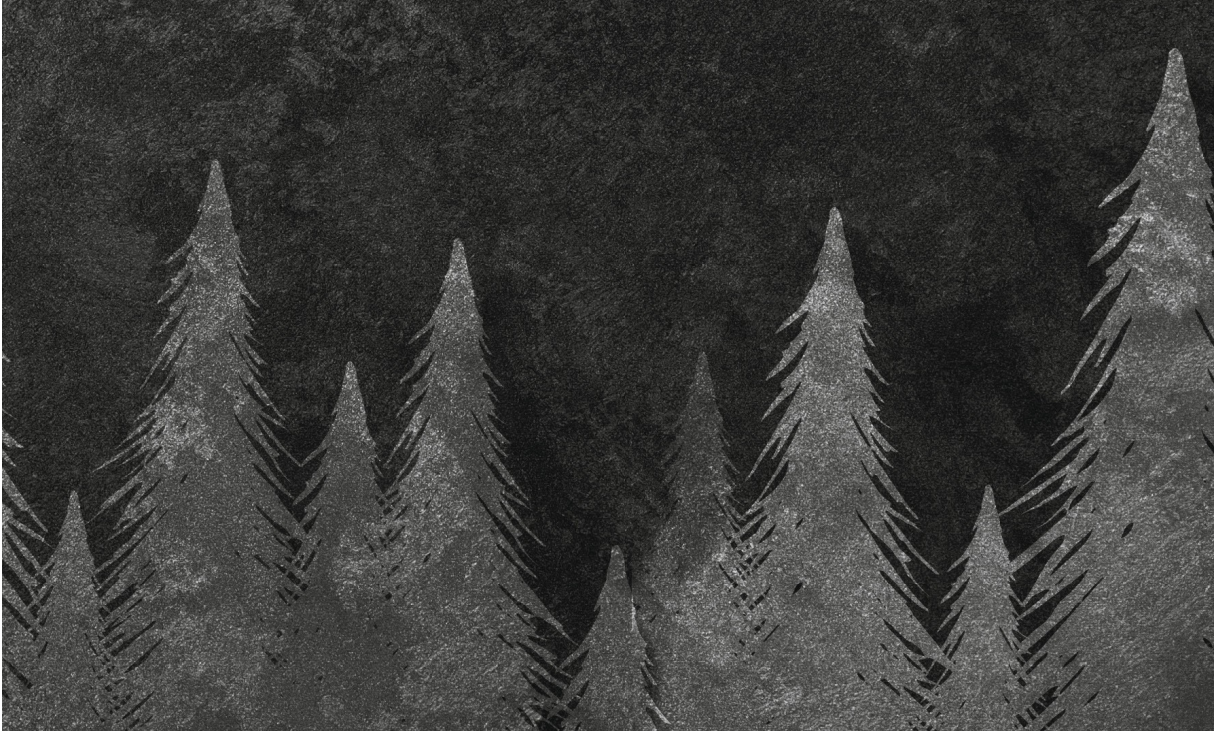
Ve son olarak, yaklaşık on yıl önceki LJ'e teşekkür etmek istiyorum. Hiç kimse okumayacakmış gibi görünse bile kafasındaki hikayelerden asla vazgeçmediği için ona teşekkür etmek istiyorum. Her şeyin üstesinden geldiğimiz ve sesimizi bulduğumuz için bize. Ve tabii ki, daha fazla hınzırca romantik hikâyeye.

Teşekkür ederim,

LJ

*LJ Andrews'un Ever Seas serisinin ilk kitabının
önizlemesi için okumaya devam edin*

THE EVER KING

Bu Ni4ht

T SONUNUN DEĞİŞTİRİLMESİ GEREKİYORDU.

Kız bütün öğleden sonrayı, elindeki kalemle çizgilerin üzerini çizerek geçirdi. Kuzgun tüyü kalemiyle, karanlıkta çocuğa okumak için yeni ve daha iyi kelimeler ekliyordu. Ötücü bir kuşla arkadaş olan bir yılanın hikâyesi. Sonsuza dek mutlu yaşadıkları bir masal, çünkü kızın versiyonunda yılan kuşu asla yemiyordu.

Ay gece gökyüzündeki en yüksek tüneğini bulduktan çok sonra, kız kıyıya yakın savaş kalesindeki çatı katından kaydı. Eski taş kuleye giden yolu bulana kadar uzun yılan otlarını kalkan olarak kullandı. Tepesi çökmüştü ve artık pek de kule sayılmazdı ama duvarları yan yana duran iki adam kadar kalındı.

Temel boyunca demir parmaklıklar birkaç açıklığı kapatıyordu. Kız son hücreye çömelmeden önce kafasında altı parmaklıklılı pencere saydı.

"Bloodsinger," diye fısıldadı. Savaşın sonundan beri, içerideki çocuğun duyabileceği kadar yüksek sesle nefes almaya çalışmıştı ama sınır boyunca tepinen muhafızlar bunun bir orman yaratığının tıslamasından başka bir şey olmadığını düşüneceklerdi.

Beş nefes, on nefes, sonra gölgelerin arasından fırtınalı bir gün batımı gibi kırmızı gözler belirdi.

Korkutucu bir çocuktü. Ondan birkaç yaş büyüktü ama savaşa katılmıştı. Halkının savaşçılara karşı kılıç kaldırmıştı. Derisinde hâlâ kurumuş kan olan bir çocuk.

Kalbi anlamadığı garip bir korkuyla sıkıştı. Bu, çocuğu görebileceği son geceydi; bunu iyi değerlendirmeliydi.

"Sınavlar güneşle birlikte gelir," dedi çocuk, sesi kırılğan saman gibi kuruydu. "Gitsen iyi olur, küçük prenses."

"Ama senin için bir şeyim var ve hikâyeyi bitirmek zorundayım." Kız omzuna astığı keseden yırtık pırtık deriyle ciltlenmiş küçük bir kitap çıkardı. Kapağında siyah bir kuş ve sarmal bir yılan silueti vardı. "Sonunu duymak ister misin?"

Çocuk uzun bir süre gözlerini kırpmadı. Sonra yavaşça nemli toprağa oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

Kız, yeni, lezzetli sonuyla işaretlenmiş son sayfaları okudu. Ötücü kuş ve yılan, farklılıklarına rağmen arkadaş oldular. Yalan yok, kurnazlık yok, hile yok. Her kelime onu parmaklıklara daha da yaklaştırdı, ta ki başı soğuk demire dayanana ve bir eli içerideki çocuğa uzanır gibi aralıkların arasından sarkana kadar.

" 'Gün doğumundan gün batımına kadar oynadılar,' " diye okudu, dağınık yazısına gözlerini kısarak. "Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar. "

Bağları kapatıp çocuğa baktığında yüzünde bir gülümseme belirdi.

Şimdi avuçlarının üzerine yaslanmış, bacaklarını açmış, çıplak ayak bileklerini çaprazlamıştı. "Biz böyle miyiz prenses? Bir yılan ve bir ötücü kuş mu?"

Gülümsemesi genişledi. Bütün meseleyi anlamıştı. "Sanırım öyle ve onlar hâlâ arkadaşlar. Bu yüzden yarın duruşmalarda artık savaşmayacağımızı söyleyebilirsin. Halkım kalmana izin verecek."

Artık kan yok. Daha fazla kabus yok. Kız nefret ve savaş yüzünden daha fazla kanı hazmedemiyordu.

Çocuk sustuğunda kesesine geri döndü ve ipi çıkardı. Ucunda son bakırını kullanarak satın aldığı gümüş bir tılsım vardı. Uçan bir kırlangıcın gümüş tılsımı.

"İşte." El yapımı kolyeyi parmaklıkların arasından uzattı ve düşmesine izin verdi. "Sana hikâyeyi hatırlatabileceğini düşündüm."

Bir anda aralarındaki mesafe bir lütuf haline geldi. Biraz daha yaklaşırsa çocuk kızın yanaklarındaki pembeliği görebilirdi. Onun tılsımla ilgili umudunun masalı hatırlamaktan çok *kendisini* hatırlamakla ilgili olduğunu görebilirdi.

Çocuk yavaş hareketlerle tılsımı eline aldı. Kirli başparmağı kanatların üzerinde gezindi. "Yarın tanrıları göreceğim ya da gönderileceğim, Ötücü Kuş."

Midesi alçaldı ve içine çay dökülmüş gibi sıcak bir şey doldu. Songbird. Bu ismi sevmiştir.

"Bir savaşı kaybettiğinizde böyle olur." Boynuna ipi geçirdiğinde çocuğun dudakları kıpırdadı. "Bunu durdurmanın bir yolu yok."

Kalbinin atışı azaldı. Çenesini indirdi. Ne kadar umutlu olursa olsun, kız aptal değildi. Çocuğun boynunu kurtaran tek şeyin onun bir çocuk *olması* olduğunu biliyordu. Bir erkek olsaydı, kellesini kaybedecekti. Onun halkına karşı savaşırmıştı; onlardan nefret ediyordu.

Tıpkı hikâyedeki yılanın gökyüzündeki özgürlükleri için ağaçlardaki kuşlardan nefret etmesi gibi.

Umurunda değildi. İliklerine kadar işleyen bir his onu çocuğa çekiyordu. Onun da kendisine çekilebileceğini ummuştu.

Umut başarısız oldu. Gençken, her zaman bir düşman olarak damgalanacaktı. Sürgün edilmiş ve yasaklanmış.

Gözlerini kırıştırdı ve bir kez daha kürklü keseye uzandı. "Bunun halkınız için önemli olduğunu biliyorum. Belki bir kez daha görmek istersiniz diye düşündüm."

Kız ince bir disk şeklindeki altın tılsımı dikkatle kavradı. Yıpranmış, eskimiş ve narindi. Kenarlarında garip büyü kalıntılarının hafif bir uğultusu vardı. Eğer babası onun bu parçayı kilitli kutudan çaldığını öğrenirse, muhtemelen onu bir hafta boyunca odasında kilitli tutardı.

Tepede, ay ışığı paranın ortasındaki garip rün üzerinde parıldıyordu. Gölgelerdeki çocuk bir nefes verdi. Bunu yapmak istediğini sanmıyordu.

Kız ona kitap okumaya başladığından beri çocuk ilk kez taş duvara tırmandı ve ellerini parmaklıklara doladı. Gözlerindeki kırmızı kan gibi derinleşti. Gülümsemesi farklıydı. Yan dişinin hafif sivri ucunu görebileceği kadar genişti, neredeyse bir kurdun dişi gibiydi ama o kadar uzun değildi.

Bu gülümseme kollarında bir ürperti yarattı.

"Benim için bir şey yapar mısın, Songbird?"

"Ne?"

Çocuk diski başıyla onayladı. "Bu babamdan bir hediye idi. Benim için ona göz kulak olur musun? Bir gün onu almak için geri geleceğim ve sen de bana daha fazla hikâye anlatabilirsin. Söz mü?"

Kız kollarındaki tüylerin diken diken olmasına aldırmadı ve "Söz veriyorum" diye fısıldadı.

Ağır çizmelerin sesi yakındaki toprağı kazıyınca, kız karanlıktaki çocuğa son bir kez baktı. Gümüş kuş tılsımını kaldırdı ve kız çimlere doğru koşmadan önce bir kez daha o kurt gibi sııttı.

Aceleyle uzun eve geri dönerken nabzı hızla atıyordu. Bakışları elindeki diske kilitlenmişti; topraktan fıskıran kökü hiç görmedi. Kalın kemer ayak parmağını yakaladı ve kızı yüzüstü toprağa serdi.

Öksürdü ve dizlerinin üzerine çöktü. Aşağıya baktığında, iç organları düğümlenmiş ipler gibi bükülmüştü.

"Oh, hayır."

Birkaç dakika önce korumaya söz verdiği disk vücudunun altına düşmüştü. Şimdi altının parıltısı toprakta üç pürüzlü parça halinde yatıyordu. Parçaları toplarken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, geceye bunu düzelteceğine, kırılanı onaracağına dair hıçkırarak söz verdi.

Belki de bu umutsuzluk, bir zamanlar diskin yüzeyinde işaretli olan ve şimdi dirseğinin altındaki pürüzsüz deriyi damgalayan garip rumuzu fark etmesini engelledi.

Zamanla, halkına saldıran deniz fae'lerinin acımasızlığı hakkında daha fazla şey öğrendikçe, kız o geceyi utanç verici bir sır gibi hatırladı. Kolundaki yara izi, bahçelerdeki taş döşeli basamaklardan sakarca inişi hakkında hikayeler uydurdu. Çocuğun onun için geleceğine dair verdiği sözü unutmuştu.

Kız onu diğer herkes gibi, yani düşman olarak görmeye başlayacaktı.

Keşke kız o gece o hücrelerden uzak dursaydı, belki de tüm dünyası
çözülmecekti.

Fotoğraf yazarın izniyle

LJ ANDREWS, *USA Today* çoksatan fantastik romantizm yazarıdır. Tutkulu kahramanları ve kadın kahramanları bir araya getiren çatışmalarla bağlı karanlık İskandinav ve Viking mitlerinin dünyalarını mistik bir şekilde yaratıyor. Yazar olmadığı zamanlarda, dört çocuğunu cesaretle hayatın gerektirdiği sayısız aktiviteye yönlendiriyor ve en sevdiği kahraman olan kocasıyla vakit geçiriyor. Karışma iki bakım gerektiren köpek ve arsız bir conure eklediğinizde her şeyi özetliyor. LJ Andrews, yaşadığı yer olan Utah'taki Rocky Dağları'nda vakit geçirmekten büyük keyif alıyor.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

